

பரத் சுசீலா வர்ணை - 5

ரம்மி
and
ஜோக்கர்

பட்டுகோட்டை
சுப்புகர்

உள்ளுறை

உள்ளுறை

பக்கம்

1. கய்யரி & ஜோச்தர் 7

1. ரமணி & ஜோகன்

89

2. சுகம்தானே சுசிலா?

3. ஹலோ பரத் சுகமா? 160

4. இது பரத் ஸ்டைல் 224

5. சுசிலாவுக்கு ஒரு சல்யூட் 295

6. ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... பரத் 381

ரம்மி & ஜோக்கர்

(முதல் நாவல்)

"மலர்மலர் அழகுநீர்நீர் உலர்ந்த மலர் மலர்"

ரம்மி & ஜோக்கர்

1

“குட்மார்னிங் டாடி.”

“குட் மார்னிங். என்ன அதிசயமா இன்னைக்கு ஆறு மணிக்கே எந்திரிச்சிட்டே?”

“ஒரு கெட்ட கனவு. தூக்கம் கலைஞ்சிடுச்சி. தட்ஸ் ஆல்.”

“என்னோட ஜாகிங் வற்றியா தாரணி?”

“உங்களுக்கு தொந்தி கரையணும். ஓடறிங்க. வொய் ஷூட் ஐ?”

“தொந்தி கரையறது ஒண்ணுதான் ஜாகிங்கோட பலனா? ஒரு வாரம் என்னோட வந்து ஓடிப்பாரு. அப்புறம் சொல்லு. உடம்பு மட்டுமில்லை. மூளையும் ரொம்ப சுறுசுறுப்பா இருக்கும்.”

“மூளையை சுறுசுறுப்பாக்கிட்டு உங்களை மாதிரி நானும் ஆராய்ச்சி பண்ணப் போறேனாக்கும்? போங்க டாடி. போர்! மறுபடி தூக்கம் வருதான்னு நான் போய் முயற்சி பண்ணிப் பார்க்கறேன். நீங்க போய் புஸ், புஸன்னு ஓடிட்டு வாங்க.”

“பார்க்கறேன். இன்னும் எத்தனை நாள் இந்த செல்லம், சொகுசுன்னு பார்க்கறேன்.”

“ஏன், எனக்கென்ன? சிடி ஃபேமஸ் டாக்டர் பரமேஸ்வரனோட ஒரே புத்ரி. எங்கே போனாலும் எந்திரிச்சி நின்னு வரவேற்கறாங்க. பத்து பைசா கைல எடுத்துக்காம் ஊர் பூரா சுத்திட்டு வரலாம். பூவா, தலையா போட்டுப் பார்க்க அவசியம் வந்தாதான் காசு தேவைப்படுது.”

“அதெல்லாம் சரி. மிஸஸ் தாரணி ஆனப்புறமும் இப்படியே பொழுதை கழிச்சிடுவியா?”

“ஷ்யூர். ஏன்னா என்னைக் கட்டிக்கப் போற மாப்பிள்ளைக்கு நான் ஒரே ஒரு கண்டிஷன்தான் வச்சிருக்கேன்.”

“என்னம்மா அது?”

“இந்த வீட்டோட மாப்பிள்ளையா இருக்கணும் அவரு.”

“தாரணி!”

“யெஸ் டாடி. இதை நான் விளையாட்டுக்குச் சொல்லலை. சிரியஸாதான் சொல்றேன். எனக்கு அம்மாவை போட்டோலதான் காட்டினாங்க. உங்களை விட்டு என்னால் பிரிஞ்சி போக முடியும்ன்னு தோணலை.”

“டோண்ட் பி எவில்லி.”

“ஐ’ம் ஹண்ட்ரெட் பெர்ஸண்ட் சிரியஸ்.”

“அப்படி எல்லாம் இந்த காலத்தில எந்த மாப்பிள்ளையும் ஒத்துக்க மாட்டான்மமா.”

“ஒத்துக்காட்டா போகட்டும். சிம்ப்பிளா இன்னொரு முடிவு இருக்கு.”

“என்ன?”

“கல்யாணமே பண்ணிக்காம இருந்துட்டால் போச்சு.”

“ஏய்! என்ன பேச்சு இது?”

“காலையிலேயே அப்செட் ஆக வேணாம். என் கல்யாண பேச்சை நீங்கதான் எடுத்திங்க. நான் எம்.எஸ்.சி. முடிக்க இன்னும் ஒரு வருஷம் இருக்கு. அதுக்கப்பறம் பேசிக்கலாம். நீங்க புறப்படுங்க டாடி.”

“கார் சாவியை எங்கே வச்... போன்ல யாரு பாரும்மா.”

“ஹலோ திஸ் ஈஸ் ஃபோர் த்ரீ நைன் ஜீரோ சிக்ஸ்”

“டாக்டர் பரமேஸ்வரன் வீடுதானே மேடம்.”

“யெஸ். அவர் பொண்ணு பேசறேன். நீங்க யாரு?”

“பாம்பேலேர்ந்து வந்திருக்கேன். விஜய் பட்டேல்லன்னு பேரு. க்விக்கெல் ஃபார்மாகூட்டிகல்ஸ் முதலாளி. ஏற்கனவே நான் உங்க அப்பாவுக்கு தபால் எழுதி அவர் பதில் எழுதிருக்கார். நான் அவரை நேர்ல பார்த்துப் பேச விரும்பறேன். ஊர்ல இருக்காரா மேடம்?”

“ஊர்ல இருக்கார். நீங்க அவரை சந்திக்கிறதுக்கு அப்பாயிண்ட்மெண்ட் எதுவும் வாங்கியிருக்கிங்களா சார்?”

“இல்லை மேடம்.”

“ஒரு நிமிஷம் லைன்ல இருங்க. டாடி, க்விக்கெல் ஃபார்மாகூட்டிகல்ஸ் ஓனர் விஜய் பட்டேல் மெட்ராஸ்லேர்ந்து பேசறார். உங்களை நேர்ல பார்த்துப் பேசணுமாம்.”

“நான்தான் தபால்ல அவனுக்கு எந்த உதவியும் செய்ய முடியாத சூழ்நிலைன்னு விளக்கமா எழுதிட்டேனே... அப்புறம் எதுக்கு நேர்ல வேற வந்து தொந்தரவு பண்ணான்?”

“சந்திக்க விருப்பமில்லன்னு சொல்லிட்ட்டுமா?”

“வேணாம். பம்பாய்லேர்ந்து மெனக்கெட்டு வந்திருக்கான். அது மரியாதையா இருக்காது. பத்து மணிக்கு வீட்ல வந்து பார்க்கச் சொல்லு. நான் புறப்படறேன்.”

2

“நான் டாக்டர் பரமேஸ்வரன் பேசறேன். நாலு நாளைக்கு முன்னாடி உங்க கடையில பதினேழு புக்ஸ் ஆர்டர் கொடுத்தேன். அதில மூணு வர வேண்டிருக்கு. வந்ததும் எல்லாமே சேர்த்து டோர் டெலிவரி செய்றதா சொல்லியிருந்திங்க. எதுவும் இன்னும் வரலை சார். ஓக்கே. அதில ‘அவுட் ஆஃப் மெடிசின்ஸ்’னு ஒரு புக் அர்ஜெண்ட்டா தேவைப்படுது. என்னோட அசிஸ்டெண்ட்டை அனுப்பறேன். அத மட்டும் முதல்ல அனுப்பி வைங்க. தேங்க் யூ.”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி சார்.”

“என்ன தனபால்?”

“மிஸ்டர் விஜய் பட்டேல் ஃப்ரம் பாம்பே வந்திருக்கார்.”

“நான்தான் வரச் சொல்லிருந்தேன். உள்ளே வரச் சொல்லு. நீ குப்தா புக் ஹவுஸ் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்து. போன் பண்ணி சொல்லிருக்கேன். ஒரு புக் கொடுப்பாங்க. வாங்கிட்டு வா.”

“சரி சார்.”

“தாரணி இருக்காளா?”

“இருக்காங்க சார்.”

“விஜய் பட்டேல் உள்ளே வந்து அஞ்சி நிமிஷம் கழிச்சி ரெண்டு காபி அவளை எடுத்துட்டு வரச் சொல்லு. நீ எதில போறே?”

“என் ஸ்கூட்டர்ல போய்ட்டு வந்துடறேன் சார்.”

“நாப்பதுக்கு மேல போகாதே. கல்யாணமாக வேண்டிய வயசு.”

“குட்மார்னிங் டாக்டர். நான் விஜய் பட்டேல்.”

“குட்மார்னிங். உக்காருங்க. எப்ப மெட்ராஸ் வந்திங்க?”

“காலையில்தான் வந்தேன். உங்களைப் பார்த்துப் பேசுறதுக்காகவே தான் வந்தேன்.”

“அப்படியா? என்ன விஷயம்? சொல்லுங்க.”

“தபால்ல விளக்கமா எழுதியிருந்தேன்.”

“அதே விஷயமாத்தான் வந்திங்களா?”

“ஆமாம்.”

“என் பதிலும் அதேதான். நானும் விளக்கமா எழுதியிருந்தேனே.”

“டாக்டர், என்னால உங்களை புரிஞ்சுக்கவே முடியலை. யாருமே தான் கண்டுபிடிச்ச ஒரு விஷயத்தை காசாக்கத்தான் பார்ப்பாங்க. உங்க ஃபார்முலாவை எங்க கம்பெனிக்கு விக்கிறதில் உங்களுக்கு என்ன ஆட்சேபணை இருக்குன்னு புரியலை. க்விக்கெல் ஃபார்மாகூட்டிகல்ஸ் பத்தி உங்களுக்கு புதுசா சொல்லத் தேவையில்லை. இந்தியா உள் லீடிங் மருந்து ப்ராஜெக்ட்ஸ் பண்ணிட்டிருக்கோம். மொத்தம் நூத்திப் பதினாறு ப்ராடக்ட்ஸ் மார்க்கெட்டாகுது.”

“உங்க கம்பெனியப் பத்தி விரிவா சொல்ல வேண்டிய தில்லை மிஸ்டர் விஜய் பட்டேல். ஐ நோ இட்.”

“பின்னே என்ன தயக்கம்?”

“உங்க கம்பெனிக்குன்னு இல்லை. எந்த கம்பெனிக்குமே அதை விக்கிறதில்லைன்னு நான் தீர்மானிச்சிருக்கேன்.”

“ஏன்?”

“உங்களுக்கேத் தெரியும். பிறக்கப் போற குழந்தை ஆணா, பெண்ணான்னு தெரிஞ்சுக்கற ஆர்வம் எல்லா தம்பதிக்குமே உண்டு. அதே மாதிரி பொதுவா ஆண் குழந்தைகளையே எல்லாரும் விரும்பறாங்க. இன்னும் சில இடங்கள்ல பெண் குழந்தை பிறக்கறதை பாவமா நினைக்கிற மக்கள் இருக்காங்க. பெண் குழந்தை பிறந்தா உடனே அந்த சிசுவை கொலை செய்ற கொடுமையான சம்பவங்கள் அங்கங்கே நடக்குது. ஸ்கேனிங் மூலமா பெண் குழந்தைன்னு தெரிய வந்தா அதை கர்ப்பத் திலேயே கலைச்சுக்க முயற்சி பண்ணாங்க. இந்த குழந்தைல, என் கண்டுபிடிப்பு வியாபார ரீதியா வெளியே வந்தா அதனால நன்மைகளை விட தீமைகள்தான் அதிகம் நடக்கும்.”

“உங்க வாதம் ரொம்ப மோசமானது. இது எப்படி இருக்கு தெரியுமா? கத்தின்னு ஒரு பொருள் விற்பனைக்கு வற்றதால தான் அதை வாங்கி பல பேர் குத்தி கொலை செய்றாங்கன்னு சொல்ற மாதிரி இருக்கு. கத்திக்கு வேற எவ்வளவோ நல்ல உபயோகங்கள் இருக்கே. நீங்க ஏன் எதிர்மறை சிந்தனை யிலேயே இருக்கணும்?”

“கத்தியும் என் கண்டுபிடிப்பும் ஒண்ணில்லை மிஸ்டர் விஜய்.”

“எந்த விதத்திலே வேறுபாடு இருக்கு டாக்டர்?”

“நிச்சயமா இருக்கு. கொஞ்சம் விளக்கமாவே சொல்றேன். மருத்துவ குறிப்புகள், விஞ்ஞான வார்த்தைகள் இல்லாம சுலபமா சொல்றேன். கர்ப்பப்பையில் வளர்ந்த சிகதான் நான் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கிட்ட சப்ஜெக்ட். அந்த சிகவோட குணாதிசயங்களை கர்ப்ப காலத்திலயே அமைக்க முடியுமாங்கிறது என் ஆராய்ச்சி. அதில தீவிரமா இறங்கினப்ப ஒரு விபத்து மாதிரிதான் அந்த ஃபார்முலாவை கண்டுபிடிச்சேன். ஒரு பெண் கர்ப்பமாயிருக்கிறதை இப்போ குறைச்சலா முப்பத்தஞ்சி நாப்பது நாளைக்குப் பிறகுதான் பரிசோதனைகள் செய்து பார்த்து உறுதி செய்றாங்க. என் ஃபார்முலாங்கிறது ஒரு கெமிக்கல் கலவை. பவுடர் வடிவம். கர்ப்பம் தரிச்ச ஒரு பெண்ணோட யூரின்ல இந்த பவுடரை போடறப்போ எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படலைன்னா உருவாகியிருக்கிறது ஆண் குழந்தை. ரெட்டிஷா நிறம் மாறினா பெண் குழந்தை. இருபது நாள் கர்ப்பத்திலேயே இதை உறுதி செய்ய முடியும். இதுவரைக்கும் அறுபத்தி எட்டு கர்ப்பினி பெண்கள்கிட்டே என்சோதனை நடத்திப் பார்த்ததிலே நூறு சதவிகிதம் என் கணிப்பு கரெக்ட்டா இருக்கு. என் ஆராய்ச்சி வெற்றியை நான் வெளில விடலை. இப்படி ஒரு சாத்தியக் கூறு இருக்குன்னு ஒரு கட்டுரை எழுதி இருந்தேன். அதைப் படிச்சிட்டு இந்திய மருத்துவத் துறை ஆராய்ச்சிப் பிரிவில என்னைக் கூப்பிட்டு நிரூபிக்கச் சொன்னாங்க. அவங்க தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்த முப்பது கர்ப்பினி பெண்கள்கிட்ட என் ஆராய்ச்சியை அப்னை பண்ணி பிறக்கப் போறது ஆணா, பெண்ணான்னு என் முடிவுகளை எழுதி கையெழுத்து போட்டுட்டு வந்தேன். ஆறாம், ஏழாம் மாசங்களில ஸ்கேன் பண்ணி பார்த்தாங்க. முப்பது பேருக்கும் என்முடிவு கரெக்ட்டா இருந்தது. உடனே பேப்பர்ல எனக்குப் பள்ளிசிடி கொடுத்து பாராட்டிட்டாங்க. ஆளாளுக்கு என் ஆராய்ச்சியை வச்சி காசு பண்ண துடிக்கிறாங்க. அதில நீங்களும் ஒருத்தர்.”

“பேசி முடிச்சிட்டிங்களா, இன்னமும் இருக்கா. கர்ப்பம் கலைச்சுக்கறதை நம்ம அரசாங்கம் சட்டப்படி தப்பில்லைன்னு சொல்லி அனுமதிக்குது. இப்ப ஒரு பொண்ணுக்கு ரெண்டு பெண் குழந்தைங்க. மூணாவதா ஆண் பிறந்தா தேவலைன்னு நினைக்கறா. இருபது நாள் கர்ப்பத்திலேயே ஆணா, பொண்ணான்னு தெரிஞ்சுக்க உங்க ஆராய்ச்சி மூலமா முடியும். அந்த பவுடர் சோதனைல அவளுக்கு ஆண் குழந்தைன்னு தெரிஞ்சா கலைச்சுக்குவா. இருபது நாள் கருவை கலைச்சுக்கிறதும் சுலபம். மறுபடியும் முயற்சி செய்யும் வாய்ப்பு இருக்கு. இந்த மாதிரி எத்தனை லட்சம் பெண்கள்! அந்த பவுடரை நான் தயாரிச்சி மார்க்கெட் செய்றதாலே இவங்க பயனடை வாங்களே.”

“உண்மை. மூணாவது கர்ப்பத்தை விடுங்க. முதல் கர்ப்பமே பெண் குழந்தைன்ன தெரிஞ்சா உடனே கலைச்சிடுவாங்க. ஆண் குழந்தைக்காகப் பல தடவை முயற்சிப்பாங்க. என் ஆராய்ச்சியோட வெற்றி பெண்ணுரிமைக்கு எதிரானது. இதை வியாபாரம் செய்ய நான் அனுமதிக்கிறது பெண் இனத்துக்கே நான் செய்ற துரோகம்.”

“பின்னே எதுக்கு சார் கண்டுபிடிச்சிங்க?”

“அதான் சொன்னனே, நான் வேற ஆராய்ச்சில ஈடுபட்டப்ப ஒரு மின்னலா கிடைச்ச கண்டுபிடிப்பு இது.”

“அப்ப அந்த பவுடர் தயாரிக்கிற ஃபார்முலாவை நீங்க விற்பனை செய்றதா இல்லை?”

“பத்து தடவை கேட்டாலும் என் பதில் இல்லைங்கிறதுதான்.”

“அந்த பவுடர் மாதிரியாவது எனக்குத் தர முடியுமா?”

“எல்லாம் ஒண்ணுதான். அதை நீங்க ஆராய்ச்சி செஞ்சி எதெது எந்த விகிதத்தில கலக்கப்பட்டிருக்குன்னு சுலபமா தெரிஞ்சுக்க வாய்ப்பிருக்கே. காபி சாப்பிடுங்க. இவ என் மக.”

“ஹலோ, முதுகில குத்திட்டு ஒத்தடம் தர்ற மாதிரி... மூஞ்சில அடிச்ச மாதிரி என் வியாபாரத்தை நிராகரிச்சுட்டு தர்றிங்க.”

“நீங்க அப்படி எடுத்துக்கிட்டா என்ன செய்ய முடியும்? எனக்குன்னு ஒரு கொள்கை இருக்கே.”

“என்னோட கொள்கையையும் சொல்லிடுறேன். எல்லாத்துக்கும் ஒரு விலை உண்டு. சிலருக்கு பொருள். சிலருக்கு பணம், சிலருக்கு வேற வகை. இதுவரையும் என் வியாபார அனுபவத்திலே நான் உங்களைத் தவிர வேற யார்கிட்டேயும் கெஞ்சினது இல்லை. நான் சொல்ல வந்ததையும் சொல்லி முடிச்சுடறேன். உங்க பவுடர் ஃபார்முலாவை எங்க கம்பெனிக்குக் கொடுத்தா பத்து லட்சம் ரூபாத்றேன். அதைத் தவிர உங்களை என் கம்பெனியோட கௌரவ டாக்டரார்டீட் பண்ணி ராஜ மரியாதையோட உங்க குடும்பத்தோட அத்தனை வகையான செலவுகளையும் ஏத்துக்க ஏற்பாடு செய்றேன். இன்னும் நீங்க கேக்கற சலுகைகள் எல்...”

“ஸ்டாப் இட்! கிலுகிலுப்பை காட்டி கூப்புட நான் கைக்குழந்தை இல்லை. நான் வியாபாரி இல்லை. லட்சியத்தை பெரிசா நினைக்கிற மனுஷன். காபி குடிச்சாச்சுன்னா நீங்க புறப்படலாம்.”

“நீங்க என்னை அவமானப்படுத்திங்க.”

“இதுவரைக்கும் இல்லை. மேல மேல வற்புறுத்தி என்னை அந்த தர்மசங்கடத்துக்கு ஆளாக்கறிங்க.”

“எனக்கு பகைவர்களே கிடையாது சார். ஏன்னா எதிரின்னு யாராச்சும் முனை விட்டா... முதல்ல நண்பனாக்கிக்க முயற்சிப் பேன். முடியாமல் போனா வேரோட பிடுங்கி எறிஞ்சிடுவேன். நாம நண்பர்களாகறது உங்க முடிவிலதான் இருக்கு.”

“மிரட்டற வேலை எல்லாம் வேணாம். யு மே கோ.”

“இது மிரட்டல் இல்லை. அறிவுரை.”

“கெட் அவுட்! இதை விடத் தெளிவா சொல்லணுமா?”

“வேணாம். நான் போறேன். என்னோட இந்த வீட்டை விட்டு வெளியே போறது வேற என்னென்ன தெரியுமா? உங்க

சந்தோஷம், உங்க நிம்மதி, உங்க அமைதி... எல்லாம்! வர்றேன்.”

“டாடி! என்ன அவன் இந்த பேச்சு பேசிட்டுப் போறான். நீங்க சும்மா நிக்குறிங்க! போலீசுக்கு போன் செய்ங்க டாடி!”

“வேணாம்தாரணி விடு! என்னை விலைக்கு வாங்கிட முடியுமனு நம்பிக்கையோட வந்தான். அது முடியாமல் போன கோபத்தில கத்திட்டுப் போறான். இதுக்கெல்லாம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கக் கூடாது.”

“அந்த ஃபார்முலாவை நீங்க கண்டுபிடிச்சிருக்கவே வேணாம்.”

“புதிய கண்டுபிடிப்பு எதையுமே தப்புன்னு சொல்லக் கூடாதும்மா. அதை எப்படி நல்ல விஷயத்துக்கு பயன்படுத்த முடியுமனுதான் பார்க்கணும். இதுவரைக்கும் எனக்குத் தோணலை. அந்த ஃபார்முலாவை நான் ரகசியமா பத்திரப் படுத்தி வைக்க வேண்டிய அவசியம் வந்துடுச்சின்னு நினைக்கிறேன்.”

“கொண்டு போய் லாக்கர்ல வச்சிடுங்க டாடி.”

3

“அலெக்ஸ் வரலையா ராவ்?”

“வந்துடுவான். போன் செஞ்சிருக்கேன். உக்காரு. ட்ரிங் பண்றியா?”

“அவனும் வந்துட்டும். இன்னொரு தடவை போன் செஞ்சிடுன்.”

“இல்லை. வேணாம். இப்ப வந்துடுவான்.”

“ஹெவியான மேட்டரா ராவ்?”

“அஞ்ச லட்சம்ங்கிறது ஹெவியான மேட்டர்தானே?”

“வாரே வா! பம்ப்பர்! மேட்டர் என்ன?”

“வந்துட்டுமே அவன். அப்புறம் அவனுக்காக இன்னொரு தடவை ஆரம்பிச்சி சொல்லணும். தீப்பெட்டி வேணுமா?”

“இருக்கு. கீழே மட்டும்தானே போன் வச்சிருந்தே. இங்கே ஒண்ணு இருக்கே. இது வேற நம்பரா?”

“இல்லை. இது எக்ஸ்டென்ஷன். மூணு மாசமிருக்குமா நாம பார்த்து? இருக்காது கிரண்?”

“இருக்கும்! அவங்கவங்களுக்கு சில்லறையா ஜோலி! பெரிசா மேட்டர் மாற்றப்பதானே கூட்டணி தேவைப்படுது.”

“எதில வந்தே கிரண்?”

“மோட்டார் பைக்.”

“சத்தத்தையே காணோமே?”

“என்வண்டி நம்பர் அத்தனை போலீஸ்காரனுக்கும் அத்துப்படி. நேரா கொண்டாந்து உன் வீட்டு வாசல்ல நிறுத்தி உன்னையும் வம்புல மாட்டி விடச் சொல்றியா? பக்கத்து தெரு ஷாப்பிங் காம்ப்ளெக்ஸ் முன்னாடி நிறுத்திட்டு நடந்து வந்தேன். என்னய்யா இது புடவை காயுது கொடியில? எப்ப கல்யாணம் பண்ணே?”

“சேச்சே! உனக்குத் தெரியாமலயா? நேத்து ஒரே மழையா, தெப்பமா நனைஞ்சிட்டு வந்தா, மாத்திக்கம்மான்னு என் பேண்ட் சட்டையைக் கொடுத்தேன். மாத்திக்கிட்டு இதை காயப் போட்டுட்டுப் போய்ட்டா. பேண்ட், சட்டையை திருப்பி கொடுக்க வரறப்ப வாங்கிக்கறேன்னு சொன்னா.”

“அப்படி ஒரு அட்வான்ஸ் புக்கிங்காக்கும். பேரென்ன?”

“அதாரு கேட்டா? மாரியப்பன்தான் அனுப்பி வெச்சான். பரவால்லை. தொட்டா இன்னும் கூச்சம் இருக்கு.”

“ராவ், என் மூடை மாத்திடாதே. வந்திருக்கிறது பிசினெசுக்காக.”

“ஸாரிங்கப்பா, கொஞ்சம் லேட்டாய்டுச்சு. அட! இதென்ன புடவை?”

“வாய்யா அலெக்ஸ்! கேட்டுட்டுயா. இப்பதான் எனக்கு சொல்லி முடிச்சான். இப்ப உனக்கு சொல்வான். அப்புறம் பேசலாம் அதை. விஷயத்துக்கு நேரா வரட்டும்.”

“சொல்லு ராவ். நான் கூட செகண்ட் ஷோவுக்கு டிக்கெட் ரிசர்வ் பண்ணி வச்சிருக்கேன். சீக்கிரமாப் பேசிட்டு கலைஞ்சுடலாம்.”

“அஞ்சி லட்சத்துக்கு ஒரு சின்ன வேலை வந்திருக்கு.”

“வெரிசூட். அதை ஆறா கேட்டு முடிவு செஞ்சா வகுக்கிறதுக்கு வசதி. ஆளுக்கு ரெண்டு கிடைக்கும்.”

“முதல்ல வேலை என்னன்னு கேட்டுக்கலாம் அலெக்ஸ்.”

“சொல்லு ராவ்.”

“டாக்டர் பரமேஸ்வரன் பெசண்ட் நகர்ல இருக்கார். ஊசி போடற டாக்டர் இல்லை. பெரிய டாக்டர். தனிப்பட்ட முறையில ஏதோ ஆராய்ச்சி. பொறக்கப் போறது ஆணா, பொண்ணான்னு இருபது நாள் கருவிலயே ஈஸியா கண்டு பிடிக்கிற ஒரு பவுடரை அந்தாள் கண்டுபிடிச்சிருக்கான்.”

“வெரிசூட்.”

“ஆனா அந்த ஃபார்முலாவை எந்த மருந்து கம்பெனிக்கும் விக்க மாட்டேன்னு பிடிவாதம் பிடிக்கிறான்.”

“உன்கிட்ட வந்த பார்ட்டிக்கு எப்படியாவது அந்த ஃபார்முலா வேணும். டாக்டர்கிட்டேர்ந்து வாங்கிக் கொடுத்துட்டா நமக்கு அஞ்சி லட்சம். இதுதானே செய்திச் சுருக்கம்.”

“அதேதான்.”

“பார்ட்டி யாரு?”

“விஜய் பட்டேல்ன்னு பேரு. பம்பாய்ல பெரிய மருந்து கம்பனி வச்சிருக்கானாம்.”

“என்ன சொன்னே?”

“வேலை சிம்பிளா தெரிஞ்சது. அதனால கை நீட்டி ஒரு லட்சம் அட்வான்ஸ் வாங்கிட்டேன்.”

“என்ன ராவ் இது, ஏன் இப்படி அவசரப்பட்டே? அந்தாள் கறுப்பா, சிவப்பான்னு கூட நமக்குத் தெரியாது. எந்த விபரமும் தெரிஞ்சுக்காம ஏன் நீயா முடிவெடுத்தே?”

“விபரம் தெரிஞ்சுக்காம முடிவெடுக்க மாட்டேன் கிரண். எல்லா விபரங்களும் அந்த விஜய் பட்டேலே கொடுத்துட்டான். அந்த வீட்டுல ரெண்டே பேர். டாக்டர் பரமேஸ்வரன், அவர் பொண்ணு தாரணி. அவருக்கு ஒரு அசிஸ்டெண்ட் தனபாலனு. அவன் தினம் காலையில் வந்துட்டு சாயங்காலம் போய்டுவான். பொண்ணு மேல அப்பாவுக்கு நூறு மடங்கு பாசம்னா, அப்பா மேல பொண்ணுக்கு இருநூறு மடங்கு பாசம். டாக்டரோட போன் நம்பர், தினசரி நடவடிக்கைகள் எல்லாம் கொடுத்திருக்கான்.”

“கிட்டத்தட்ட ஒரு ஐடியாவுக்கே வந்துட்டேன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஆமாம். ஒரு திட்டம் உருவாகியிருக்கு. அதுக்கு உங்க உதவிகள் தேவைப்படுது. திட்டத்தைச் சொல்றேன். சரியா இல்லைன்னு நினைச்சா வேற சொல்லுங்க.”

“சொல்லு ராவ்.”

4

“குட்மார்னிங் சார்.”

“குட்மார்னிங். நீங்க...”

“என்னை உங்களுக்குத் தெரியாது டாக்டர். ஆனா தினமும் நீங்க கடற்கரைக்கு வந்து ஓடறதை நான் பார்க்கறேன். தொந்தரவா நினைக்கலைன்னா ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் என் கூட பேச முடியுமா?”

“ஜாகிங் போய்ட்டு வந்துடறேனே.”

“போகலாம். நானும் வர்றேன். என் கார் அதோ நிக்குது. அதில சிகரெட் பாக்கெட் இருக்கு. எடுத்துட்டு வந்துடறேன். பேசிட்டே ஓடலாம். வாங்க டாக்டர்.”

“உங்க பேரென்னன்னு சொல்லலையே?”

“திரவியம். நானும் ஒரு டாக்டர்தான். சமீபத்தில்தான் விஜயவாடாலேர்ந்து மெட்ராஸ் வந்தேன்.”

“ஐ சீ”

“உங்க கண்டுபிடிப்பைப் பத்தி பேப்பர்ல படிச்சதிலேர்ந்து உங்களைப் பார்த்துப் பாராட்டணும்னு ஒரு ஆசை. தினமும் இந்த கடற்கரைல பார்ப்பேன். என்னமோ ஒரு தயக்கம் தடுத்துடும். இன்னிக்குதான் பேசிடறதுன்னு தீர்மானிச்சேன். கங்கிராஜுலேஷன்ஸ் டாக்டர்.”

“தேங்ஸ். பேப்பர்ல முழுசா படிச்சிருப்பீங்கன்னு நினைக்கிறேன். நான் எடுத்துக்கிட்ட ஆராய்ச்சி வேற. நடுவில கண்டு பிடிச்சது ஒரு யதேச்சையான விஷயம். என்னோட சப்ஜெக்ட்ல இன்னும் பிரேக் கிடைக்கலை. அந்த ஆராய்ச்சில வெற்றி பெற்றா நான் உண்மையா சந்தோஷப்படுவேன்.”

“எவ்வளவு பெரிய ஜீனியஸ் நீங்க. இத்தனை அடக்கமாப் பேசறிங்களே, இதான் என் கார்.”

“சரி, அதுக்கென்ன?”

“ஒண்ணுமில்லை டாக்டர். பின் சீட்ல பாருங்க. என் ஃபிரண்டு உக்காந்திருக்கான். அவன் கைல பாருங்க, பிஸ்டல் வச்சிருக்கான். அது யாரை குறி பார்க்குது பாருங்க.”

“அடப்பாவிகளா! வாட் ஈஸ் திஸ்!”

“நீங்க எந்த மொழில பதறினாலும், இந்த அதிகாலைல இந்த இடத்துக்கு யாரும் உதவிக்கு வர மாட்டாங்க. துப்பாக்கியால சுட்டா செத்துப் போய்டுவிங்கன்னு குழந்தைக்கு சொல்ற மாதிரி சொல்லிட்டு இருக்கவா முடியும்? ஏறி உக்கார் நிங்களா?”

“ஏன்? நீங்க யாரு?”

“வழி பூரா இன்னும் நூறு கேள்வி தயார் பண்ணி வச்சிக்கங்க டாக்டர். போனதும் சொல்றேன். ம், கமான். ஏறுங்க, இப்படி பணியறதுதான் உங்க உயிருக்கு நல்லது. புறப்படலாமா நண்பா?”

“உன் கதவுக்கு கண்ணாடியை ஏத்தி விட்டுக்கப்பா.”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன். நீ அவரை கவனி. பெரிய ஆளு. ஆராய்ச்சி எல்லாம் செய்வவரு. எப்படிடா தப்பலாம்னு துடிச்சிட்டிருப்பார்.”

“சேச்சே, தப்பிக்க முயற்சி செஞ்சா நான் சுட்டுடுவேன்னு அவருக்குத் தெரியாதா என்ன?”

“என்னை எங்கே கொண்டு போறிங்க?”

“நண்பா, விட்டா அந்த வாய் கேள்வி கேட்டுக்கிட்டே இருக்கும். பிளாஸ்த்திரி ஒட்டு. கையைக் கட்டு. கண்களையும் கட்டிடு.”

“கை காமிங்க டாக்டர்.”

“நோ! இந்த ஆபத்தான விளையாட்டை விட்டுடுங்க. காரை நிப்பாட்டி என்னைப் போக விடுங்க. அதான் உங்களுக்கு நல்லது.”

“விளையாட்டா? தொழில் சுவாமி! தொழில்!”

5

“ஹலோ மிஸ்தாரணி இருக்காங்களா?”

“தாரணிதான் பேசறேன்.”

“உங்கப்பா டாக்டர் பரமேஸ்வரனை உடனே பார்க்கணும். அவருக்கு வேண்டப்பட்டவன் நான். வீட்ல இருக்காரா?”

“இல்லைங்க. கடற்கரைக்குப் போயிருக்கார் ஜாகிங் செய்ய.”

“நிஜமாவா?”

“ஆமாம் சார்.”

“எதில போனார்?”

“கார்லதான்.”

“கடற்கரைக்குப் போன கார் எப்படி உங்க வீட்டுக்கு நாலு வீடு தள்ளி நிற்கும்?”

“என்ன சொல்றிங்க நீங்க?”

“போதும் புதிர் போட்டது. ரொம்பவும் நீ குழம்பிடுவே. அதாவது மிஸ்தாரணி, உன்னோட அருமை அப்பாவை நாங்க கடற்கரையிலேர்ந்து கூலா கடத்திட்டு வந்துட்டோம். பாவம், அவர் என்ன செய்வாரு, துப்பாக்கி காட்டி மிரட்டினா எங்களோட வந்துதானே ஆகணும்? இப்ப எங்ககிட்ட இருக்கார். பத்திரமா இருக்கார்.”

“அய்யோ! என்ன இதெல்லாம்?”

“கடத்தல்! நபர் கடத்தல்! கார் மேல எங்களுக்கு இண்ட்ரெஸ்ட் இல்லை. அதனால அதைக் கொண்டாந்து உங்க தெருவுல விட்டுட்டோம். அதலயே சாவி இருக்கு. போய் எடுத்துக்கம்மா.”

“எங்கப்பா எங்கே இருக்கார்?”

“இதோ எங்க எதிரிலயே இருக்கார். நாற்காலில உக்காந்திருக்கார். அவரால போன் பக்கத்தில எந்திரிச்சி வர முடியாது. கட்டிப் போட்டிருக்கோம். கத்த முடியாது. வாய்ல பிளாஸ்த்திரி ஒட்டிருக்கோம்.”

“அய்யோ! நீங்க யாரு?”

“செவ்வாய் கிரகத்திலேர்ந்து இதுக்காக ஸ்பெஷலா வந்தவங்கன்னு சொன்னா நம்புவியின்னா அப்படிச் சொல்றேன்.”

“எதுக்காக அவரைக் கடத்தினிங்க?”

“கொஞ்சம் லேட்டா வருது இந்த கேள்வி. பரவாயில்லை. பதில் சொல்லிடறேன். சுருக்கமா சொல்றேன். உங்கப்பா கண்டுபிடிச்ச பவுடர் ஃபார்முலா எங்களுக்கு வேணும். உங்கப்பாவுக்கு ஆனாலும் அசாத்யமான நெஞ்சுறுதி. என்ன ஒரு அடி வாங்கினாலும் சரி, பல்லு குத்தி உதடு கிழிஞ்சாலும் சரி, அந்த ஃபார்முலாவை எங்கே வச்சிருக்காருன்னு சொல்லவே மாட்டேங்கிறாரும்மா.”

“பாவிகளா! அவரை எதுவும் செஞ்சிடாதிங்க.”

“அந்த ஃபார்முலாவை நீ தர்றேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லு. அடுத்த நிமிஷம் அடிப்பமா?”

“அதைப் பத்தி எனக்கு எதுவும் தெரியாது.”

“நிசமா?”

“நிஜமா அதை எங்கே வச்சிருக்கார்ன்னு தெரியாது. பத்திரப்படுத்தணும்னு சொல்லிட்டிருந்தார். அப்பறம் ஒரு வழியா பத்திரப்படுத்திட்டேன்னு சொன்னார். எங்கே வச்சிங்கன்னு நானும் கேக்கலை. அவரும் சொல்லலை. சத்தியமா எனக்குத் தெரியாது.”

“அப்படியா? சரி, கிழவனையே இன்னும் தீவிரமா விசாரிச்சிப் பார்க்கறோம். இதோ பாரும்மா தாரணி, காரைக் கொண்டாந்து நிறுத்தினானே எங்க ஆளு, அவன் உங்க வீட்டையேதான் கண்காணிச்சிட்டிருக்கான். போலீசுக்குத் தகவல் சொல்ற கெட்டப் பழக்கம் எல்லாம் வேணாம். அப்புறம் நாங்க கூறு போட்டது பத்தாதுன்னு ஆஸ்பத்திரில டாக்டருங்க போஸ்ட் மார்ட்டம்ங்கிற பேர்ல வேற கூறு போட வேண்டிய சூழ்நிலை வந்துடும். புரியுதாம்மா?”

“இல்லை. நான் போலீசுக்குச் சொல்லலை. எங்கப்பாவை விட்டுடுங்க. அவரைக் கொன்னுடாதிங்க.”

“ஃபார்முலா இருக்கிற இடத்தை அவர் சொல்ற வரைக்கும் நிச்சயமா கொலை செய்ய மாட்டோம். வச்சிரட்டுமா?”

“என்ன ராவ், இந்த டாக்டர் இந்த அடி வாங்கியும் வாயைத் திறக்க மாட்டேங்கறான்?”

“பிளாஸ்த்திரி ஒட்டி வச்சிருக்கியே, எப்படி திறக்க முடியும்?”

“இப்பதான் ஒட்டினேன்.”

“கிழவனை எப்படிப் பேச வைக்கிறதுன்னு கீழே போய் யோசிக்கலாம். அவருக்கும் கொஞ்சம் தெம்பு வரட்டும் - மறுபடி அடி வாங்க. ரூமைப் பூட்டிட்டு வா. வழிக்குக் கொண்டாந்துடலாம். நாம பார்க்காத பிடிவாதமா?”

6

“மேல அவரை மட்டும் தனியா விட்டுட்டு வந்துட் டோமே, இது சரியா ராவ்?”

“ஏன், என்ன தப்பு கிரண்? ரூமைப் பூட்டியாச்சு.”

“ஆனாலும் தப்பிக்க முயற்சி பண்ணலாமே.”

“பண்ணட்டுமே.”

“என்ன பேசறே நீ?”

“அந்த ரூமிலேர்ந்து எந்த வகையிலும் டாக்டரால தப்பிக்க முடியாது. ஆனாலும் தப்பிக்க முயற்சிக்கட்டும்னுதான் கயிற்றை வேணும்னே லாசா கட்டிட்டு வந்திருக்கேன் கிரண்.”

“என்ன விளையாட்டு இது?”

“காரணமாத்தான். இந்த நேரம் டாக்டர் தன் கட்டுக்களைப் பிரிச்சிருப்பார் மேல. பிளாஸ்த்திரியையும் பிய்ச்சிருப்பார். ஜன்னல் எல்லாம் வெளிப்பக்கம் முன்னேற்பாடா பட்டை அடிச்சிருக்கு. உள்ளேர்ந்து திறக்க முடியாது. உள்ளே அவருக்கு இருக்கிற ஒரே ஆயுதம் என்ன சொல்லு?”

“என்ன?”

“டெலிபோன்! நிச்சயமா உபயோகிப்பார். இப்ப கீழே இந்த போனை எடு, கேளு. அவர் யார் கூட என்ன பேச நாரன்னு கேளு. போலீசுக்கா இருந்தா உடனே இங்கேர்ந்து மாடிக்குப் போற டெலிபோன் வயரையே கட் பண்ணிடலாம். வேற யாருக்காவதுன்னா கவனி. அவர் ஃபார்முலா பத்தி சொல்றாரன்னு கவனி.”

“ராவ், பெரிய கில்லாடியாய்ட்டே நீ.”

★ ★ ★

“ஹலோ, தாரணியா பேசறது?”

“ஆமாம், டாடி, நீங்களா?”

“நானேதான் தாரணி!”

“நீங்க எப்படி போன்ல? எங்கேர்ந்து பேசறிங்க டாடி?”

“தாரணி, என்னை கடற்கரையேர்ந்து கடத்திட்டு வந்துட்டாங்க. வழில கண்ணைக் கட்டிட்டாங்க. நான் எந்த வழியா வந்தேன், எங்கே இருக்கேன்னு எதுவும் தெரியலை. இந்த ரும்லேர்ந்து தப்ப வழியில்லை. என்னை சரியா கட்டலை. அதனால பிரிச்சிட்டு போன் செய்றேன். இந்த ருமை பூட்டிட்டு போயிருக்காங்க. மறுபடி வந்துடுவாங்க. நானும் தப்பணும். என் ஃபார்முலாவும் தப்பணும். நான் தப்பறதை அப்புறம் கவனிக்கலாம். என்னோட கைடு ஃப்ரொஃபஸர் தேவசகாயம் வீடு தெரியுமில்லையா உனக்கு?”

“நல்லாத் தெரியுமே டாடி.”

“அந்த ஃபார்முலாவை அவர்கிட்டே ஒப்படைச்சிட்டா தேவலை. அவர் யாருக்கும் விக்க மாட்டாரு. மேற்கொண்டு ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படுத்திக்குவாரு. எனக்கு ஏதாவது ஒண்ணு ஆய்ட்டா அந்த ஃபார்முலாவை நீ அவர்கிட்டே ஒப்படைச்சிடறியா தாரணி?”

“அப்படி எல்லாம் பேசாதிங்கப்பா. முதல்ல நீங்க இருக்கிற ருமைப் பத்தி ஏதாவது சொல்லுங்க. ஜன்னலைத் திறந்து வெளில பார்த்தா எந்த இடம்னு புரியுமேப்பா.”

“ஒரே ஒரு ஜன்னல்தான் இருக்கும்மா. அதையும் வெளிப் பக்கம் சார்த்தி தாழ் போட்டுக்காங்க. இது மெட்ராஸ்தான். பிஸியான ஏதோ ஒரு ஏரியா. வேற எதுவும் புரியலை. அவங்க வர்றதுக்குள்ளே அந்த ஃபார்முலாவை நான் எங்கே, எப்படி பத்திரப்படுத்திருக்கேன்னு சொல்லிடறேன்.”

“அட! என்னப்பா நீங்க! பார்முலா, பார்முலான்னுட்டு, முதல்ல இப்ப நீங்க தப்பிக்கணும். அருமையான சந்தர்ப்பம் அமைஞ்சிருக்கு. போனை கட் பண்ணிடுங்க. அவசரப் போலீசை கூப்புட்டு சுருக்கமா சொல்லுங்க. நீங்க லைன்லயே இருந்தா எந்த நம்பர்லேர்ந்து பேசறிங்கன்னு அவங்க கண்டுபிடிச்சிடுவாங்க. அந்த போன் நம்பரை வச்சி நீங்க இருக்கிற இடத்துக்கு வந்துடுவாங்க, சரியா?”

“எனக்கு ஒரே சத்தமா இருக்கும்மா. யாரோ கத்தறாங்க. கொழந்தையை கீழே போட்டுக் கொன்னுடுவேன்னு. ஏரியாவே குற்றம் செய்யுதுன்னு நெனைக்கறேன். போலீசுக்கு போன் பண்றதுக்கு முன்னால உன்கிட்டே பேசிடறேன். அது முக்கியம். அந்த ஃபார்முலாவை... இரு! யாரோ நடுவில இருமின மாதிரி கேக்கலை? மைகாட்! இது எக்ஸ்டென்ஷன் டெலிபோன். நாம பேசறதை யாரோ ஓட்டுக் கேக்கறாங்க. வெளிப்படையா சொல்றது தப்பு. தாரணி, வந்து... எப்படிச் சொல்றதுன்னு தெரியலையே... ம்... இரு... வந்துட்டேன். ஒரே ஒரு குறிப்பு சொல்றேன். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்!”

“என்ன டாடி?”

“ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர். கேக்குதா? ஹலோ! ஹலோ! லைன் கட்டாய்டுச்சே!”

“கட்டாகலை டாக்டர். கட் பண்ணிட்டோம். நேரா அது இருக்கிற இடத்தை நீ சொல்வேன்னு எதிர்பார்த்துதானே உன்னை சுதந்திரமா பேச விட்டு கீழேப் போனோம்! ராட்சஸ மூளைய்யா உனக்கு! கடைசி நிமிஷத்தில முழுங்கிட்டியே... குறிப்பா? என்னது? ரம்மி அண்ட் ஜோக்கரா? அப்படின்னா? அப்படின்னா என்ன?”

“என்னை சுட்டாலும் சொல்ல மாட்டேன்.”

“ராவ், அவரைக் கட்டு. ஒழுங்கா கட்டிப் போடு. சுடாம லேயே நான் வரவழைக்கிறேன். தாரணி வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேதானே இருக்கான் அலெக்ஸ்?”

“ஆமாம்.”

“இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில வேடிக்கையைப் பாரு.”

“என்ன செய்யப் போறே கிரண்? எங்கே போறே?”

“நீ இவரை பத்திரமா பார்த்துக்க. இங்கேயே இரு. வந்துட்டேன். என்னோட போனுக்காக காத்திரு.”

7

“டாக்டர், போன் அடிக்குது பாருய்யா. எடுத்துக் கேளேன். அறைக்குள்ள கொஞ்சம் சுதந்திரமா நடமாட விட்டா நீயே போன் பண்ணுவியே. இப்ப எடுத்துக் கேக்கக் கூடாதா? உன் தொடர்பாதான் அந்த போன் அடிக்குது.”

“நான் கேக்க மாட்டேன். நீயே கேளு.”

“ரொம்ப ஏத்தம்தாய்யா உனக்கு? இரு! பார்த்துக்கிட்டே இரு! எல்லா ஏத்தமும் இறங்கிப் போய்டும். ஹலோ... யாரு? நான்தான்... என்னம்மா. தாரணிக் கண்ணு? உன் டாடி கிட்டேப் பேசனுமா? இதோ நான் ரிசீவரைக் கொடுக்கிறதுக்கு முன்னாடி அவரே பிடுங்கிட்டாரே.”

“தாரணி... தாரணி... என்னம்மா...”

“என்ன டாக்டர்? தாரணி இல்லை. நான்தான். தார ணின்னு சொன்னாத்தானே நீ ரிசீவரை வாங்குவே. அதுக்காகத் தான்யா என் நண்பனை அப்படி கேக்கச் சொன்னேன். இரு ரொம்பபத்தான் ஆசைப்படறே. எதுக்கும் உன் சீமந்த புத்ரிகூட கொஞ்சம் பேசிடு... என்ன...? ரொம்ப உருகாதேய்யா. நீ உருகிட்டா எங்களுக்கு ஃபார்முலா கிடைத்த மாதிரிதான்.”

“டாடி...”

“தாரணி... அங்கே உனக்கு அருகில் அந்த ராஸ்கல் இருக்கானம்மா?”

“இருக்கான் டாடி. இதுக்கு முன்னால நான் பார்க்காத தடியன். மொட்டை மாடி வழியா கீழிறங்கி வந்திருக்கான் டாடி.”

“என்ன தாரணி இது? என்னைப் போய் தடியன், கிடையன்னுகிட்டு. டாடிகிட்ட ஒழுங்கா அறிமுகம் பண்ணி வைக்க வேண்டாமா? டாக்டர், என்னைஅந்த அறையில் நீங்க பார்த்திங்க தானே? எப்படி ஆளு? நல்லா இருக்கேன் இல்லை? உன் ஸ்டேட்டஸுக்கு வாழ்நாள் முழுவதும் உங்களுக்கு மாப்பிள்ளையா இருக்கும் தகுதி இல்லைன்னாலும், அட்லீஸ்ட் ஒரு நாள் மாப்பிள்ளையா இருக்கக் கூட எனக்கு தகுதி இல்லைன்னா நினைக்கறீங்க?”

“பாவி”

“பார்த்தியா டாக்டர். உடனே பாவி, கீவின்கிட்டு. பாவம் பண்றவங்களைத்தான் பாவின்னு சொல்லுவாங்க. நான் பாவம் பண்ணப் போறதில்லையே, சொல்லப் போனா உனக்கு வேலை மிச்சம் பண்ணப் போறேன்யா. நீ மாப்பிள்ளை தேட வேண்டாம். கூரைப்புடவை, பட்டுப் புடவை, மோட்டார் பைக் எதுவும் வாங்க வேண்டாம். வரதட்சிணை கொடுக்க வேண்டாம். கல்யாண சத்திரமெல்லாம் பார்க்க வேண்டாம். எல்லா நண்பர்களையும் அழைச்சி சாப்பாடு போட வேண்டாம். எவ்வளவு செலவு மிச்சம் பாரு. அது எதுக்கு அனாவசியமா? இரு... கழட்டிடறேன், அப்புறம்... அட... ஸாரியை உருவினா இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துடுது...”

“ஸ்டாப் இட்... ஐ ஸே... ஸ்டாப் இட். உனக்கு என்ன வேணும்?”

“சொன்னோமே டாக்டர். படிச்சிப் படிச்சிச் சொன்னோமே. எங்களுக்கு அந்த ஃபார்முலா வேணும். அது என்ன குறிப்பு... ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர். அதுக்கு என்ன

பொருள்னு உடனே தெரிஞ்சாகணும். ஃபார்முலாவை எங்கே பத்திரப்படுத்தி இருக்கேன்னு சொல்லு. என் சுண்டு விரல் கூட உன் பெண்மேல படாது. அதுக்கு நான் சுத்தமான அக்மார்க் கியாரண்டி தரேன்...”

“டாடி... இவனுங்க பேச்சைக் கேட்டு நீங்க எதுவும் சொல்லாதீங்க. உங்க கொள்கை தோற்றக் கூடாது டாடி. நான் தோற்றாக் கூடப் பரவாயில்லை. நீங்க சொல்லாதீங்க. குரைக்கிற நாய்கள் எல்லாம் கடிக்கிறதில்லைன்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா? அதிகபட்சம் போனா என் கற்பு தானே டாடி? அதை வச்சித்தானே இவனுங்க உங்களை மிரட்ட முடியும்? அதுக்காக நீங்க கவலைப்படாதீங்க. அப்படி ஏதாவது சொல்ற மாதிரி இவங்க செஞ்சிட்டாலும், உங்க சுண்டுபிடிப்பாலேயே எனக்கு விமோசனம் கிடைக்கும் டாடி... ப்ளீஸ்... உங்க கொள்கையை மட்டும் விட்டுக் கொடுக்காதீங்க. உங்க ஃபார்முலா இந்த மாதிரியான அயோக்கிய ராஸ்கல்ஸ் கிட்டே சிக்கக் கூடாது. இவங்க சொசைட்டியையே கெடுத்துடுவாங்க...”

“சொல்லிடறேன் தாரணி... என்னால இந்த மனச் சித்திரவதைத் தாங்க முடியலை.”

“சொல்லாதீங்க டாடி. கொள்கையை விட்டுக் கொடுக்காம இருக்க எவ்வளவு பேர் எவ்வளவு சித்திரவதையை அனுபவிச் சிருக்காங்கன்னு உங்களுக்கு தெரி...ஆ”

“என்னடி? விட்டா அன்னை தெரசா ரோலையே எடுத்துக்குவே போல இருக்கே. அவ்வளவு நிமிரா உனக்கு? நண்பா... ஏன் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கே? முக்கியமான வேலை இருக்கறச்சே எல்லாம் அனுபவிக்கணும் அனுபவிக்கணும்னு சுழண்டுக்குவியே... இப்ப முக்கியமான வேலையே அனுபவிக் கிறதானே? அனுபவி ராஜா... அனுபவி. ரிசீவர் வழியா அந்த டாக்டருக்குக் கேக்கணும். அந்த ஆளுக்கு ஆடியோ எஃபக்ட்டிலேயே இங்க நடக்கிறது எல்லாம் விஷுவலாட் தெரியணும்.”

“நோ... மைகாட்... நோ... அவளை ஒண்ணும் பண்ணிடாதீங்க... அவளை ஒண்ணு...”

“ஹலோ...”

“.....”

“ஹலோ... ஹலோ?”

“ஹலோ... டாக்டர் மயங்கி விழுந்திட்டாருப்பா...”

“தண்ணி தெளிச்சி எழுப்பி விடும்மா... இங்கே நம்ம நண்பனுக்கு கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாமப் பண்ணிடுவே போல இருக்கே?”

“கொஞ்சம் லைன்லயே இரு கி...”

“நோ.பெயர் வேணாம். க்விக். ஆ...”

“என்ன ஆச்சி?”

“அந்தப் பொண்ணு... தாரணி... அடிச்சிட்டாப்பா! தப்பிச்சி ஓடிடப் போறா... பிடி... அவளைப் பிடி... நண்பா... பரவால்லை. டேபிள் லாம்ப்பினால அடிச்சிட்டா. நெத்தியில காயம். ரத்தம் சிந்த வச்சிட்டா. பார்ட்டிகிட்டே இதுக்கும் சேர்த்து பில் போட்டுர வேண்டியதுதான். டாக்டர் எழுந்தாரா இல்லையா...?”

“எங்கே? ட்ரிங்க் அடிச்சவன் மேல தண்ணி கொட்டுகிற மாதிரி ஒரு வாட்டர் ஜக் நிறைய தண்ணியை ஊத்திட்டேன். எழுந்துக்கவே இல்லை.”

“டாடி... டாடி... ஐயோ... டாடிக்கு ஏற்கனவே ஹார்ட் வீக். அவரை இல்லாமப் பண்ணிட்டிங்கன்னா நீங்க தேடற குறிப்பு உங்களுக்குக் கிடைக்கவே போறதில்லை.”

“நண்பா... குட்டி சொல்றதும் கரெக்டுதான். அந்த ஆளை தட்டி, கிட்டி விட்டுடப் போறே. நீ அங்கேயே இரு. அந்தாளை பத்திரமாப் பார்த்துக்க. நான் வந்திடறேன்.”

“குறிப்பு?”

“நம்ம நண்பனை இங்கே விட்டுட்டு வரத்தான் போறேன். குறிப்புக்கு என்ன பொருள் தெரிஞ்சிக்கிட்டுத்தான் இந்த வீட்டை விட்டு அவன் நகரப் போறான். குறிப்பு கிடைக்கிற வரை டாக்டர் உயிரை பாதுகாக்கணும். உன்னால் தனியா முடியாது. நான் அங்கே வர்ற வரைக்கும் அறையை விட்டோ, டாக்டரை விட்டோ நகராதே என்ன? நம்ம திட்டத்தில இதுவரை நாம தோற்றதே இல்லை. இந்த முறை மட்டும் நாம போட்ட கணக்கு கொஞ்சம் மாறிப் போய் விட்டது. ம்கூம். முன் வச்ச காலைப் பின் வைக்கப் போறதில்லை.”

8

“என்னை அலெக்ஸ்னு சொல்லுவாங்க. என் நண்பர்கள் இருக்காங்களே... கிரண்... ராவ்... இரண்டு பேருக்கும் கொஞ்சம் இரக்க சுபாவம், அழகான பெண்ணைக் கண்டா போனாப் போவது அலெக்ஸ், விட்டுப் பிடிப்போம்னு சொல்லுவாங்க. நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். இப்ப உன்னைக் கண்டு கிரணும், ராவும் இரக்கப்பட்டுடக் கூடாதேன்னுதான் அவங்க யாரும் உனக்குத் துணையா இங்கே இல்ல. உன் அருமையான டாடிக்குத் துணையா இருக்கப் போய்ட்டாங்க.”

“போய்டு. இங்கே இருந்து போய்டு.”

“நான் என்ன இங்கேயேவா இருக்கப் போறேன். போகத்தான் போறேன். போறதுக்கு முன்னாடி ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா என்னன்னு தெரிஞ்சிட்டுப் போகப் போறேன். உன்னைக் கற்பழிக்கிறது சுலபம். ஆனா இப்போ அதில உபயோகம் இல்லைன்னு தெரிஞ்சிடிச்சி. அதனால நான் வேறு வழிகளைக் கையாளப் போறேன். இங்கே பார், இது என்ன தெரியுதா? சிகரெட் லைட்டர். தட்டறேன் பாரு, க்ளிக்னு சின்னதா சத்தம் கேட்டுதா? நீலமா நெருப்பு எரியுதா? இதை உன் முதுகுல வைக்கப் போறேன். உனக்கு நெருப்பு சுட்டா எப்படி இருக்கும்னு தெரியாதில்லை? இப்பத் தெரிஞ்சுக்குவே.”

“நீ என்ன பண்ணாலும் சரி. என் பதில் தெரியாது. தெரியாதுதான்.”

“அப்படிச் சொல்லிட்டா? விட்டுருவேன்னு பார்த்தியா? என் நண்பனை ரத்தம் சிந்த வைச்சியே... அவனுக்கு எப்படி வலிச்சிருக்கும்னு உனக்கத் தெரியாதில்லை? அதையும் முதலில் தெரிஞ்சிக்க.”

“ஆ”

“இப்படி ஸிங்கிள் எழுத்தா கத்தினா...? நீ அடி வாங்கறேன்னு எப்படிம்மா புரியும்? நல்லாக் கத்து. தமிழ் மொழியில மொத்தம் இருநூற்று நாற்பத்தேழு எழுத்து இருக்கு... இல்ல இருநூற்று நாற்பத்தெட்டா? ஏதோ ஒண்ணு... கத்து... எப்படியும் வெளியில கேட்கப் போறதில்லை. ஒரு அடிக்கே உதடு கிழிஞ்சி போய்டுச்சே குட்டி? ச்... ச்... ச்... இப்ப நெருப்பால சுடறேன். வேறு மாதிரி கத்தணும். ஓ.கே.?”

“ஐயோ...”

“இரண்டு எழுத்தில கத்திட்டியே... பரவால்லை. முன் னேற்றம்தான். நெருப்பு சுட்ட இடத்தில் இப்ப சிவந்து போயிருக்கு. கொஞ்ச நேரத்தில அங்கே கொப்புளம் வந்திடும். நீ ப்ரா ஹைக் போட முடியாது. குளிச்சா, சரியா முதுகூட தேய்ச்சிக்க முடியாதும்மா. எதுக்கு இந்த சிரமமெல்லாம். சொல்லிடும்மா. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்ன்னா என்னன்னு சொல்லிடு. உன்னை சுதந்திரமா விட்டுடறேன். உன் டாடியையும் கொண்டு வந்து இங்கே சேர்த்திடறேன். இட்ஸ் எப்ரமில்ஸ்.”

“ச்சீ...”

“இன்னும் கொலஸ்ட்ரால் அடங்கலை பார்த்தியா... யாராயிருந்தாலும் உயிர் பயம்னு ஒண்ணு இருக்கும் இல்லை? அந்த பயத்திலதான் நான் உன்னைப் படிய வைக்கப் போறேன். இட்ஸ் ஆல்ஸோ எப்ரமில்ஸ். இந்த முறை உன் முதுகில நெருப்பு வைக்கப் போறதில்லை. உன் அழகான முப்பத்தாறுக்கு நடுவில... இதோ பார்த்தியா.... விலகிப்

போயிட்டா? எவ்வளவு தூரண்டி விலகிப் போய்டுவே? உன்னை எதுக்கு இந்த நாற்காலியில உக்கார வச்சிக் கட்டிப் போட்டிருக்கேன்னு நினைக்கிறே? அனாவசியமா ஓடிப் பிடிச்சி விளையாட வேண்டாமென்னுதான்... ப்ளடி ஷிட்... யாரது... இந்த நேரத்தில போய் உங்க வீட்டு காலிங் பெல்லை அடிக்கிறவன்? உன் டாடியோட அஸிஸ்டெண்டா? நோ... வாயைத் திறக்காதே. கத்தாதே. நீ கத்தினா நான் ஒரே ஒரு போன் பண்ணுவேன். இங்கேயிருந்து என் நண்பனுக்கு. கிரண் தான் ஆம்பிளைங்களைக் கொல்றதில் எக்ஸ்பர்ட். நான் சொன்னாப் போறும். உன் டாடி கழுத்தில நைலான் கயிறைப் போட்டு ஒரே இறுக்கா இறுக்கிடுவான். கத்தறியா... கத்து..."

"காலிங் பெல்அடிக்கிறவன் யாராயிருந்தாலும் இவ்வளவு நேரத்துக்கு உள்ளேயிருந்து பதில் வரலைன்னா சந்தேகப் படுவான். டாக்டர் ஃபார்முலாவை விக்க மாட்டேன்னு சொன்னது எல்லோருக்கும் தெரியும். வந்திருக்கிறவன் ஏதாச்சும் எக்குத்தப்பா சந்தேகப்பட்டுட்டு போலீஸ் கிட்டே போய்ட்டா அப்புறம் நீதான் மாட்டிக்குவே."

"உன் திட்டம் என்னன்னு புரியுது. நான் உன்னைக் கதவைத் திறக்க அனுமதிச்சா நீ போய் வந்திருக்கிறவங்க கிட்டே உதவி கேட்பே. என்னை மாட்டி விட்டுட்டு நீ தப்பிச்சுக்குவே... அதானே... முடியாது. நான் உன்கட்டை அலுத்து விடத்தான் போறேன். நீ போய்க் கதவைத் திறக்கிறே. ஆனா என்னைப் பத்தியோ, என் நண்பர்களைப் பத்தியோ நீ மூச்சுவிட்டேன்னு தெரிஞ்சா அங்கே டாக்டர் இறைவனடி போய் சேர்ந்திடுவார். அதை மட்டும் நினைவில வச்சிக்கிட்டுப் போய்க் கதவைத் திற..."

"ஹாய் தாரணி."

"ஹாய் கவிதா"

"என்னடி தாரணி இது? எவ்வளவு நாள் கழிச்சி உன்னை சந்திக்கிறேன். என்னை அப்படியே கட்டிப் பிடிச்சி முத்தம் கொடுத்து வீட்டுக்குள்ளே கூட்டிட்டுப் போவேன்னு பாத்தா என்னவோ வரக்கூடாத நேரத்தில வந்திட்டவளை அழைக்கிற மாதிரி வெளிறிப்போன முகத்தோட "ஹாய் கவிதா"ன்னு

டல்லா சொல்றே? ஏதாவது உடற்பயிற்சி பண்ணிட்டிருந்தியா? ப்ரெஸ்ட்டை இதுக்கு மேல எப்படி பெரிசாக்கறது இல்லை, தொடையை இதுக்கு மேல எப்படி ஸ்லிம்மாக் கறதுன்னு எக்ஸர்சைஸா?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. வா நீ எப்போ மெட்ராஸ் வந்தே?"

"ஏன் மெட்ராஸுக்கு வந்தேன்னு கேட்கிற மாதிரி இருக்கு! இல்லை. இங்கே எதுவோ சரியா இல்லை. இல்லைன்னா இந்த நேரத்திற்குள்ள நீ மழை கொட்ட மாதிரி சளசளன்னு கொட்டித் தள்ளிருப்பே. என்னடா, கவிதான்னு ஒரு அரட்டை காலேஜ்ல மூணு வருஷம் ஒண்ணாப் படிச்சாளே... டிகிரி முடியறதுக்கு முன்னாலயே கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு மண்டபத்தில் போய் செட்டில் ஆனாளே... அவ ஹஸ்பெண்ட் கூட ஒரு ஸ்டேட் கவர்ன்மெண்ட் ஆஃபீஸர்ன்னு சொன்னாளே... அவருக்கு என்ன ஆச்சி? அவரோட ஏன் வரலை? எவ்வளவு கேள்விகள் இருக்கு?"

"இல்லாம எங்கேப் போய்ட்டது? நான் ஒவ்வொண்ணாக் கேக்கலாம்னு இருந்தேன். நீயே நான் கேட்க வேண்டியதை எல்லாம் கேட்டுட்டே. சொல்லு. பதில் சொல்லு. என்ன சாப்பிடறே? காப்பியா, டீயா இல்ல பழைய மாதிரியே இன்னும் பால்தானா? எங்க வீட்டுப் பால், நம்ம கான்டீன் பால் மாதிரி உன் டேஸ்ட்டுக்கு ஒத்து வரமாதிரி தண்ணியா இருக்காதும்மா. இங்கே கொஞ்சம் திக்காத்தான் இருக்கும்."

"பாத்தியா? இந்தக் கிண்டல்தானே வேண்டாம்னு சொல்றது?"

"என்ன சாப்பிடறே?"

"மொதல்ல பால்! அதுக்கு முன்னாடி நீ கேட்ட, ஸாரி, நானே கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் நானே பதில். ரைட்டா? என் ஹஸ்பெண்ட் ஸ்டேட் கவர்ன்மெண்ட் வேலையை ராஜினாமா பண்ணியாச்சு!"

"அய்யய்யோ... பூவாவுக்கு?"

“நான் என்ன இளைச்சா போயிருக்கேன். என் வெயிட் நாளுக்கு நாள் ஏறுதுன்னு என் ஹஸ்பெண்டே சொல்லிட்டு டாரே... நைட்ல.”

“ச்சீ. உனக்கு வெக்கமே இல்லையா?”

“இங்கே யாரு? நீயும் நானுந்தானே? எதுக்கு வெக்கப் படணும்? அவருக்கு மஸ்கட்ல வேலை கிடைச்சிருச்சிம்மா. அதாலதான் இந்த வேலையை உதறிட்டாரு. மஸ்கட் வேலைல ஜாயன் பண்ணி ஒரு வருஷம் ஆய்டிச்சி. இன்னிக்கு பாம்பே வராரு. நான் அவரை ரிசீவ் பண்ணப் போறேன். பாம்பே வரைக்கும். பாம்பே ஃப்ளைட் சாயங்காலம் நாலுமணிக்குத்தான் புறப்படுது. நடுவில ஒரு நாலு மணி நேரத்துக்கு மேலயே இருக்கே. அதான் உன்னைப் பார்த்துட்டுப் போலாமனு வந்தேன்... எங்கே டாடி?”

“வெளில போயிருக்காரு.”

“சுகமா இருக்காரில்லை?”

“இருக்காரு.”

“பேப்பரில் எல்லாம் படிச்சேன். பொறக்கப் போற குழந்தை ஆணா, பெண்ணான்னு தெரிஞ்சிக்க ஒரு ஃபார்முலா கண்டு பிடிச்சிருக்காராமே... அதுவும் கன்சீவ் ஆனா இருபது நாளிலேயே சொல்ல முடியுமாமே... எண்ணிக்கோ, நாளையிலிருந்து இருபதாவது நாள் நான் மறுபடி இங்கே வருவேன். எனக்கு சொல்லியாகணும். பொறக்கப் போறது ஆணா, பெண்ணான்னு. என்ன? உன் டாடி என்னை டெஸ்ட் பண்ணிப் பார்க்க சம்மதிப்பாரில்லை?”

“அந்த ஃபார்முலா...”

“ஹலோ... என்ன தாரணி... உன் வீட்டுல கெஸ்ட் இருக்காங்கன்னு நீ சொல்லவே இல்லையே...”

“ஐம் சுவாமிநாதன்.”

“ஐம் கவிதா. நீங்க?”

“தாரணியோட கலின்.”

“அப்படின்னா? ஒப்பனாச் சொல்லுங்க சார். நான் ஒண்ணும் மிஸ்டேக் பண்ணிக்க மாட்டேன். டாக்டர் சார் வீட்டில இல்லை. தாரணி என்னை வரவேற்கிற முறை சரியில்லை. என்னடான்னு பார்த்தேன். நீங்க இருக்கீங்க. இவ்வளவு நேரமும் நாங்க பேசறதைக் கேட்டுக்கிட்டு அந்த அறையிலயா இருந்தீங்க? ரெண்டு டினேஜ் தாண்டின பெண்கள் பேசற பேச்சை ஒட்டுக் கேட்கறதும் ரொம்ப தப்பு சார்! கலின்னா... எப்படி? முறை மாப்பிள்ளையா?”

“கவிதா.”

“ஏய் தாரணி, என்னை ஏன் அதட்டறே? நான் பூஜைக்கு நடுவிலே வந்த கரடின்னா ஒப்பனாச் சொல்லிட வேண்டியது தானே. நானே புறப்பட்டுப் பேயிருப்பேனே, இப்ப மட்டும் என்ன? நான் புறப்படறேன்.”

“கவிதா ப்ளீஸ்... போகாதே. உன்னைப் பார்த்து ரொம்ப நாள் ஆயிட்டது. உன் கூட நிறைய பேசணும்.”

“அப்ப உன் கலின்... மிஸ்டர் சுவாமிநாதன் என்ன பண்ணுவாரு?”

“அதே அறையில இருப்பாரு...”

“தாரணி... என்னம்மா இது? உன் ஃப்ரண்டுகளே. பார்க்க நல்லாவே இருக்காங்க. நானும் உங்க கூட பேச்சில கலந்துக்கறேன். டாக்டர் வரவரைக்கும் எனக்கும் பொழுது போன மாதிரி இருக்கும்.”

“வேண்டாம் சாமி. நாங்க லேடீஸ். என்னென்னவோ பேசிக்குவோம்.”

“சுவையா இருக்குமே, கேட்கிறதுக்கு கொடுத்து வச்சிருக்கணுமே... சரி... நீ போய் மிஸ் கவிதா... இல்லையா... மிஸஸ் கவிதாவா... மிஸஸ் கவிதாவுக்கு பால் கொண்டு வா... அது வரைக்கும் நான் கம்பெனி கொடுக்கிறேன்.”

“வேண்டாம் சார். நீங்க டி.வி.யை மட்டும் ஆன் பண்ணுங்க போதும். நான் டி.வி. பார்க்கிற நேரம் அவ பால் கொண்டு வரட்டும். நீங்க ஏதாவது புத்தகம் படிச்சிட்டிருங்க... இல்லையின்னா நீங்களும் தாரணிகூட கிச்சனுக்குப் போய் பால் காய்ச்சிக் கொண்டு வாங்க...”

“அதுவும் சரிதான்.”

“ஏய் கவிதா... உன் கேலிக்கு ஒரு அளவே இல்லையா?”

“இல்லை. நீங்க போங்க சார். அவமென்னு முழுங்கறா. காலேஜ் படிக்கிறச்சயே இப்படித்தான். மனசில ஒண்ணு வெச்சிக்கிட்டு வெளியில் ஒண்ணு பேசுவா. என் தாரணியை எனக்குத் தெரியாதா?”

“தாரணி... கம்மான்... நான் கிச்சன்ல உனக்கு உதவி செய்யறேன். கவிதா இங்கே உட்கார்ந்து கார்ட்டீன் படம் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கட்டும்.”

“போம்மா தாரணி போ. நான் ஒண்ணும் கிச்சனுக்குள்ளே வந்து எட்டிப் பார்க்க மாட்டேன்.”

“ஏய்... தாரணி... என்னை எப்படிக்காட்டிக் கொடுக்கலாம்னு யோசிக்காதே. நீ என்னை விலக்க நினைச்சாலும் நான் விலக மாட்டேன். அந்தப் பெண் கிட்டக்க நீ என்னைப் பத்தி சொன்னே... அவ்வளவுதான். உன் டாடி நிச்சயம் மரணத்தைத் தழுவுவாரு. அது நிச்சயம். போ. காய்ச்சின பாலை ஒழுங்காகக் கொண்டு போய் உன் தோழிகிட்டே கொடுத்திட்டு சீக்கிரம் அவளை இந்த வீட்டை விட்டு அனுப்பற வழியைப் பாரு.. முறைக்காதேம்மா, என்ன செய்யறது? இப்ப என் கைதான் ஓங்கியிருக்கு. அட... அட எதுக்கும்மா கண்ணீர் விடணும்?”

“அவ என்னை பார்க்கிறதுக்குன்னே நீண்ட நாள் கழிச்சி வந்திருக்கா. அவளைப் போய் உடனே புறப்பட்டுப் போகச் சொன்னா அவ என்னைப் பத்தி என்ன நினைச்சுக்குவா? ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர் என்னன்னு தெரிஞ்சா நானே உனக்கு போன் பண்ணிச் சொல்லிடறேன். அதுவரைக்கும் என் டாடி உங்ககிட்டே இருக்கப் போறாரே...”

“இந்த கெஞ்சற ட்ரிக் எல்லாம் நம்மகிட்டே வேணாம். அவளை உடனே அனுப்பு.”

“என்ன தாரணி... அதுக்குள்ளே பாலைக் கொண்டு வந்திட்டே? நீ ஒரு அரை மணி நேரம் கழிச்சிதான் வருவேன்னு எதிர்பார்த்தேன். நிம்மதியா ஒரு கார்ட்டீன் படத்தைக் கூட பார்க்க விட மாட்டே போல... சர்க்கரை போட்டியா?”

“எத்தனை ஸ்பூன்?”

“ஒண்ணுதான்! ஏன்?”

“மண்டு, மண்டு. நன் எப்பவும் நாலு ஸ்பூன் சர்க்கரை போட்டுக்குவேன்னு உனக்குத் தெரியாதா?”

“ஸாரி, அவசரமா பாத்ரூம் போக வேண்டியிருந்தது. நீ கிச்சன்ல போய் சர்க்கரையைப் போட்டுக்கயேன்.”

“சரி... நீ போ.”

“தாரணி”

“அட்டா... என்ன மிஸ்டர் சுவாமிநாதன்? அவ பாத்ரூமுக்குக் கூடத்தனியா போகக் கூடாதா? நீ போ தாரணி. உன் கஸினை நான் பாத்துக்கறேன். இப்பவே இப்படிப் பறந்தா அப்புறம் உன் கதி என்ன ஆகுமோ...”

★

★

★

“அப்புறம் தாரணி... சொல்லு... பாலைக் குடிச்சாச்சி. உன் டாடி எப்ப வரார்? பாத்துட்டுப் போயிடலாம்னு பார்த்தா அவர் வரமட்டேங்கறாரே... இல்ல ஒரு வேளை முன்னேற்பாடா அவரை இன்னிக்கு முழுக்க வீட்டுப் பக்கம் வரவேண்டாம்னு சொல்லிட்டியா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல. நீ பாத்ரூமுக்கு வேணா போய்ட்டு வாயேன்...”

“எதுக்கு?”

“புறப்பட வேணாமா நீ?”

“அதுக்கும் பாத்ரம் போறதுக்கும் என்ன தொடர்பு?”

“மூஞ்சியெல்லாம் எண்ணெய் வழியுதும்மா! இந்தக் கோலத்தில நீ போய் உன் கணவனை வரவேற்கிறேன்னு வச்சிக்க. அவர்நேரா லாயர் வீட்டுக்குத்தான் போவாரு.”

“ஏன்?”

“எப்ப உன்னை டைவர்ஸ் பண்ணலாம்னு கேட்டுத் தெரிஞ்சிக்கத்தான் போட... போய் முகமெல்லாம் கழுவிக்க...”

“ம்கூம்.இங்கே என்னவோ சரியில்லை. என்னைப் பார்க்கிறே? நான் அறியாத மாதிரியா ஜாடையா மிஸ்டர் சாமியைப் பார்க்கிறே! என்னை இங்கேயிருந்து கிளப்பி விடறதிலயே குறியா இருக்கே. ஏய், மறைக்காமச் சொல்லு. மிஸ்டர் சாமியோட ஏதாவது சினிமா புரோக்கிராமா?”

“அப்படித்தான் வச்சுக்கோயேன்.”

“சரி. நான் எதுக்கும் முகம் கழுவிட்டு வந்துடறேன். வந்து லைட்டா மேக்கப் போட்டுக்க அனுமதிப்பியா இல்லை கழுத்தைப் பிடிச்சி கல்தா கொடுத்துடுவியா?”

“நீ முகம் கழுவிட்டு வா. அதைப் பத்தி அப்புறமா பேசிக்கலாம்.”

“இப்ப திருப்திதானே. அவ முகம் கழுவிட்டு வந்தவுடனே அவனைப் புறப்பட்டுப் போகச் சொல்லிடறேன்.”

“குட்...”

“இன்னும் நீ எவ்வளவு நேரம் இங்கேயே இருப்பே? ஒரு கவிதாவை இப்போதைக்கு சமாளிச்சாச்சி. அப்புறம் அப்பாவோட அஸிஸ்டெண்ட் தனபால் வருவான். அவன் நிச்சயம் உன்னைக் களின்னு தப்பா அர்த்தம் பண்ணிக்க மாட்டான்.”

“கவிதா சொல்றதில ஒரு உண்மை இருக்கு பார்த்தியா?”

“என்ன உண்மை?”

“நீயும் நானும் அவ கண்ணுக்கு பொருத்தமான ஜோடியாத் தெரியறோம். அது உண்மைதானே? அடிக்காதே... அடிச்சாக் கூட செல்லமா அடிக்கிற மாதிரி பாவனை பண்ணு... அப்பத்தான் பாத்ரம் போயிருக்கிற கவிதா வந்தாக் கூட... வாங்க, மிஸஸ் கவிதா! உங்க ஃபிரண்ட் எப்பவுமே இப்படி முன் கோபக்காரிதானா?”

“ஏன்... என்ன ஆச்சி?”

“உங்களை நாங்க ரெண்டு பேருமா சேர்ந்து துரத்தி விடறதா நீங்க நினைச்சிட்டிங்களாம். அதுக்கு நான்தான் காரணமாம். ஸ்தாம் ஹுசைன் மேல யு.எஸ்.ஏ. பாய்ற மாதிரி என் மேலப் பாய்றா”

“இல்லை.அவ முன்கோபியே இல்லை. ஆனா இது இயல்புதானே?நான்கூட அப்படித்தான் இருந்தேன்.”

“எப்படி?”

“எனக்கும் என் கணவருக்கும் திருமணம் நிச்சயம் ஆனப்ப அவர் என்னைப் பார்க்க வறற்ப எல்லாம் என் தங்கச்சி வாலு என்னையேச்சுத்திச் சுத்தி வருவா. கழுத்தைப் பிடிச்சித் தள்ளாத குறையா நான் அவளை வெளியே அனுப்பி வைப்பேன். இட்ஸ் ஆல் ரைட். எனக்குக் கொஞ்சம் ஷாப்பிங் எல்லாம் போகணும். அவர் மஸ்கட்ல இருக்கற வரைக்கும் தாடி வளர்க்கப் போறேன்னு சொல்லியிருக்காரு. தாடி இருந்தா எனக்குப் பிடிக்காது. இடையூறா இருக்கும். அதனால் நல்ல ப்ளேடா வாங்கணும். அப்புறம் அவருக்கு... ஸாரி போரடிக்கிறேன் இல்லை. நான் வரேன். என்ஜாய் யுவர்செல்ப் தாரணி. இருபது நாள் கழிச்சி நான் இங்கே வந்து குதிப்பேன். அப்போ என்னை ஏமாத்தக் கூடாது. உங்க டாடி என்னை டெஸ்ட் பண்ணி... ஓகே? வரட்டுமா.”

“புத்திசாலிப் பொண்ணு. புயல் வேகத்தில இல்லை போறா”

“அலெக்சு. ப்ளீஸ், இங்கேயிருந்து போய்டு.”

“ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்?”

“அதான் என்னன்னு தெரியலைன்னு சொன்னேனே.”

“உண்மையாத் தெரியாது?”

“சத்தியமாத் தெரியாது.”

“உன் டாடி வேற அங்கே மயக்கம் போட்டு விழுந்திட்டாரு. நீ அவர் சொன்ன குறிப்புக்குப் பொருள் தெரியாதுன்னு சொல்றே. அப்பனும், பொண்ணுமா சேர்ந்து டிராமா போடறீங்க. பரவால்லை. இந்த வீட்ல இருக்கிற ஒவ்வொரு ஓட்டையிலயும் நான் அந்த ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா சீட்டுக் கட்டுலதான் வரும். உன் வீட்டுல சீட்டுக்கட்டு ஏதாவது இருக்கா?”

“டாடி கார்ட்ஸ் எல்லாம் ஆடவே மாட்டாரு.”

“நீ சொல்றே. நான் எப்படி நம்பறது? உனக்குத் தெரியாம உன் டாடி ஒரு குருட்டான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கிட்டிருந்தா உனக்குத் தெரிஞ்சிடவா போகுது? நான் தேடறேன்... நீ அப்படிப் போய் உக்காரு. உன்னை மறுபடியும் கட்டிப் போடணும். இல்லேன்ன ரிவால்வர் ரீட்டா ஏதாவது ஸ்டண்ட் வேலையில எல்லாம் இறங்கிட்டா நம்ம தொழிலுக்கே அது இடையூறா இருக்கும்.”

9

“நாராயணா”

“என்ன பரத் சார்?”

“குட். பரவால்லையே. தேறிட்டியே. ஒழுங்கா பரத் சார்னு அழைக்கறியே... இதுதான் கரெக்டு. கஸ்டமர் வந்திருக்கிற நேரத்தில எல்லாம் நீ வந்து சார் சார்ன்னு சொன்னா, வர்ரவங்க என்னைப் பாத்து என்ன பரத் சைட் இனக்கம்மா... வருமானம் பத்தாம ட்யூஷன் வேற எடுக்கறீங்க போல

இருக்குங்கறாங்க. நீ இதுவரைக்கும் கூப்பிட்ட விதம் அப்படி எட்டாவது டிச்சரை ஒண்ணாங்கிளாஸ் மாணவன் அழைக்கிற மாதிரி உவமானம் சரியா இருக்கா?”

“சரியா இருக்கு பரத்.”

“ரைட். இப்போ நீ என்ன பண்ணே?”

“சொல்லுங்க பரத் சார்.”

“நேரே நம்ம மெக்கானிக்கிட்டே போறே. கார் பிரேக் சரி பண்ணிட்டாரான்னு கேக்கறே. அப்புறம் பாட்டரி சார்ஜ் பண்ணியாச்சான்னு கேக்கறே. டிங்கரிங் ஓர்க் எல்லாம் இருக்குன்னு சொன்னாரு. பாடி தயாரா இருக்கான்னு கேட்டுக்க. இப்ப மணி நாலு. அஞ்சி மணிக்குள்ளே நீ இங்கே இருக்கணும். நானும் கசியும் இன்னைக்கு வெளியே போறதா ப்ளான்.”

“எங்கே சார்?”

“அதெல்லாம் உனக்கு எதுக்கு? நீ சின்னப் பையன்.”

“தேவி தியேட்டருக்குத்தானே சார்.”

“பாவி. உனக்கெப்படிடா தெரியும்?”

“நானும் வரப்போறேன்.”

“எங்கே?”

“தேவி தியேட்டருக்கு.”

“அங்கெல்லாம் நீ வரக்கூடாதுடா கண்ணா. அந்தப் படமெல்லாம் ஜோடி ஜோடியாத்தான் போகணும்.”

“நான் ஒண்ணும் தனியா வரலை பரத் சார். அநாமிகா கூட வரப்போறேன்.”

“அ...நா...மிகாவா.... அவளுக்கும் உனக்கும் என்ன தொடர்பு?”

“அவங்கதான் தேவி தியேட்டர்ல இரண்டு டிக்கெட் புக் பண்ணியிருக்கிறதாச் சொன்னாங்க. என்னை அவசியம் நுணைக்கு வரச் சொன்னாங்க.”

“கெடுத்திட்டாளே... கெடுத்திட்டாளே... ஒண்ணும் தெரியாத பையனைக் கெடுத்திட்டாளே.”

“என்ன முணுமுணுக்கிறீங்க பரத் சார்?”

“உன் தலை. அவ நம்ம எதிரி. அவ அழைச்சா நீ மண்டையை ஆட்டிற்றதா?”

“தெரியும் பரத் சார். அவங்க நம்ம எதிரின்னு தெரியும். மூன்னைட் டிபெக்டிவ் ஏஜென்ஸிக்கு எதிர்ப்பு காட்டற மாதிரி ஒரு ஸன்னைட் டிபெக்டிவ் ஏஜென்ஸி வச்சி நடத்தறாங்கன்னு தெரியும்.”

“பின்னே ஏண்டா அவ கூட சினிமாவுக்குப் போறே.”

“என்ன பரத் சார். உங்களுக்குப் போய் நான் சொல்லித் தரணுமா? எதிரிகள் முகாமில என்னென்ன நடக்குதுன்னு தெரிஞ்சிக்க உங்களுக்கு ஒரு ஒற்றன் வேணாமா? அந்த ஒற்றன் நான்தான். அங்கே என்ன நடக்குது... என்ன பேசறாங்கன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டு உங்ககிட்ட வந்து சொல்வேன் பரத் சார். உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினைன்னு எங்க பாட்டி அடிக்கடி சொல்வாங்க.”

“பாட்டி சொல்லிட்டாங்களா? சரியா சொல்லியிருக்காங்க. சொன்னது உனக்கு இல்லை. நீ தான் பாரி, பேகன் பரம்பரையில பிறந்த மாதிரி உப்பை சாம்பார்லயும் ரசத்திலயும் மாறி மாறி இட்டுக்கிட்டே இருக்கே. நான்தான் உன்னை உள்ளளவும் நினைக்கணும். அது சரி. ஸ்பை வேலை பண்ணப் போறியா? நீயா? எப்படி இந்த அளவு புத்திசாலித்தனமல்லாம் வந்தது?”

“சின்ன வயசிலேர்ந்தே எனக்கு வெண்டிக்கான்னா ரொம்பப் பிடிக்கும் பரத் சார். அதனாலதான், என் மூளை இவ்ளோ வளர்ந்திருக்கு. யார்கிட்டே என்ன பேசினா என்ன தெரிஞ்சிக்கலாம்னு யோசிச்சி யோசிச்சி நடந்துக்கறேன் பரத் சார். இப்பப் பாருங்க. அனாமிகா அழைச்சாங்க. போனேன். என்னை உட்கார வச்சி, ட்ரிங்க்ஸ் எல்லாம் கொடுத்து, ‘நாராயணா... நீ உங்க பாஸ்கிட்டே சம்பளம் வாங்கறியே,

அந்த சம்பளத்துக்குத் தகுந்த மாதிரி மனசாட்சிக்கு உறுத்தலே இல்லாம வேலை செய்றியா’ன்னு கேட்டாங்க. யோசிச்சிப் பார்த்தேன். இல்லேன்னுதான் தோணிச்சி. சொன்னேன். அவங்கதான் இந்த ஸ்பை வேலையைச் செய்யச் சொன்னாங்க. நான் ஸன்னைட்டுக்கு அப்பப்ப போய், அனாமிகாவுக்குத் தெரியாம, அவங்க என்னென்ன பன்றாங்கன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டு வந்து நான் உங்ககிட்டே சொல்லணும்னு அவங்கதானே சொல்லிக் குடுத்திருக்காங்க.”

“பதிலுக்கு நீ என்ன பண்ணப் போறே?”

“அதையும் அவங்களே சொல்லி இருக்காங்களே. நான் இங்கே நடக்கிற செய்தியெல்லாம் அவங்ககிட்டே சொல்லணும். அவங்களும் சம்பளம் கொடுக்கறாங்க இல்லை. அவங்களுக்கும் நான் மனசாட்சி உறுத்தல் எதுவுமில்லாம் உழைக்கணும் இல்லை?”

“அப்படிங்களா நாராயணன்?”

“ஆமா பரத் சார். இன்னைக்கு நீங்க கசீ மேடம்கூட சினிமாவுக்கு போறது கூட நான் சொல்லித்தான் அவங்களுக்குத் தெரியும். ஏன் பரத் சார் தலையில அடிச்சிக்கிறீங்க?”

“பின்னே? வயித்திலயா அடிச்சிக்கச் சொல்றே? இந்த மாதிரி ஆளுங்களை எல்லாம் வெச்சிக்கிட்டிருக்கேன் பாரு. தலையில தான் அடிச்சிக்கிட்டாகணும். சரி... நீ போ... அனாமிகா மேட்டரை கவனிக்கிற விதத்தில நான் கவனிச்சிக்கிறேன். நீ போய் மெக்கானிக்கைப் பாத்துட்டு வா.”

“ஆகட்டும் பரத் சார்.”

“ஹாய் பரத்.”

“ஒரு தலைவலி இப்பத்தான் ஒழிஞ்சதுன்னு நினைச்சிக் கிட்டேன்.”

“என்ன பரத்? ஒரு மாதிரி உதட்டோரத்தில முணுமுணுக்கிறீங்க?”

“ஒண்ணுமில்ல. நேத்து இரவு உன்னை நினைச்சிக்கிட்டு நாராயணன் செய்த சப்பாத்தியை சாப்பிட்டேனா? உதடு

கடிச்சிக்கிட்டேன். அது வீங்கிடுச்சா? வலிக்குதா? அப்பப்ப நாக் கால வருடிக் கொடுத்தா இதமா இருக்கு. நான் நாக்கால வருட றதைப் பாத்திட்டு முணுமுணுக்கறதா நீ நினைச்சிட்டே...”

“ஸம் திங் ராங். ஐயா என்னவோ மழுப்பறாரு.”

“சொல்லிடறேன். இப்பத்தான் ஒரு தலைவலி விட்டுப் போச்சின்னு சொன்னேன்.”

“அப்படின்னா... நான் இன்னொரு தலைவலின்னு சொல்றிங்களா சார்?”

“சேச்சே. என் சசீயைப் பத்தி நான் எப்பவாவது அப்படிச் சொல்லியிருக்கேனா?”

“நான் உங்களை நம்பத் தயாரா இல்லை”

“நம்பு சுகி நம்பு.”

“ஏதாவது ஒரு கதைக்கு தலைப்பா வேணா வச்சிக்கலாம்னு சம்மதிப்பேனே தவிர உங்க டயலாகை எல்லாம் நான் நம்பவே மாட்டேன்.”

“சரி சுகி. இப்ப நான் உன் கூட வெளிய புறப்படலாம்கிற எண்ணத்திலதான் இருக்கேன்றதை நான் நிரூபிச்சிட்டா...”

“சேலன்ஜா? இதுக்கு வந்திடறீங்க.... ஈர முத்தமா? அந்த பிஸினஸ் எல்லாம் இன்னைக்குக் கிடையாது.”

“சரி. ஓகே. கிஸ்ஸெல்லாம் வேணாம். எனக்கு அலுத்துப் போச்சி.”

“படவா... என்ன சொன்னீங்க?”

“ஒரு சேஞ்சுக்கு சொல்றேன். இன்னைக்கு நான் உன்னோடதான் வெளியில் போறதா இருந்தேங்கிறதை நிரூபிச்சிட்டா... நான் உனக்காக வாங்கி வச்சிருக்கிற பனியனைப் போட்டுக்கிட்டு நீ எங்கூட இன்னைக்கு முழுக்க சுத்தணும். சம்மதமா?”

“சம்மதம்.”

“பரத் சார்.”

“வாப்பா... நாராயணா... ரொம்ப சீக்கிரம் வந்திட்டே...”

“இந்தாங்க பரத் சார். நீங்க கேட்ட ப்ரா.”

“பாவி... நான் எங்கேடா உங்கிட்டே ப்ரா கேட்டேன்... சுகி... அப்படிப் பார்க்காதே. இது ஏதோதிட்டமிட்ட சதி. நான் இவன் கிட்டே ப்ராவும் கேக்கலை, ரவிக்கையும் கேக்கலை... என்னை நம்பு.”

“கண்ணா... நாராயணா... நீ சொல்லும்மா. இவர் கேட்டிருப்பாரு. நீ அப்பாவி. உனக்கு எது வெண்ணெய், எது சுண்ணாம்புன்னு கூடத் தெரியாது. என்ன சைஸ்ல ப்ரா வாங்கிட்டு வரச் சொன்னாரு?”

“அதிலதான் மேடம் தப்பு பண்ணிட்டாரு. கடைக்காரன் என்னை ப்ரா சைஸ் கேட்டுத் தொல்லை பண்ணிட்டான். பரத் சார்... சைஸ் சொல்லலையா.... நானும் தடுமாறிப் போய்ட்டேன். கடைசில ஃப்ரீ சைஸ்னு ஒண்ணு இருக்காமே, அதைக் கொடுத்திருக்கான். போட்டுப் பார்க்கச் சொன்னான். சரியா இல்லேன்னாத் திருப்பிக் கொண்டு வரச் சொன்னான். சினிமாவுக்கு நேரமாச்சே, ரெண்டு டிக்கெட் வாங்கியி ருக்கிங்களே? புறப்படலை பரத் சார்... அய்யோ... என்னை ஏன் அடிக்கறீங்க? நான் ஒண்ணும் தப்பு பண்ணலையே பரத் சார்.”

“பரத்... அவனைப் போட்டு ஏன் அடிக்கறீங்க. உங்க வண்டவாளமெல்லாம் தண்டாவளம் ஏறுதேன்னு கவலையா இருக்கா? சினிமாவா? ரெண்டு டிக்கெட்டா? என்ன படம்?”

“சுகி... கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. பாரு, மூச்சு வாங்குது. என்னென்னவோ மேலே ஏறி இறங்குது. நாராயணா... நீ அப்படித் திரும்பு. இங்கே பார்க்காதே. எனக்கே என்னவோ பண்ணுது. விட்டா இவ உனக்குக் கூட என்னவோ பண்ண மாதிரி செஞ்சிடுவா.”

“பேச்சை மாத்தாதீங்க. யார் அவ?”

“நீ ஏறிட்டே வேதாளம் கொய்யா மரத்தில ஏறிக்கற மாதிரி... சிரிக்க மாட்டியா? வேதாளம் முருங்கை மரத்திலதானே ஏறும்னு கேட்க மாட்டியா? சரி... ரைட்... நான் நிரூபிக்கறேன். இப்பப் பாரு... டேய் நாராயணா...”

“என்ன பரத் சார்.”

“இப்படிச் கூப்பிட்டே கழுத்தை அறுத்திடு... நான் உன் கிட்டே என்ன சொன்னேன்... சொல்லு... அப்படியேத் திருப்பிச் சொல்லு.”

“கார் மெக்கானிக் கிட்டே போகச் சொன்னிங்க.”

“ரைட்டு. அப்படி வா. அப்புறம்?”

“ப்ரேக் சரி பண்ணியாச்சான்னு கேக்கச் சொன்னிங்க. சரி பண்ணிட்டாராம்.”

“அது கிடக்கட்டும். அப்புறம்?”

“பாட்டரி சார்ஜ் பண்ணியாச்சா கேளுன்னு சொன்னிங்க. டிங்கரிங் ஓர்க் எல்லாம் இருக்குன்னு வேற சொன்னிங்க. அதனால மெக்கானிக் கிட்டே போய் டிங்கரிங் ஓர்க் எல்லாம் இருக்குன்னிங்களே... பாட்டரி சார்ஜ் பண்ணியாச்சான்னு கேட்டேன். சிரிச்சாரு. காரு ரெடியா இருக்கு. நான் கொண்டு வந்து விட்டுடறேன்னாரு. வரலையா அவரு?”

“பாரு சுசி. டிங்கரிங் ஓர்க்குக்கும், பாட்டரி சார்ஜ் பண்ணுக்கும் என்ன சம்பந்தம், போட்டுக் குழப்பியிருக்கான் பாரு. பாடி தயாரா இருக்கான்னு கேக்கச் சொன்னேன். விட்டுட்டான்.”

“இல்லை பரத் சார். அதையும் கேட்டேன். அதுக்குத்தான் என்ன சைஸுன்னு கடைக்காரன் கேட்டான்.”

“எந்த கடைக்காரன்?”

“ப்ரா விக்கற கடைக்காரன்.”

“குழப்பறே. உன்னை யாரு அங்கே போகச் சொன்னது?”

“நீங்கதானே பரத் சார் பாடி தயாரா இருக்கான்னு கேக்கச் சொன்னிங்க. எதையுமே நவீனமாப் பேசணும். பட்டிக்காட்டுத் தனமாப் பேசக் கூடாதுன்னு நீங்கதானே சொன்னிங்க. என் புத்திசாலித்தனத்தை உபயோகப்படுத்தி நேரா ப்ரா விக்கிற கடைக்காரன் கிட்டேப் போய் ப்ரா தயாரா இருக்கான்னு நீங்க கேட்டதா கேட்டேன். என்ன சைஸு, என்ன சைஸுன்னு கேட்டான். நீங்களே சொல்லுங்க சுசி மேடம். உங்க ப்ரா சைஸ் என்ன?”

“ஓங்கி விட்டேன்னாத் தெரியும். செவுளெல்லாம் பிய்ஞ்சி போயிரும். யாருகிட்டேப் போய் என்ன கேட்கிறதுன்னு தெரிய வேணாம்? இல்லாதவன் கிட்டேப் போய் பிச்சை கேட்கிற மாதிரி... சுசிகிட்டே கேட்கிற கேள்வியா இது?”

“என்ன பரத்... சந்தடி சாக்கில என்னை வேற வாரி விட றிங்க...? நாராயணா... நீ போ... கடைக்காரன் கிட்டே சைஸ் வந்து...”

“சுசி... சொல்லாதே... டேன்ஜர்... நீ இப்போ சைலை சொன்னேன்னு வை. அவன் ஊர் முழுக்க அதை மெகபோன் வச்சிக் கத்தியே சொல்லிட்டு வந்திடுவான்... உனக்குத் தெரிய வேண்டியது என்ன? நாராயணன் உளறிக் கொட்டி, வேலையைத் தலைகீழாப் பண்ணிட்டு வந்திருக்கான்ங்கிற செய்திதானே? நான் காரோட பாடி தயாராய்டிச்சான்னு கேட்டுட்டு வரச் சொன்னா... ஐயா என்னடான்னா... இப்ப உன் சந்தேகம் தீர்ந்து போச்சிதானே... கொய்யா மரத்திலேர்ந்து இறங்கிட வேண்டியதுதானே?”

“வேற வழி?”

“சேலன்ஜ்ல தோத்துட்டே..”

“சரிப்பா. ரொம்பத்தான் அலட்டிக்காதிங்க. நீங்க எனக்காக எடுத்து வச்சிருக்கிற பனியனைக் கொடுங்க. போட்டுக்கறேன்.”

“ஓரே ஒரு நிபந்தனை.”

“என்ன?”

“கண்ணை மூடிக்கிட்டுப் போடணும்.”

“ரைட்டு.”

“போட்டுக்கிட்டதுக்கப்புறம் கழட்டக் கூடாது.”

“என்ன ஒரே சஸ்பென்ஸா இருக்கே?”

“போட்டுக்கிட்டதுக்கப்புறம் கழட்டக் கூடாது.”

“ரைட்டு.”

“இந்தா போட்டுக்க. கண்ணை மூடிக்க. நம்ம அக்ரிமெண்ட் வந்து ஒரு ஜெண்டில்மேன் அண்ட் ஜெண்டில்மேன் அக்ரிமெண்ட். அதனால கண்ணைத் திறக்காமப் போட்டுக்கணும். கார் வந்து நிக்கற சத்தம் கேட்குது. மெக்கானிக்தான். நான் போய் சாவியை வாங்கிட்டு வந்துடறேன். காரை சரியா சர்வீஸ் பண்ணியிருக்கானான்னு பார்த்திடறேன்.”

★

★

★

“ஸாரி... மேடம்... நான் உங்களை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இல்லேன்னா அப்படி மோதியிருக்க மாட்டேன். வலிச்சிருக்கா. உங்களுக்கு வலிச்சிருக்காது. ஏன்னா... எனக்கு வலிக்கலையே.”

“மிஸ்டர்... வீடு தேடி வர்ரவங்க கிட்டே இப்படியா பிஹேவ் பண்றது? எங்கே மிஸ்டர் பரத்? அவரைக் கூப்பிடுங்க. அவர்கிட்ட உங்களைப் பத்தி கம்ப்ளெண்ட் பண்ணப் போறேன்.”

“அப்படின்னா நீங்க எங்கிட்டதான் கம்ப்ளெய்ண்ட் பண்ணணும். நான்தான் நீங்க குறிப்பிட்ட மிஸ்டர் பரத்.”

“என்ன பரத்... மெக்கானிக்கைப் பார்த்துப் பேசிட்டு வரதுக்கா இவ்வளவு நேரம்? ஓ... அதானே பார்த்தேன்.... இப்பத்தான் புரியுது... நீங்க ஏன் இவ்ளோ லேட்டுனு! யார் இது?”

“நீங்கதான் சுசியா?”

“ஆமா... ஆமா... புதுசா டார்க்லைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்ஸின்னு ஏதாவது தொடங்கிறிங்களா?”

“நான் மிஸஸ் கவிதா.”

“பரத்... பரவால்லை. ஒரு பெண்ணுக்கு கல்யாணம் ஆகியிருக்கிறது இயல்பான செய்திதானே? அதுக்காக முஞ்சியை இப்படித் தொங்கப் போட்டுக்கணுமா.”

“ஸாரி மிஸஸ் கவிதா. நீங்க திருமணம் ஆனவங்கன்னு தெரியாம கொஞ்சம் ஓவராப் பேசிட்டேன்...”

“நான் உங்களை ஒரு முக்கியமான விஷயமா சந்திச்சிப் பேசலாமனு வந்தேன்.”

“வாசல்ல நின்னேவா? உள்ளே வாங்களேன்.”

“என்ன பரத்? நமக்கு வேற ஒரு முக்கியமான அப்பாயிண்ட்மெண்ட் இருக்கே.”

“பரவால்லை. பெண்ணுன்னா பேயும் இரங்குமனு சொல்வாங்க. நான் ஆப்டர் ஆல் பரத் தானே. அதனால இரங்கறேன். நீங்க உள்ளே வாங்க மிஸஸ் கவிதா.”

“பை தி பை மிஸ் சுசியா... இந்த பனியனை நீங்களாப் போட்டுக்கலைன்னு நான் சொல்றேன். கரெக்ட்?”

“கரெக்ட். உங்களுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது?”

“அதில எழுதியிருக்கிறதை நீங்க இன்னும் படிக்கலேன்னு நான் உறுதியா சொல்ல முடியும். சரியா?”

“சரிதான். எனக்கும் பரத்துக்கும் ஒரு சின்ன சேலன்ஜ்.”

“அதான் மாட்டிக்கிட்டிங்க. அதில என்ன எழுதியிருக்குன்னு நான் படிக்கவா?”

“வேண்டாம் மிஸஸ் கவிதா. அப்புறம் வேதாளம் கொய்யா மரம் ஏறிடும்.”

“நீங்க படிங்க மிஸஸ் கவிதா.”

'Beware of Duplicates... போலிகள் ஜாக்கிரதை.'

“படவா... உங்களுக்கு இவ்வளவு கொழுப்பு ஏறிடுச்சா? ஏன்யா... போலிகள் ஜாக்கிரதையா? தெரியுமாய்யா... போலியா அசலான்னு.”

“போதும். நீங்க ஒரு நல்ல டிடெக்டிவ்னு நினைச்சி நான் வந்தேன்.”

“அதில சந்தேகம் இல்லை கவிதா... நான் நல்ல டிடெக்டிவ் தான். இது அப்பப்ப.. வாழ்க்கை போரடிக்காம இருக்கணு மில்லை? அதுக்காக இப்படி சண்டை போட்டுக்குவோம். சொல்லுங்க... என்ன மேட்டர்? காபி குடிக்கிறீங்களா? இல்லை ஏதாச்சும் கூலா குடிக்கிறீங்களா?”

“ஒண்ணும் வேணாம். நீங்க என் ஃப்ரண்ட் தாரணியைப் காப்பாத்தணும். அப்புறம் அவளோட அப்பா டாக்டர் பரமேஸ்வரனை எங்கே கடத்திக் கொண்டு போய் வச்சிருக் காங்கன்னு கண்டுபிடிச்சி அவரையும் காப்பாத்தணும்.”

“என்னங்க இது? திடீர்னு பன்னண்டாவது ரீலை போட்டுக் காட்டி முழுக்கதையும் சொல்லுங்கற மாதிரி பேசறீங்களே? யார் தாரணி? யார் டாக்டர் பரமேஸ்வரன்...? டாக்டரை யார் கடத்திட்டுப் போயிருக்காங்க? தாரணி எங்கே இருக்காங்க?”

“மிஸ்டர் பரத்... எனக்கு ஒரு டம்ளர் தண்ணி கிடைக்குமா?”

“கசி”

“சொல்லுங்க கவிதா... நிதானமாச் சொல்லுங்க. பரபரப்பா பேசினிங்கன்னா எதையாவது சொல்லாமத் தவற விட்டுவிங்க.”

“தாரணி என் காலேஜ்மேட். ஹாஸ்டல் ஓண்ணாத் தங்கிப் படிச்சோம். அவளும் என்னை மாதிரிதான் வளவளன்னு பேசுவா.”

“பார்க்கணுமே.”

“பார்க்கத்தான் போறீங்க. அவ ஒரு பொறியில் மாட்டிக்கிட்டா. நான் என் கணவரை வரவேற்கறதுக்காக

பம்பாய் போக வேண்டியவ. மண்டபத்தில் இருந்து காலைல மெட்ராஸ் வந்தேன். என் கணவர் மஸ்கட்ல வேலை செய்றார். இன்னைக்குத் திரும்பி வரார். பம்பாய்ல போய் அவரை வரவேற்கணும்னு ப்ளேன்ல டிக்கெட் பதிவு பண்ணினேன். பாம்பே ஃப்ளைட் மாலையிலதான் புறப்படுதுன்னு எனக்கு செய்தி கிடைச்சது. அதனால என்ன செய்யலாம்னு யோசிச்சேன். தாரணி நினைவு வந்தது. பார்க்கலாம்னு போனேன். அவ வீட்ல தாரணியோட ஒரு தடியன் இருந்தான். சாமிநாதன், கஸின்னு அறிமுகம் பண்ணிக்கிட்டான். நான் தாரணியையும் அவனையும் இணைச்சி கண்டபடி கிண்டலா பேசிட்டு இருந்தேன். தாரணி தெளிவாவே பேசலை. இயல்பாவே பேசலை. என்னை அவ வீட்டை விட்டுத் துரத்தறதிலயே குறிப்பா இருந்தா. என்னை பாத்ரூம் போய் முகமெல்லாம் கழுவிட்டுப் புறப்படச் சொன்னா. ஏன் பாத்ரூம் போகச் சொல்றான்னு புரியாம நானும் பாத்ரூம் போனேன். அங்கே எனக்கு இந்த கடிதம் கிடைச்சது. மிஸ்டர் பரத், பாத்ரூம்ல ஃப்ளஷ் அவுட் பக்கத்தில இருக்கும்ல பேப்பர் ரோல். அதில எழுதியிருக்கா தாரணி, ஐப்ரோ பென்சிலாலே. இந்தாங்க. படிச்சிப் பாருங்க.”

“பரத்... கொஞ்சம் கத்தியே படிங்க. நான் இங்கே கவிதா வுக்கும் நமக்குமா சேர்த்து காப்பி கலந்துகிட்டிருக்கேன்.”

“படிக்கிறேன். மக்கும். ‘கவிதா, என் டாடியை என் வீட்டில் இருக்கும் தடியனும் இன்னும் இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து கடத்தி விட்டார்கள். டாடியின் புது கண்டுபிடிப்பு பற்றி உனக்குத் தெரியுமில்லையா? அந்த ஃபார்முலா வேண்டுமாம் டாடியை கடத்தியவர்களுக்கு, டாடி அவரை அடைத்து வைத்திருக்கும் அறையிலிருந்து போன் பேசி, ஃபார்முலாவைப் பற்றி ஒரு குறிப்பு சொன்னார். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர். அந்த குறிப்புக்கு என்ன பொருள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கருக்கு பொருள் தெரிந்து அவர்கள் பார்முலாவைக் கண்டுபிடித்தால்தான்... நேரமாகி விட்டது அலெக்ஸ் கதவைத் தட்டுவான். நீ உடனே இந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போய் போலீசுக்கு தகவல்

சொல்லு. என்னையும் டாடியையும் காப்பாற்று...' அவசரத்தில் எழுதியிருந்தாலும் கையெழுத்து நல்லாவே இருக்குல்ல சுசி... என்ன சொல்றே... ஐயய்ய... என்னம்மா இது... காப்பியில சர்க்கரையே போடலை?"

"எனக்கு காப்பின்னா இரண்டு ஸ்பூன் சர்க்கரை வேணும். எனக்குச் சரியா இருக்கே. சுசி? அது எப்படி?"

"பரத் கப்பில போடறதுக்குப் பதிலா உங்க கப்பில சர்க்கரையைப் போட்டுட்டேன் போலருக்கு. இப்ப அதுவா முக்கியம்?"

"அதை அப்புறம் பார்ப்போம். இப்போதைக்கு கடத்தின வங்க மூணு பேர்னு வச்சிக்கலாம். அலெக்ஸ் தாரணி கூட இருக்கான். டாக்டரை மத்த இரண்டு பேருமா சேர்ந்து ஏழு கடல் தாண்டி எங்கேயோ ஒளிச்சி வச்சிருக்காங்க. ரைட்."

"நீங்க என்ன சொல்ல வரிங்கன்னே புரியலை பரத்."

"க்ளியராக்கிக்கறேன். டாக்டர் ஒரு ஃபார்முலா கண்டு பிடிச்சிருக்காரு. அது என்ன ஃபார்முலான்னு சொன்னிங்க கவிதா? பேப்பர்ல வந்ததே... கருத்திரிச்ச இருபது நாளில பிறக்கப் போறது..."

"அதேதான்."

"ரைட்டு. அந்த ஃபார்முலாவை டாக்டர்கிட்டேயிருந்து பறிக்கறதுக்காக இவங்க டாக்டரை கடத்தியிருக்காங்க. ஃபார்முலாவை டாக்டர் எங்கேயோ பத்திரப்படுத்திட்டாரு. ஒரு வேளை அவருக்கு ஏதாவது ஆய்வுச்சின்னா ஃபார்முலா எங்கேயிருக்குன்னு தெரியாம கண்டுபிடிப்பே வெளி உலகுக்குத் தெரியாமப் போய்டக் கூடாதேங்கறதுக்காக தாரணிகிட்டே ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னு ஒரு குறிப்பு சொல்லியிருக்காரு..."

"குறிப்பு இல்லை. புதிர்."

"புதிருக்கு விடை கண்டுபிடிச்சா ஃபார்முலா இருக்கற இடம் தெரியும்."

"அது தெரிஞ்சுட்டா அவனுங்க டாக்டரை விட்டுடு வாங்கன்னு நீங்க நம்பறிங்களா பரத்?"

"இதைப் படிச்சிட்டு இருக்கிறவங்களிலயே யாருக்கு ரொம்ப வயசு குறைச்சலோ, அவங்க கூட இதை நம்ப மாட்டாங்க."

"நாம என்ன பண்ணணும்?"

"டாக்டரை ஒளிச்சி வெச்சிருக்கிற இடத்தையும் கண்டு பிடிக்கணும். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கரைப் பத்தி டாக்டரைக் கடத்தினவங்கத் தெரிஞ்சிக்கிறதுக்கு முன்னடியே நாம கண்டுபிடிக்கணும்."

"எப்படி?"

"இப்படிச் செய்யலாம்."

10

"என்ன அலெக்ஸ்... இங்கே வந்துட்டே. உன்னை அந்தக் குட்டிக்கு இல்லை காவலா இருக்கச் சொன்னேன்."

"இல்லை கிரண். அதில நிறையத் தொல்லை இருக்கு. டாக்டரைத் தேடிக்கிட்டு அடிக்கடி யாராவது அந்த வீட்டுக்கு வந்திட்டே இருக்காங்க. அத்தனை பேரையும் சமாளிக்கிறது சிரமமா இருக்கு. நான் அந்த வீட்டுல ஒரு இண்டு இடுக்கு விடாமத் தேடிப் பார்த்துட்டேன். எங்கேயும் ரம்மி அண்ட் ஜோக்கரைப் பத்தி ஒரு துப்பும் கிடைக்கலை. டாக்டரைக் கடத்தி இருக்கோம்கற மேட்டரை வெளியில லீக் பண்ணேன்னு தெரிஞ்ச அடுத்த செகண்டே டாக்டரோட உயிர் போய்டுமன்னு மிரட்டியிருக்கேன். அதனால அவ வெளியில சொல்ல மாட்டா. அவ வீட்டுப் போனை ஒட்டுக் கேட்க ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன். ரிசப்ஷன் ஹால்ல, கிச்சன்ல, பெட்ரூமல, எல்லாம் மைக்ரோ போன்ஸ் பதிச்சி வச்சிருக்கேன். நான் பதிச்சி வச்சிருக்கிறது தாரணிக்குத் தெரியாது. அதனால வெளியில அவ தொடர்பு கொண்டா உடனே தெரிஞ்சிடும்."

“அவ வீட்டை விட்டு வெளியில் போனாளா?”

“போக முடியாது. நம்ம கண்ணபிரானோட நபர் ஒருத் தனை வாடகைக்கு அமர்த்தியிருக்கேன். வீட்டு வாசல்லயே செருப்பு தச்சிக்கிட்டு உக்காந்திருக்கான். அவ வெளியில் காலை எடுத்து வச்சா... அந்தக் காலை அப்படியே மடக்கி வீட்டுக்குள்ள செலுத்திருன்னு கண்டிப்பா சொல்லியிருக்கேன். அவளுக்கு இருபத்து நாலு மணி நேரம் டயம் கொடுத்திருக்கேன். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னு டாக்டர் அவகிட்டத் தானே சொல்லியிருக்கான். அவளுக்கு அது பத்தி என்ன தோணினாலும் சொல்லச் சொல்லியிருக்கேன். இதெல்லாம் விட எனக்கு வேற ஒரு யோசனை வந்தது. அதான் செயல்படுத்தலாம்னு உடனே புறப்பட்டு வந்திட்டேன்.”

“என்ன அது அலெக்ஸ்?”

“நாம ஏன் முட்டைகிட்டே போய் குஞ்சு பொறிக்கறியா இல்லையான்னு மிரட்டணும்? நம்ம கிட்டேதான் கோழியே இருக்கே. ஒவ்வொரு சிறகாப் பிய்ச்சா முட்டை போட்டாது?”

“அட... இந்த மாதிரி சினிமா டயலாக்கெல்லாம் எப்பப் பேசக் கத்துக்கிட்டே அலெக்ஸ்.”

“நான் சிரியஸாச் சொல்லிட்டிருக்கேன்.”

“நாங்க மட்டும் என்ன சிரியஸாவா சொல்லிட்டிருக்கோம். டாக்டர் மயக்கம் போட்டு விழுந்தாரில்லை. அப்புறம் தண்ணியெல்லாம் தெளிச்சிப் பார்த்தாச்சி. எழுந்துக்கவே இல்லை.”

“செத்து கித்துப் போய்டப் போறான்.”

“இல்லை... மூச்சு சீரா வருது. மைல்டா கோமா அட்டாக்கு நினைக்கிறேன். எந்த டாக்டர்கிட்டேயும் அழைச்சிட்டுப் போக முடியாது. ரொம்ப பாப்புலர் நபர். அதனால அடையாளம் கண்டுக்குவாங்க. நமக்கு ஒரு வாசல்தான் இருக்கு. தாரணி, அவ மூலமாத்தான் நமக்கு ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர் பத்தி ஏதாவது தெரிஞ்சாகணும். நீதான் இருபத்து

நாலு மணி நேரம் டயம் கொடுத்திட்டு வந்திருக்கியே. பார்க் கலாம். அதுக்கு முன்னாடி... ராவ்... நீ ஒண்ணு செய்றியா?”

“என்ன?”

“தாரணிக்கு போன் போடு. டாக்டர் பரமேஸ்வரன் ஏதாவது க்ளப்ல மெம்பரான்னு தெரிஞ்சுக்க. எத்தனை க்ளப் பேரைச் சொல்றான்னு பாரு. அத்தனை கிளப்புக்கும் போ. அங்கே சீட்டு விளையாடற இடத்தில ஏதாவது துப்பு கிடைக்குமான்னு பாரு. சண்டாளன்யா அந்த டாக்டர். விளையாட்டுத்தனமா ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னு சொல்லிட்டு கண்ணை மூடிக்கிட்டிருக்கான். நாம கிடந்து அல்லாடறோம். ஆறு லட்சத்துக்கு எவ்வளவு உழைக்க வேண்டியிருக்கு பாத்தியா? கிச்சகிச்ச மூட்டினா கூட எழுந்துக்க மாட்டேங்கறான் அலெக்ஸ்.”

11

“யாரது?”

“எலக்ட்ரீஷியன்ம்மா. என்னவோ பாத்ரூம்ல கெய்ஸர் வேலை செய்லேன்னு ஐயா போன் போட்டாரு.”

“இருப்பா... கதவைத் திறக்கறேன்.”

“பாத்ரூம் எங்கே இருக்கு?”

“இதோ இந்தப் பக்கம்.”

“ஐயா இல்லையாம்மா?”

“டாடி வெளியூர் போயிருக்காங்க.”

“வாங்கம்மா... எந்தக் கெய்ஸர்னு காட்டினாத்தானே நான் வேலை செய்ய உதவியாக இருக்கும்.”

“பதறாதே கிரண். யாரோ எலக்ட்ரீஷியன்தான் வந்திருக்கான். பாத்ரூம்ல ஏதோ கெய்ஸர் ரிப்பேர்னு...”

“அவன் கிட்டே குட்டி ஏதாவது சொல்லிரப் போவது அலெக்ஸ்.”

“சொல்லாதே. கேட்டில்ல? ஐயா இல்லையாம்மான்னு அவன் கேக்கறான். வெளியூர் போயிருக்கிறதா தாரணி சொல்றா...”

“இல்லை அலெக்ஸ். நீ எதுக்கும்பாத்ரூம்லயும் ஒரு மைக்ரோ போன் வச்சிட்டு வந்திருக்கலாம்.”

“முன் ஜாக்கிரதை முத்தண்ணா பட்டத்தை உனக்குத்தான் கொடுக்கணும் கிரண். எதுக்கெடுத்தாலும் சந்தேகப்பட்டுக் கிட்டு. அதான் யாரோ எலக்ட்ரீஷியனாமே...”

★ ★ ★

“நான் பரத். எலக்ட்ரீஷியன் இல்லை.”

“எனக்குத் தெரிஞ்சிருச்சி மிஸ்டர் பரத். கவிதா போலீஸுக்குத் தகவல் தெரிவிப்பான்னு எதிர்பார்த்தேன்.”

“தெரிவிச்சிருக்கலாம். போலீஸ் அவசரப்பட்டு தாழியை உடைச்சிட்டா என்ன செய்யறதுன்னு கவலைப்பட்டுக்கிட்டு உங்க தோழி என்கிட்டே வந்து சேர்ந்தாங்க. நான் எலக்ட்ரீஷியன் வேஷத்தில இங்கே வந்து சேர்ந்தேன்! வீட்டில் அலெக்ஸ்னு ஒரு நபர் இருக்கிறதா சொன்னாங்க.”

“போய்ட்டான். ஆனா எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு மிரட்டிட்டுப் போயிருக்கான். நான் போலீஸ் உதவியை நாடறது தெரிஞ்சா டாடியை அடுத்த செகண்டே கொன்னுடு வேன்னு சொல்லிட்டுப் போயிருக்கான். நாம பாத்ரூம்ல ஏன் நின்னுப் பேசணும். வாங்க ஹாலுக்குப் போயிடலாம்.”

“வேண்டாம். அது பாதுகாப்பான இடமில்லை. நாம அங்கேயிருந்து ஏதாச்சும் பேசினா, உங்க அப்பாவைக் கடத்திட்டு போனவங்க எங்கேர்ந்தும் கேக்கற மாதிரி ஏற்பாடு பண்ணிட்டிருப்பாங்க. பாத்ரூம்ல நுழைஞ்சவுடனே நான் பெருச்சாளி மாதிரி பரபரன்னு தேடினேனே... என்ன தேடினேன்னு நினைக்கறீங்க?”

“தெரியலையே.”

“ஏதாச்சும் தொடர்பு சாதனம், மைக்ரோபோன் அது இதுன்னு எங்கியாவது பதிச்சி வச்சிருக்காளான்னுதான் தேடினேன். இங்கே எதுவும் இல்லை. ரைட். இப்ப நீங்க என்ன பண்றீங்க. ஒரு காப்பி போட்டுக் கொண்டு வர்றீங்க. சாப்பிட்டுக்கிட்டே நீங்க சொல்றதை நான் கேக்கப் போறேன். எனக்கு எல்லா விபரமும் வேணும். உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச எதையும் மறைக்காதீங்க. மறந்திடாதீங்க. அப்படி மறந்து போய் நினைவுக்கு வந்தா எனக்கு ஒரு போன் பண்ணி... வெய்ட்... போன் வேணாம். அதையும் ஒட்டுக் கேட்க ஏற்பாடு பண்ணாலும் பண்ணியிருப்பாங்க. உங்க ஃப்ரண்ட் கவிதாவை அனுப்பறேன். உங்க கூடவே இருக்கட்டும். தகவல் சொல்லி அனுப்பணும்னா அவங்க மூலமா சொல்லலாம். வாசல்ல ஒரு செருப்புத் தைக்கிறவன் உக்காந்திருக்கான். எப்பவும் உங்க வீட்டு வாசல்ல யாராவது செருப்பு தைக்கிறவங்க இருப்பாங்களா?”

“ம்கூம்.”

“நீங்க இப்படி தலையை அசைச்சி மறுக்கிறது பார்க்க நல்லா இருக்கு. இன்னொரு தடவை நீங்க மறுக்கிற மாதிரி ஏதாவது கேள்வி கேக்கணும் போல இருக்கு. ரைட். அந்த செருப்பு தைக்கிறவனை நான் பாத்துக்கறேன். ஏதாவது கார்ப்பரேஷன் நபரை அழைச்சி அவனை அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கச் சொல்றேன்.... நீங்க காப்பி போட்டுட்டு வாங்க. நீங்க நடந்து போகும் போது எவ்வளவு அழகா நடக்கறீங்கன்னு பாக்க விரும்பறேன்.”

★ ★ ★

“காப்பி ரொம்ப நல்லா இருந்திச்சி. அதை விட பேசினதும் ரொம்ப கவர்ச்சியா இருந்திச்சி. சுகி இருந்தா இந்நேரம் உங்களை எட்டு முறையாவது சக்களத்தின்னு சண்டைக்கு இழுத்திருப்பா.”

“இது வேறையா?”

“விளையாட்டுப் போதும். டாடி உங்களுக்கு போன் பண்ணதாச் சொன்னீங்க. அவர் என்ன சொன்னார்னு நான் சொல்றேன். சரியான்னு சொல்லுங்க. எனக்கு இங்க ஒரே

சத்தமா இருக்கும்மா. யாரோ கத்தறாங்க. கொழந்தையைக் கீழே போட்டுக் கொன்னுடுவேன்னு... ஏரியாவே குற்றம் செய்யுதுன்னு நினைக்கறேன். இதானே டாடி சொன்னது?”

“அவர் முக்கியமாச் சொன்னதெல்லாம் விட்டுட்டிங்க.”

“இல்லை. இதான் எனக்கு முக்கியமாப்படுது. இதில எவ்வளவு செய்தி இருக்கு பாருங்க. உங்க டாடியை ஒரு பிளியான ஏரியால வச்சிருக்காங்க. ஒரே சத்தமா இருக்கும் மான்னு அதனாலத் தான் சொல்லியிருக்காரு. அப்புறம் கொழந்தையைக் கீழே போட்டுக் கொன்னுடுவேன்னு யாரோ கத்தறதாச் சொல்லியிருக்காருன்னிங்க. ஏரியாவே குற்றம் செய்யறதா அவர் நினைக்கிறாரு. இதிலேர்ந்து என்ன தெரியுது? பிளியான இடம்னாலும் அது ஒரு வியாபார ஸ்தலம் இல்லை. கொஞ்சம் கீழ்தட்டு மக்கள் வசிக்கிற பகுதி. அவங்கதான் உங்க டாடி போன் பண்ணின காலை நேரத்தில வெட்டுக் குத்துன்னு அலைஞ்சிட்டிருப்பாங்க. இந்தக் காலையை வச்சிக்கிட்டு உங்க டாடி எங்கே ஒளிச்சி வச்சிருக்கப்பட முடியுமனு ஒரு யுகம் பண்ணலாம் இல்லையா?”

“சார், நீங்க கிரேட் சார்.”

“டாடியைக் கண்டுபிடிச்சப்புறம் சொல்லுங்க. இப்பவே வேணாம். இருந்தாலும் பாராட்டினவங்களுக்கு நன்றி சொல்லாம இருக்கிறது நாகரிகம் இல்லை. ஸோ, தாங்க யூ ஃபார் யுவர் காம்ப்ளிமெண்ட்ஸ்! அப்புறம் இப்ப நாம அப்பா சொன்ன அந்தக் குறிப்பை எடுத்துக்குவோம். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்... அப்படின்னா என்னன்னு உண்மையாவே உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“ம்கூம்.”

“பாத்திங்களா, இன்னொரு முறை உங்களை மறுக்க வச்சிட்டேன். அலெக்ஸ் இந்த வீட்ல எல்லா இடத்தையும் சோதனை போட்டுட்டான் இல்லையா?”

“ஆமா! டாடி விளையாடற கார்ட்ஸ் எல்லாம் கூட எடுத்து ஆராய்ச்சி பண்ணிட்டு கூட எடுத்துக்கிட்டுப் போய்ட்டான்.”

“ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னு நான் டாடி சொல்லி இதுக்கு முன்னாடி கேள்விப்பட்டதே இல்லை! எனக்குக் கவலையா இருக்கு பரத். போன்ல பேசிக்கிட்டிருக்கறச்சே டாடி மயங்கி விழுந்திட்டதா பேசிக்கிட்டாங்க. டாடிக்கு ஏற்கனவே வீக் ஹார்ட். மயக்கம் போட்டார்னு தெரிஞ்சவுடனே பக்குன்னு ஆயிரிச்சி. அவருக்கு எதுவும் ஆயிடக் கூடாது... அதுக்குள்ள எப்படியாவது நீங்க டாடியைக் கண்டுபிடிக்கணும்.”

“முயற்சி செய்வோம். டாடி அடிக்கடி மயக்கம் போட்டு விழுவாரா?”

“விழுவாரு. ஸோபரோஃபிகிஸம்னு ஒரு வினோதமான நோய் அப்பாவைத் தாக்கி இருக்கிறதா ஒரு முறை அப்பா மயக்கம் போட்டு எழுந்துக்காத நேரத்தில டாக்டர் சொன்னாரு. கோமாவோட மைல்ட் ஸ்டேஜாம். இரண்டு நாள் மூணு நாள் தொடர்ந்து தூக்கத்திலேயே வச்சிருக்கிறதுதான் அந்த நோயோட இயல்பு. டாடி அந்த மாதிரி மயங்கிப் போயிருந்தார்னா?”

“நமக்கு நல்லதுதானே? டாடி அப்படி ஏதாவது மயங்கி விழுந்திருந்தா, குறிப்புக்கு என்ன பொருள்னு கேட்டு அவரைத் தொல்லை பண்ண மாட்டாங்க. அடிக்க மாட்டாங்க. சித்திரவதை பண்ண ஐடியா இருந்தாலும் ட்ராப் பண்ணிடுவாங்க. பாக்கலாம். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கருக்கு என்ன பொருள்னு கண்டுபிடிக்கணும். டாடியைக் கண்டுபிடிக்கணும். ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா உங்களுக்கு ஒண்ணுமே தெரியாதா?”

“ம்கூம்.”

“இது மூணாவது முறை.”

“எது மிஸ்டர் பரத்?”

“நீங்க மறுக்கிறது. உங்க காதில போட்டிருக்கிற ஸ்டட் ஆடுது பார்த்திங்களா... அதான் ரொம்ப கவர்ச்சியா இருக்கு. நான் இந்த வீட்டைக் கொஞ்சம் சுத்திப் பாக்கட்டுமா?”

“தலைகீழாப் புரட்டிப் பாருங்க. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கருக்கு பொருள் தெரிஞ்சா ஃபார்முலா இருக்கிற இடம்

தெரிஞ்சி போய்டும். அது தெரிஞ்சிட்டா அந்த தடியனுங்க கிட்டேக் கொடுத்திட்டு நான் என் டாடியை மீட்டுக்குவேன்.”

“உங்க டாடி என்ன அடகிலயா இருக்காரு. மீட்டுக்கறதுக்கு. நீங்க ஃபார்முலாவைத் தந்தவுடனே டாடியை அவனுங்க திருப்பிக் கொடுத்திட்டா, அவனுங்க இந்த லைனுக்கு புதுசுன்னு சொல்லிரலாம். ப்ளாக்மெய்ல் பண்றவங்க, கடத்தறவங்க யாரும் அவங்க கேட்ட மேட்டர் கிடைச்ச வுடனே வாக்குக் கொடுத்திட்டோமேன்னு கொடுத்த வாக்கை காப்பாத்திர மாட்டாங்க.”

“என்ன பரத்?”

“இன்ஷியலைக் கேக்கறிங்களா?”

“ஐயோ.”

“நான் உங்ககிட்டே விளையாட்டாப் பேசின நேரம் தான் கொஞ்சம் யோசனை பண்ணிட்டிருந்தேன். உங்க தவிப்பு எனக்குப் புரியுது. புரிஞ்சும் ஏன் இப்படி முரண்பாடா நடந்துக்கறேன்னு நினைக்கறிங்க. சரியா? நான் எந்தக் கோணத்தில இந்தப் பிரச்னைக்கு விடை காண்றதுன்னு திங்க் பண்ணிட்டிருந்தேன்.”

“எனக்கு இருபத்தி நாலு மணி நேரந்தான் டயம் கொடுத்திருக்கான் பரத்.”

“ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர் பத்தி சொல்றதுக்குத்தானே. நாளைக்கு இந்த நேரத்திற்குள்ளே நான் உங்களுக்கு ஏதாவது செய்தி சொல்றேன். கவலைப்படாதீங்க. இந்த விஜய் பட்டேலைப் பத்தி இன்னொரு முறை சொல்லுங்க. க்விக்வெல் பார்மாகூட்டிகல்ஸ்தானே பேர் சொன்னிங்க?”

“எத்தனை முறை சொல்றது பரத்?”

“இப்படிச் சினுங்கறது கூட க்யூட்டாத்தான் இருக்கு.”

★

★

★

“பரத் வாங்க... உங்களுக்காகத்தான் காத்திட்டிருக்கேன்.”

“அட... என்ன சுசி... எப்ப நமக்கு கல்யாணமாச்சி...?”

“என்ன உளர்றீங்க?”

“ஆமா... திருமணத்துக்கு அப்புறம்தானே மனைவி, கணவனுக்காகக் காத்திட்டிருப்பா.”

“விளையாடாதீங்க. என்ன ஆச்சி?”

“ஒண்ணும் ஆகலை. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா என்னவா இருக்கும்னு அந்த வீடு பூரா அலசிப் பார்த்துட்டேன். தெரியலை. டாக்டரை வச்சிருக்கிற இடமும் புரியலை. டாக்ட ரோட அஸிஸ்டெண்ட் தனபால்னு ஒருத்தன் அவனைச் சந்திக்கலாம்னு பாத்தா ஆள் இல்லை. மனைவியோட பிரசவம்னு செங்கல்பட்டுக்குப் போயிருக்கான். நாளைக்குள்ள அந்த அழகான தாரணிக்கு ஏதாவது ஒரு தீர்வு கொடுத்தாகணும்.”

“கொழுப்புத்தான். உங்களை இந்த காக்கிச் சட்டை, காக்கி பேண்ட்ல காலம் முழுக்க இருங்கன்னு உத்தரவு போடணும். அப்பத்தான் நீங்க ஊர்ல இருக்கிற லேடிஸைப் பத்தி கொஞ்சம் அடக்கமாப் பேசுவீங்க. நான் சொல்ல வந்ததை இன்னும் சொல்லவிடலை.”

“சொல்லு.”

“ஈவினிங் ஷோக்கு தேவி தியேட்டருக்கு போறதா இருந்தோமில்லை. அந்த அனாமிகா கூட நாராயணனோட போயிருக்காளே, பாவம்... உங்களை அங்கே எதிர்பார்த்து ஏமாந்து போயிருப்பா.. அவ கிடக்கிறா. நம்ம அப்பாஸ் சபா இருக்கில்ல?”

“அது எங்கே போய்டப் போவது?”

“விளையாடாதீங்க. சபா செக்ரெட்டரி வந்து இன்னைக்கு வந்து நைட் ஷோவுக்கு ரெண்டு டிக்கெட் கொடுத்திட்டுப் போயிருக்காரு. வாங்க. படத்துக்குப் போகலாம்.”

“நைட் ஷோவுக்கா?”

“ஆமா.”

“நீயா, என் கூட வரப் போறியா?”

“ஆமா... ஆமா... ஆமா... நீங்கதானே சொல்லுவிங்க, ஒரு பிரச்னைக்கு முடிவு தெரியணும்னா மனசை அதிலயே

போட்டு குழப்பக் கூடாது. ஒரு சேஞ்சுக்கு வேற ஏதாச்சும் ஒண்ணுல மனசை ஈடுபடுத்தணும்னு... படத்துக்குப் போய்ட்டு வருவோம், வாங்க.”

“என்ன படம்?”

“அவசரப் போலீஸ் நூறு.”

“போலாம் வா.”

“நான் ஒண்ணும் வற்புறுத்தலை.”

“அதான் போவோம்னு சொல்லிட்டேனே.”

★

★

★

“சுசி”

“ஏன் இப்படிப் பதர்நீங்க? காலுக்குக் கீழே பாம்பு கீம்பு ஊருதா?”

“அதில்லை சுசி. இப்ப அந்த வில்லான் மாடி ஜன்னல் வழியா தலையை நீட்டிட்டு ஒரு வசனம் சொன்னானே... என்ன சொன்னான்?”

“எல்லா வில்லனுங்களும் சொல்ற அதே வசனம்தான். கொழந்தையைக் கீழ் போட்டுக் கொன்னுடுவேன்னு சொன்னான்.”

“புறப்படு.”

“என்ன பரத்? விளையாடறிங்களா?”

“விளையாடலை. சீரியஸாத்தான் சொல்றேன். டாக்டர் கேஸில எனக்கொரு ஒளி தெரியுது. படத்தை இன்னொரு முறை உனக்காகவே போட்டுக் காட்டச் சொல்றேன். புறப்படு. நாம உடனே இப்ப இன்ஸ்பெக்டர் நியூட்டனைப் பார்க்கப் போறோம்.”

★

★

★

“வாங்க பரத். இந்திய நேரப்படி இப்போ பதினோரு மணி முப்பது நிமிஷமாகுது. எல்லாம் தூங்கிக்கிட்டிருக்கிற

நேரம். நீங்க என்னன்னா சுசியை கூட்டிக்கிட்டு ரோடு ரோடா ஊர்வலம் வரிங்க. பீட் போலீஸ்காரன் யாரும் உங்க காரை மடக்கி விசாரிக்கலையா?”

“நியூட்டன் சார். உங்க உதவி எனக்கு ரொம்ப அவசரமாத் தேவைப்படுது.”

“மொதல்ல உக்காருங்க! சுசி... நீ போய் மூணு காபி கலந்து எடுத்துக்கிட்டு வாம்மா. போனிடெய்ல் போட்டிருக்கே. நல்லா இருக்கு. என் வந்தனா கூட இப்படித்தான்... போனிடெய்ல் போட்டு, உன்ன மாதிரியே பனியன் போட்டுக்கிட்டு...”

“நியூட்டன் சார், காப்பி எல்லாம் அப்புறம்? சுசி... நீ இங்கேயே உக்காரு... பனியனை மாத்தலையா? பிவேர் ஆஃப் டுப்ளிகேட்ஸ் இன்னும் இருக்கா. ரைட். பரவால்லை. சொன்னபடி வாக்கைக் காப்பாத்தறே. நளைக்குக் காலைல தான் மாத்தணும் அதை... அலெக்ஸ்னு சொன்னா உங்களுக்கு என்ன தோணுது நியூட்டன் சார்?”

“கிரண், ராவ்”

“அப்படின்னா...?”

“நீங்களே ஒரு கேஸ்ல அவங்களை டிபார்ட்மெண்ட் பிடிக்கிறதாக்கு உதவியா இருந்திருக்கிங்கன்னு நினைக்கிறேன் பரத். அலெக்ஸ், கிரண், ராவ்னு மூணு பேர். ஜெயில்லதான் பிறந்துட்டாங்கன்னு தோணுது. அவங்க ஜெயில்ல இல்லாம வெளியில இருந்தா ஏதாவது புதுசு, புதுசா குற்றங்களை யோசிச்சிச் செயல்படுத்தத் தொடங்குவாங்க.”

“அவங்க இப்ப உள்ளேயா, வெளியேயா?”

“நம்ம ரிக்கார்ட்ஸைப் பார்க்கணும். இல்லேன்ன வேலுர் ஜெயில்ல வர்டனா இருக்காரே முருகேசன்... அவருக்கு ஒரு போன் போட்டாத் தெரிஞ்சிடும். கடைசியா அவனுங்க மூணு பேரும் வேலுர்தான் இருந்தாங்க. என்ன மேட்டர்? மேட்டர் சொல்லாமலே பேசிட்டிருந்தா எப்படி...? என் வந்தனா கூட...”

“போன் போட்டு கேட்டுடுங்க சார்.”

“இருங்க!”

“படவா! நியூட்டன் சாருக்கு முன்னால என் பனியன்ல என்ன எழுதியிருக்குன்னு நீங்க படிச்சே ஆகணுமா?”

“ஒரு குஷிதானே சுசி. என் ஈகோ நீண்ட நாள் கழிச்சி சாடிஸ்ஸைபை ஆகியிருக்குன்னு மத்தவங்களுக்குத் தெரிய வேணாம்... என்ன நியூட்டன் சார்?”

“போன வாரம்தான் ரிலீஸ் ஆகியிருக்காங்களாம்.”

“அப்ப இது அவங்க வேலைதான் சுசி... கேஸ் என்னன்னு நியூட்டன் சார் கிட்டே சொல்லிட்டிரு... நான் உள்ளே போய் உங்களுக்காக மூணு கப் காப்பி கலந்து எடுத்திட்டு வரேன்.”

★

★

★

“இன்னும் கொஞ்சம் சக்கரை போட்டிருக்கலாம். என் வந்தனா காப்பி போட்டா...”

“நியூட்டன் சார்... நீங்க என்ன நினைக்கறிங்க?”

“எதைப் பத்தி?”

“இந்த கேசைப் பத்தி.”

“அலெக்ஸ், கிரண், ராவோட வேலைதான் இது. அவங்க தான் குறுக்கு வழில நிறைய பணம் பண்ணினுமனு பாப்பாங்க. விஜய் பட்டேல்லு ஒரு நபரைப் பத்திக் குறிப்பிட்டிங்களே... அவன் சொல்லிக் கூட இந்தக் கடத்தல் வேலை எல்லாம் செய்ய இவங்க சம்மதிச்சிருப்பாங்க.”

“உங்க யூகம் இருக்கட்டும் நியூட்டன் சார். நீங்க அவசர போலீஸ் நூறு படம் பார்த்திங்களா?”

“இன்னும் இல்லையே. ஏன்?”

“அந்த படத்தில ஒரு வசனம் வருது. கொழந்தையைக் கீழே போட்டுக் கொன்னுடுவேன்னு வில்லன் ஒருத்தன் ஹீரோவை மிரட்டறான். தாரணி கூட டாக்டர் பரமேஸ்வரன் போன்ல பேசினப்ப, அவருக்கு ஒரே சத்தமாக் கேக்குதுன்னு சொல்லிட்டு இதே குரலைக் கேட்டதாச் சொல்லியிருக்காரு.

எனக்கு என்ன தோணுதுன்னா.. சிடியோட அவுட்ஸ்கர்ட்ஸ்ல எங்கயாவது அந்தப் படத்தை மார்னிங் ஷோவா போட்டிருப்பாங்க. அந்த தியேட்டர்ல பேசற வசனம் டாக்டர் காதில விழுந்து... இது கொஞ்சம் காட்டடி யூகம்தான். இருந்தாலும் முயற்சி பண்ணுவோமே... சிடிக்கு வெளில எங்கங்க இந்தப் படம் ரிலீஸ் ஆயிருக்குன்னு பார்ப்போம். அது பக்கத்தில சந்தேகப்படற மாதிரி ஏதாவது அறை தெரியுதான்னு பாப்போம். உங்க போலீஸ் படையை எழுப்பி விட்டிங்கன்னா...”

“இந்த நேரத்திலயா?”

“ஆமா நியூட்டன் சார். டாக்டர் பரமேஸ்வரன் போல ஒரு அறிவாளியை இந்த நாடு இழந்துடக் கூடாது. அதுக்கு நீங்க ஒத்துழைக்கணும்.”

“லெக்சர் கொடுக்கிற மாதிரி இருக்கு. நான் நம்ம ஆட்களை அனுப்பறேன். ஆனா அலெக்ஸ், கிரண், ராவ், மூணு பேருமே குறுக்குப் புத்திக்காரனுங்க. அவங்க டாக்டர் பக்கத்தில காவலா இருக்கறச்சே நம்ம ஆட்கள் சுத்தித் தேடறதை அவங்க கண்டுபிடிச்சிட்டா, டாக்டரைப் பணயமா வச்சிக்கிட்டு நம்மையும் சேர்த்து மிரட்ட ஆரம்பிப்பாங்க. அப்புறம் டாக்டர் உயிருக்கு என்னால உத்தரவாதம் தர முடியாது.”

“அப்படின்னா இப்படிச் செய்யலாம் நியூட்டன் சார்.”

“எப்படி?”

“நாளைக்கு காலைல ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர் பத்தி தாரணி சொல்லணும்னு அவங்க மிரட்டியிருக்காங்க. நான் தாரணி கிட்டேப் போய், போன்லயோ நேர்லயோ அந்த அலெக்ஸ், கிரண், ராவ்கிட்டே என்ன சொல்லணுங்கிறதை நான் சொல்றேன். நான் சொல்றபடி தாரணி சொன்னா அவங்க மூணு பேரும் வெவ்வேறு திசைல பிரிய வேண்டி இருக்கும். அந்த சூழ்நிலைல நாம தனியா இருக்கற டாக்டரை தப்பிக்க வச்சிரலாம்.”

“நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியலை.”

“நீங்க உங்க போலீஸ் படைக்கு ஆர்டர் கொடுங்க நியூட்டன் சார். நம்ம யூகம் கரெக்ட்னா அவசரப் போலீஸ் நூறு நடக்கற

ஏதோ ஒருதியேட்டருக்குப் பக்கத்தில இருக்கிற ஒரு பில்லிங்ல அவங்க டாக்டரை அடைச்சி வச்சிருக்கணும். அப்படி ஒரு பில்லிங்கை போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டைச் சேர்ந்தவங்க கண்டுபிடிக்கிறச்சே அலெக்ஸ், கிரண், ராவ் மூணு பேருமே அந்த பில்லிங்ல இல்லாம இருக்க நான் முயற்சி பண்ணேன்.”

“ஒருவேளை அவங்களுக்குப் பதில் வேற யாரையாவது காவலுக்கு வச்சிட்டுப் போய்ட்டா?”

“ரிஸ்க் எடுத்துத்தான் ஆகணும். எப்படியும் ஃபார்முலா கையில கிடைக்கிற வரை அவங்க டாக்டரை கொல்ல மாட்டாங்க.”

“ரைட்... நான் செஞ்சிடறேன். இப்ப நீங்க எங்க புறப்படறீங்க?”

“நகர்ல இருக்கிற மூணு கிளப்புக்கு. காஸ்மாபாலிட்டன், ஜிம்கானா அப்புறம் ரவுண்ட் டேபிள் கிளப்! கசி, கிளம்பு. இன்னைக்கு இரவு முழக்க நமக்கு வேலை இருக்கும்னு நினைக்கிறேன்.”

★ ★ ★

“வாங்க சார்.... மே ஐ ஹெல்ப் யூ?”

“நிச்சயமா. உங்க உதவியை நாடித்தான் வந்திருக்கேன். நான் தனியா வந்து கேட்டா நீங்க உதவி பண்ணுவிங்களோ, மாட்டிங்களோன்னுதான் கூட என் அஸிஸ்டென்டையும் அழைச்சிட்டு வந்திருக்கேன்.”

“சார்... நீங்க காஸ்மாபாலிட்டன் க்ளப்புக்கு செக்ரட்டரியா இருக்கலாம். ஆனா அதுக்காக பார்க்கிற பார்வையில ஒரு டீஸன்ஸி வேணாம்?”

“என்னம்மா இது? நான் எங்கே தப்பாப் பார்த்தேன்? நீங்க போட்டிருக்கிற பனியன்ல இருக்கிற வாசகத்தைப் பாத்நா யாருக்குமே இரண்டாவது முறை பார்க்கணும்னு தோணும். 'Beware of Duplicates' ஆ... உங்களுக்கு நல்ல நகைச்சுவை உணர்ச்சிம்மா.”

“ஆ...”

“நீங்க ஏன் சார் கத்தறிங்க?”

“இன்னைக்கு நைட்டுக்குள்ளே நான் இந்த மாதிரி இன்னும் எத்தனை இடத்தில கத்தப் போறேன்னு எனக்கே தெரியலை. டாக்டர் பரமேஸ்வரனைத் தெரியுமில்லையா?”

“தெரியுமே. இருபது நாளில்...”

“அவர்தான். விளக்கமெல்லாம் வேண்டாம். இவ நெளியறா பாருங்க. அவர் ஒரு ஆபத்தில சிக்கிட்டிருக்காரு. அவரை ஆபத்தில சிக்க வச்சிருக்கிற ஒருத்தன் நாளைக்குள்ளே உங்களைத் தேடி இங்கே வருவான். அவன் வந்தான்னா...”

“போலீசுக்குச் சொல்லணும்! அதானே, நம்ம கிளப்ல ஒரு ரெண்டு அடியாளுங்க இதுக்குன்னே கறி சாப்ட்டு சாப்ட்டு உடம்பைத் தேத்தி வச்சிருக்காங்க.”

“அப்படியெல்லாம் எதுவும் செய்திடைதிங்க. அவனே நேர்ல வந்தாலும் வருவான். இல்லேன்னா அவன் ஆள் ஒருத்தனை அனுப்பி ஆழம் பார்ப்பான். அதனால யார் வந்தாலும் சரி, டாக்டர் பரமேஸ்வரன் உங்க கிளப்ல மெம்பரான்னு கேட்டா ஆமான்னு சொல்லணும்.”

“சொல்லிட்டாப் போச்சி.”

“அது மட்டுமில்லை. டாக்டர் இங்கே கார்ட்ஸ் விளையாடுவாரான்னு கேட்டா விளையாடுவான்னு சொல்லணும். அதுவும் அவரோட சொந்த சீட்டுக் கட்டுலதான் ஆடுவான்னு சொல்லணும். அந்த சீட்டுக்கட்டை டாக்டர் பரமேஸ்வரன் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னான்னு சொன்னா மறுக்காம நீங்க அவன்கிட்டே சீட்டுக் கட்டை கொடுக்கணும்.”

“சீட்டுக்கட்டு இருந்தாத்தானே கொடுப்பாங்க?”

“இந்தாங்க. இதோ இருக்கு மூணு கட்டு. இந்த மூணு கட்டையுமே நீங்க வர்வன்கிட்டே கொடுத்திருங்க.”

“சரி.”

“ரொம்ப தாங்க்ஸ் சார்.”

“முத வேலையா அந்தப் பனியனைக் கழட்டி எறிங்கம்மா? ஐம்பத்து மூணு வயசான எனக்கே சோதிச்சுப் பார்க்கணும் போலத் தோணுது.”

“படவா, அந்த நரைச்ச தலைக்காரன் என்ன பேச்சுப் பேசறான்? எல்லாம் உங்களாலதான். இப்படி ஒரு பனியனை மாட்டி என்னைத் தலைகுனிய வைக்கிறிங்களே பரத்? எனக்கொரு அவமானம்னா அது உங்களுக்கு நேற்ற அவமானம் இல்லையா?”

“இன்னிக்கு ஒரு நைத்தானேசுசி. அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்க.”

“அதென்ன மூணு க்ளப்பிலேயும் மூணு மூணு சீட்டுக் கட்டாக்குடுத்துட்டு வந்திருக்கிங்க. அதில என்ன இருக்குன்னு அலெக்ஸும், கிரணும், ராவும்...”

“பாத்துக்கிட்டேயிரு சுசி. ஒரு எலிப்பொறி மாதிரி. எலிப்பொறின்னு வெளிய தெரியாத அளவு நான் செயல்பட்டிருக்கேன். தெரிஞ்சிட்டா நம்ம திட்டமெல்லாம் சிதைஞ்சிடும். அதனாலத்தான் நான் உன்கிட்டேயும் சொல்லலை.”

“அடுத்த திட்டம் என்ன?”

“தாரணியைப் போய்ப் பார்க்கணும். நாளைக்குக் காலைல பேப்பர் போடறவன் மாதிரி அவங்க வீட்டுக்குள்ளே நுழைஞ்சிடறேன்.”

“பேப்பர் போடறவன் வீட்டுக்குள்ளே எல்லாம் நுழைவானா?”

“பில்லுக்குப் பணம் வாங்கணும்னா நுழைவான் இல்லை...?”

12

“பேப்பர்மா”

“அங்க வச்சிட்டுப் போ.”

“இல்லைம்மா. இந்த மாச பில்லை நீங்க இன்னும் செட்டில் பண்ணலை. தொழில் கொஞ்சம் டல்லடிக்குது. காசு புரட்டினாத்தான் நாளைக்கு எங்களுக்கு பேப்பர் சப்ளை வரும். பணத்தை செட்டில் பண்ணிட்டிங்கன்னா... ஐயா இல்லை யாம்மா?”

“இங்கேயே இரு. உள்ளேப் போய் பணம் கொண்டு வரேன்.”

“என்ன பரத்... சொல்லுங்க, ஏன் பாத்ரூம் வரைக்கும் என்னைக் கையைப் பிடிச்சி அழைச்சிட்டு வந்திங்க?”

“தாரணி... நீங்க கொஞ்சம் எச்சரிக்கையா செயல்படணும். இன்னைக்கு உங்களுக்கு அவனுங்ககிட்டேயிருந்து போன் வருந்தானே...?”

“போன் வரும். இல்லைன்னா அவனே வருவான்.”

“சொல்லுங்க. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்ன்னா என்னன்னு இன்னும் தெரியலை. ஆனா டாடி மூணு சீட்டாட்ட கிளப் புக்கு போய்ட்டு வருவாரு. ஜிம்கானா, காஸ்மாபாலிட்டன், ரவுண்ட் டேபிள். அங்கே போய் ரம்மி ஆடுவார்னு சொல்லுங்க... சீட்டு ஆடும் போது டாடிக்கு வழமறன்னு பிளாஸ்டிக் சீட்டுக் கட்டுதான் வேணுங்கிறதால மூணு கிளப்லயும் டாடி தன்னோட சொந்த சீட்டுக் கடல்தான் சீட்டு ஆடுவார்னு சொல்லுங்க.”

“சரி... சரி... பரத் நீங்க நிச்சயமா டாடியைக் காப்பாத்திடுவிங்க தானே?”

“முயற்சி பண்ணேன். அந்த சீட்டுக்கட்டுல ஏதாவது செய்து இருந்தாலும் இருக்கும்னு சொல்லுங்க. முடிஞ்சா அந்த

கிளப்புக்கெல்லாம் நானும் வருவேன்னு சொல்லுங்க... உங்களை எப்படியும் அழைச்சிக்கிட்டுப் போக மாட்டாங்க... ஆனா நீங்க இயல்பா பேசற மாதிரிப் பேசணும்... ஒகே?"

"ம்கூம்."

"என்ன இது? இதுக்குப் போய் மறுக்கிறிங்க?"

"நீங்கதானே பரத். நான் மறுத்துத் தலையை அசைச்சா நல்லா இருக்குன்னு சொன்னிங்க. நீங்க மகிழ்ச்சியடையணும்தான் அப்படிச் செஞ்சேன். நீங்க சொன்ன மாதிரியே நடந்துக்கறேன்."

★

★

★

"அந்த பொண்ணு எழுந்திட்டா கிரண்! பேப்பர் போடற பையன் வந்து அவகிட்டேப் பேசிட்டுப் போனான்."

"அப்ப நீ அவளுக்குப் போன் போடு. அவளுக்குக் கொடுத்த கெடு முடியுதுன்னு சொல்லு...! அவ எங்கயும் வெளியில போகலைதானே? என்ன அலெக்ஸ் சொல்லேன் தயங்கறே?"

"அவ வெளில போயிருக்க மாட்டான்னுதான் நினைக்கறேன்."

"ஏன் கண்ணபிரானோட நபரை அங்கே காவலுக்கு வச்சிட்டு வந்ததாச் சொன்னியே?"

"கார்ப்பரேஷன்லேர்ந்து யாரோ வந்து அவனை அங்கே உட்காரக் கூடாதுன்னு மிரட்டி எழுப்பிட்டாங்களாம். சொன்னான். நான் இரவு அவ தூங்கப் போன பிறகுதான் இங்கே புறப்பட்டு வந்தேன்."

"எதுக்கு தண்ணி அடிக்கவா? பிஸினஸ் முடிஞ்சவுடனே வேண்டிய மட்டும் அயல் நாட்டுச் சரக்கா ஊத்திருக்கலாமில்ல?"

"அவ எங்கேயும் போயிருக்க முடியாது கிரண்."

"இப்படியே சமாளிங்கப்பா. பிரிக்கறதுக்கு வசதியா இருக்கும்னு பேசிக்கிட்டோம்ங்கறதுக்காக பார்ட்டிகிட்டே ஆறு லட்சம் கேட்டாச்சி. அவனும் தரேன்னு ஒத்துக்கிட்

டாச்சி. ரெண்டு லட்சம் கைல வரணும்னு சொல்லிட்டிருந்தா வந்து விழுந்திடுமா? கொஞ்சமாச்சிம் ஈடுபாடு காட்ட வேணாம் தொழில்ல?"

"நீ இவ்வளவு பேசினப்பறம் நான் இங்கேர்ந்து போன் போட்டுப் பேசினா நல்லா இருக்காது. நான் நேர்லயே போய்ட்டு வந்துடறேன் கிரண்."

"பேசாதே. செய்! வெற்றியோட வா."

★

★

★

"என்னை அலெக்ஸ்னு சொல்லுவாங்க. நண்பர்கள் நடுவில் நான்தான் இரக்கமில்லாதவன்னு பேர் வாங்கியிருக்கேன். உனக்கு இருபத்து நாலு மணி நேரம் டயம் கொடுத்திட்டுப் போயிருந்தேன். சொல்லு. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா என்னன்னு தெரிஞ்சதா?"

"தெரியலை அலெக்ஸ். சத்தியமாத் தெரியலை. டாடி எப்படி இருக்காரு?"

"போடி திருட்டுக் கழுதை! மயிலே மயிலேன்னா இறகு போடவே மாட்டேங்கறியே."

"என்னப்பா... என்ன போன் பண்ணியிருக்கே?"

"நண்பா... டாக்டர் பக்கத்தில இருக்காரு தானே?"

"டாக்டர் இருக்காரு. அவர் நெத்தில துப்பாக்கியும் வச்சிருக்கு. அது இருக்கட்டும். குட்டி என்ன சொல்றா?"

"ஒரு அடி அடிச்சேன். பின்னே... விளையாட்டுக் காட்டறா. கீழே விழுந்திருக்கா, கண்ணைத் தொறந்துகிட்டு, பரிதாபம் தேடறா... நீ என்ன செய்றே... ட்ரிக்கரை..."

"வேணாம். வேணாம்... நீங்க லைனைக் கட் பண்ணுங்க."

"பண்ணியாச்சி. சொல்லு."

"டாடி ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா என்னன்னு என்கிட்ட எதுவும் சொன்னதில்லை. இருங்க... இருங்க... ஆனா டாடிக்கு சிட்டாடற பழக்கம் இருக்கு. ஓய்வு நேரத்தில அவருக்கு

அதான் பொழுது போக்கு. சீட்டாடப் போறச்சே அவர்க்ளப்ல கொடுக்கிற சீட்டுக் கட்டை உபயோகப்படுத்தறதில்லை.”

“பின்னே?”

“டாடி சொந்தமா ப்ளாஸ்டிக்லவழவழன்னு சீட்டுக்கட்டு வச்சிருக்காரு. அதைத்தான் வச்சிஅவர் விளையாடுவாரு.”

“சொந்தமான சீட்டுக் கட்டுல விளையாடுவாரா? ஆச்சரியமா இருக்கே! இதில எங்கயோ தீஞ்சி போன வாசனை வருதே?”

“டாடிக்கு தரீ ஏஸ் கார்ட்ஸ் கம்பெனி எம்.டி. நெருங்கின நண்பர். அவர்தான் டாடிகிட்டே நிறைய சீட்டுக் கட்டுக்களை அன்பளிப்பா கொடுப்பாரு. டாடி அதைத்தான் க்ளப்ல கொண்டு போய் வச்சி விளையாடுவாரு.”

“பரவால்லை. இப்ப தீயஞ்சி போன வாசனை கொஞ்சம் குறைஞ்சிரிச்சி. டாடி எந்த க்ளப்புக்கு போவாரு.”

“மூணு க்ளப்ல மெம்பர். அதனால மூணு க்ளப்புக்கும் போவாரு. ஒரு நாள் காஸ்மாபாலிட்டன். ஒரு நாள் ஜிம்கானா, ஒரு நாள் ரவுண்ட் டேபிள்.”

“மூணு பொண்டாட்டிக்காரன் போல, மூணு க்ளப்புக் காரரா? டாக்டருக்கு வெறும் ஆராய்ச்சிலதான் ஆசைன்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன். இவ்வளவுதானா? இன்னும் ஏதாவது க்ளப்ல மெம்பரா?”

“எனக்குத் தெரிஞ்சி மூணு க்ளப்லமெம்பர். டாடி எனக்குத் தெரியாம வேற எதிலயாவது மெம்பரா இருக்கலாம் இல்லையா?”

“நீயே என்னைத் திருப்பிக் கேக்கறியா? போறதுக்கு முன்னாடி ஒரு கேள்வி?”

“என்ன?”

“நேத்திலேர்ந்து கேக்கணும், கேக்கணும்னு... உன்னை நான் கற்பழிச்சிட்டா, நீ கடல்ல குதிச்சி இறந்து போவியா, தூக்குல தொங்குவியா, இல்லை விஷம் குடிப்பியா?”

“முதல் உன்னைக் கொலை பண்ணுவேன்.”

“அதையும் பாத்துருவோம். தொழில் அழைக்குதும்மா. இல்லைன்னா இப்பவே முயற்சி பண்ணிடுவேன். எதுக்கும் போய்ட்டு வந்திடறேன். அப்புறம் உங்கிட்டே அந்தச் சோதனை நடத்திப் பார்த்திடறேன்.”

★

★

★

“என்ன அலெக்ஸ்? காயா, பழமா?”

“செங்காய்.”

“ஆரம்பிச்சிட்டான்யா புதிரு போட. போன காரியம் என்ன ஆச்சி?”

“டாக்டர் மூணு சீட்டாட்ட கிளப்ல மெம்பர். அங்கே போய் சீட்டாடுவாரு, சீட்டாடறச்சே சொந்த சீட்டுக் கட்டைத்தான் உபயோகிப்பாரு. இதான் இன்னைக்குக் காலைல குட்டி புதுசா கொடுத்திருக்கிற தகவல்.”

“சீட்டாட்டம், ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர், ஏதோ ஜோடி சேர்ர மாதிரி இருக்கில்ல ராவ்?”

“அந்தச் சீட்டுக் கட்டுல ஏதாவது செய்தி இருக்கும்னு எதிர்பார்க்கிறியா கிரண்?”

“இருக்கலாமில்லை? ராவ் நீ போறே. மூணு க்ளப்புக்கும் போய் டாக்டரோட சொந்த உபயோகத்துக்குன்னு வச்சிருக்கற சீட்டுக் கட்டுங்களை நீ அடிச்சிட்டு வரே... ஏன் அலெக்ஸ்... சீட்டுக் கட்டெல்லாம் க்ளப்லதானே கொடுத்து வச்சிருக்காரு?”

“ஆமா கிரண்.”

“அப்ப நீ போய்ட்டு வா ராவ். அமைச்சர்ங்க எல்லாம் தேர்தல் நேரத்தில சூறாவளி சுற்றுப் பயணம் செய்வாங்களே... அந்த மாதிரி ஒரு வேகத்தில நீ செயல்படணும்! அங்க என்னப்பா ஒரே சத்தமா இருக்கு?”

“பக்கத்து தியேட்டர்ல டிக்கெட்டுக்கு அடிதடி.”

“அப்படியா? அப்படி என்னப்பா அவ்வளவு சிறப்பான படம் அது?”

“அவசரப் போலீஸ் நூறு”

“ஐ... ஸீ...”

★

★

★

“இதான் கிரண்... டாக்டர் க்ளப் விளையாடற சீட்டுக் கட்டுங்க. மூனு க்ளப்லயும் மும்முனு கட்டு கொடுத்து வச்சிருக்காரு. பார் கட்டு எப்படி புதுப் பொண்ணு போல வழவழன்னிட்டு...”

“போய்க் கேட்டவுடனே தந்திட்டாங்களா? இல்லை நீ ஏதாச்சும் வன்முறையைப்பயன்படுத்தினியா ராவ்?”

“வன்முறையெல்லாம் இல்ல. ஆனா நிறைய கேள்வி கேட்டாங்க. சீட்டுக் கம்பெனிக்காரங்க அந்தக் கட்டுங்களை பிரிண்ட் பண்ணச்சே பிரின்டிங்கில ஏதோ மிஸ்டேக் பண்ணிட்டாங்க. அதான் வினியோகிச்ச கட்டுகளை எல்லாம் திரும்பப் பெத்துக்கறாங்கன்னு சொல்லி ஒரு மாதிரி சமாளிச்சிட்டேன்.”

“பேசாதிங்கப்பா. முதல்ல சீட்டுக் கட்டுகளை சோதனை போடுங்க. ஏதாச்சும் தெரியுதான்னு பாப்போம். டாக்டர் எப்படி இருக்கார் கிரண்?”

“அதேப் போலத்தான். தூங்கிட்டிருக்கிற மாதிரிதான் தெரியுது. மூச்சு சீரா வருது. ஆனா ஆளு எழுந்திருக்க மாட்டேங்கறான்.”

“நாத்தமெல்லாம் எதுவும் வரலியே?”

“சேச்சே. ஆளு இன்னும் சாகலைப்பா.”

“அந்தாள் கண்ணு முழிச்சிக்கிட்டிருந்தா, என்னய்யா இதுல ரகசியம் இருக்குன்னு அடிச்சி கேட்டேத் தெரிஞ்சிக் கலாமில்லை?”

“கிரண்... இங்கேப் பாரு.”

“என்ன அலெக்ஸ்? பரபரர்க்கிறே? ஏதாவது புதையலா...”

“கிட்டத்தட்ட டாக்டர் பெரிய ஆளு... இங்கேப் பாரு... இது ரவுண்ட் டேபிள் க்ளப்பிலேந்து கொண்டு வந்த சீட்டுக் கட்டு. மூனு கட்டுங்க. நீங்க பேசிட்டிருக்கிற நேரத்தில நான் கட்ல இருக்கற எல்லா ஜோக்கரையும் உருவிப் பார்த்தேன். ஜோக்கர் சீட்ல எல்லாம் ஒரு மூலைல ஒன் டீன்னு சின்னதா நம்பர் எழுதியிருக்கேன்னு ஆச்சரியப்பட்டேன். எல்லா ஜோக்கரையும் எடுத்துப் பின்னால திருப்பினா... ஸ்டிக்கர் மாதிரி ஒட்டியிருக்கு. ஸ்டிக்கரைப் பிரிச்சா... டாக்டர் ஜோக்கர் சீட்டுக்குப் பின்னாடி ஒரு முகவரி எழுதியிருக்கார் பாரு.”

“அட எல்லாச் சீட்டையும் வரிசையா வச்சாத்தான் அந்த முகவரி தெரியுது. கிரண் முகவரிக்குக் கீழே பொடி எழுத்துல என்னவோ எழுதியிருக்கே!”

“இரு... இருப்பா பாக்க விடு... மாடசாமி, 19, அக்ரகாரம் தெரு, கும்முடிப் பூண்டி... இந்த முகவரிதான் தெளிவாத் தெரியுது. வெள்ளெழுத்துக் கண்ணாடி போடணும்போல இருக்கே. ராவ்... நீ படி...”

‘Will reach the government on 3rd day’

“மூணாவது நாள் அரசாங்கத்துக்கிட்டேச் சேர்ந்துமொ... எது?”

“ஃபார்முலா தான். இவ்வளவு மறைச்சி மறைச்சி வேற எதைச் சேக்கப் போறாங்க? எனக்கு ஒரு மாதிரி தெளிவாய்ரிச்சி ராவ். டாக்டர் ஃபார்முலாவில ஒரு பகுதியை இந்த கும்முடிப்பூண்டி மாடசாமிகிட்டே கொடுத்திருக்கான். மூணாவது நாள் அதை போலீஸ் ஸ்டேஷன்லயோ ட்ரஷரி யிலயோ சேர்க்கச் சொல்லியிருப்பான். நாம டாக்டரை நேத்துக் கடத்திட்டு வந்தோம். அதுக்கு முத நாள் தான் நம்ம பார்ட்டி டாக்டர்கிட்டே பேச்சு வார்த்தையில அவமானப் பட்டு திரும்பி வந்தாரு. ஸோ... அதுக்கப்புறமத்தான் டாக்டர் இந்தக் குசம்பு வேலையெல்லாம் பண்ணியிருக்கணும். இன்னைக்கு மூணாவது நாள் பத்து மணிக்குத்தான் மாட சாமியோ கீடசாமியோ ஃபார்முலாவைக் கொண்டு போய் அரசகிட்ட கொடுக்க முயற்சி பண்ணுவான். நாம அதுக்குள்ள முந்திக்கணும். இன்னும் ரெண்டு கட்டு இருக்கே.. அதில என்ன இருக்குன்னு தெரியலையே...”

“பார்த்தாச்சி.”

“என்ன இருக்கு அலெக்ஸ்?”

“கோபாலகிருஷ்ணன். முப்பத்தஞ்சி, பரமேஸ்வரி நகர், செங்கல்பட்டுன்னு ஒரு முகவரி, வைத்தியலிங்கம், அறுவத் தாறு, எம்.ஜி.ஆர். தெரு, கேளம்பாக்கம்னு இன்னொரு முகவரி. இரண்டிலயும் அதே மூணு நாள் கெடு...”

“கில்லாடிய்யா இந்த டாக்டர். மூணு திசைல மூணு பேர்கிட்டே ஒப்படைச்சிருக்கானே. அலெக்ஸ் இந்த வேலைக்கு நாமதான் போகணும். உடனே புறப்படணும். நாம தாமதிக்கிற ஒவ்வொரு வினாடியும் நமக்குக் கிடைக்கப் போற பணத்துக்கு நாமே வச்சிக்கிற வேட்டு.”

“டாக்டர் தனியா இருக்கானே.”

“மயக்கத்திலதானே. வேணும்னா துணைக்கு கண்ண பிரானோட நபரை இங்கே வந்து காவலா இருக்கச் சொல்லித் டாப் போச்சி... புறப்படு நீ கேளம்பாக்கம், ராவ் நீ கும்முடிப்பூண்டி, நான் செங்கல்பட்டு...வேலையைக் கச்சிதமா முடிச்சிட்டு வரணும்.”

“ரைட்.”

13

“உங்க பேரு?”

“தனபால்சார். டாக்டர் பரமேஸ்வரனோட அசிஸ் டெண்ட்.”

“அஸிஸ்டென்ட்னா?”

“பி.ஏ. மாதிரி சார். எல்லா வேலையும் செய்வேன். டாக்டர் கடத்தப்படறதுக்கு முத நாள் கூட என்னை குப்தா புக் ஹவுஸுக்குப் போய்ட்டு வரச் சொன்னாரு. அவுட் ஆஃப் மெடிசின்னு ஒரு புக் தருவாங்க. வாங்கிட்டு வான்னாரு. நான் வாங்கிட்டு வந்து அவர்கிட்டே கொடுத்தேன். அப்புறம் காருக்கு பெட்ரோல் போட்டுட்டு வரச் சொன்னாரு. பெட்ரோல்

டிமாண்டா இருக்கிறதால ஒரு இரண்டு மணி நேரம் வரிசைல நின்னு.. இந்த மாதிரி எல்லா வேலைகளும் செய்வேன்...”

“ஐ.ஸீ...”

“நீங்க யாரு? எதுக்காக என்னை இப்படிக் கேக்கிறிங்கன்னு தெரிஞ்சிக்கலாமா?”

“நான் பரத். இதோ இது கசி. டாக்டரைக் கண்டுபிடிக்கிற முயற்சியில இருக்கோம். உங்களை நேத்திலேர்ந்தே சந்திக்க முயற்சி பண்ணோம். நீங்க ஊருக்குப் போய்ட்டதா சொன்னாங்க. இன்னைக்கு வந்திருக்கிங்க. அதால உங்க வீட்டையே வந்து உங்களைச் சந்திச்சிட்டோம். உங்களுக்குத்தான் திருமணம் ஆய்ட்டது போல இருக்கே. வீட்ல விளையாடற ரெண்டு குழந்தைகளும் உங்களதுதானே?”

“ஆமா.”

“பின்னே அங்கேயே முறைச்சிப் பார்க்கிறிங்க?”

“ஸாரி சார். இந்த பனியன் எழுத்துக் கொஞ்சம் என்னை அப்செட் பண்ணிரிச்சி. 'Originals! Tested and Verified - 'ஆ. இப்படில்லாம் பனியன்ல பிரிண்ட் பண்ணாங்களா! வினோதமா இருக்கே.”

“இது எங்களுக்குள்ளே ஒரு சின்ன குளிர்போர். நான் நேத்து ஒரு பனியனைக் கொடுத்து மாட்டிக்கச் சொன்னேன்.”

“பரத் பனியன்ல என்ன இருந்ததுன்னு சொல்லாதிங்க.”

“அதைச் சொல்லலைன்னா சாருக்கு, நீ ஏன் ஓரிஜினல், பரிசோதித்து சரி பார்க்கப்பட்டதுன்னு எழுதின பனியனைப் போட்டிருக்கேன்னு தெரியாமப் போய்டுமே.”

“முதல்ல கடமையைக் கவனிங்க டிடெக்டிவ் சார்.”

“ம்கூம். டாக்டர் உங்ககிட்டே எப்பவாச்சும் ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர் என்னன்னு சொல்லியிருக்காரா?”

“இல்லையே... அடடா...”

“என்ன? திடீர்னு பச்ச மிளகாயைக் கடிச்சிட்ட மாதிரி கையை உதறிக்கிறிங்க?”

“டாக்டர் சொன்ன வேலை ஒண்ணை செய்ய மறந்திட்டேன்.”

“என்ன அது?”

“குப்தா புக் ஹவுஸ்லேர்ந்து அவுட் ஆஃப் மெடிசின்னு ஒரு புத்தகம் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னார்னு சொன்னேனில்ல. அந்த புக்கை டாக்டர் படிச்சிட்டு எங்கிட்ட கொடுத்து புரொஃபசர் தேவசகாயம் கிட்டே சேர்க்கச் சொன்னார். ரொம்ப முக்கியம்னு சொன்னாரு... நீங்க எங்கூட வர்ரிங்களா, அந்த புக்கை புரொஃபசர் கிட்டே கொடுத்திட்டு வந்திடலாம். இல்லைன்னா டாக்டர் என்னைத் திட்டுவாரு.”

“டாக்டர் இப்பத்தான் திட்டுக்குக் கூட எங்கே இருக்கார்னு தெரியலையே. அந்த புக்கை என்கிட்டே கொடுங்க. என்ன புத்தகம்னு பாக்கலாம்.”

“அதைப் பாத்து என்ன செய்யப் போறிங்க பரத்? அது டாக்டரோட ஆராய்ச்சிக்கு உதவற புத்தமாகக் கூட இருக்கலாம்.”

“சொல்ல முடியாது. சிறு புத்தகமும்பல்லுக் குத்த உதவும்! குடுங்க தனபால். இதான் அந்தப் புத்தகமா? அவுட் ஆஃப் மெடிசின்ஸ்... டாக்டர் வாங்கிட்டு வந்தவுடனே படிச்சி முடிச்சிட்டாரா, பென்சிலாலே அங்கங்கே அடிக்கோடு போட்டுக்காரு! என்ன சுசி.. இதென்ன போர்னோகிராஃபி புக்கா. இவ்வளவு சிரமப்பட்டு என் தோளில எல்லாம் முட்டிக்கிட்டு இதை நீ பாத்தே ஆகணுமா?”

“பரத்... கொஞ்சம் இருங்க... The Raw Materials Which yield the finished products are generally...”

“ஆமா... உனக்கு ஆங்கிலம் படிக்கத் தெரியுது...”

“அதில்லை பரத். இந்த வாக்கியத்தில டாக்டர் அடிக்கோடு போட்டிருக்கார் பாருங்க... வாக்கியத்துக்குள்ளே அடிக்கோடு போடாம குறிப்பிட்ட எழுத்துக்குக் கீழே போட்டிருக்கார் பாருங்க..”

“ஆமா R-A-M-Y-A... ரம்யான்னு வருது... தனபால் இது தற்செயலா டாக்டர் அடிக்கோடு போட்டு ஒரு பெண்ணோட பேர் வருதேன்னு ரசிச்சிப் பார்த்திருக்காரா... இல்லை...”

“பரத்...”

“என்னம்மா...”

“என் பேர் என்ன?”

“சுசி”

“அதில்லை முழுப்பேர்.”

“சுசிலா.”

“நீங்க சுசின்னு அழைக்கறிங்க. அதேப் போல ரம்யாவை ரம்மின்ன செல்லமா அழைக்கலாம் இல்லையா?”

“ஆமா. இது ஏன் எனக்குத் தோணாமப் போச்சி. தனபால், ரம்யான்னு உங்களுக்கு யாரையாவது தெரியுமா?”

“டாக்டரோட ஆராய்ச்சி மாணவி ஒருத்தி இருக்கா. அவ பேருதான்.”

“கையைக் குடுங்க தனபால். நீங்க அறிஞ்சோ அறியாமயோ இந்த வழக்கில நீங்க துணை புரிஞ்சிருக்கீங்க.”

“பேர் கண்டுபிடிச்சது நான் பரத். கையைக் குடுங்கன்னு அவரைப் பாராட்டறிங்க.”

“உன்கிட்டே கையைக் குடுன்னு சொல்லுவேனா சுசி?”

“பின்னே?”

“தனியா இருக்கறச்சே சொல்றேன். தனபால் அந்த ரம்யா எங்கே இருக்காங்க? அவங்க மிஸ்ஸா இல்லை மிஸ்ஸா?”

“அதான் இப்ப ரொம்ப அவசியம் இல்லை?”

“உனக்குத் தெரியாது சுசி. மிஸ்ஸா ஒரு மாதிரி அப்ரோச் பண்ணணும். மிஸ்ஸா வேற மாதிரி அப்ரோச் பண்ணணும்... அவங்க முகவரி தெரியுமா உங்களுக்கு? நீங்க சொல்லுங்க தனபால்.”

“இங்கேதான் அடைாறு ஜீவரத்தினம் நகர்ல.”

“வாங்க. அவங்களைப் போய் பார்ப்போம்.”

‘ஐ’ம் ரம்யா.”

“பேருக்கு ஏத்த மாதிரி ரம்யமா இருக்கிங்க. தனபால் மாணவின்னு சொன்னதால உங்களுக்கு ஒரு இருபது வயசு இருக்கும்னு யூகிச்சேன்.”

“எனக்கு முப்பத்தஞ்சி வயசாகுது. இளமையிலதான் மாணவியா இருக்கணுமா?”

“இளமையில் கல்லு ஓளவையார் சொல்லியிருக்காங்களே. அதனால் அப்படி எதிர்பார்த்தேன்...நீங்க மிஸ்ஸா, மிஸ்ஸா?”

“எதுக்கு இப்ப அதெல்லாம்? டாக்டரை கண்டுபிடிக்க நான் என்ன பண்ணணும்னு சொல்லுங்க. நான் உயிரைக் கொடுத்தாவது பண்ணேன்.”

“டாக்டர் எங்கே இருக்காருன்னு நாங்க ஒரு மாதிரி யூகிச்சிருக்கோம். அதுப்படி வேற ஒரு முயற்சில போலீஸ் தீவிரமா இறங்கியிருக்கு. ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னா என்னன்னு புரியுதா உங்களுக்கு? டாக்டர் தன்னோட கண்டுபிடிப்பை எங்கே ஒப்படைச்சி வச்சிருக்கேன்னு சொல்றதுக்கு இந்தக் குறிப்பைத்தான் கொடுத்திருக்காரு.”

“நீங்க பரத். நீங்க சசி. இது கரெக்ட் தானே?”

“என்னங்க இப்பப் போய் இப்படி ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கிட்டு? வேணும்னா எங்க கூடவாங்க. நாங்க எங்க ஐடென்டிடியை நிரூபிக்கிறோம்.”

“இல்லை. உங்களை நம்பலாம்னு தோணுது. டாக்டர் எங்கிட்டே தன்னோட ஃபார்முலாவில பாதியை எங்கிட்டே ஒப்படைச்சிருக்காரு. புரொஃபாசர் தேவசகாயம் கிட்டேச் சேர்க்கச் சொல்லியிருக்காரு. அவரோட உயிருக்கு ஆபத்து வந்து அவருக்கு ஏதாவது ஆச்சின்னா தன்னோட கண்டு பிடிப்பு உலகத்துக்கு தெரியாதுன்னுதான் எங்கிட்டே முந்தா நாள் கொண்டு வந்து கொடுத்தாரு. ரொம்பக் கவலையா இருந்தாரு. யாரோ ஒரு கிவிக்வேல் பார்மாகுட்டிகல்ஸ்காரன் அவரை மிரட்டிட்டுப் போனதாச் சொன்னாரு. டாக்டருக்கு ஒண்ணும் ஆயிடாதே பரத்?”

“ஒண்ணும் ஆயிடாதுன்னு நம்புவோம். அந்த ஃபார்முலா வோட இன்னொரு பாதி?”

“ஜோசுக்கிட்டே இருக்கு.”

“ஜோசப் யாரு?”

“கொச்சியைச் சேர்ந்தவரு.”

“அவர் எங்கே இருக்காரு ரம்யா? அதான் இப்ப முக்கியம்.”

“சர்க்கஸ்ல வேலை செய்யறாரு. அவரோட சர்க்கஸ் கம்பெனி இப்ப மெட்ராஸ்தான் இருக்கு. ஹாலிவுட் சர்க்கஸ் கம்பெனின்னு கேள்விப்பட்டதில்லை?”

“இப்ப கேள்விப்பட்டேனே... அவர் அங்கே என்னவா இருக்காரு?”

“பஃபூன்.”

“அப்படின்னா ஜோக்கர்?”

“ஆமா.”

“ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர். இதான் அர்த்தம். இதாங்க உங்ககிட்டே பெரிய வம்பாப் போச்சி.”

“என்ன வம்பாப் போச்சி?”

“பின்னே. கதை முடியற நேரத்திலே வந்து புதுசா அறிமுகம் ஆகறிங்க. நாங்கதான் ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர்னு சொல்றிங்க. ரீடர்ஸ் எல்லாம் ‘கதையின் முடிவில் திடீரென்று இரண்டு பாத்திரங்களை நுழைத்து எங்களை ஏமாற்றி விட்டார் பி.கேபி.’ன்னு அவரைத் திட்டுவாங்க. அவர் என்ன செய்வாரு பாவம்? நீங்க இப்பத்தானே ஸ்டேஜுக்கு வரிங்க. வாங்க. நாம உடனே அந்த ஜோசப்பைப் போய் பார்ப்போம்!”

★

★

★

“ஐ”ம் ஜோசப். அபூர்வ சகோதரர்கள்ல கூட ஒரு ஸீன்ல வந்திருக்கேன். கமல் ஜோக்கர் வேஷத்தில வந்து டான்ஸ் ஆடறச்சே பின்னணில நான் கூட டான்ஸ் ஆடியிருக்கேன்.”

“அப்படியா? உங்க ஃபேஸைப் பார்த்த நினைவு இல்லையே.”

“நான்தான் ஜோக்கராச்சே. முகத்தில ப்ளம்ஸ் பழ சைனில ஒரு சிவப்பு ரப்பர் பந்து வச்சிக்கிட்டு...”

“ரைட்.... ரைட்... டாக்டர் பரமேஸ்வரன் கிட்டேர்ந்து வர்றோம்.”

“இந்தாங்க. இந்தக் கவரைத்தான் டாக்டர் கொடுத்தாரு.”

“விசாரிக்காமயே என்கிட்டே தந்திட்டிங்க?”

“இன்ஸ்பெக்டர் நியூட்டன்கிட்டேர்ந்து போன் வந்திச்சி. பரத்துன்னு ஒருத்தர் வருவாரின்னாண்டு, உங்க கூட சுகின்னு ஒரு லேடி வர்ரதாச் சொன்னாங்க. அவங்க பனியன்ல கூட 'Originals! Tested and Verified'னு எழுதியிருக்கும்னு சொன்னாரு.”

“நியூட்டன் சாருக்கு உங்களை எப்படித் தெரிஞ்சது?”

“டாக்டர் பரமேஸ்வரன் சொன்னாராமே. டாக்டர் கூட என்னோட போன்ல பேசினாரே...”

“அப்படின்னா கதை முடிஞ்சிச்சா?”

“எனக்குப் புரியலை.”

“புரியாதுங்க. ஐம்பது பக்கம் முன்னாடி தொடங்கினாத் தான் முடியும். எதுக்கும் நீங்கனும் என் கூட வாங்க. நியூட்டன் சாரையும் டாக்டரையும் பார்த்துடுவோம்.”

“தாரணியை?”

“என்ன சுகி? என்னைப் பத்தி இவ்வளவு சீப்பா நினைச் சிட்டே. தாரணி கூட மிஸஸ் கவிதாவும் இருப்பாங்களே... அவங்களை விட்டுட்டு நான் தாரணியை மட்டும் ஸைட் அடிக்க முடியுமா?”

“படவா உங்களை ஆஃபீஸ்ல வச்சிப் பேசிக்கறேன்.”

“வாங்க பரத். எல்லாம் நீங்க யூகிச்சபடியே நடந்திச்சி. ஆலந்தார்ல ஒரு தியேட்டர்ல அவசர போலீஸ் நூறு ஓடிட்டிருக்கு. ஆதம்பக்கத்தில ஒரு அறை இருந்திச்சி. முதல் மாடில ஜன்னல் எல்லாம் பட்டி வச்சி அடைச்சிருந்தது. சந்தேகம் அதுமேலத்தான் வந்தது. நம்ம ஆளுங்க அதை நெருங்கிக்கிட்டிருக்கறாச்சே அந்த வீட்லேர்ந்து மூனு பேரும்

புறப்பட்டு போனாங்க. அவங்க போனப்பறம் கதவை உடைச்சிட்டு உள்ளே போய்ப் பார்த்தா, சார் அப்பத்தான் எழுந்துக்கறாரு. பை தி பை... இவர்தான் டாக்டர் பரமேஸ்வரன். டாக்டர் மிஸ்டர் பரத்.”

“மகிழ்ச்சி தம்பி. ரொம்ப மகிழ்ச்சி. நீங்கதான் என்னைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கும், ரம்மி அண்ட் ஜோக்கர் குறிப்பைத் துப்புத் துலக்கி ஃபார்முலாவை காப்பாத்திக் கொண்டு வந்ததுக்கும் மூலகாரணம்னு இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னாரு. மகிழ்ச்சி!”

“அங்க்கிள்.”

“என்ன கவிதா?”

“வெறும் மகிழ்ச்சியோட இருந்தாப் போதாது. நான்தானே மிஸ்டர் பரத் இந்த வழக்கில நுழையக் காரணமா இருந்தேன். ஒரு பார்ட்டியே வக்கணும்.”

“வச்சாப் போச்சி!”

“டாடி”

“என்ன தாரணி”

“கவிதா இன்னையிலேர்ந்து இருபது நாளில மறுபடி உங்களை சந்திக்க வருவாளாம். அப்ப அவ கன்சீவ் பண்ணியிருக்கிறது ஆனா பொண்ணான்னு பார்த்துச் சொல்லனுமாம்.”

“ஏம்.. தாரணி.”

“பண்ணிட்டாப் போச்சி... ஏன் தாரணியை அதட்டறே. உன் கணவன் வந்திட்டாரா?”

“ஆமா அங்க்கிள்.”

“அப்ப இருபதாவது நாள் நீ இங்கே வரலைன்னாத்தான் தப்பு... ஏன் இன்ஸ்பெக்டர்... அந்த ரவுடிப் பசங்க மூனு பேரும் எங்கே இப்ப?”

★

★

★

“கரெக்ட்டா போலீஸ் என்னை எப்படி கும்மிடிப்பூண்டில வந்து மடக்கிச்சின்னே தெரியலைப்பா. மூக்கில வேர்த்த மாதிரி வந்து சேர்ந்துட்டானுங்க...”

“உன்னை மட்டுமா மடக்கினாங்க. எங்க ரெண்டு பேரையுந்தான்... திட்டம் போடறதில உன்னை விட்டா ஆளில்லைன்னு சொன்னே... எவ்வளவு துல்லியமா திட்டம் போட்டும் தோல்வி அடைஞ்சிட்டோமே... பார்... நம்ம பம்பாய் பார்ட்டி படேல் வராரு... வாங்க சார்... இப்படி உக்காருங்க. இது ஜெயிலு பாருங்க. அதனால கூல்டிரிங்ஸ் எல்லாம் ப்ரொவைட் பண்ண முடியலை.”

“அவரை விடுங்கப்பா. நமக்கு இதெல்லாம் பழக்கம். சார் பாரு நொந்து போய் வந்திருக்காரு. ராவ்... சிகரெட் இருக்கா?”

“இந்தா! பத்த வைக்க தீப்பெட்டிதான் இல்லை.”

“வார்டனைக் கூப்புடறதுதானே. இதெல்லாம் சொல்லிட்டுருக்கனுமா... நமம கண்ணபிரான் நம்மளை பெயிலல் எடுக்க ஏற்பாடு பண்ணியிருக்காராம். வெளியே கொண்டு வரேன்னு சொல்லியிருக்காரு. அவருக்கு ஒரு வேலை ஆகனுமாம்.”

“எவ்வளவு அமவுண்ட்?”

“பத்து”

“வேணாம் பன்னண்டா கேட்டு. பிரிச்சிக்க வசதியா இருக்கும். அடுத்த முறை திட்டம் தோல்வியடையக் கூடாது ராவ். ரொம்பத் துல்லியமா திட்டம் தீட்டணும். அலெக்ஸ்... வார்டன்கிட்டே தீப்பெட்டி வாங்கிட்டு அப்படியே ஒரு குட்-ஹெட் கொசு விரட்டியும் வாங்கிட்டு வந்திரு. கொசு எவ்வளவு அதிகமாயிருச்சி பார். போன முறைக்கும் இந்த முறைக்கும் கொசு பெருகிப் போச்சி இல்லை?”

(முற்றும்)

சுகம்தானே சுசிலா?

1

சுகம்தானே சுசிலா?

(இரண்டாவது நாவல்)

“என்னோட நண்பர் ஒருத்தர் டைரக்ட் செஞ்ச ஒரே படத்துக்கு மட்டும் ஸ்டில் போட்டோகிராபர் வேலை பார்த்தேன். அதுக்கு நிறைய நேரம் ஒதுக்க வேண்டியிருக்கிறதால் அதுக்கப்பறம் ஒப்புக்கறதில்லை.”

“நீங்க குறிப்பிட்டு ஏதாவது ஒரு பத்திரிகையில் வேலை பார்க்கிறீங்களா?”

“இல்லை. நான் ஒரு ஃப்ரீலான்ஸ் போட்டோகிராபர். எல்லா பத்திரிகைகளும் எனக்கு அசைன்மெண்ட் கொடுத்து பயன்படுத்திக்குவாங்க.”

“உங்க தொழில் லாபகரமானதா?”

“கொஞ்சம் சங்கடமான கேள்வி இது. நான் பதினேழு வயசுல போட்டோ எடுக்க ஆரம்பிச்சேன். இப்போ எனக்கு வயசு இருபத்தி எட்டு. ஸ்டுடியோ ஆரம்பிச்சி ஏழு வருஷ மாச்சி. இன்னும் வாடகை இடத்திலதான் ஸ்டுடியோ இருக்கு. வாடகை வீட்தான் குடியிருக்கேன். என் சம்பாத்தியத்தில் செகண்ட் ஹாண்ட்ல ஒரு மாருதி வாங்கியிருக்கேன். திருவள்ளூர்ல கொஞ்சம் நிலம் வாங்கிப் போட்டிருக்கேன்.”

“நீங்க எடுத்த புகைப்படங்களிலேயே முக்கியமான படங்கள் எது?”

“நிறைய சொல்லலாம். ரெண்டு தடவை தேசிய அளவில் பரிசு வாங்கிக் கொடுத்த பிளாக் அண்ட் வொய்ட் படங்களைச் சொல்லலாம். அப்புறம்... முசிறில ஒருபொதுக் கூட்டத்தில நான் எடுத்த எம்.ஜி.ஆரோட படத்தை மறுநாள் பத்திரிகை கள்ல பார்த்து அவருக்கு ரொம்ப பிடிச்சிப் போய் என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பிச்சி பாராட்டினார். அந்த படத்தை ப்ளோ - அப் பண்ணி தரச் சொன்னார். பண்ணிக் கொடுத்திருக்கேன். இன்னைக்கும் ராமாவரம் தோட்டம் வீட்ல அந்தப் படம் மாட்டியிருக்கிறதைப் பார்க்கலாம்.”

“உங்க குடும்பத்தைப் பத்திச் சொல்லுங்களேன்.”

“எனக்கு சொந்த ஊர் முத்துப்பேட்டை. அப்பா, அம்மா எல்லாம் அங்கேதான் இருக்காங்க. நான் என்னோட

ஸ்டுடியோலயே இருக்கிற ரூம்ல தங்கியிருக்கேன். இன்னும் கல்யாணம் ஆகலை.”

அந்த விமல்தாஸ் மாடலிங் பெண்ணிடம், “அப்படியே இரும்மா. எக்ஸ்பிரஷன் மாத்திடாதே. ஃபுல் லைட்ஸ்” என்றதும் உதவியாளர்கள் எல்லா விளக்குகளையும் எரிய விட்டார்கள். விமல்தாஸ் க்ளிக் செய்தான். சந்தேகத்திற்கு மீண்டும் க்ளிக் செய்தான்.

“ஓக்கே” என்று அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து பேண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து கர்சீப் எடுத்து முகத்தில் வழிந்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

அந்தப் பெண் அருகில் இருந்த அறைக்குள் சென்று கதவை மூடிக் கொண்டாள். இரண்டு உதவிப் பையன்களும் சக்கரங்கள் பொருத்தின விளக்குகளை நகர்த்தி ஓரமாக வைத்து, குடைகளை மடக்கினார்கள்.

“ரெண்டு கூல்ட்ரிங்ஸ் வாங்கிட்டு வரச் சொல்லு” என்றான் விமல்தாஸ்.

அவள் கதவைத் திறந்து கொண்டு புடவையில் வெளிப்பட்டாள். கூந்தலை பின்னியபடி வந்து, “நான் புறப்படவா சார்?” என்றாள்.

“உக்காரும்மா. கூல்ட்ரிங்ஸ் சொல்லிருக்கேன்.”

எதிரே ஸ்டூலில் அமர்ந்தாள். கைப்பை திறந்து, ஒரு ரப்பர் பாண்ட் எடுத்து கூந்தலின் முனையில் பின்னல் பிரியாமல் போட்டுக் கொண்டு பின்னால் விசிறினாள்.

“ஜே.கே.வி. மூவிஸ்ல சொல்றேன்னு சொன்னிங்களே சார்.”

“சொல்லிருக்கேன் மாயா. உன்னோட ஸ்டில்ஸ் நாலு கொடுத்திருக்கேன். அவங்க கொஞ்சம் ஃபைனான்ஸ் சிக்கல்ல இருக்காங்க. ரெண்டு மாசம் கழிச்சுதான் புரோடக்ஷன் ஆரம்பிக்கப் போறாங்களாம். அப்ப கண்டிப்பா கன்சிடர் பண்றேன்னு சொல்லிருக்கார். மலையாளத்தில் ஒரு சிஸ்டர் ரோல் பண்றதா சொன்னியே, என்னாச்சு?”

“மேக்கப் டெஸ்ட், வீடியோ டெஸ்ட் எல்லாம் எடுத்தாங்க. லேம்ப்போஸ்ட்ல சுண்ணாம்பு தடவறது மாதிரி அந்த யூனிட்ல வற்றவன் போறவன் எல்லாம் தொடறான். போங்கடான்னு வந்துட்டேன். ஒரு லிமிட் இல்லையா?”

கூல் ட்ரிங்ஸ் வர, “குடி ரொம்ப சூடாய்ட்டே” என்று ஒரு பாட்டிலை எடுத்துக் கொண்டு மற்றொரு பாட்டிலை எடுத்து ஸ்ட்ராவில் உதடுகளை வைத்து அமைதியாக உறிஞ்சினான்.

தொலைபேசி ஒலித்தது. குளிர்பானம் குடித்தபடியே எழுந்து சென்று ரிசீவரை எடுத்து ‘ஹலோ, விமல்தாஸ்’ என்றான்.

“உங்கள் ஜூனியர்லேர்ந்து சப் எடிட்டர் உமா சம்பத் பேசறேன் சார்.”

“சொல்லுங்க சார்.”

“இண்ட்ஸ்ட்ரியலிஸ்ட் ஆர்.கே. நந்தகோபால் இருக்காரே, அவரை ஒரு இண்ட்ரர்வ்யூ பண்ணிருக்கோம். அப்பாயிண்ட் மெண்ட் வாங்கப் போனப்ப இப்பவே கேளுங்களேன்னாரு. திடீர்னு உங்களை கூப்பிட முடியலை. பேட்டியை முடிச்சிட்டு வந்துட்டோம். போட்டோஸ் எடுக்கணும்னு சொன்னோம். இன்னைக்கு ஈவினிங் ஆறு மணிக்கு டைம் கொடுத்திருக்காரு. வீட்டுக்கு வரச் சொன்னார். கொஞ்சம் போய் எடுத்துட்டு வந்துடறிங்களா சார்?”

“இன்னிக்கு ஆறு மணிக்கா? எனக்கு வேற ஒரு ப்ரோக்ராம் இருக்கு. நாளைக்கு டைம் வாங்கித் தாங்களேன்.”

“நாளைக்கு டெல்லி போறாராம். அவரைப் பிடிக்கிறதே கிரமம்.”

“சரி. போய்ட்டு வந்துடறேன். ப்ளாக் அண்ட் வொய்ட் தானே?”

“ஆமாம். நாலு விதமா எடுத்துடுங்க.”

“எனக்கு அவர் வீடு தெரியாதே. ஆபீஸ்தான் தெரியும்.”

“போட் கிளப் ரோட்ல பெரிய பங்களா சார். ‘ஆர்.கே.என். நிவாஸ்’னு கிராணைட்ல போட்டிருக்கும். டோர் நம்பர் ஒன் தர்ட்டி டீ.”

விமல்தாஸ் தன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு விசிட்டிங் கார்டு எடுத்து அதன் பின்புறம், சொல்லப்பட்ட விலாசத்தைக் குறித்துக் கொண்டான்.

“என்ன திடீர்னு தொழிலதிபரை எல்லாம் பேட்டி எடுக்கறிங்க? சுமமா ஆர்வத்தில கேக்கறேன்.”

“ஆர்.கே.என். ஆளுங்கட்சிக்கு முழு சப்போர்ட்டுன்னு ஊருக்கேத் தெரியும். எலெக்ஷன்ல முதல் இவர் வீட்டுக்குத் தான் ஆளுங்கட்சி தலைவர் வந்து நிப்பாரு. சமீப காலமா இவர் தனியா ஒரு கட்சி ஆரம்பிக்கப் போற மாதிரி ஒரு ரூமர் இருக்கு. ஒரு சினிமா எடுத்திட்டிருக்காராம். அதில மறை முகமா ஆளுங்கட்சியை தாக்கியிருக்காராம். சிபில பனிரெண்டு வைன் ஷாப் லைசென்ஸ் இவர்தான் வெச்சிருக்காராம். ஒரு பக்கம் மார்பிள் பிஸ்னெஸ், பாண்டிச்சேரில போன மாசம் ஒரு செண்ட் ஃபாக்டரி ஆரம்பிச்சிருக்கார். ஒரு கலவையான பர்சனாலிட்டியா இருக்காரேன்னு எடிட்டர்ஸ் இண்ட்ரர்வ்யூ பண்ணச் சொன்னாங்க.”

“நீங்கதானே பேட்டி எடுத்தது?”

“ஆமாம்.”

“என்ன சொல்றார்?”

“ஒரு வார்த்தைன்னா ஒரு வார்த்தை அவர் வாயிலேர்ந்து பிடுங்க முடியலை. நான் ஒரு பிசினெஸ் மேன். எனக்கு எந்த கட்சியோடவும் நட்பு கிடையாதுன்னுட்டார். எனக்கு பிசினெஸ் பார்க்கவே நேரம் பத்தலை. கட்சி ஆரம்பிக்கிறதா வதுன்னுட்டார். சினிமா நான் எடுக்கலை. பைனான்ஸ் தான் பண்ணிருக்கேன்றார். பிடியே கொடுக்கலை. விலாங்கு மீன்!”

“தமிழ் நாகப் படைன்னு ஒரு தீவிரவாத இயக்கம் இருக்குதில்லே, அதோட இவருக்கு தொடர்பு இருக்குன்னு கூட ஒரு ரூமர் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.”

“அப்படியா? நீங்க சொல்றது உண்மையா இருந்தா இந்தாளை கேள்வியோ விசாரணையோ இல்லாம சுட்டுக் கொல்லணும் விமல்தாஸ். தமிழ் நாட்டுல ஆறு மாசமா நடந்துக்கிட்டிருக்கிற பல வன்முறை சம்பவங்களுக்கு இந்த தமிழ் நாகப் படைதான் காரணம். எத்தனையோ உயிர்கள் போயிருக்கு! எத்தனை கோடி நாசமாகியிருக்கு!”

“என் காதுக்கு வந்ததைச் சொன்னேன். ஆதாரமில்லாம எதுவும் பேசக் கூடாது சம்பத். ரைட்டு, நான் ஈவினிங் அவர் வீட்டுக்குப் போய் போட்டோ எடுத்துட்டு வந்துடறேன்.”

விமல்தாஸ் போனை வைத்துவிட்டுத் திரும்பி மாயாவைப் பார்த்து, “ஸாரி, நான் பாட்டுக்கு பேசிக்கிட்டே இருந்துட்டேன். நீ புறப்படும்மா” என்று மணி பர்சில் இருந்து இரண்டு நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அவள் போனதும் டெலிபோனை எடுத்தான்.

2

அந்த பெரிய ரெடிமேட் கடை பாண்டி பஜாரில் பரபரப்பாக இருந்தது. ‘கோல்டன் மெமரீஸ்’ என்று கட்-அவுட் எழுத்துக்களை எவர்சில்வர் தகடுகள் போர்த்தியிருந்தன. கண்ணாடிக்குப் பின்னால் பொம்மைகள் புது உடைகள் அணிந்து கொண்டு தலையை அசைத்துக் கொண்டிருந்தன.

உள்ளே நான்கு தளங்களிலும் கூட்டமிருந்தது. கம்ப்யூட்டர்கள் பில் போட்டுக் கொண்டிருந்தன. சன்னமாக இசையும், அதிகமாக ஏ.சி. குளிரும் இருந்தது.

கவுண்ட்டர்களில் பெண்கள் கஸ்டமார்களுக்கு கவுன்களை, சூரிதார்களை, சலிக்க, சலிக்க எடுத்துப் போட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆர்கன்ஸா சேலை கட்டி, தோள் பட்டையருகில் தன் போட்டோவுடன் கூடிய நிறுவனத்தின் அடையாள

அட்டையை பின் செய்திருந்தாள் சிந்துஜா.

அவள் அங்கே குபர்வைஸர். நான்கு தளங்களுக்கும் போய் வந்து கொண்டிருப்பாள். தீர்ந்து போன சரக்கை பையன்களை விட்டு குடோவ்வில் இருந்து எடுத்து வரச் சொல்லி விரட்டு வாள். “சரளா, எதுக்கு ரெண்டு பேர் ஒரே கஸ்டமரைப் பார்க்கறிங்க? நீ இப்படி வா. இவர் குர்தா கேக்கறார் பார்” என்று உத்தரவிடுவாள்.

“சிந்துஜா, உனக்கு போன்.”

அவள் நின்று கொண்டிருந்த இரண்டாவது ஃப்ளோரில் இருந்த எக்ஸ்டென்ஷன் போனுக்குச் சென்று எடுத்தாள்.

“ஹலோ சிந்துஜா” என்றாள்.

“நான்தான் சிந்து.”

“ஹாய் விமல்! மழை பெய்யப் போகுது.”

“ஏன்?”

“இன்னைக்கு ரெண்டு தடவை போன் செஞ்சிட்டியே... வெரிகுட். கீப் இட் அப்!”

“இரு சிந்து. காலைல போன் செஞ்சது டின்னர் ப்ரோக்ராம் ஃபிக்ஸ் பண்ணிக்கிறதுக்காக.”

“சரி, இப்போ பண்றது?”

“அதை கேன்சல் பண்றதுக்காக.”

“உதைதான் வாங்குவே நீ?”

“ஸாரிம்மா. திடீர்னு ஒரு அசைன்மெண்ட் வந்துடுச்சி.”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. பேசிபைடி அஞ்சரை மணிக்கெல்லாம் நான் பீச்சல வெயிட் பண்ணுவேன். நீ வரணும். பேசிட்டிருந்திட்டு அங்கேர்ந்து ஹோட்டல் போறோம். தேர் ஈஸ் நோ சேன்ஞ் இன் தி ப்ரோக்ராம். வெச்சிடவா?”

“கொஞ்சம் நான் சொல்றதைக் கேளேன்.”

“கேன்சல் பண்றதைத் தவிர வேற எது சொன்னாலும் கேக்கறேன்.”

“ஆறு மணிக்கு ஒரு வி.ஐ.பி.யை அவர் வீட்ல போட்டோ எடுக்க நான் போக வேண்டியிருக்கு. பத்திரிகை கமிட்மெண்ட். வேற யாரையும் அனுப்ப முடியாது. நாளைக்கு அவர் டெல்லி போறாராம்.”

“யாரோ எங்கேயோ போகட்டும். எனக்கென்ன?”

“என்னால தவிர்க்க முடியலை சிந்து.”

“அப்படின்னா சிந்துவை சுலபமா தவிர்க்கலாம்.”

“நீ என்னோட ஆளு. புரிஞ்சுக்குவே. பத்திரிகையிலேர்ந்து போன் வர்றப்ப ‘இல்லைங்க. இன்னைக்கு என் லவ்வரை கொஞ்ச வேண்டியிருக்கு’ன்னு சொல்ல முடியுமா?”

“சொல்றது! ஏன்? அது கேவலமான விஷயமா? எந்த பத்திரிகைன்னு சொல்லு. நானே போன் பண்ணி அவர் வர மாட்டாருன்னு சொல்லிடறேன்.”

“அது சரி. தொழிலை கெடுத்துடுவே போலிருக்கே.”

“நீ ஏம்ப்பா கவலைப்படறே? நான் மூட்டைத் தூக்கி, வண்டி இழுத்தாவது உன்னைக் காப்பாத்த மாட்டேனா விமல்.”

“ஸோ... இன்னைக்கு நாம சந்திக்கலை.”

“உனக்கு இது நியாயமா படுதா?”

“இல்லைதான்.”

“பார்த்து இன்னையோட ஒம்போது நாளாச்சு விமல்.”

“தப்புதான். தெரியாம லவ் பண்ணிட்டேன்.”

“விமல், உன்னைப் பார்க்கணும். கட்டாயம். அந்த வி.ஐ.பி. வீடு எங்கே இருக்கு?”

“போட் கிளப் ரோட்ல.”

“எத்தனை மணிக்கு அங்கே இருப்பே?”

“ஆறு மணிக்கு.”

“அங்கே உனக்கு எவ்வளவு நேரம் வேலை?”

“அவர் ரெடியா இருந்தா ஹார்ட்லி அரை மணி நேரம்தான்.”

“அதுக்கப்பறம் வேற வேலை எதுவும் இருக்கா?”

“இல்லை.”

“இதுக்கு ஏன் டோட்டல் ப்ரோக்ராமையே கேன்ஸல் பண்ணே? பீச்சை கட் பண்ணிடலாம். ஒரு ஆறரை மணிக்கு அந்த போட் கிளப் வீட்டுக்கு வர்றேன். நீ படம் எடுத்துட்டு வந்ததும் ரெண்டு பேரும் ஹோட்டல் போய் சாப்பிடலாம்.”

“தாராளமா.”

“அட்ரஸ் சொல்லுப்பா.”

தன் உள்ளங்கையில் குறித்துக் கொண்டாள் சிந்துஜா.

“அப்புறம்? என்ன செஞ்சே? இன்னைக்கு.”

“ஒரு ஸெண்ட் விளம்பரத்துக்கு ஸ்டில் எடுத்தேன்.”

“யாரு மாடல்?”

“மாயா’ன்னு ஒரு பொண்ணு.”

“நல்லா இருப்பாளா?”

“சூப்பரா இருப்பா.”

“என்னை விட?”

“உன்னை விட...”

“ஓகோ. என்ன போஸ்?”

“குளிச்சிட்டு வந்து ஒரு கொத்து ஃப்ளவர்சை மெய் மறந்து

வாசனை பார்க்கற மாதிரி போஸ்.”

“டிரெஸ் உண்டா இல்லையா?”

“ஒரு டவல் கட்டியிருந்தா.”

“பாவி! மேய்ஞ்சியா?”

“ச்சே! அந்தப் பழக்கம் இல்லை.”

“கண்ணாலமேய்ஞ்சியா?”

“அஃப்கோர்ஸ். கலைக்கண்ணால.”

“உன் கலைக்கண்ணுல ஆசிட் ஊத்த! என்னை விட குப்பரா? ஏன் சொல்ல மாட்டே? வெறும் டவலோட இல்லை நின்னிருக்கா.”

“அசிங்கமாப் பேசாதே சிந்து.”

“போனை வெச்சிடப் போறேன்.”

“அப்பா! எவ்வளவு கோபம் வருது. மூஞ்சி சிவந்திருக்குமே. பக்கத்தில இருந்திருந்தா அந்த சிவந்த மூஞ்சில ஒண்ணு கொடுத்திருக்கலாம்.”

“ஈவினிங் கொடு.”

“ஈவினிங் வேற ஒண்ணு கொடுக்கறதா இருக்கேன்.”

“என்ன அது?”

“ஒரு சின்ன பிரசண்டேஷன்.”

“எதுக்கு இப்ப?”

“காரணம் எல்லாம் இல்லை. கடையில பார்த்தேன். உனக்குப் பொருத்தமா இருக்கும்னு பட்டுது. வாங்கிட் டேன்.”

“என்ன அது?”

“சஸ்பென்ஸ். சாயங்காலம் வரைக்கும் என்ன, என்னன்னு யோசிச்சுக்கிட்டே இரேன்.”

“ஒரு க்ளூ கொடேன்.”

“இது உனக்கு அந்தரங்கமா தேவைப்படும். யோசிச்சுக் கிட்டே இரு. அப்போ ஈவினிங் பார்க்கலாமா?”

“சரி.”

“என்ன கலர் பேண்ட் போடுவே?”

“இப்ப போட்டிருகிறதுதான். ஈவினிங் மாத்தறதில்லை.”

“நான் க்ரீம் கலர்ல ஒரு சூரிதார் புதுசா எடுத்தேன். அதைப் போட்டுட்டு வர்றேன். நீயும் அதே கலர்ல போட்டுட்டு வாயேன்.”

“க்ரீம் கலரா? வொர்க் பண்றப்ப அழுக்காய்டுமே.”

“அழுக்கானா துவைச்சுக்கலாம். மை டியர் கஞ்சா! சொல்றதைப் போட்டுட்டு வாயேன்.”

“சரி. வெச்சிடவா?”

“வெச்சிடு. கொஞ்சம் நடுநடுவில வேலையும் பார்க்கறேன்” என்று ரிசீவரை வைத்தாள் புன்னகையோடு சிந்துஜா.

3

போட் கிளப் ரோட்டில் மாருதியை நிதானமாக செலுத்திய விமல்தாஸ், ஆர்.கே.என் நிவாஸைக் கண்டுபிடிப்பதில் சிரமமேப் படவில்லை. காம்பெளண்ட் கேட்டில் இருந்த வாட்ச்மேன் விசிட்டிங் கார்டை வாங்கிப் பார்த்து விட்டுத் திருப்பிக் கொடுத்து, கேட்டை அகலமாகத் திறந்து விட்டதும்... காரை உள்ளே தள்ளியிருந்த பங்களாவின் முகப்பை நோக்கிச் செலுத்தினான் விமல்தாஸ். நிறுத்தி இறங்கினான்.

போர்ட்டிகோவில் மூன்று கார்கள் நின்று கொண்டிருந்தன. ஏழெட்டு பேர் நின்றிருந்தார்கள். புல்வெளியில் ஒருவன் சக்கரம் பொருத்தின கட்டர் தள்ளி புல்லுக்கு முடி வெட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இருட்ட அனுமதிக்காமல் மாலை வெளிச்சம் போராடிக் கொண்டிருந்தாலும் புல்வெளியில் நட்டு வைத்திருந்த எல்லா விளக்குகளும் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

கொஞ்சம் பழமையும், புதுமையும் கலந்து கட்டப்பட்டிருந்த அந்த வீட்டுக்குள் தன் கேமிரா சாதனங்கள் நிரம்பிய லெதர் பேகை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

சலவை கல் தரை, தேக்கு மரக் கதவுகள், ஜன்னல்கள், ரோஸ்வுட்டில் செய்து பளபளவென்று பாலிஷ் செய்யப்பட்ட பர்னிச்சர்கள்.

வேஷ்டி கட்டின ஒரு ஆசாமி வந்து, “போட்டோகிராஃபர் விமல்தாஸ்?” என்று விசாரித்தான்.

“ஆமாம்.”

“வாங்க.” என்று மாடிப்படிகள் ஏறினான். விமல்தாஸ் தொடர்ந்தான்.

மாடியில் நிறைய அறைகள் இருந்தன. ஒருஅறைக்குள் அழைத்து வந்தான் அவன். அது அலுவலக அறை போல இருந்தது. பெரிய மேஜை, நிறைய நாற்காலிகள், ஒரு ஆயில் பெயிண்ட்டிங்கில் ஆள் உயர ஆர்.கே.என்.

“உக்காருங்க. அய்யா இப்பத்தான் எத்திரிச்சாரு. பதினைஞ்ச நிமிஷத்தில இங்கே வர்றேன்னு சொன்னாரு. என்ன சாப்பிட்டுறிங்க? காபியா? டீயா?”

“காபி” என்றான்.

அவன் ஏ.சி.யின் ஸ்விட்சைப் போட்டு விட்டு வெளியேறினான்.

விமல்தாஸ் தன் பையில் இருந்து கேமிரா எடுத்து, பிளாஷ் பொருத்தி தயாராக மேஜை மேல் வைத்து விட்டு மாலை செய்தித்தாளை எடுத்துப் புரட்டினான்.

முதல் பக்கத்தில் பஸ்சம், வேனும் மோதியதில் பதினேழு பேர் செத்துப் போயிருந்தார்கள். இரண்டாம் பக்கத்தில் அமைச்சர் மகன் திருமணத்தில் முதலமைச்சர் கலந்து கொண்டு வாழ்த்தியிருந்தார். மூன்றாம் பக்கத்தில் நடிகை ஒருத்தி கேக் வெட்டி தன் பிறந்த நாளை படப்பிடிப்புத் தளத்தில் கொண்டாடிய போது அருகில் இன்னார், இன்னார் படத்தில் கேக்கும் வாயுமாகச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நான்காம் பக்கத்தில் நகர போலீஸ் கமிஷனரின் அறிக்கை விமல்தாஸைக் கவர்ந்தது. முழுச் செய்தியும் படித்தான்.

‘தமிழகத்தின் நடந்த பல்வேறு வன்முறை சம்பவங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கும் தமிழ் நாகப்படை இயக்கத்தின் தளபதி களாக கருதப்படும் சின்ன கருப்பன், தமிழ்மணி, இமயவரம் பன் மூவரையும் கூடிய விரைவில் கைது செய்வதற்காக தனி போலீஸ் படை ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.’ என்று கமிஷனர் தெரிவித்தார்.

செய்தியோடு சின்ன கருப்பன், தமிழ்மணி, இமயவரம்பன் மூவரின் புகைப்படங்களும் வெளியாகியிருந்தன.

விமல்தாஸ் செய்தித்தாளை மடக்கிப் போட்டு விட்டு, கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட காபியை எடுத்துக் கொண்டான். சூடாகவும், சுவையாகவும் இருந்தது காபி.

காபி குடித்து முடிக்கும் வரை மரியாதைக்காக நின்றிருந்த அவன் கப்பை வைத்ததும், எடுத்துக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியேறிச் சென்றான். விமல்தாஸ் ஆயில் பெயிண்ட்டிங்கில் நின்றிருந்த ‘ஆர்.கே.என்’னைக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்தான்.

அவ்வளவு உயரம் இல்லை. ஐந்தடிக்கு மேல் ஒன்று அல்லது இரண்டு அங்குலம்தான் இருக்கலாம். எட்டு முழ வேஷ்டி. மேலே வெள்ளை முழுக்கை சட்டை முழுக்கை முனையில் கப்ளின்ஸ். உருண்டையான முகம். தலையில் அதிக முடியில்லை. இருந்தும் வெள்ளையாக புருவ முடிகளில் சிக்கெடுத்தாக வேண்டும். சற்று அகலமான மூக்கு. மீசை

இல்லை. மூக்குக்கும் மேலுதட்டுக்கும் நடுவில் மீசை இல்லாத தாலேயே சற்று அகலம் அதிகமிருப்பது போல பட்டது. பெரிய உதடுகள். கண்களில் ஒளி எதுவும் இல்லை. ஆனால் முகம் பார்த்து எந்த விதமானவர் என்று அனுஷ்டிக்க முடியாதபடி இருந்தது. மொத்தத்தில் மலையாள திகனை அதிகமாக நினைவூட்டினார் ஆர்.கே.நந்தகோபால்.

விமல்தாஸ் காற்றில் கீழே விழுந்த செய்தித்தாளைக் குனிந்து எடுத்து மேஜை மீது வைத்த போது தன் பாக்கெட்டிலிருந்து நழுவின காகிதங்களை எடுத்தான்.

அவற்றை ஆராய்ந்து சில தேவையற்ற பில்களைக் கிழித்து மேஜைக்கு அடியில் இருந்த மூங்கில் குப்பைக் கூடையில் போட்டான். ஒரு விசிட்டிங் கார்டைப் பார்த்ததும் சட்டென்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்.

இந்த ரவீந்திரனுக்கு இன்றைக்கு ஐந்து மணிக்கு போன் செய்வதாகச் சொல்லிவிட்டு சுத்தமாக மறந்தே போய் விட்டேனே. இப்போது அவர் ஆபீசில் இருப்பாரா? புறப் பட்டுப் போயிருப்பாரா? எதற்கும் முயற்சித்துப் பார்க்கலாம்.

மேஜை மேல் இருந்த டெலிபோனைப் பார்த்தான். எடுத்துப் பேசலாமா? அனுமதி இல்லாமல் பேசுவது தப்பு. பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர் வந்து விட்டால் நன்றாக இருக்காது.

விமல்தாஸ் எழுந்து அறைக்கதவைத் திறந்து வெளியேப் பார்க்க... அந்த வேஷ்டி ஆசாமி தூரத்தில் நின்றிருந்தவன், “இப்ப வந்துடுவார்!” என்றான்.

“அதில்லை. ஒரு போன் பண்ணிக்கலாமா? அர்ஜெண்ட்.”

“பண்ணிக்கங்க.”

கதவை மூடி விட்டு உள்ளே வந்த விமல்தாஸ் அந்த டெலிபோனை நெருங்கி, ரிசீவரை எடுத்துக் காதில் வைத்த போது...

குரல்கள் கேட்டன. அந்த போனின் எக்ஸ்டென்ஷன்

போனிலிருந்து பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த விமல்தாஸ் சட்டென்று ரிசீவரை வைக்கத்தான் போனான்.

உரையாடலில் வந்த ஒரு வரி அவனைப் பிடித்து நிறுத்தியது.

“இந்தச் சின்னக் கருப்பன் அவ்வளவு சுலபமா சிக்க மாட்டான் சார்!”

சின்ன கருப்பன்! எந்த சின்ன கருப்பன்! ஒருவேளை...

விமல்தாஸ் படபடக்கத் துவங்கிய இதயத்துடன் உரையாடலை உன்னிப்பாக கவனிக்கத் துவங்கினான்.

“எதற்கும் எச்சரிகையா இருக்கிறது நல்லது. இன்னைக்கு பேப்பர்ல கூட போட்டோ போட்டிருக்காங்க.”

“அது இன்னைக்கு நேத்தா போடறாங்க. ரொம்ப நாளா நம்ம போட்டோவைப் போடறாங்க சார். சொந்த முஞ்சி யோட சுத்துவானா ஒருத்தன்? சொல்லுங்க ஆர்.கே.என். எங்கே, எப்போ நான் உங்களை சந்திக்கறது?”

“மணி என்ன ஆகுது இப்போ?”

“ஆறு பத்து.”

“ஏழரை மணிக்கு ஹோட்டல் மெஜஸ்டிக்ல காட்டேஜ் நம்பர் செவனுக்கு வந்துடு.லேட் பண்ணாதே.”

“வந்துடறேன். கொண்டு வர்றிங்கதானே?”

“பின்னே? நான் வாக்கு கொடுத்தா மாற மாட்டேன். ரிசப்ஷன்ல நின்னு யார்கிட்டயம் விசாரிக்க வேணாம். நேரா வந்துடு.”

“தெரியும் சார். வச்சிடவா?”

விமல்தாஸ் விரல்கள் நடுங்க வைத்து விட்டு அமர்ந்தான்.

என்ன இதெல்லாம்? தீவிரவாத இயக்கத்தோடு இந்த ‘ஆர்.கே.என்’னுக்குத் தொடர்பு இருக்கிறது என்று நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதானா?

சின்ன கருப்பன் அந்த இயக்கத்தின் தளபதிகளில் ஒருவன். அவனை இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் இவர் சந்திக்கப் போகிறார். ஏதோ கொடுக்கப் போகிறார். அவனை போலீஸ் கைது செய்ய தேடிக் கொண்டிருக்கிறது.

எவ்வளவு பெரிய விஷயம் இது! எவ்வளவு முக்கியமான ரகசியம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இப்போது நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? யாருக்கு போன் செய்து தகவல் சொல்லவேண்டும்?

விமல்தாஸ் பரபரப்பாக யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே, கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்து விட்டார் ஆர்.கே.நந்தகோபால்.

“வாங்க தம்பி. கொஞ்சம் தாமதமாய்டிச்சோ?”

“பரவால்லை சார்” என்று தன் பதட்டம் மறைத்துக் கொண்டு இயல்பாகப் பேசினான் விமல்தாஸ்.

“அவர் மேஜையைச் சுற்றி வந்து சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு, “குடிக்க ஏதாவது கொடுத்தாங்களா?” என்றார்.

“காபி குடிச்சிட்டேன் சார்” என்று மேஜை மேல் வைத்திருந்த கேமிராவை எடுத்துக் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு எழுந்தான்.

பெயிண்ட்டிங்கில் இருந்து ஆர்.கே.என்னுக்கும், நிஜத் திற்கும் முகத்தில் அடர்த்தியாகப் போட்டிருந்த பவுடரைத் தவிர வித்தியாசம் எதுவும் இல்லை.

கேமிரா வழியாக அவரைப் பார்த்தான்.

“எடுத்துட்டிருக்களா சார்.”

“எடுங்க” என்று கேமிராவைப் பார்த்து புன்னகையை உறைய வைத்துக் கொண்டார்.

“இப்படி வேணாம் சார். நீங்க இயல்பா என்னோட ஏதாவது பேசிகிட்டே இருங்க. நான் பாட்டுக்கு எடுத்துடறேன்.”

“ஏதாச்சும் பேசச் சொன்னாதான் என்ன பேசறதுன்னே

புரியாது” என்று அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே, ஒரு ஸ்நாப் எடுத்துக் கொண்டான்.

“போன்ல பேசற மாதிரி எடுத்துக்கறிங்களா?”

“சரி.”

ரிசீவரை எடுத்துக் காதில் வைத்துக் கொண்டு கேமிராவைப் பார்த்தார்.

“போனைப் பார்த்துப் பேசங்க சார்.”

மூன்று புகைப்படங்களோடு அவரே போதும் என்று விட்டார்.

“நீங்க எந்த பத்திரிகைல வேலை பார்க்கறிங்க?”

“இல்லை சார். எல்லா பத்திரிக்கைக்கும் எடுப்பேன்.”

“விமல்தாஸ்! குழுத்தில அடிக்கடி நீங்க எடுத்த போட்டோ அட்டையில போடுவாங்க இல்லே? பேர் பார்த்திருக்கேன். எனக்குக் கூட ஒரு வீக்லி பத்திரிகை தமிழ்ல ஆரம்பிக்கணும்னு ஒரு ஐடியா இருக்கு. அரசியல் இல்லாம சமுதாயத்துக்கு நல்ல கருத்துக்கள் சொல்ற மாதிரி அமைக்கணும்னு யோசனை.”

விமல்தாஸ் தன் உபகரணங்களை எடுத்துப் பைக்குள் வைத்தபடி வெறும் புன்னகை மட்டும் செய்தான்.

“நல்ல ஜர்னலிஸ்ட் யாரையாச்சும் சஜஸ்ட் பண்ணுங்களேன். இந்தக் கேள்வியை பலபேர்கிட்டே கேட்டுகிட்டு இருக்கேன்.”

“எனக்கு உடனே யாரும் தோணலை சார். ஸ்ட்ரைக் ஆனா போன் செய்றேன்.”

பேசின் ஜிப்பை இழுத்து விட்டு கை கூப்பின விமல்தாஸ், “அப்ப நான் புறப்படறேன்” என்றான்.

“கொஞ்சம் இருங்க” என்று அவர் மேஜையின் டிராயரைத் திறந்து உள்ளிருந்து ஒரு ஸ்பிரே டைப் செண்ட் பாட்டில் எடுத்துக் கொடுத்தார். “பாண்டிச்சேரில நம்ம ஃபேக்டரில

தயாரிச்ச புது செண்ட். வச்சிக்கங்க.”

“பரவால்லை சார். நான் செண்ட் யூஸ் பண்றதில்லை.”

“உங்களுக்கு வேண்டியவங்களுக்குக் கொடுங்க.”

அதற்கு மேல் மறுக்க முடியாமல் வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டுக் கீழே வந்த போது மணி 6.45.

தன் காருக்கு வந்த போது, காரின் பானெட்டில் அமர்ந்திருந்த சிந்துஜா குதித்திறங்கினாள். “ஹாய்! குட் ஈவினிங்.”

“முதல்ல கார்ல ஏறு” என்று அவசரமாகக் காரில் ஏறிக் கொண்ட அவனைப் புரியாமல் பார்த்து அருகில் அவள் அமர்ந்து கதவை சரியாக மூடிக் கொள்ளும் முன்பாக விருட்டென்று காரைக் கிளப்பினான் விமல்தாஸ்.

“என்னாச்சு உனக்கு? ஏன் இப்படி வேகமா ஓட்டறே?”

அந்த வீட்டை விட்டு தொலைதூரம் வந்து டிராஃபிக் இல்லாத ஒரு சாலையில் லெஃப்டில் காரை நிறுத்தினான்.

“சிந்துஜா, எனக்கு ஒரு பயங்கரமான தகவல் கிடைச்சிருக்கு. ஹோட்டல் மெஜஸ்டிக்ஸ் உன் ஃபிரெண்டு யாரோ வேலை பார்க்கிறதா சொல்லியிருக்கே. அவ என்னவா வேலை பார்க்கறா?”

“ரிஸப்ஷனிஸ்ட்.”

“ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு.”

“எதுக்கு?”

“இன்னும் அரை மணி நேரத்தில அந்த ஹோட்டல் காட்டேஜ் ஒண்ணுல ஆர்.கே.என்.னும், தீவிரவாதி சின்ன கருப்பனும் சந்திக்கப் போறாங்க.”

“சின்ன கருப்பன்னா தமிழ் நாகப்படை...”

“அவனேதான். எனக்கு இதோட பின்னணி எதுவும் புரியலை. நந்தகோபால் பெரிய இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட். ஆளுங்கட்சிக்கு ரொம்ப வேண்டியவர். அவர் ரகசியமா ஒரு

தீவிரவாதியை சந்திக்கிறார்னா... இதில் அரசியல் ஏதோ இருக்கு சிந்து. அந்த காட்டேஜுக்குள்ளே நான் ரகசியமா மறைஞ்சிருந்து அவங்க ரெண்டு பேரையும் சேந்தாப்புல போட்டோஸ் எடுக்கப் போறேன்.”

“நீ மாட்டிக்கிட்டா?”

“மாட்டிக்காம செய்யணும். ஃப்ளாஷ் இல்லாம, கிளிக் சத்தம் கேக்காம படம் எடுக்கிற கேமிரா கைவசம் இருக்கு. நீ எனக்கு ஒரே ஒரு உதவி செய். உன் ஃபிரெண்டு மூலமா அவங்க ரெண்டு பேரும் அந்த காட்டேஜுக்கு வந்து சேர்றதுக்குள்ளே நான் உள்ளேப் போய் பதுங்கிக்கிறதுக்கு உதவி செய் சிந்து.”

“எனக்கு பயமா இருக்குப்பா. பேசாம தெரிஞ்ச தகவலை போலீசுக்குச் சொல்லிடலாமே...”

“நான் யூகம் பண்றது சரியா இருந்தா... போலீசே இந்த தீவிரவாதி கும்பலை வேணும்னே பிடிக்காம நாடமாகடி பொது மக்களுக்கு பாவ்லா காட்டறாங்களோன்னு ஒரு சந்தேகம். அப்படி இருந்தா தகவல் சொல்ற என்னை வாயடைக்கத்தான் முயற்சி பண்ணுவாங்க. முதல்ல நான் போன்ல யதேச்சையா தகவல் தெரிஞ்சிக்கிட்டதை அவங்க நம்பணும். அது ஒரு ஆதாரமாகாது. கைவசம் கேமிரா இருக்கு. தொழில் வித்தை இருக்கு. நமக்கு மட்டும் தெரிஞ்ச தகவல் இருக்கு. முதல்ல ஆதாரம் உருவாக்கிக்கலாம் சிந்து.”

“நீ சொல்றது சரிதான். ஆனா ரிஸ்க் எடுக்கறியோன்னு படுத்து.”

“எந்த ரிஸ்க்கும் இல்லை. நீ வா.”

காரைக் கிளப்பினான் விமல்தாஸ்.

4

ஹோட்டல் மெஜஸ்டிக் ராதாகிருஷ்ணன் சாலையில் நுழைந்ததும் பத்து, பனிரெண்டு வர்ணக் கொடிகளும்,

நீரூற்றும் வைத்துக் கொண்டு சுத்தம், சுத்தம், மேலும் சுத்தமாக இருந்தது.

ரிசப்ஷனில் இருந்த ஆள் விழுங்கி ஸோபாக்களில் ஒன்றில் விமல்தாஸை உட்கார வைத்து விட்டு, சிந்துஜா தன் தோழியைத் தனியாக அழைத்துப் பேசி விட்டு இவனை நோக்கி வந்தாள். அமர்ந்தாள்.

“என்னவாம்?”

“நான் இது மாதிரி பத்திரிகை சம்பந்தப்பட்ட முக்கியமான விஷயம்னு சொல்லி ரகசியமா உதவி செய்யச் சொன்னேன். வெளில் தெரிஞ்சா என் வேலை போய்டும்னு சொல்லி பயப்பட்டா. நான் வற்புறுத்தினேன். சரின்னு சம்மதிச்சுட்டா. என்னை உனக்கு பக்கத்தில் உக்காந்து வெய்ட் பண்ணச் சொன்னா. காட்டேஜ் நம்பர் செவன் ஆர்.கே.நந்தகோபால்னு அவர் பேர்லயே புக் ஆகியிருக்காம். அவ நைஸா நழுவி எடுத்துட்டு வந்து என்கிட்ட கொடுப்பா. நீயும், நானும் இங்கேந்து நழுவி அந்த காட்டேஜ் போறோம். திறந்து உன்னை உள்ளே அனுப்பிட்டு பூட்டி சாவி எடுத்துட்டு வந்து ரகசியமா அவ கைல ஒப்படைச்சிடுவேன். இதான் ஏற்பாடு. வேற ஏதாவது விவகாரமானா நீதான் பொறுப்புன்னு சொல்லிட்டா.”

“ஒரு விவகாரம் ஆகாது” என்றான் விமல்தாஸ், “ஒரே ஒரு சின்ன கேமிரா மட்டும் என் பேண்ட் பாக்கெட்ல வெச்சிக்கிறேன். இந்த பேகை எல்லாம் நீ நம்ம கார்ல வெச்சிட்டு காரிலயே வெயிட் பண்ணு. நான் ரகசியமா போட்டோஸ் எடுத்துட்டு அவங்களுக்குத் தெரியாம நழுவி வந்துடறேன்.”

“எனக்கு வெடவெடன்னுதான் இருக்கு” என்ற சிந்துஜா அவன் அந்த லெதர் பையின் ஜிப்பை இழுத்துத் திறந்து தனக்குத் தேவையான ஸ்பெஷல் கேமிராவை எடுத்துக் கொண்ட போது, “ஹாய்! இதென்ன? எனக்காக வாங்கிட்டு வந்தியா?” என்று அந்த ஸ்பிரே செண்ட் பாட்டிலை எடுத்துப் பார்த்துப் பெயர் படித்தாள். “ஜாஸ்மிரோஸ்! அதென்ன ரோஜா வாசனையும், மல்லிகைப் பூ வாசனையும் கலந்து அடிக்குமா?”

“யாருக்குத் தெரியும்? இது வாங்கினதில்லை. அந்த ஆர்.கே.என். தன்னோட பாக்டரில தயாரிச்சதுன்னு சொல்லி அன்பளிப்பா கொடுத்தார். வேணாம்னு சொன்னாலும் விடலை.”

சிந்துஜா அதன் மூடி திறந்து தன் மேல் கொஞ்சமும், அவன் மேல் கொஞ்சமும் ஸ்பிரே செய்து விட்டு, “ஒரு புது ஸ்மெல்லாத்தான் இருக்கு. இதை நான் வச்சிக்கிறேன்” என்று தன் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டாள்.

“உன் ஃபிரெண்டு வர்றா சிந்து.”

கூந்தலை பாப் செய்து, காட்டன் சேலையை இடுப்புக் குழைவு தெரிய நேர்த்தியாக கட்டியிருந்த சிந்துஜாவின் தோழி வந்தனா புன்னகைத்தபடி வந்து சிந்துஜாவின் அருகில் அமர்ந்தாள்.

சிந்துஜாவின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்குவது போல தன் கையில் இருந்த சாவியை அவள் கைக்கு மாற்றினாள்.

“ரெண்டே நிமிஷத்துல வந்துரு. இல்லைன்னா எனக்கு டேஞ்சராய்டும்” என்று கிசுகிசுத்து விட்டு எழுந்து சென்றாள்.

உடனே விமல்தாசும், சிந்துஜாவும் எழுந்து கொண்டார்கள். உள் வழிகளில் நடந்து, நீச்சல் குளம் தாண்டி ஹோட்டலின் பின்புறம் தனித்தனியாக இருந்த மினி பங்களாக்களைப் போல விளக்குகளில் பளிச்சிட்ட காட்டேஜ்கள் பகுதிக்கு வந்தார்கள்.

ஏழாம் நம்பர் காட்டேஜ் வந்து, சிந்துஜா சாவி போட்டு கதவைத் திறந்து, அவன் கைபற்றி, “ஆல் தி பெஸ்ட். பி. கோஃபுல்” என்றாள். அவன் உள்ளே நுழைந்ததும் மறுபடி பூட்டி வேகமாக ரிசப்ஷனுக்கு விரைந்தாள்.

வந்தனாவிடம் ரகசியமாக சாவியை ஒப்படைத்து விட்டு விமல்தாஸ் சொன்னபடி அவனுடைய மாருதி காருக்கு வந்துள்ளே பேகை வைத்து விட்டு, உள்ளேயே கதவு மூடிக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

உள் விளக்கைப் போட்டுக் கொள்ளாமல், தன் படப்படப்பை அடக்குவதற்காக, கேஸ்ட்டை சன்னமான ஒலியில் வைத்துக் கொண்டு காத்திருக்கத் துவங்கினாள்.

★

★

★

காட்டேஜின் உள்ளே வந்த விமல்தாஸ் சுவிட்ச் எதையும் போடாமல் கொஞ்ச நேரம் அசைவில்லாமல் நின்று கண்களை இருட்டுக்குப் பழக்கிக் கொண்டான்.

அடுத்த நிமிடத்தில் ஜன்னலுக்கு வெளியில் இருந்து வந்த சன்னமான வெளிச்சத்தில், அவனால் தெளிவாகவே பார்க்க முடிந்தது.

அந்த காட்டேஜின் அமைப்பைக் கவனித்தான். மூன்று பிரிவுகளாக அமைந்திருந்தது. கதவைத் திறந்ததும் ஒரு செவ்வக ரிசப்ஷன் போன்ற பகுதி. அடுத்து பதினைந்தடிக்கு பதினைந்தடிக்கு இரட்டைக் கட்டிலுடன் கூடிய படுக்கையறை. அத்துடன் இணைந்த பாத்ரூம். தவிர கதவில்லாமல் ஒரு சின்ன டிரெஸ்சிங் பகுதி. நிலைக் கண்ணாடியுடன் இருந்தது. தலைவரை சாய்ந்து கொள்ளும் வசதியுடன் உயரமான ஸோபாக்கள், டெலிவிஷன், டெலிபோன், ஸ்டீரியோ பெட்டிகள்.

விமல்தாஸ் யோசித்தான். தீர்மானித்தான். உள்ளே நுழைந்தவுடன் இருக்கிற ரிசப்ஷன் பகுதியை உடனேக் கடந்து யாரும் படுக்கை இருக்கிற அறைக்குள்ள்தான் இயல்பாகப் பிரவேசிப்பார்கள். அங்கே அமர்ந்துதான் பேச விரும்புவார்கள்.

ரிசப்ஷனில் போடப்பட்டிருந்த உயரமான சோபாவிற்கு அடியில் நீளமாகப் படுத்துக் கொண்டான் விமல்தாஸ். படுத்தபடியே தான் இருக்கும் இடத்தில் இருந்து உள் அறைக்குள் கோணம் பார்த்தான்.

உள்ளே அவர்கள் எந்தக் கோணத்தில் உட்கார்ந்து பேசினாலும் இங்கிருந்து லோ ஆங்கிளில் சுலபமாக கவர் செய்ய முடியும் என்று உணர்ந்தான்.

அந்த ஆட்டோ போகஸ் கேமிராவில் பேட்டரி பவர்ஃபுல்லாக இருக்கிறதா என்று செக் செய்து பார்த்துக் கொண்டான். ஃபிலிம் ரோல் துவக்கத்தில் இருக்கிறதா என்றுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

எல்லாம் தயார். கிளிக் சத்தம் வரப்போவதில்லை. ஃப்ளாஷ் ஒளி அடிக்கப் போவதில்லை. அடுத்த ஃபிலிமிற்கு நாம் மாற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் ஓசையின்றி அதுவே மாற்றிக் கொள்ளும்.

தன்னுடைய ரிஸ்ட் வாட்ச்சில் கண்களை நுணுக்கிப் பார்த்து ரேடியம் உதவியில் நேரம் 'ஏழு இருபது' என்பதை புரிந்து கொண்டான். காத்திருந்தான்.

★

★

★

ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து, காட்டேஜின் கதவு சாவி போட்டுத் திறக்கப்பட்டது. ஆர்.கே. நந்தகோபால் உள்ளே வந்து சுவிட்ச்களைப் போட்டார். ஒரு விநாடிகூட ரிசப்ஷன் பகுதியில் நிற்காமல் கதவை மூடி விட்டு உள் அறைக்கு வந்து அங்கிருந்த விளக்குகளையும் போட்டு விட்டு, தான் கொண்டு வந்த சிறிய கறுப்பு நிற சூட்கேஸை அருகில் வைத்துக் கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தார்.

தன் சிகரெட் கேஸ் எடுத்துத் திறந்து ஒரு வெளிநாட்டு சிகரெட் எடுத்து உதட்டில் வைத்துக் கொண்டு, லைட்டால் பற்ற வைத்துக் கொண்டார். சிந்தனையோடு ஆழமாக புகையை உள்ளே இழுத்து அனுபவித்தார். தன் வாட்ச்சை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டார்.

சரியாக 7.30க்கு அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

“கமின்” என்றார். கதவைத் தள்ளி உள்ளே வந்தார் தலையும், தாடியும் முற்றிலும் நரைத்துப் போய், காந்தித் தாத்தா கண்ணாடி அணிந்து, கறுப்பு பெட்ஷீட்டைப் போர்த்தி, கைத்தடியோடு அந்த தாத்தா.

தாத்தா முதல் காரியமாக கதவை மூடி தாழிட்டார். உள்ளறைக்கு வந்து, “வணக்கம் சார்” என்று எதிர் ஸோபாவில் அமர்ந்தார்.

‘சினிமாக்காரன் எல்லாம் தோத்தான். என்ன மேக்கப்பிய்யா இது? இந்த கெட்டப்பல நீ கமிஷனர் முன்னாடி போய் நின்னு பசிக்குதுன்னு சொன்னா, சத்தம் போடாம பணம் கொடுத்துட்டுப் போய்டுவர்’ என்றார் ஆர்.கே.என்.

ஸோபாவுக்கு அடியில் இருந்து விமல்தாஸ் இரண்டு பேரையும் ஒரே ஃபிரேமில் கம்போஸ் செய்து முதல் ஃபோட்டோவை எடுத்தான்.

“என்ன செண்ட் போட்டுக்கிங்க ஆர்.கே.என்? கும்முனு ஆளையேத் தூக்குது. ரோஜா வாசனையும் இல்லாம, மல்லிகை வாசனையும் இல்லாம ஒரு புது மாதிரியே இருக்கே” என்று தாத்தாவுக்குள் ஒளிந்திருந்த சின்ன கருப்பன் போர்வை யையும், கைத்தடியையும் விலக்கி வைத்து விட்டுக் கேட்டான்.

பக்கென்றது விமல்தாஸுக்கு. போச்சு! எல்லா திட்டமும் போச்சு. சிந்துஜா விளையாட்டுக்கு என் மேலும் ஸ்பிரே செய்து தொலைத்ததன் விளைவு!

(இது தொடர்கதை என்றால் இந்த இடத்தில் தொடரும்)

“நான் செண்ட் தயாரிக்கிறேனே ஒழிய, நான் போட்டுக் கறதில்லை. நானும் வந்ததும் ஃபீல் செஞ்சேன். இப்ப இந்த ஆராய்ச்சி முக்கியமா?” என்று ஆர்.கே.எஸ். கூறியதும்...

விமல்தாஸுக்கு மூச்சு வந்தது.

“ஒரே அரிப்பா அரிச்சுத் தொலையுது” என்று தன் நரை விக்ளையும், தாடியையும் கழற்றிக் கையில் வைத்துக் கொண்டு தாடையை சின்னக் கருப்பன் சொரிந்து கொள்ள... க்ளிக் நம்பர் - 2.

“இங்கேயே உக்காந்து அரட்டையடிக்கப் போறியா? பெட்டியை வாங்கிக்கிட்டுப் புறப்படு. ரொம்ப நேரம் நீ இங்கே இருக்கக் கூடாது.”

“பெட்டில எவ்வளவு இருக்கு?”

“அஞ்சி.”

“போறாது தலைவரே” என்று மறுபடி விக் வைத்துக் கொண்டான்.

“தெரியும். இப்ப கொஞ்சம் டைட்டு.”

“நாசிக் அச்சாபீசே நீங்கதான். உங்களுக்கே டைட்டா?” என்று தாடி வைத்துக் கொண்ட போது... க்ளிக் நம்பர் - 3.

“இந்தா” என்று அவர் கொண்டு வந்த சூட்கேசை நீட்ட, அதை இவர் வங்கிய போது க்ளிக் நம்பர் - 4.

“அடுத்தது எப்போ?”

“இப்ப வேணாம். கொஞ்ச நாள் சைலண்ட்டா இருக்கிறது நல்லது. சரி, நீ புறப்படு.”

“தேங்ஸ்” என்று கொடுத்த போது... க்ளிக் நம்பர் - 5.

சின்ன கருப்பன் எழுந்து கொண்டான். முன் போல கறுப்புப் போர்வை போர்த்தி, தாடி எடுத்துக் கொண்டு, போர்வைக் குள் வெளியே தெரியாதபடி அந்த சூட்கேசை வைத்துக் கைகளால் அணைத்துக் கொண்டான்.

“நான் புறப்படவா?”

“சரி. எச்சரிக்கையா இருங்க.” என்று ஆர்.கே.என். அவன் தோளில் தட்டிய போது... க்ளிக் நம்பர் - 6.

“இந்த அஞ்சி நிமிஷ வேலைக்காகவா இவ்வளவு காஸ்ட் வியான காட்டேஜ் புக் பண்ணிங்க சார்?”

“இல்லை எட்டு மணிக்கு என் ஆளு ஒருத்தியை வரச் சொல்லிருக்கேன்” என்று கண்ணடித்தார் ஆர்.கே.என்.

“அதான் பார்த்தேன். அதான், போ, போன்னு விரட்டி நிற்கலா? என்ஜாய்! குட்நைட்.”

தாத்தா கதவு திறந்து கொண்டு போனதும், ஆர்.கே.என். ஒருமுறை சோம்பல் முறித்தார். தன் வாட்ச்சைப் பார்த்துக் கொண்டார். வேட்டியை மடக்கிக் கட்டிக் கொண்டு பாத்ரூமுக்குள் போய் கதவு மூடிக் கொண்ட அடுத்த விநாடி...

சோபாவுக்கு அடியிலிருந்து வெளியே வந்தான் விமல்தாஸ். தன் கேமிராவுக்கு முத்தம் கொடுத்தான். ஓசையில்லாமல் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான்.

தன் காருக்கு வந்து அமர்ந்த விமல்தாஸ் சிந்துஜாவிடம் புன்னகையுடன் கட்டை விரலை உயர்த்திக் காட்டி விட்டு, ஸ்டார்ட் செய்தான். புறப்பட்டான்.

“இப்ப நேரா கமிஷனர் ஆபீசா?” என்றான் சிந்துஜா.

“இரு. அவசரப்படாதே. எடுத்தது எல்லாம் சரியா வந்திருக் கான்னு தெரிய வேணாமா? ரெண்டாவது... இதை நான் போலீசுக்குக் கொடுக்கப் போறதா இல்லை” என்றான் விமல்தாஸ்.

“பின்னே?”

“முதல் ஃபிலிமை டெவலப் பண்ணி எப்படி வந்திருக் குதுன்னு பார்ப்பேன். அடுத்தது இந்த ஆறு நெகடிகளையும் ஒரு கவர்ல போட்டு பத்திரப்படுத்தப் போறேன்.”

“அப்புறம்?”

“அந்த ஆர்.கே.என். கணல விரலை விட்டு ஆட்டப் போறேன்.”

“என்ன உன் திட்டம்?”

“நாளைக்கு கேளு.” என்றான் கண்களில் உற்சாகம் மின்ன.

5

அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு சூரியனுக்கு முன்னால் விழித்துக் கொண்ட ஆர்.கே.நந்தகோபால் வாஷ்பேசின் கண்ணாடியைப் பார்த்துக் கொண்டு பல் விளக்கினார்.

கன்னத்தில் ஓரத்தில்... அது என்ன? கண்ணாடி அருகே முகத்தைக் கொண்டு சென்று உற்றுப் பார்த்தார்.

லேசாக மை ஒரு பிசிறு போல கோடிட்டிருந்தது.

“உங்களுக்கு அம்பத்தஞ்சி வயசாச்சுன்னு சொன்னா யாராச்சும் நம்புவாங்களா?”

ராத்திரி காட்டேஜில் அவள் சொன்னது நினைவு வந்து, சிரித்துக் கொண்டார். வாய் கொப்புளித்து விட்டு பாத்ரூம் கதவை மூடிக் கொண்டார்.

வெளிப்பட்டு வார்ட்ரோப் திறந்து வெள்ளை பனியன், ஷார்ட்ஸ் எடுத்து அணிந்தார். கான்வாஸ் ஷூ கட்டிக் கொண்டு, அக்ரலிக் வாக்கிங் ஸ்டிக் எடுத்துக் கொண்டார்.

பங்களா வாசலுக்கு வந்து வெள்ளை அம்பாசிடரில் அமர்ந்து புறப்பட்டார். வாட்ச்மேன் கதவு திறந்து வைத்து விட்டு விறைப்பாக சல்யூட் அடித்ததை அவர் கண்டு கொள்ளவில்லை.

சாலைகளில் சோடியம் விளக்குகள் மஞ்சள் போட்டி ருந்தன. கடற்கரை சாலையில் லைட் ஹவுஸ் அருகே உள் சாலையில் நிறுத்தி இறங்கினார். ஓசோன் காற்றை சுவார சியமாக சுவாசித்தபடி காந்தி சிலை வரைக்கும் வேகமாக நடக்கத் துவங்கினார்.

இருள் முகம் கழுவத் துவங்கியிருந்தது. வெளிச்சத்திற்காக ஏங்கி ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டிருந்த அலைகளுக்கு சூரியன் கொஞ்சமாக புகட்டத் துவங்கியிருக்க...

எதிர்ப்பட்ட பெரிய மனிதர்கள் குட்மார்னிங் சொல்லி தங்கள் நடையை, ஓட்டத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

ஆர்.கே.நந்தகோபால் காந்தி சிலை வந்த பின் அங்கேயே சற்று நேரம் நின்றார். பிறகு திரும்பி காருக்கு வேகமான நடையில் நடந்தார். இதற்குள்ளாகவே அவருக்கு உடம்பு முழுக்க வியர்த்து, பனியன் முதுகோடு ஓட்டிக் கொண்டு விட்டது.

காரை அடைந்து டவல் எடுக்க உள்ளேப் பார்த்து... காரின் ஸ்டியரிங் மேல் சொருகி வைக்கப்பட்டிருந்த அந்த வெள்ளைக் கவரைப் பார்த்து புருவம் சுருக்கினார். என்ன இது?

எடுப்பதற்கு முன்பாக சுற்றிலும் பார்த்தார். நிறைய பேர் நடந்தார்கள். ஓடினார்கள். யாரும் நின்று இங்கே கவனிக்கவில்லை. அந்தக் கவரை எடுத்தார். ஓட்டப் பட்டிருந்தது. ஓரம் கிழித்தார். உள்ளிருந்து வளவளப்பான அந்த புகைப்படத்தை எடுத்துப் பார்த்து திடுக்கிட்டார்.

படத்தில் இவர் சூட்கேஸ் கொடுக்க, சின்ன கருப்பன் வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

எப்படி? எப்படி இது சாத்தியம்?

படப்பட்புடன் புகைப்படத்துடன் இணைந்திருந்த கடிதத்தை எடுத்தார். கடிதம் தமிழில் டைப் செய்யப்பட்டிருந்தது. படித்தார்.

அதிர்ச்சி அடைந்திருக்கும் திரு.ஆர்.கே.என். அவர்களே...

வணக்கம்.

நீங்கள் மயக்கமடைந்து விடவில்லையே? தெம்பாக இந்தக் கடிதத்தை படித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் தானே?

என் பெயர் வில்லன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் இந்த சமுதாயத்திற்கு வில்லன். நான் உங்களுக்கு வில்லன்.

நேற்று ஹோட்டல் மெஜஸ்டீக்கில் காட்டேஜ் எண் ஏழில் நீங்களும், தாத்தா வேடத்தில் வந்த தீவிரவாதி சின்ன கருப்பனையும், நான் ரகசியமாக புகைப்படம் எடுத்து விட்டேன். ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல. ஆறு புகைப்படங்கள்! முத்து முத்தான வர்ணப் புகைப்படங்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை தவமிருந்தாலும் கிடைக்காத பொக்கிஷங்கள்.

எப்படி சாமர்த்தியமாக நான் எடுத்தேன் என்று சுயபுகழ் பாடி போரடிக்க விருப்பமில்லை. எடுத்தாயிற்று. இதோ மாதிரிக்கு ஒன்றை உங்களுக்கு அனுப்பியாயிற்று.

நீங்கள் அரசியலுக்குவரத் திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள். புதிய கட்சி விரைவில் துவங்கப் போகிறீர்கள். தேர்தலில் நிற்க

வேண்டும். ஆட்சியைப் பிடிக்க வேண்டும். இதற்கு உங்களுக்குத் துணையாக சில எதிர்க்கட்சிகள்.

நீங்கள் ஆட்சியைப் பிடிக்க வேண்டும் என்றால் இப்போது உள்ள ஆட்சி கவிழ வேண்டும். அல்லது கலைக்கப்பட வேண்டும். மக்களுக்கு இந்த ஆட்சி மேல் அதிருப்தி ஏற்பட வேண்டும். அதற்கு என்ன செய்யலாம்? யோசித்தீர்கள்.

தமிழ்நாகப்படை என்னும் தீவிரவாத இயக்கம் உங்கள் கண்ணில் பட்டது. அதன் தளபதிகளோடு ரகசியமாக தொடர்பு கொண்டீர்கள். அதன் வன்முறை வெறியாட்டச் செயல்களுக்கு பெட்டி பெட்டியாய் பணம் தூக்கிக் கொடுத்தீர்கள். கொடுக்கிறீர்கள்.

என்ன, உங்கள் மனசாட்சியே பேசுவது போல இருக்கிறதா?

சரி. இப்போது நடைமுறை பிரச்சினைக்கு வரலாம். சமீப காலமாக ஆளுங்கட்சிக்கு எதிர்ப்பாக நீங்கள் செயல்படத் துவங்கியிருப்பதை அரசு கவனித்துள்ளது.

இந்த நிலமையில் என்னிடம் உள்ள பொக்கிஷங்களை பிரதிகள் போட்டு ஆளுங்கட்சி தலைவருக்கும், காவல்துறை உயர் அதிகாரிகளுக்கும் கொடுத்தால்... என்ன ஆகும்? வேண்டாம்! விளைவுகளை நான் சொல்லவில்லை. நீங்களே யோசனை செய்து கொள்ளுங்கள். ஆனால், அப்படிச் செய்ய நான் முட்டாள் அல்ல. கொஞ்சம் புத்தியுள்ளவன். பணத்தின் மேல் ஆசை உள்ளவன். அந்த ஆறு நெகடில்களையும் உங்களிடமே வியாபாரம் செய்ய விருப்பம்.

ஒரே விலை! கறார் விலை! பத்து லட்சம்!

இந்தத் தொகை உங்களுக்குக் கொசு மாதிரி. தீவிரவாதிகளுக்கு அள்ளி அள்ளிக் கொடுக்கும் நீங்கள் உங்கள் எதிர்காலத்தை உத்தேசித்து இந்த சில்லறைக் காசை தர மாட்டீர்களா, என்ன?

உங்களுக்கு 24 மணி நேரம் அவகாசம். பணத்தை ரொக்கமாக பழைய நோட்டுக்களாக தயார் செய்து வைப்பதற்கு, போதாது? மீண்டும் ஏதோ ஒரு வழியில்

உங்களைத் தொடர்பு கொள்வேன். எப்படி, எங்கே பணத்தை ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று அப்போது சொல்வேன்.

ராத்நிரி சின்ன கருப்பன் போனதும்... 'குடித்தனம்' சிறப்பாக நடைபெற்றதா? இந்த வயசிலுமா? பெரிய ஆஸ்தான் நீங்கள்.

இங்ஙனம், வில்லன்.

படித்து முடித்த ஆர்.கே. நந்தகோபாலின் முகம் சற்றுத் தள்ளி கடலுக்கு அந்தப் பக்கம் சிவந்து கொண்டிருந்த வானத்திற்கு ஈடு கொடுத்தது.

அந்த விநாடி அவர் எண்ணத்தில் கொச்சையாக ஓடிய வார்த்தைகளின் செந்தமிழாக்கமாவது...

எந்த விலைமகள் மகன் என்னோடு விளையாடுவது? அவனுடையத் தாயாரை தெருநாய் சந்திக்க!

6

வீட்டில், தன் அறையில், ஆடும் நாற்காலியில் ஆர்.கே.என். அவர் தலைக்குள் சிந்தனைப் புகை. தலைக்கு மேலே சிகரெட் புகை.

யார் அவன்? பத்து லட்சம் பெரிய விஷயமில்லை. என்னை ஒருவன் இப்படி மிரட்டுவதாவது? நானும் சின்னக் கருப்பனும் சந்திக்கப் போவது அந்த பொறுக்கிக்கு எப்படித் தெரியும்? எந்த இடத்தில் சந்திக்கப் போகிறோம் என்பது சின்னக் கருப்பனுக்கே நேற்று மாலை நான் போனில் சொன்னபோதுதானே தெரியும்? வேறு யாரிடமும் நான் சொல்லவில்லையே? எப்படி தெரிந்து கொண்டான்? எப்படி தயாராக வந்தான்? எப்படி உள்ளே வந்து ஒளிந்திருந்தான்?

'எப்படி? எப்படி?'

திடீரென்று ஆர்.கே.என் கண்களின் பாப்பா அகலமானது.

ஒருவேளை...

"டேய் மருது!" என்று சுத்தினார். வேட்டி கட்டிய திடகாத்திரமான மருது வந்து நின்றான்.

"நேத்து சாயங்காலம் என்னை போட்டோ எடுக்க விமல் தாஸ் வந்தானே. அவன் ஆபீஸ் ரூம்ல இருந்தப்போ யாருக் காச்சும்போன் செஞ்சானா?"

"ஆமாங்கய்யா. அர்ஜெண்ட்டா ஒரு போன் செய்யணும்னு என்கிட்ட கேட்டாரு. பண்ணிக்கங்கன்னு நான் சொன்னேன்."

எழுந்தார். ஆர்.கே.என். பளார் என்று அறைந்தார்.

"அப்போ நீ ருமுக்குள்ளே இருந்தியா?"

"இல்லைய்யா. வெளில இருந்தேன்." என்றான் மருது கன்னம் பிடித்தபடி.

ராஸ்கல்! அவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இந்த அறையில் இருக்கும் எக்ஸ்டன்ஷன் போனிலிருந்து நான் பேசியதை அவன்தான் ஓட்டுக் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

கேமிராக்காரன்! வேலையைக் காட்டி விட்டானா?

காட்டேஜில் ரோஜாவும், மல்லிகையும் கலந்து நறுமணம் வீசியதே! நான் அந்த செண்ட்டைத்தானே அவனுக்குப் பரிசளித்தேன். ஹோட்டலில் ஸ்பிரே செய்தது என்று மடத்தனமாக நினைத்துக் கொண்டேனே... சந்தேகமே இல்லை. அவனே தான்! விமல்தாஸ்! உனக்கு பத்து லட்சமா வேண்டும்?

"ராம்சிங்கை உடனே வரச் சொல்லு" என்றார் ஆர்.கே.என்.

★ ★ ★

காலை எட்டு மணிக்கு சிந்துஜா அவனுடைய ஸ்டூடியோவிற்கு வந்த போது விமல்தாஸ், செய்தித்தாள் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஹய்! என்ன இது? தூங்கி வழிஞ்சி கதவைத் திறப்பேன்னு நினைச்சேன். ரெடியாகி ஃபிரெஷ்ஷா இருக்கே?”

“இன்னைக்கு காலைல நாலு மணிக்கெல்லாம் எந்திரிச்சி குளிச்சி ரெடியாகி, வெளில ரெண்டு இடத்துக்கும் போய்ட்டு வந்துட்டேன்.”

“நேத்து எடுத்த ஃபோட்டோஸ் எப்படி வந்திருக்கு? காமி. அதைப் பார்க்கிறதுக்குத்தான் சீக்கிரமே புறப்பட்டு வந்தேன்.”

“டெவலப் பண்ணிட்டேன். ஒரே ஒரு நெகடிவை மாத்திரம் தான் பிரிண்ட் போட்டேன். அந்த ஃபோட்டோவும் என் கிட்ட இப்ப இல்ல.”

“சரி, நெகடிவையாவது காமி. தாத்தா வேஷத்தில அந்த சின்ன கருப்பன் எப்படி இருக்கானனு பார்க்கணும்.”

“ஆறு நெகடிவையும் ஒரு கவர்ல போட்டு ஒரு நம்பிக்கை யான நபர் வீட்ல பத்திரப்படுத்திட்டேன்.”

“என்னைப் பார்த்தா நம்பிக்கையான நபரா தெரியலையா?”

“நீ லேடஸ் ஹாஸ்டல் இல்ல இருக்கே?”

“சரி. யாரு அது?”

“எங்கே பத்திரப்படுத்தியிருக்கேன்னு ஒரு க்ளூ மாதிரி சொல்றேன். நீ கண்டுபிடிக்கிறியா, பார்க்கலாமா?”

“சரி.”

விமல்தாஸ் ஒரு காகிதம் எடுத்துத் தன் பேனாவால் எழுதினான்.

41-24-36

வாங்கிப் பார்த்தான். “ஃபார்ட்டி ஒன்! ட்.வென்ட்டி ஃபோர்! தர்ட்டி சிக்ஸ்! அப்படின்னா?”

“மெதுவா யோசி. இப்ப நான் சொல்றதைக் கேளு சிந்துஜா. நேத்து திடீர்னு பிளான் நாம எடுத்த அந்த ஃபோட்டோஸ்

நம்மை லட்சாதிபதியாக்கப் போகுது.”

“எப்படி?”

“முதல் கட்ட வேலை பூர்த்தியாயிடுச்சி.”

“எப்படின்னு சொல்ல மாட்டியா? ரைட்டு. எனக்குத் தெரியும். சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பன் ஃபோட்டோவை எக்கச்சக்கமா பணம் கொடுத்து வாங்க பத்திரிகைகள் முன் வந்திச்சே. அந்த மாதிரி விக்கப் போறியா?”

“விக்கத்தான் போறேன். ஆனா பத்திரிகைக்கு இல்லை.”

“புதிராவே பேசறே! கசக்கக் கசக்க ஒரு காபி போட்டு தருவியே... இன்னைக்குக் கிடையாதா?”

“காபித்தோட்டமே வாங்கித் தர்றேன். சிந்துஜா.”

“ரொம்ப கனவு காணறே! தப்பில்லை! முழிச்சிக்கிட்டே கனவு காணறே! போனாப் போகுது. நீ பேப்பர் படி! நான் உனக்கும் சேர்த்து காபி போட்டுக் கொண்டு வர்றேன். பால் இருக்கில்லே?”

சிந்துஜா உரிமையோடு அவனது தனியறைக்குள் நுழைந்தாள். வாசலில் நிழலாட, நிமிர்ந்து பார்த்தான் விமல்தாஸ்.

உயரமான, தாடி வைத்த, கண்ணாடி அணிந்த ராம்சிங் முதல் காரியமாக கதவை மூடினான். இரண்டாம் காரியமாக பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கையை விட்டான். மூன்றாம் காரியமாக துப்பாக்கி எடுத்து விமல்தாஸை நோக்கிப் பிடித்தான்.

வெலவெலத்துப் போன விமல்தாஸ் எழுந்து விட்டான்.

“என்ன பிரதர், எங்க முதலாளியை அவ்வளவு முட்டாளா நினைச்சா எப்படி? இது சைலன்ஸர். சுட்டா சத்தம் கூட போடாம உன் உடம்புல பொத்தல் போடும். நீ செஞ்சது காகித மிரட்டல். இது ஆயுத மிரட்டல்.”

ராம்சிங் ஓசையில்லாமல் சிரித்ததெல்லாம் சரி. ஸ்டைலாக துப்பாக்கி பிடித்திருந்ததெல்லாம் சரி. அடுத்த வரியில்

ஃபோட்டோகிராபி அறிவு அதிகமில்லாததால் ஒரு கேணத் தனமான வாக்கியம் சொன்னதுதான் தப்பு.

“என் முதலாளியும், சின்னக் கருப்பனையும் ஆறு போட்டோ எடுத்திருக்கியாமே, அந்த ஃபிலிம்ரோலை எடு!”

விமல்தாஸ் விழித்துக் கொண்டான். நெகடிவ்ஸ் என்று கேட்காமல் ஃபிலிம் ரோல் என்று கேட்கிறான். ஆக இவனுக்கு டெக்னிக்கலாக அதிகம் தெரியாது.

“நான் கொடுத்துடறேன். ப்ளீஸ்... என்னை சுட்டுடாதே...” அருகில் மேஜை மேல் இருந்த ஒரு கேமிராவை எடுத்தான் விமல்தாஸ். “இந்த கேமிராக்குள்ளேதான் அந்த ஃபிலிம்ரோல் இருக்கு. நான் இன்னும் டெவலப் பண்ணலை.”

கேமிராவை வாங்கிய ராம்சிங் அதைத் திறந்து அதற்குள் இருந்த ஃபிலிம் ரோலை வெளியே எடுத்து ஒற்றை ரிப்பனாய் உருவி, “படம் பூரா எக்ஸ்போஸ் ஆய்ஞ்சி. இனிமே நீ டெவலப் பண்ணலும்னு நினைச்சாலும் முடியாது கண்ணா” என்றான்.

ராம்சிங்கிடம் ஆர்.கே.என். அந்த போட்டோவைக் காட்ட வில்லை. விமல்தாஸ் என்பவன் என்னையும், சின்னக் கருப்பனையும் சேர்த்து வைத்து ஆறு போட்டோ எடுத்து விட்டு என்னைப் பணம் கேட்டு மிரட்டியிருக்கிறான். அந்த நெகடிவ் களையும் அழித்து விடு. அவனையும் அழித்து விடு” என்று மட்டும்தான் சொல்லியிருந்தாரா... இவனும் அதன்படியே ஃபிலிம் ரோலை அழித்து விட்டான்.

அடுத்த அறைக்குள் போன சிந்துஜா பேச்சுக் குரல் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தவள் துப்பாக்கியோடு ஒருவனைப் பார்த்ததும் பதைத்துப் போய் நின்று அங்கிருந்து எல்லாம் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

“அதான் கொடுத்துட்டேனே... இன்னும் எதுக்காக துப்பாக்கியை நீட்டிக்கிட்டிருக்கே?” என்றான் விமல்தாஸ்.

“முதலாளி ரெண்டு கட்டளை சொன்னாரே. அவரைத் துணிச்சலா மிரட்டினவன் உசரோட இருக்கலாமா?”

அவனை விளையாட்டாத்தான் பேசுகிறான் என்று விமல்தாஸ் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே... ராம்சிங் சுட்டான்!

7

“ஸோ... என்றான் பரத். (அதானே பார்த்தேன். எங்கே தலைப்பு மட்டும் வச்சிட்டு மறந்து போய் வேற கதை எழுதிட்டாரோன்னு நினைச்சேன்’ என்று பெருமூச்சு விடுகிறார் கொசப்பேட்டை பாலமுருகன்), விமல்தாஸ் யாரால எதுக்காக சுட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டான்னு போலீஸ் மண்டையைப் பிச்சிக்கிட்டிருக்குது. எல்லா உண்மைகளும் தெரிஞ்ச நீங்க போலீசுக்குப் போகாம எங்கிட்ட வந்த காரணம்?”

மேஜைக்கு அந்தப் பக்கம் அமர்ந்திருந்த சிந்துஜா ஒரு முறை மூக்கை உறிஞ்சிக் கொண்டாள். மேலுதட்டில் கர்சீப் உபயோகித்தாள்.

‘DOUBLE TROUBLE’ என்று பனியன் அணிந்திருந்தவரும், தற்சமயம் மேஜை முனையில் அமர்ந்திருந்தவளுமான சுசிலா, “அதான் இவ என்னோட ஹாஸ்டல் தங்கியிருக்கிற ஃபிரெண்டுன்னு சொன்னனே பரத், விஷயத்தில சிக்கல் இருக்கு. அதனால் இவ போலீஸ்கிட்ட போகலை.” என்றாள்.

“என்ன சிக்கல்?”

“உயிர் சிக்கல்தான்! பகல்ல வீடு புகுந்து துணிச்சலா சுட்டுக் கொலை செஞ்சிட்டுப் போற ஆசாமிங்களை வெச்சிருக்கார் ஆர்.கே.நந்தகோபால். போலீஸ் எல்லாத்துக்கும் அவர்தான் காரணம் சொன்னா அடுத்து இவ தீர்ந்தா, ரெண்டாவது அவர் ஆமாம்னு ஒத்துக்கப்போறாரா?”

“அந்த ஆறு நெகடிவ்ஸ்களும் இருந்தா அவரை ஒப்புக்க வைக்க முடியும் சுசி.”

“அதுக்காகத்தான் உங்கிட்டே வந்திருக்கேன்” என்றாள்

சிந்துஜா. “அஃப்கோர்ஸ் விமல்தாஸ் நடந்துக்கிட்டது முறையில்லதான். போலீஸ் கிட்டே போக விரும்பாம அவர் தனிப்பட்ட முறையில் செயல்பட்டப்பவே எனக்கு லேசா சந்தேகம். தனக்கு கிடைச்ச அற்புதமான ஆதாரத்தை வெச்சி பத்திரிகைகள் துணையோட ஆர்.கே.நந்தகோபாலோட சுயமுகத்தை இந்த சமுதாயத்துக்கு அடையாளம் காட்டி, அவர்மேல சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம். அதை விட்டுட்டு அவர் மூளை குறுக்கு வழில் பணம் சம்பாதிக்க திட்டம் போட்டுடுச்சி. ஒரே ஒரு பிரிண்ட் போட்டு அவர் கைக்கு சேர்த்து, பத்து லட்சம் கொடுன்னு மிரட்டியிருக்கார். அதுக்காக கொலையே செய்யறதா? ஒ! மை ஸ்வீட் விமல்தாஸ்!” விம்மினான்.

“கண்ட்ரோல் யுவர்செல்ஃப். கொலை நடந்து ரெண்டு நாளாச்சு. ஆர்.கே.என். அந்த நெகடிவ்சையும், விமல்தாசையும் அழிச்சாச்சுன்னு சந்தோஷமா இருப்பான். பரத், அவனுக்கு அந்த ஆறு நெகடிவ்சம் பத்திரமா ஒரு இடத்துல இருக்குன்னு தெரியாது” என்றான் சகிலா.

“எனக்கென்னவோ அனுப்பப்பட்ட ஆளு முட்டாள்தனமா நடந்துகிட்டாலும், ஆர்.கே.என்னும் முட்டாள்தனம் நினைக்கலை. டெவலப் செஞ்சி பிரிண்ட்டும் போடப்பட்ட நெகடிவை யாரும் ஃபிலிம் ரோல் மாதிரி கேமிரக்குள்ளே லோடு பண்ணி வைக்க மாட்டாங்க. வந்தவன் போய் இந்த மாதிரி கேமிராலேந்து ஃபிலிம் ரோலை உருவி எக்ஸ்போஸ் பண்ணிட்டேன் முதலாளின்னு சொன்னதுமே அறை வாங்கி யிருப்பான். செமத்தியா திட்டு வாங்கியிருப்பான். அதனால் அந்த ஆறு நெகடிவ்களும் அழிக்கப்படலைன்னு அவருக்குத் தெரியும்” என்றான் பரத்.

“அப்படின்னா அடுத்த முயற்சில அவங்க இறங்கி யிருக்கணுமே.”

“ஸ்டுடியோல தேடிப் பார்க்கலாம். ஸ்டுடியோவை போலீஸ் பொறுப்பில வெச்சிருக்காங்களே, அதனால் அங்கே எண்டர் பண்ண முடியாது. வேற எந்த திசையில் இறங்கலாம்னு யோசனை பண்ணிகிட்டிருப்பாங்க.”

“அவன் என்ன முயற்சி வேணும்னாலும் பண்ணட்டும். நீங்க அந்த ஆறு நெகடிவ்சைக் கண்டுபிடிச்சிக் கொடுங்க சார். அதுக்கப்பறம் என்னை அந்த ஆதாரத்தோட டி.ஜி.பி.கிட்டே அழைச்சுட்டுப் போனாலும் சரி, முதலமைச்சர்கிட்டே அழைச்சுட்டுப் போனாலும் சரி, நடந்ததை எல்லாம் அப்போ சொல்றேன்” என்றான் சிந்துஜா.

41-24-36

மூன்றே மூன்று எண்கள்! நாற்பத்தி ஒன்று! இருபத்தி நான்கு! முப்பத்தி ஆறு! அவ்வளவுதான். என்ன அர்த்தம்?

“விமல்தாஸ் கொலை செய்யப்பட்ட தினம் அதிகாலையிலேயே எழுந்து ரெண்டு இடத்துக்குப் போய்ட்டு வந்ததா சொன்னார். ஆறு நெகடிவ்சையும் ஒரு நம்பிக்கையான நபர் வீட்ல பத்திரப்படுத்திட்டேன்னு சொன்னார். எங்கே பத்திரப் படுத்திருக்கேன்னு ஒரு க்ளூ மாதிரி சொல்றேன். கண்டுபிடி, பார்க்கலாம்னு தான் இதை எழுதிக்காட்டினார். அதுக்குள்ளே பேச்சு மாறிடுச்சு. நான் காபிபோட உள்ளே போய்ட்டேன்.”

“ரைட்டு. இந்த கேஸை எந்த ஆபீசர் பார்க்கறார்னு விசாரிக்கிறோம். அவங்க ஸ்டுடியோலேந்து ஏதாச்சும் தகவல் எடுத்திருக்காங்களானு தெரிஞ்சுக்கலாம். இதைப் பத்தி யோசிக்கிறோம். விமல்தாசுக்கு நம்பிக்கையான நபர்கள் யாருன்னு விசாரிக்கணும். பார்க்கலாம். இந்த மர்டர் கேஸ்ல ஒரு பக்காவான ஐ விட்னெஸ் இருக்குன்னு இன்னும் போலீசுக்குத் தெரியாது. செத்துப் போன விமல்தாசுக்கு ஒரு காதலி இருக்கிறதையே இன்னும் அவங்க கண்டுபிடிச்சி உங்களை விசாரிக்க வராதது ஆச்சரியம். நீங்க சொன்ன மாதிரி முதல்ல அந்த ஆதாரத்தை வசப்படுத்திக்கிட்டு, அதுக்கப்பறம் நீங்க விட்னெஸா ஸ்டேட்மெண்ட் கொடுக்கலாம்” என்றான் பரத்.

“நான் புறப்படட்டுமா?” எழுந்து கொண்டாள்.

“விமல்தாசுக்கு ஒரு காதலி உண்டுங்கிறது போலீசுக்குத் தெரியாம இருக்கலாம். ஆனா அந்த ஆர்.கே.என். குரூப்புக்குத் தெரிஞ்சிருக்கலாம். அதனால் நீங்க கொஞ்சம் கேர்ஃபுல்லாவே இருங்க.”

தலையசைத்து விட்டு சிந்துஜா சென்றதும்...

“பாவம் இல்லை?” என்றாள் சசிலா.

“ஆமாம். அழுது அழுது கடுமையா ஜலதோஷம் பிடிச்சிருக்கு. சில பொண்ணுங்க கோபத்தில இன்னும் அழகா தெரிவாங்கன்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இந்தப் பொண்ணு சோகத்தில இன்னும் அழகா தெரியறாங்க இல்லே?” என்றான் பரத்.

“எப்படித்தான் சோகமான சூழ்நிலை கூட சைட் அடிக்கிறிங்களோ...”

“சோகம் சிந்துஜாவுக்குத்தான். எனக்கில்லையே. நீ சொல்றதைப் பார்த்தா வைத்தியத்துக்கு நோயாளிங்க வார்ப்பு டாக்டர்ஸ் எழவு வீட்ல மாதிரி மூஞ்சை வச்சிக்கணும்.”

“கண்ணெதிர்ல காதலனை பறி கொடுக்கறது கொடுமை பரத்!”

“ஆனா புருஷனை பறி கொடுக்கிறதை விட கம்மிதான். இது பாதிப்பில்லாத சோகம். பூ வெச்சிக்கலாம். பொட்டழிக்க வேண்டியதில்லை. சோகம் மறைஞ்சதும் ஜோரா பட்டுப் புடவை கட்டிக்கிட்டு கல்யாணம் செய்துக்கலாம்.”

“எப்படி பரத் மனசு வரும்? பார்த்தது, பேசினது, பழகினது...”

“தொட்டது... முத்தம் கொடுத்தது...”

“இதெல்லாம் மறந்துடுமா? உறுத்தாது?”

“எது தாலியா? ஜாக்கெட்டுக்கு மேல போட்டுக்கிட்டா உறுத்தாது. ஜாக்கெட்டுக்கு உள்ளே போட்டுக்கிட்டா அழகான மனசுல சில சமயம் உறுத்தும். குப்புறப் படுத்துத் தூங்கினா இம்ப்ரஷனே விழும்.”

“ஆரம்பிச்சிட்டிங்களா? முதல்ல இதுக்கு விடை சொல்லுங்க பரத்.” என்று அந்தச் சீட்டை மறுபடி அவனிடம் தந்தாள்.

“ஒருவேளை இப்படி இருக்குமா சசி?”

“எப்படி?”

“இது ஒரு பொண்ணோட அளவுகள். மேல - 41! நடுவில - 24! கீழே - 36! இந்த அளவுகள் உள்ள பொண்ணுகிட்டான் விமல்தாஸ் அதைக் கொடுத்து வெச்சிருக்கான். முதல் காரியமா ஒரு இன்ச் டேப் வாங்கணும்.”

“எதுக்கு?”

“விசாரணையில நாம சந்திக்கற பொண்ணுங்களை எல்லாம் அளந்து பார்க்கிறதுக்குத்தான். மூனு அளவுகளையும் செக் பண்ணணும்னு அவசியம் இல்லை. முதல் அளவை மட்டும் பெருமூச்சு விடாம இருக்கச் சொல்லி அளக்கணும்.”

“டோண்ட் பி ஸில்லி. பீ சீரியஸ்.”

“இப்ப சீரியசா செய்ய வேண்டியது நியூட்டனுக்கு போன்” என்று ரிசேவரை எடுத்தான் பரத்.

8

இன்ஸ்பெக்டர் அமுதவன் இளைஞராயிருந்தார். மீசைக்கு எண்ணெய் போட்டிருந்தார். முகத்தில் பிரகாசம் இருந்தது. பரத்தின் கையை மென்மையாகப் பற்றிக் குலுக்கினார். பார்வை சசிலா மேல்தான் இருந்தது.

“உக்காருங்க. மிஸ்டர் நியூட்டன் போன் செஞ்சார்.”

சசிலா சுவரில் குற்ற விபரங்கள் படித்தாள். லாக்கப்பின் மூலையில் உட்கார்ந்திருந்தவன் எழுந்து வந்து கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு, தலையைச் சாய்த்துப் பார்த்து விட்டு ஏதோ முணுமுணுத்தான்.

இரும்பு வளையங்களில் டிகிளாஸ்களாகத் தொங்க விட்டு எழுந்து வந்தப் பையனை அமுதவன் அருகில் அழைத்து, “இங்கே மூனு கிளாஸ் வெச்சிட்டுப் போ” என்றார். “சொல்லுங்க சார், நான் என்ன உதவி செய்யணும்?”

“நியாயமா நாங்கதான் உங்களுக்கு உதவி செய்யணும்.”

போட்டோகிராபர் விமல்தாஸ் மர்டர் கேஸ்ல எவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கீங்க?”

“ஒரு இன்ச் கூட நகரலை சார். முத்துப் பேட்டையிலிருந்து பேரண்ட்ஸ் வந்து பாடி வாங்கிட்டுப் போனாங்க. அவங்களை தரோவா விசாரிச்சுட்டேன். தன் பையனுக்கு பகையே இல்லைன்னாங்க. விமல்தாஸ் ஸ்டூடியோ இருக்கிறது பஜார்ல. கொலை நடந்தது காலை எட்டு மணி சுமாருக்கு. பஜார்ல ஒம்போது மணிக்கு மேல்தான் எல்லா கடைகளும் திறப்பாங்க. அதனால கொலை நடந்த சமயம் எல்லா கடைகளும் மூடியிருந்திருக்கு. கொலைகாரன் வந்ததையோ, போனதையோ யாரும் பார்க்கலை.”

“அப்புறம்?”

“ஸ்டூடியோவில ரெண்டே ரெண்டு பசங்க சார். அவருக்கு உதவியா வேலை பார்க்கிறாங்க. அவங்களை சக்கையா விசாரிச்சுட்டேன். ஒரு மோடிவ் வேணாமா? அது புரியலை. ஒரு விதமான லீடும் கிடைக்கலை. ஸ்டூடியோவோட இணைஞ்சி ஒரு ரூமல்தான் விமல்தாஸ் தங்கியிருந்தார். அந்த ரூமலோந்து டெலிபோன் நம்பர்ஸ் குறிச்சி வச்ச ஒரு சின்ன புக்கும், தன்னோட நண்பர்கள், கஸ்டமர்கள் விலாசங்களை குறிச்ச ஒரு அட்ரஸ் புக்கும் கைப்பற்றினேன். அதில் உள்ளவங்களை எல்லாம் விசாரிச்சுட்டிருக்கேன். பிரயோ ஜனமா ஒரு தகவலும் இல்லை.”

“ஐஸீ.”

“அவர் ரூமில் ஒரு லவ் லெட்டர் கிடைச்சது. சிந்துஜான்னு ஒரு பொண்ணு விமல்தாசுக்கு உருகி உருகி எழுதியிருக்கு. யார் அந்த சிந்துஜான்னு இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியலை. லெட்டர்ல அட்ரஸ் எதுவும் இல்லை.”

“மிஸ்டர் அமுதவன், உங்ககிட்ட சில உண்மைகளைச் சொல்ல விரும்பறேன். இந்த கொலைக்கு கண்ணால நேரடியாப் பார்த்த ஒரு சாட்சி இருக்கு.”

“மை குட்னெஸ்! யார் அது?”

“அந்த விட்னெசுக்கு இந்தக் கொலைக்கான முழுப் பின்னணி விபரமும் தெரியும். கொலை செஞ்ச ஆளைத் தெரியாது. ஆனா கொலை செய்ய அவனை அனுப்பி வெச்ச சூத்திரதாரியைத் தெரியும். அவர் ரொம்ப ஃபவர்புல் மேன். அவர் ஒரு பெரிய சதியில சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார். ஒரு அழுத்தமான ஆதாரமா அவரை விமல்தாஸ் போட்டோ எடுத்துட்டார். அந்த நெகடிவ்களை கைப்பற்றணும் அவருக்கு. அதுக்காக நடந்த கொலை இது. ஆனா நெகடிவ்களை அவர் கைப்பற்றலை. அவர் அனுப்பிச்ச ஆள் ஏமாந்துட்டான். நெகடிவ்களை விமல்தாஸ் ரகசியமா பத்திரப்படுத்திட்டார். அதைக் கண்டுபிடிச்சா அந்த விட்னெஸ் எங்கே வேணும் னாலும் வந்து முழு விபரமும் சொல்தா எங்கிட்ட ப்ராமிஸ் பண்ணிருக்காங்க.”

“ஒரு கொலை சம்பந்தப்பட்ட விட்னெஸ் மறைச்சி வைக்கிறது சட்டப்படி தப்பில்லையா பரத்?”

“தர்மப்படி கரெக்ட் சார். இப்போ அந்த விட்னெஸ் முன் வந்து வாக்குமூலம் கொடுத்தா... அந்த விட்னெஸ் நீங்க கோர்ட்டுக்கு கொண்டு வந்துக்குள்ளே தீர்த்துடுவாங்க. கேஸ் ஹோகயா! பார்ட்டி அவ்வளவு பெரிய ஆள் சார். நான் சொல்ற நெகடிவ்சை வெச்சி அந்த வி.ஐ.பி.யை வேற ஒரு பெரிய விஷயத்துக்காக கேள்வி கேக்காம அரெஸ்ட் பண்ண முடியும். தடா சட்டம் கை கொடுக்கும். அவரை உள்ளே தள்ளினப்புறம் மர்டர் கேசும் சார்ஜ் பண்ணுவாங்க. சுலபம்.”

அமுதவன் தன் தாடையைத் தேய்த்துக் கொண்டு யோசித்தார்.

“என் ஃபிரண்டு ஒரு தமிழ் படத்துக்கு போய்ட்டு வந்தான். படம் எப்படி இருக்குன்னு கேட்டேன். வசனம் எல்லாம் தெளிவா புரிஞ்சது. ஆனா கதைதான் புரியலைன்னு சொன்னான். அந்த மாதிரி டிடெய்ல்ஸ் நீங்க சொல்லாததால எனக்கு குழப்பமாத்தான் இருக்கு. எனவே, நான் உங்களுக்கு என்ன உதவி செய்யணுங்கறிங்க?”

“இந்த மர்டர் கேஸ்ல இதுவரைக்கும் நீங்க விசாரிச்ச

நபர்களோட ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ், நீங்க கைப்பற்றின அட்ரஸ் புக், டெலிபோன் புக் இதெல்லாத்தோட ஜெராக்ஸ் காப்பி வேணும் சார்.”

“ஓக்கே, தர்றேன்” என்றார்.

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பின் காரில் பரத் அந்த ஸ்டேட்மெண்ட்களில் படித்துக் கொண்டே வர், சசிலா காரை ஓட்டினார்.

“இப்போ எங்கே போறோம்?”

“நம்ம ஆபீசுக்கு.”

வந்தார்கள்.

“நம்பிக்கையான நபர்னா ஒண்ணு அவர் இந்த டெலிபோன் புக்லே, இல்லைன்னா அட்ரஸ் புக்குல இடம் பெற்றிருக்கணுமா இல்லையா?”

“ஆமாம்.”

“அட்ரஸ் புக்கை முதல்ல எடுத்துக்கலாம். அகர வரிசையில் எழுதி வெச்சிருக்கார். எண்ணிட்டேன். மொத்தம் இருநூத்தி நாப்பது அட்ரஸ் இருக்கு. வேடஸ், ஜெண்ட்ஸ் எல்லாம் கலந்திருக்கு. இதில நூத்தி எழுபத்தெட்டு பேருக்கு போன் இருக்கு. இதில சில பேரைத்தான் அமுதவன் விசாரிச்சிருக்கார். நாம என்ன செய்றோம்னா... ஒவ்வொருத்தரா ஃபோன் செஞ்சி பிடிக்கறோம். ஒரே ஒரு கேள்வி கேக்கறோம்.”

“என்ன கேள்வி?”

“கொலை செய்யப்பட்ட அன்னைக்கு காலைல விமல்தாஸ் உங்களை சந்திச்சாரா இல்லைன்னா உங்க வீட்டுக்கு வந்தாரா?”

“கிழிஞ்சது.”

“கழட்டிக் கொடு. ரவியை தச்சிட்டு வரச் சொல்றேன்.”

“ச்சீ! நூத்தி எழுபத்தெட்டு பேருக்கு போன் செய்யறதுன்னா விரலே தேய்ஞ்சு போய்டும் பரத்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் தேயாது. உதாரணமா கல்யாணம் செய்துக்கறாங்க...”

“போதும் உங்க உதாரணம். போனை இந்தப் பக்கம் வைங்க. ஆரம்பிக்கிறேன் இந்த ஆனந்தராஜன்ல” என்றான் லிஸ்ட்டைப் பார்த்து.

பரத் டெலிபோன் எடுத்து வைத்து விட்டு “இரு” என்று யோசித்தான். தன் பாக்கெட்டிலிருந்து அந்த துண்டு சீட்டை எடுத்துப் பார்த்தான்.

41 - 24 - 36.

“சசி, ஒருவேளை இது ஒரு டெலிபோன் நம்பரா இருந்தா? சிந்துஜாவைக் குழப்பறதுக்காக மூணு நம்பர் மாதிரி நடுவில இரண்டு கோடு போட்டுப் பிரிச்சி எழுதிருக்கலாம். டெலி போன் நம்பர்ஸ் லிஸ்ட் மட்டும் எடு! 412426! இந்த நம்பர் இருக்கானு பாரு.”

சசிலா அந்த லிஸ்டில் விரல்களை ஓட்டிப் பார்த்தான்.

“இல்லை பரத்.”

“ஒண்ணு செய்யலாம்.”

“இந்த நம்பருக்கு போன் செஞ்சி பேசலாம்.”

“வேணாம். டைரக்டரி என்கொயரில் இந்த நம்பரோட அட்ரஸ் வாங்கிக்கலாம். போன்ல பேசறதை விட நேர்ல போறதுதான் நல்லதுன்னு படுத்து.”

பரத் டைரக்டரி என்கொயரி மூலம் அடையாறில் உள்ள அந்த போன் நம்பருக்கான ஜம்புலிங்கம் என்பவரின் விலாசத்தை அறிந்து ஒரு காகிதத்தில் குறித்துக் கொண்டான். எழுந்தான்.

“ரெண்டு பேரும் போக வேணாம். எல்லாருக்கும் நீ போன் பண்ணி வை. நான் மட்டும் இந்த அட்ரஸுக்குப் போய்ட்டு வந்துடறேன். ஆமாம், கேக்கணும்னு நினைச்சேன். இந்த சிந்துஜா உன் ஃபிரண்டுன்னு சொல்றே. நம்ம பில்லுக்கு காசு கிடைக்குமா?”

“நான் முதல்லயேப் பேசிட்டேன்.”

“என்ன?”

“நெகடிவ்சை கண்டு பிடிச்சிக் கொடுத்துட்டா, அவவேலை பார்க்கற கோல்டன் மெமரீஸ் கடையில புகுந்து எனக்குப் பிடிச்ச எத்தனை டி ஷர்ட் வேணும்னாலும் அவ கணக்கில வாங்கிக்கலாம்னு டெர்ம்ஸ் பேசியாச்சு.”

“நாசமாப் போக! ஒரு கார் வேற கேட்டுக்கிட்டிருக்கறே. இப்படி ஓசிக் கேஸா எடுத்துட்டு வந்தா, ஒரு கார் பொம்மைகூட வாங்கித் தர முடியாது.” கதவு வரை சென்று திரும்பி அவளை சில விநாடிகள் உன்னிப்பாக பார்த்து விட்டு மீண்டும் வந்தான்.

“என்னாச்சு?”

“சுசி, ஏதாவது விடுபட்டிருக்கான்னு பாத்ரூமுக்குள்ளேப் போய் செக் பண்ணிக்கிட்டு வந்து அப்புறம் போன் செய்ய ஆரம்பி.”

“என்ன உள்ளிங்க?”

“வழக்கமா ‘அட்டென்ஷன்’ல பார்த்துதான் பழக்கம். இப்ப ஏன் பின்ன ‘ஸ்டாண்ட் - அட் ஈஸ்’ல தெரியுது?” என்று கேட்டு விட்டு அவள் புரிந்து கொள்ளும் முன்பாக விரைவில் விலக்கினான்.

9

அடையாறு வந்த பரத் காரின் வேகத்தைக் குறைத்து ஓரமாக நிறுத்தி பெட்டிக் கடையில் வாழைப் பழம் தின்று கொண்டிருந்தவனை அருகில் அழைத்து ஜம்புலிங்கத்தின் விலாசம் சொல்லி அந்த நகர் எங்கே இருக்கிறது என்று விசாரித்த போது அவன் எதற்காக மேலும், கீழும் பார்க்கிறான் என்பது புரியவில்லை.

ஆனால் அவன் வழி சொன்னான்.

அந்த நகர் வந்து அந்த ஒரு தெரு வந்து மாப்பிள்ளை ஊர்வல வேகத்தில் காரை உருட்டி கதவு எண் பார்த்துக் கொண்டே வந்து... 19, 20, 21... இதோ 22! நிறுத்தினான். இறங்கினான்.

தனி வீடு, பங்களா என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இரண்டு மாடிகளுடன் பெரிதாக இருந்தது. காம்பௌண்ட் சுவர், வாட்ச்மேன் கூண்டு எல்லாம் இல்லாமல் உடனடியாக சாலையை அடுத்தது வீடு.

விசாலமான ஹாலுக்கு வந்து பெல் சலிட்ச் தேடி தோற்று கதவைத் தட்டிக் காத்திருந்த விநாடியில் ஜம்புலிங்கத்திற்கு மீசை இருக்குமோ, இருக்காதோ என்று யோசித்தான்.

மீசை இல்லை - கதவைத் திறந்த ஜம்புலிங்கம் வயது வெற்றிலைக் குதப்பல் அம்மாவுக்கு. பெரிய பொட்டு, ஜம்புலி பைசா நாணயத்தைப் பதுக்கலாம். வில்லாக கதம்பத்தைக் கொண்டையில் வைத்திருந்தாள்.

“மிஸ்டர் ஜம்புலிங்கம் இருக்காரா?”

“அப்படி யாரும் இங்கே இல்லைங்களே.”

“இதானே இருபத்தி ரெண்டாம் நம்பர் வீடு.”

“ஆமாம்.”

“இந்த வீட்டு போன் நம்பர்தானே 412436?”

“ஆமாம்.”

“அப்போ ஜம்புலிங்கம் வீடுதானே? அவர் பேர்லதானே போன் இருக்கு.”

“ஓ. அதை வெச்சு கேக்கிறீங்களா? அவர் போனை நாங்க உபயோகிச்சிட்டிருக்கோம்.”

“உள்ளே வந்துப் பேசலாமா?”

“பரவால்லை. இப்படியே சொல்லுங்க. என்ன விஷயம்?”

“உங்களுக்கு ஃபோட்டோகிராபர் விமல்தாஸ் தெரியுமா?”

“தெரியாதே.”

“இந்த வீட்ல யார், யார் இருக்கிங்க?”

“நான், செட்டியாரு, எங்க பொண்ணு.”

“சரி, செட்டியாரைக் கூப்பிடுங்க. அவருக்குத் தெரிஞ்சிருக்கலாம்.”

“செட்டியார் தேவகோட்டை போயிருக்கார்.”

“எப்ப போனார்?”

“போய் ஒரு வாரமாச்சி.”

“உங்க பொண்ணு என்ன செய்யுது?”

“புஸ்த்தவம் படிச்சிக்கிட்டிருக்கு. எதுக்கு இவ்வளவு விசாரிக்கிறிங்க?”

“நான் போலீசோட சம்பந்தப்பட்டவன்.”

“அய்யோ! உங்களை நிக்க வெச்சேப் பேசிட்டேனே தம்பி. உள்ளே வாங்க. உக்காருங்க. தாகத்துக்கு தண்ணி சாப்பிட்டுறிங்களா? இருங்க, என் பொண்ணைக் கூப்பிடறேன். வள்ளியம்மே! வள்ளியம்மே!”

பரத் உள்ளே வந்து மூங்கில் சோபாவில் அமர்ந்து சிரித்துக் கொண்டான். போலீஸ் என்கிற ஒரு வார்த்தைக்கு ஆச்சியிடம் இவ்வளவு மரியாதையா?

வள்ளியம்மை கவுனிலா, சூரிதாரிலா, தாவணியிலா, நைட்டியிலா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்க... இந்த நாலிலும் இல்லாமல் அறைக்குள்ளிருந்து குழந்தையோடு வந்த வள்ளியம்மை புடவையில் இருந்தாள்.

ஏமாற்றத்தை மறைத்துக் கொண்ட பரத், “இது உங்க குழந்தையா?” என்றான்.

“ஆமாம். மூணு மாசம் தான் ஆகுது.”

“செட்டியாருக்கு இங்கே என்ன பிசினெஸ்?”

“வட்டிக் கடை வெச்சிருக்கார்.”

“எங்கே?”

“வீட்டையேதான். அதுக்கு என்ன கவுண்ட்டர் அடிக்கணுமா? டெக்கரேட்பண்ணுமா? லைசென்ஸ் வாங்கி சுவத்தில மாட்டிட்டு, ரசீது புத்தகம் அடிச்சிக்கிட்டு உக்கார வேண்டியதுதானே?”

“செட்டியாருக்கு ஃபோட்டோகிராபர் விமல்தாசுக்கும் பழக்கம் இருக்குமா? உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“நேத்து பேப்பர்ல சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்னு பேப்பர்ல போட்டிருந்தாங்களே அந்த விமல்தாஸா? சேச்சே! இவருக்கும் அவருக்கும் என்ன பழக்கம் இருக்கப் போகுது?”

“ஒரு விசாரணைக்குக் கேட்டேன். கொஞ்சம் ஞாபகப் படுத்திப் பாருங்க. முந்தா நாள் இந்த விமல்தாஸ் உங்க வீட்டுக்கு வந்தாரா?”

“சேச்சே! நான் இங்கேயேதான் உக்காந்திருக்கேன். நகை அடகு வைக்க, திருப்பிட்டுப் போக பலபேர் வந்தாங்க. இவர் ஒண்ணும் வரலை.”

ஆக ‘41 - 24 - 36’ என்பது ஒரு போன் நம்பர் இல்லை என்று தீர்மானித்துக் கொண்ட பரத் எழுந்து கொண்டு, “ரைட்டுங்க. ரொம்ப தேங்க்ஸ். இந்த பாப்பா பேரு மெய்யம்மையா?” என்றான்.

“அட! எப்படி கரெக்ட்டா சொன்னிங்க?” என்றாள் பாட்டி.

“அது ஒரு கலைங்க. வர்றேன்.” என்று வெளியேறி காருக்கு நடந்தான்.

★

★

★

சூசிலா அந்த அட்ரஸ் லிஸ்ட்டில் போன் உள்ளவர்களில் பாதி பேருடன் பேசி முடித்து விட்டு சோம்பலாக கைகளை உதறிக் கொண்டாள்.

இல்லைங்க! வரலைங்க! இல்லைங்க! வரலைங்க! - இதே பதிவை எத்தனை பேர் எத்தனை விதமாய்ச் சொல்கிறார்கள்.

பெல் அடித்து ரவியை வரச் சொல்லி காபி வாங்கி வரச் சொல்லி விட்டு நாற்காலியில் சற்று அசதியாக சாய்ந்த போது...

டெலிபோன் ஒலித்து... எழுந்து... “ஹலோ எம்.டி.ஏ.” என்றாள்.

“மிஸ்டர் பரத் இருக்காரா?” ஒரு பதட்டமான ஆண் குரல் விசாரித்தது.

“வெளில போயிருக்கார். நீங்க யாரு?”

“சுசிலா இருக்காங்களா?”

“சுசிலாதான் பேசறேன்.”

“மேடம், என் பேர் ஜெயராமன். எனக்கு அர்ஜெண்ட்டா உங்க உதவி வேணும். விமல்தாஸ் அந்த ஆறு நெகடிவ்களை என்கிட்டதான் ஒப்படைச்சிருந்தான். அது எதிரிங்களுக்கு எப்படியோ தெரிஞ்சிப் போய் என் வீட்டுக்கு வந்துட்டாங்க. நான் நெகடிவ்வை எடுத்துக்கிட்டு வீட்டை விட்டு ஓடி வந்துட்டேன். அவங்க என்னைத் துரத்திச்சிட்டு வர்றாங்க. நான் உங்க ஆபீஸ் வர்றதுக்குள்ளே அவங்க என்னை மடக்கிடுவாங்களோன்னு பயமா இருக்கு.”

“மிஸ்டர் ஜெயராமன். இப்ப நீங்க எங்கே இருந்து பேசறீங்க?”

“எக்மோர் ஸ்டேஷன் வாசல்ல இருக்கிற பப்ளிக் பூத்லேர்ந்து பேசறேன்.”

“நான் உடனே புறப்பட்டு அங்கே வர்றேன். அங்கேயே இருங்க. மறைவா பத்திரமா இருங்க. என்னை உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியுமா?”

“தெரியுங்க. பார்த்திருக்கேன். சிந்துஜா ஒரு தடவை காமிச்சாங்க. நீங்க வர்றிங்களா? சீக்கிரம் வாங்க. அதை ஒப்படைச்சிட்டாதான் எனக்கு முச்சு வரும்.”

போனை வைத்த சுசிலா உடனே புறப்பட்டாள்.

டைப் செய்து கொண்டிருந்த மாதவியிடம் வந்து, “பரத் வந்தா, ஒரு செய்தி வந்து அர்ஜெண்ட்டா எக்மோர் ஸ்டேஷன் வரைக்கும் போயிருக்கேன்னு சொல்லு. அவரை இங்கேயே வெய்ட் பண்ணச் சொல்லு. ஆறு நெகடிவ்ஸ் கிடைச்சி ருச்சின்னு சொல்லு. சீக்கிரம் வந்துடறேன்” என்று விட்டு சாலைக்கு வந்து ஆட்டோ பிடித்தாள்.

எக்மோர் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து இறங்கினாள்.

ஏதோ ரயிலுக்கு யாரோ போனார்கள். ஏதோ ரயிலிலிருந்து யாரோ வந்தார்கள். ஆக எப்போதும் தலைகள், தலைகள், தலைகள், தலைகள். டெலிபோன் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்து நின்று கொண்டு நாலாப் பக்கமும் பார்த்தாள்.

யார் அந்த ஜெயராமன்?

“ஹலோ” என்று ஒரு லெதர் பையுடன் பதட்டமாக வந்தான் அவன். “நான்தான் ஜெயராமன். அப்படி கூட்டமில்லாம ஓரமாப் போயிடலாமா?” என்றான்.

அவனைத் தொடர்ந்தாள் சுசிலா. கார்கள் சில காத்துக் கொண்டிருந்த பகுதிக்கு வந்ததும், “முதல்ல பிடிங்க” என்று வந்தன் கைப்பையின் ஜிப்பை இழுத்து, உள்ளே கை விட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு “பாருங்க” என்றான்.

எதைப் பார்க்கச் சொல்கிறான் என்று புரியாமல் அந்த கைப்பைக்குள் பார்த்து அதிர்ந்தாள். கைப்பைக்குள் கை விட்டு ஒரு துப்பாக்கியை பிடித்திருந்தான் அவன். அதன் முனை அவனை குறிபார்த்தது.

“மரியாதையா சத்தம் போடாம ஏறும்மா கண்ணு. உன்னை வெச்சி இனிமேதான் அந்த நெகடிவ்வைக் கண்டுபிடிக்கணும்.”

அருகில் நின்ற காருக்குள் வேறு வழியில்லாமல் ஏறினாள். காரில் ஏறக்கனவே மூன்று தடியர்கள் இருந்தார்கள். ஜெயராமன் என்று தன்னை அழைத்துக் கொண்டவனும் ஏறி அவளருகில் அமர்ந்ததும் கார் புறப்பட்டது.

சுசிலாவுக்கு அந்தப் பக்கம் அமர்ந்திருந்தவன் காவிப் பற்கள் தெரிய அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“நீங்க எல்லாம் யாரு? என்னை எங்கே கடத்திட்டுப் போறிங்க?”

“பாருப்பா. பாப்பா கேள்வி கேக்குது. ஆஃப் பண்ணு. கேஸ்ட் கேக்கணும்”

காவிப்பல்காரன் கர்சீப் எடுத்து சுசிலா முகத்தில் வைத்து அழுத்தினான். சுசிலா ஏழாவது விநாடியில் மயங்கி சரிந்தாள்.

★ ★ ★

பரத் அலுவலகம் திரும்பிய போது, மாதவி செய்தி சொன்னாள்.

நெகடிவ்ஸ் கிடைத்து விட்டதா? வெரிகுட். இவள் போன் செய்த நபர்களில் ஒருவரிடம் இருந்திருக்க வேண்டும். சரி. அதைப் பெற்றுக் கொள்ள அவர் வீட்டுக்குத்தானே போக வேண்டும். எதற்கு எக்மோர் ஸ்டேஷன்?

புரியாமல் நாற்காலியில் அமர்ந்து அந்த அட்ரஸ் லிஸ்ட்டை எடுத்து பார்த்தான். பாதி பேருக்குத்தான் செய்திருக்கிறாள் என்பது அந்தப் பெயர்களுக்கு அருகில் ஒரு ஸ்கெட்ச் பேனாவால் அவள் டிக் செய்து வைத்திருந்ததில் இருந்து தெரிந்தது.

பரத் ஒரு சிகரெட் எடுத்து பற்ற வைத்துக் கொண்டு, தீக்குச்சியை ஆஷ்ட்ரேயில் போட்ட போது டெலிபோன் ஒலித்தது. எடுத்தான்.

“ஹலோ எம்.டி.ஏ. பரத்!”

“வணக்கம் தம்பி சௌக்கியமா?” என்று ஆண் குரல்.

“சௌக்கியம்தான். நீங்க.”

“என் பேரு எக்ஸ்னனு வெச்சுக்கோன்னு சொல்ற பயந்தாங் கொள்ளி இல்லைப்பா நான். இன்ஷியலோட சொல்வேன்.

ஆர்.கே.நந்தகோபால் பேசறேன் தம்பி.”

விரல்களில் இருந்து சிகரெட் நழுவு இருந்தது.

“என்ன தம்பி, என்கிட்டேர்ந்து போன் எதிர்பார்க்கலையா?”

“என்ன விஷயம் சொல்லுங்க சார்?”

“என்னோட ஆளுதான் விமல்தாசை சுட்டான். அதை அவனோட காதலி சிந்துஜா மறைஞ்சி நின்று பார்த்திருக்கிறதும், விமல்தாஸ் சுலபமா ஏமாத்தினதும் புரியாம கொலையை மட்டும் சுத்தமா செஞ்சிட்டு வந்துட்டான். உருப்படாத ஆளு. இப்ப என்ன ஆச்சு? அந்த பொண்ணு போலீஸ்கிட்ட போகாம உங்க கிட்ட வந்திடுச்சி. நீங்க அந்த நெகடிவ்ஸை கண்டுபிடிச்சி என்னை உள்ளேத் தள்ளுறதில் தீவிரமா இறங்கிட்டிங்க. இதுக்கு டிபார்ட்மெண்ட் உதவி வேற உங்களுக்கு. என்னடா நேர்ல நின்னு பார்த்த மாதிரி எல்லாம் சொல்றானேன்னு பார்க்கறிங்களா தம்பி? நமக்கு எங்கேயும் ஆளுங்க தம்பி.”

“சார், ஒரு இளைஞனை அனாவசியமா கொன்னது நியாயமா?”

“அனாவசியமாவா? இல்லையே. என் விஷயத்தில மூக்கு நீட்டினாலே பிடிக்காது. அவன் உடம்பு முழுக்க நீட்டினான். நெகடிவ்ஸை அழிச்சிட்டு அவனை அழிச்சிடுன்னு சொன்னேன். கொஞ்சம் தப்பு நடந்து போச்சு.”

“சரி, இப்ப எதுக்கு எனக்கு போன் செஞ்சிங்க?”

“ஒரு கோரிக்கை வைக்கிறதுக்குத்தான்.”

“என்ன?”

“இந்த நெகடிவ்ஸை நீங்க கண்டுபிடிக்க வேணாமனு நான் சொல்ல மாட்டேன். தாராளமா கண்டுபிடிங்க தம்பி. நீங்க சாமர்த்தியசாலி. கண்டிப்பா கண்டுபிடிப்பிங்க. கண்டுபிடிச்சிட்டு கொண்டு வந்து என்கிட்டே கொடுத்துடுங்க. சரியா?”

“நான் என்ன முட்டாளா?”

“இல்லை. பயங்கர புத்திசாலி.”

“எந்த நம்பிக்கை நெகடிவ்சை உங்ககிட்ட கொண்டு வந்து கெடுப்பேன்னு எதிர்பார்க்கறிங்க?”

“புத்திசாலியா இருந்தாலும் பாசமுள்ள காதலன்னு நம்பறதாலதான்.”

“என்ன சொல்றிங்க?”

“உங்ககிட்டேயே பேசி போரடிக்குது. சுசிலாகிட்ட கொஞ்சம் போனை கொடுங்களேன். மிச்சத்தை சுசிலாகிட்ட பேசறேன்.”

“சுசிலா இங்கே இல்லை. வெளில போயிருக்கா.”

“யார் கூட போயிருக்கா?”

“மிஸ்டர் ஆர்.கே.என்?” என்று கோபம் காட்டினான்.

“ஸாரி. யார் அழைச்சுட்டுப் போயிருக்காங்கன்னு கேக்க வந்தேன்.”

“யாருமில்லை. தனியாதான். ஏன்?”

“பரத்தப்பாப் பேசலாமா? எக்மோர் ஸ்டேஷன் வரைக்கும் தான் சுசிலா தனியா போயிருக்கா. அங்கேர்ந்து சில பேர் அழைச்சிட்டுப் போயிருக்காங்க.”

“வாட்?”

“அந்த சில பேர் ஆர்.கே.என்னுக்கு வேண்டியவங்க. சுசிலாவை பத்திரமா அழைச்சிட்டுப் போய் பத்திரமா வைச்சிருக்காங்க.”

“நோ!”

“நோ’ன்னு கத்தினா இல்லைன்னு ஆய்டுமா?”

“நான் நம்ப மாட்டேன்.”

“நிஜம்தாம்ப்பா. நேரா சொல்லணுமா? சுசிலாவை மயக்க ஊசி போட்டுக் கடத்தி என் கஸ்ட்டில வெச்சிருக்கேன் தம்பி.

இப்போ அந்த நெகடிவ்சை என்கிட்ட ஒப்படைப்பியா தம்பி?”

“சுசிலா அவ்வளவு தூரம் ஏமானி இல்லை.”

“சரி, போனை வெச்சிடு. அவளையே போன்ல பேசச் சொல்றேன். அப்புறம் மறுபடி நாம பேசலாம்.”

பரத் போனை வைத்தான்.

மற்றொரு போன் எடுத்து தன் ஏரியா எக்ஸ்சேஞ்சில் தன் ஏ.ஈ. நண்பரை அழைத்தான்.

“என் நம்பருக்கு இப்ப ஒரு போன் வரப் போகுது. அதை எப்படியாச்சும் ட்ரேஸ் பண்ணிக் கொடுத்துடுங்க. ப்ளீஸ்... ரொம்ப முக்கியம் இது.”

வைத்து விட்டு நகம் கடித்துத் துப்பினான் பரத்.

சுசிலா எப்படி முட்டாள்தனமாக அங்கே மாட்டிக் கொண் டான்? போன் ஒலித்ததும் பாய்ந்து எடுத்தான் பரத்.

“ஹலோ பரத்” என்றான்.

“பரத், நான் தான் சுசிலா. என்னை சாமர்த்தியமா கடத்தித் டாங்க. நாலஞ்சு தடியங்க இருக்காங்க. எனக்கு பயமா இருக்கு. ஒண்ணு ஒப்பாரி வெச்ச அழணும் போல இருக்கு. ஏ.சி. குளிர் தாங்கலை. என்னை எப்படியாச்சும் காப்பாத்திடுங்க பரத். அவங்க என்ன கேட்டாலும் கொடுத்திடுங்க. எல்லார் கிட்டயும் ஆயுதம் இருக்கு. பாத்ரூம் மட்டும் தான் தனியா போக விட்டாங்க. எனக்கு பயமா இருக்கு. நீங்க அவங்க சொற்படி நடந்துக்கலைன்னா நிச்சயமா என்னைக் கொலை செஞ்சிடுவாங்க. எனக்காக நீங்க ஒப்பாரி வெச்ச அழ வேண்டியிருக்கும். ப்ளீஸ்...பரத். காப்பாத்துங்க.”

அத்தோடு லைன் துண்டிக்கப்பட்டது. போனை வைத்தான். ஒரு நிமிடத்திற்கு பிறகு மீண்டும் ஒலித்தது. எடுத்தான்.

“என்ன பரத், பேசினிங்களா?”

“ம்” என்றான் சுரத்தில்லாமல்.

“இப்ப ஒத்துக்கறிங்களா சசிலா எங்க கஸ்ட்டில இருக்கிறதை?”

“வேற வழி.”

“அந்த நெகடிவ்சை என்கிட்ட ஒப்படைக்கிறங்களா?”

“அய்யோ! அதை இன்னும் கண்டுபிடிக்கலையே...”

“கண்டுபிடிங்க! அதை விட என்ன வேலை? அன்பான காதலி ஆபத்தில மாட்டிக்கிட்டிருக்கா. அவளை சேதமில்லாம மீட்டாகணும். அதை மனசுல வச்சிக்கிட்டு தீவிரமா கண்டுபிடிங்க தம்பி.”

“இதோ பாருங்க சார். இதுவரைக்கும் எந்த க்ளூவும் கிடைக்கலை.”

“முயற்சி பண்ணுங்க.”

“சசிலா மேல ஒரு நிழல் கூட விழக் கூடாது.”

“ஷோ கேசுக்குள்ள இருக்கிற பொம்மை மாதிரி தூசு கூட படியாம நான் பார்த்துக்கறேன். ஆனா நீங்க குறுக்கு புத்தியால யோசிச்சா... சசிலா கற்போடவும் கிடைக்க மாட்டா. உயிரோடவும் கிடைக்க மாட்டா. இவ்வளவு ஒப்பனா என் பேர் சொல்லியே உங்களை மிரட்டறேன்னா என்னோட துணிச்சலையும், பின்னணியையும் நீங்க புரிஞ்சுக்கணும். சொன்னா செய்வேன்! அதனால நெகடிவ்ஸ் கண்டுபிடிங்க. எனக்கு போன் செய்யுங்க. அதை விட்டுவிட்டு போலீஸ் உதவிக்கு போய் ஒரு இராணுவ படையையே கூட்டிக்கிட்டு என்னைத் தேடி வந்தாலும்... நான் எதையும் ஒப்புக்க மாட்டேன். என் இடங்கள்ல சோதனை போட்டாலும் சசிலா கிடைக்க மாட்டா. அவமானப்பட்டுத்தான் திரும்பிப் போக வேண்டியிருக்கும். புரிஞ்சுதா?”

“புரியுது” என்றான் பரத் அவனுக்கே கேட்காமல்.

“குட். சீக்கிரம் கண்டுபிடிச்சிட்டு தகவல் சொல்லுங்க.”

பரத் வெறுப்பாக போனை வைத்தான்.

பரத் மீண்டும் அந்த எக்ஸ்சேஞ்ச் ஜே.ஈ. நம்பரைத் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்த போது...

“ஸாரி சார். டிரேஷன் பத்தலை. எந்த நம்பர்லேந்து பேசினாங்கன்னு கண்டுபிடிக்க முடியலை.”

“என்ன சார் இது! ச்சே!”

“வாட் டு டு? ஆனா நுங்கம்பாக்கம் எக்ஸ்சேஞ்சலேர்ந்து வந்த கால் அது”

பரத் ஏமாற்றமாக போனை வைத்த போது, “மே ஐ கமின் சார்?” என்று கதவில் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்த சிந்துஜாவை வெறுப்பாகப் பார்த்தான்.

“என்ன சார் அப்படிப் பார்க்கிறீங்க?”

“பேசாம போலீசுக்குப் போயிருக்க வேண்டியதுதானே நீங்க. எதுக்கு எங்ககிட்ட வந்தீங்க? இப்பப் பாருங்க... அவங்க சசிலாவை கடத்திக் கொண்டு போய் வெச்சுக்கிட்டு மிரட்டறாங்க” என்று முழு விபரமும் வேகமாகச் சொன்னான் பரத்.

“ஸாரி பரத். ஐம் வெரி ஸாரி. வாங்க. நீங்க எங்கே கூட்டிட்டுப் போனாலும் வர்றேன். யார்கிட்டே சொல்லச் சொன்னாலும் சொல்றேன்” என்றான் சிந்துஜா.

“உக்காருங்க சிந்துஜா. நான் எரிச்சலை உங்ககிட்ட காட்டினேன். இந்த சூழ்நிலைல நாம யார்கிட்டயும் போக முடியாது. சிக்கல்!”

“ஏன்? அவரே தன் பேரைச் சொல்லி மிரட்டிருக்கார். அவர்தான் சசிலாவைக் கடத்தி வெச்சிருக்காருன்னு தெளிவா தெரியுது. உங்களுக்கு டிபார்ட்மெண்ட்ல இல்லாத இன்ஃப்லுயென்சா?”

“டி.ஜி.பி. கூட அறிமுகம்தான். ஆனா இப்ப போலீஸ் அதிகாரிகளோட அவரைப் போய் பார்க்கிறோமனு வைங்க. நானா? பரத்துக்கு போன் செஞ்சனா? எப்போ? விமல்தாசை

நான் கொலை செய்யச் சொன்னேனா? எல்லாம் கற்பனை! அபாண்டம்னு சொல்லிடுவார். என்ன ஆதாரம் இருக்கு?”

“அவர் போன்ல மிரட்டினப்ப நீங்க அதை டேப் செஞ்சிருக் கலாம்.”

“அவர் போன் செய்வாருன்னு எனக்குத் தெரியாது. அப்படியே செஞ்சிருந்தா கூட ‘இது என் குரல் மாதிரி யாரோ பேசியிருக்காங்க’ன்னு சொல்வார்.”

“அப்போ சசிலாவை மீட்க என்னதான் வழி?”

“ஹோல்ட் அவர் கைல இருக்கு. எதுவும் செய்யக் கூடியவர். ரிஸ்க் எடுக்கறது தப்புன்னு படுத்து. அந்த நெகடிவ்ஸை கண்டு பிடிச்சி தையைச்ச சுத்தி வீசிட்டு, யாரோ எக்கேடா கெட்டுப் போகட்டும்னு சசிலாவை பத்திரமா மீட்டுக்கறதுதான் ஒரே வழி.”

“கண்டுபிடிச்சிட்டிங்களா?”

“இல்லையே. அந்த நம்பர் போன் நம்பரா இருக்கலா மோன்னு சந்தேகப்பட்டு அந்த அட்ரஸ்ல விசாரிச்சிட்டு வந்தேன். சசிலாகிட்ட ஒரு வேலை சொல்லிட்டுப் போயிருந்தேன். நல்ல வேளையா நீங்க வந்திங்க. இப்படி உக்காருங்க. கொஞ்சம் உதவி செய்றீங்களா?”

“கண்டிப்பா” என்றாள் சிந்துஜா.

“முதல் உதவி... நீங்க சேலைத் தலைப்பை ஒழுங்கா போட்டுக்கறதுதான்.”

“ஸாரி” என்று குனிந்து பார்த்து சரி செய்து கொண்டாள்.

“ரெண்டாவது உதவி... இந்த அட்ரஸ் புக்குல டிக் செய்யப்பட்டவங்க தவிர மிச்சம் பேரை போன்ல பிடிங்க. எப்படி கேள்வி கேக்கணும்னு சொல்லித் த்றேன்.”

பரத் விபரம் சொல்லித் தந்த பிறகு, சிந்துஜா சரியாய் இருந்த சேலைத் தலைப்பை சும்மா ஒருதரம் சரி செய்து கொண்டு போன் எடுத்து எண்கள் தொடத் துவங்கினாள்.

பரத் மற்றொரு போனை பத்தடி தள்ளி எடுத்துச் சென்று வைத்துக் கொண்டு அவனும் சில பேருக்கு போன் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

அரை மணி நேரம் கழித்து...

“பரத், இங்கே வாங்க. இந்த ரங்கசாமிகிட்டே பேசுங்க. கொலை நடந்த அன்னைக்கு இவர் விமல்தாசைப் பார்த்ததாச் சொல்றார்” என்று அவசரமாகச் சொன்னாள் சிந்துஜா.

பரத் வந்து ரிசீவரை வாங்கிக் கொண்டு “ஹலோ, ஐ”ம் பரத். மிஸ்டர் ரங்கசாமி, நீங்க என்ன சொல்றிங்க? அன்னைக்கு காலைல விமல்தாஸ் உங்க வீட்டுக்கு வந்தாரா?”

“வீட்டுக்கு வரலை சார்.”

“இப்ப சந்திச்சதா சொன்னிங்களே?”

“ஆமாம். சந்திச்சேன். ரோட்ல சந்திச்சேன்.”

“எத்தனை மணிக்கு?”

“காலைல ஏழேகால் இருக்கும்.”

“எங்கே வெச்ச சந்திச்சிங்க?”

“திருவான்மியூர்ல பார்த்தேன்.”

“எப்படி பார்த்திங்க? கொஞ்சம் விபரமா சொல்லுங்க ப்ளீஸ்.”

“எனக்கு திருவான்மியூர்லதான் வீடு. காலைல காய்கறி வாங்கறதுக்காக மெயின் ரோடுக்கு வந்தேன். அப்போ விமல்தாஸ் மாருதி கார்ல வந்தார். என்னைப் பார்த்துட்டு பிரேக் அடிச்சார். நான் கிட்டேப் போய் குட்மார்னிங் சொன்னேன். எங்கே சார் இந்தப் பக்கம்னு கேட்டேன். திருவான்மியூர்ல ஒரு முக்கியமான வேலையா வந்தேன். வேலை முடிஞ்சது. புறப்பட வேண்டியதுதான்னு சொன்னார். என்ன வேலைன்னு நானும் கேக்கலை. அவரும் சொல்லலை.”

“திருவான்மியூர்ல எக்ஸாட்டா நீங்க பார்த்தது எந்த இடத்தில?”

“ஜெயந்தி தியேட்டர் பக்கத்தில். அவர் கார் டுவேர்ட்ஸ் அடையாறு எல்.பி.ரோடுல வந்தது.”

“கார்ல வேற யாராவது இருந்தாங்களா?”

“வேற யாரும் இல்லை சார்.”

“நீங்க என்ன செய்றிங்க? எந்த வகையில் அவருக்குப் பழக்கம்?”

“நான் அசிஸ்டெண்ட் கேமிராமேனா வேலை பார்க்கறேன். அவர் ஒரு சினிமாவுல ஃபோட்டோகிராபரா வேலை பார்த்தார். அப்போ ஏற்பட்ட பழக்கம். அவ்வளவுதான்.”

“ரொம்ப தேங்ஸ். மேற்கொண்டு விபரம் தேவைப்பட்டா மறுபடி உங்களை காண்டாக்ட் பண்ணேன்.”

“வெல்கம்.”

பரத் வைத்து விட்டு, “ஏரியா வரைக்கும் புரியது. விமல்தாஸ் அந்த நெகடிவ்சை திருவான்மியூர்ல இருக்கிற ஒருத்தர் வீட்லதான் பத்திரப்படுத்தியிருக்கார்னு தெளிவாகுது. இப்ப நமக்கு கொஞ்சம் வேலை சுலபம். இதில திருவான்மியூர்ல உள்ள அட்ரஸ்களை மட்டும் தனியா டிக் மார்க் பண்ணிக்கலாம். அவங்களை மட்டும் விசாரிச்சாப் போதும்.” எனறான்.

அந்த லிஸ்ட்டில் டிக் மார்க் செய்ததில் திருவான்மியூரில் இருந்த மொத்த விலாசங்கள் நான்குதான். அதில் ஒருத்தர் ரங்கசாமி. மீதி மூன்று பேர்களில் இரண்டு பேர்களுக்கு போன் நம்பர் இருந்தது. ஒருவருக்கு போன் நம்பர் இல்லை. வெறும் விலாசம் மட்டுமே.

போன் உள்ளவர்களை தொடர்பு கொண்டு மாமூலாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு வழக்கமான கேள்வியைக் கேட்ட போது...

“அவரை நான் பார்த்தே பல மாசமாச்சி” என்றார் ஒருவர்.

“அன்னைக்கு நாங்க வீட்டைப் பூட்டிக்கிட்டு திருப்பதி போய்ட்டோம்” என்றார் ஒருவர்.

மீதி விசாரிக்கப்பட வேண்டிய போன் இல்லாத ஒரே விலாசம்.

எல்.ஹெச். ராஜ்குமார்,

172, 18வது குறுக்குத் தெரு, திருவான்மியூர், சென்னை.

“இவரை நேர்ல பார்த்துட்டு விசாரிச்சிட்டு வந்துடலாமா சிந்துஜா?”

“சரி” என்று புறப்பட்டாள் சிந்துஜா.

★

★

★

காரில் திருவான்மியூர் வந்து அந்த பதினெட்டாவது குறுக்குத் தெருவை கண்டுபிடிப்பதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது. கடைசியாக சக்கர அயர்ன் வண்டிக்காரன் தான் சரியாகச் சொன்னான். “இங்கே முப்பத்தெட்டாவது க்ராஸ் வரைக்கும் இருக்கு சார். யாருக்குமே குழப்பம்தான். நேராப் போய் வேப்பமரம் நிக்குது பாருங்க. அங்கே லெஃப்ட்ல திரும்பிஒரு தெருக்கோயில் இருக்கும் சின்னதா. அங்கே ரைட்ல கட் பண்ணுங்க. அதிலேர்ந்து செகண்ட் லெஃப்ட் போய் மறுபடி ஒரு ரைட் கட் பண்ணுங்க. பதினெட்டாவது கிராஸ் வந்துடும்.”

“ரொம்ப தெளிவுதான்” என்ற பரத் காரை கியர் மாற்றிப் புறப்பட்டான்.

வேப்ப மரம், சின்னக் கோயில் வரை சரியாக வந்து, பிறகு தொலைந்து போய் மறுபடி மறுபடி விசாரித்து வந்து சேர்ந்து... டோர் நம்பரைக் கண்டுபிடித்து நிறுத்தியபோது...

அந்த வீடு பூட்டியிருந்தது. வாசல் கேட்டுக்கு ஒருவன் கறுப்பு பெய்ண்ட் பூசிக் கொண்டிருந்தான்.

“நாங்க இந்த வீட்ல இருக்கிற ராஜ்குமாரைப் பார்க்க வந்தேம். வீடு பூட்டியிருக்குதே.”

“இப்பதான் பத்து நிமிஷம் முன்னாடி அவர் புறப்பட்டுப் போனார். பேங்க் வரைக்கும் போறதா சொன்னார். அரைமணி நேரத்துக்குள்ளே வந்து எனக்கு பெயிண்ட் வாங்க பணம் தர்றதா சொல்லிட்டுப் போனார்.” என்றான் அவன்.

“காத்திருக்கலாம் பரத்.”

“சோகமா இருக்கிறப்ப இளநீர் சாப்பிடக் கூடாதுன்னு சட்டம் எதுவும் இல்லைங்க. வாங்க, குடிக்கலாம்.”

காரை விட்டிறங்கி சற்றுத் தள்ளி மர நிழலில் உட்கார்ந்திருந்த இளநீர் ஆசாமியிடம் நடந்து வந்தார்கள்.

“தண்ணி நிறைய இருக்கிற மாதிரி சீவப்பா.”

சிந்துஜா கை கட்டி நின்று கழுத்து மணியைப் பல்லால் கடித்தாள்.

“சிந்துஜா, கேக்கறேன்னு தப்பா நினைக்காதிங்க. அவுட் ஆஃப் தி சிலபஸ் கேக்கறேன். நீங்களும், விமல்தாசும் ரொம்ப நெருக்கமா பழகினிங்களா?”

“ஆமாம், ரொம்ப, ரொம்ப!”

“நான் கேட்ட அர்த்தத்தைப் புரிஞ்சிட்டு சொல்ற பதிலா இது?”

“ஓ! நோ! ஒரு எல்லையை நாங்க தாண்டினதில்லை பரத். ரொம்ப டீஸண்ட். ரோட்ல கையைப் பிடிச்சிட்டு நடக்கறதுக்குக் கூட கூச்சப்படுவார்.”

“சரி, நல்லவேளை. வாட்ஸ் யுவர் நெக்ஸ்ட் பிளான்?”

“ஆர்.கே.என். தண்டிக்கப்படணும்.”

“அதுக்கும் நெக்ஸ்ட் பிளான் கேட்டேன்.”

“நிறைய சம்பாரிச்ச விமல்தாஸ் நினைவா ஒரு ட்ரஸ்ட் அமைக்கணும்.”

“நான் கேட்டது கல்யாணம் பத்தி!”

“எப்படி பரத் என்னால யோசிக்க முடியும்?”

“ஆனா உங்க பேரண்ட்ஸ் வற்புறுத்துவாங்களே... அவங்களுக்கு உங்க லவ் மேட்டர் தெரியுமா?”

“தெரியாது. அதான் குழப்பமா இருக்கு. இதை எப்படிச் சொல்ல முடியும்? என் சங்கடம் என் மனசோடவேப் போகட்டும்.”

“அதான் நியாயமும் கூட. என்னை அட்வைஸ் கேட்டா... ஆறு மாசம் தியானம் மாதிரி அமைதியா இருந்துடுங்க. மறக்க முடியாதுதான். ஆனா அதுக்கப்புறமும் உங்களோட வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் வேணும். ஒரு பிடிப்பு வேணும். பேரண்ட்ஸ் ஏற்பாடு செஞ்சா மறுக்காம கல்யாணம் பண்ணிக்கங்க.”

“இப்ப இதைப் பேச வேணாமே.”

“வேணாமே” என்ற பரத் அந்த வீட்டிற்கு பைக்கில் ஒருவன் உரிமையோடு வந்து இறங்குவதையும், பெயிண்டர் இவர்களைக் கை காட்டி விபரம் சொல்வதையும், அவன் திரும்பிப் பார்ப்பதையும் பார்த்து, “வாங்க சிந்துஜா, அந்த ராஜ்குமார் வந்தாச்சுன்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்.

இளநீருக்குக் காசு கொடுத்து விட்டு அந்த வீட்டிற்கு வந்து ராஜ்குமாரிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு கை குலுக்கியதும், அவன் வீடு திறந்து வரவேற்பறையில் நாற்காலிகளைக் காட்டினான்.

“ஃபேமிலி எல்லாம் ஒரு மேரேஜிக்கு ஊருக்குப் போயிருக் காங்க” என்றவன் பரத் கேள்வி கேட்டதும்...

“இல்லையே, என் வீட்டுக்கு விமல்தாஸ் வரலையே. ஃப்ராங்க்கா சொல்லணும்னா கொஞ்ச நாளை எனக்கும், அவருக்கும் ஆறு மாசம் முன்னாடி ஒரு சின்ன மனஸ்தாபம். என் பெண்ணோட காது குத்துக்கு பத்திரிகை அனுப்பியிருந்தேன். அதுக்கு வரவும் இல்லை. வாழ்த்து கூட அனுப்பலை. ஆனா பேபப்பர்ல செய்தி பார்த்துட்டு நான் ரொம்ப வருத்தப்பட்டேன்.” என்றான்.

சிந்துஜா ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி பரத் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“வெல்! நாங்க தேடிக்கிட்டிருக்கிற நம்பிக்கையானவர் நீங்க இல்லை. புறப்படறோம்” கை கூப்பி எழுந்தான் பரத்.

பரத் அந்த துண்டுச் சீட்டை மறுபடி எடுத்துப் பார்த்தான்.

‘41-24-36!’

“இதுல ஏதோ சூட்சுமம் இருக்கு. புரிய மாட்டேங்குது பாருங்க” என்று திரும்பின பரத் கண்களில் எதிர்புறம் இருந்த ஒரு வீடியோ லைப்ரரியின் போர்டு கண்களில் பட்டது.

விநாயகர் வீடியோஸ், 104, 18-வது குறுக்குத் தெரு, திருவான்மியூர், சென்னை - 41.

சென்னை - 41!

41!

அந்த முதல் ‘41’க்கு இதுதான் அர்த்தமோ? பிரகாசமானான் பரத்.

“சிந்துஜா, ஒரு லாண்டரி வண்டிக்காரனை விசாரிச்சப்ப இங்கே முப்பத்தெட்டாவது கிராஸ் வரைக்கும் இருக்குதுன்னு சொல்லலை?”

“ஆமாம்.”

பரத் உடனே இறங்கி அந்த பெய்ண்டரிடம் சென்றான். “ஏம்பா, நீ இந்த ஏரியாதானா? இங்கே இருபத்தி நாலாவது கிராஸ் ஸ்ட்ரீட் எங்கே இருக்கு தெரியுமா?” என்றான்.

“இதுக்குப் பேரல்லா அந்தப் பக்கம் வந்துதான் இருபத்தி நாலாவது குறுக்குத் தெரு.”

பரத் காரில் அமர்ந்து கிளப்பினான்.

“என்ன உங்க யூகம்?”

“கொஞ்சம் பேசாம இருங்க. ஐ மே பி ரைட், ஐ மே பி ராங்.

ஒரு சின்ன முயற்சி செஞ்சு பார்த்துடலாம்.”

பரத் 24-வது குறுக்குத் தெருவுக்கு வந்ததும், காரின் வேகம் குறைத்து.... 36-வது எண் உள்ள வீட்டைத் தேடினான்.

என் யூகம் சரியாக இருந்தால்... அந்த எண்களுக்கு இதுதான் அர்த்தமாக இருக்க வேண்டும். 41 - திருவான்மியூர்! 24 - குறுக்குத் தெரு! 36 - வீட்டு எண்!

42.... 41.... 40.... 39.... 38.... 37...

36-ம் நம்பர் வாசலில் நிறுத்தினான். சின்ன வீடுதான். தனி வீடு. நல்ல வேளையாக வீடு பூட்டியிருக்கவில்லை. இறங்கினார்கள்.

பரத் பெல் சவிட்சை அழுத்தினான்.

கதவைத் திறந்த மாடலிங் பெண் மாயா புரியாமல் பார்த்தாள்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி மேடம், நான் பரத். இவங்க சிந்துஜா ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி போட்டோகிராஃபர் விமல்தாஸ் கூட்டுக் கொல்லப்பட்டது தொடர்பா நாங்க விசாரிச்சிட்டிருக்கோம். வந்து...”

“உள்ளே வாங்க சார். இவங்கதான் அந்த சிந்துஜாவா?” என்ற மாயா, உட்காரச் சொல்லி, ஃபேன் போட்டு எதிரில் அமர்ந்து, “என் பேர் மாயா. மாடல் கேர்ள், நிறைய விளம்பரங்களுக்கு என்னை படம் எடுத்திருக்கார் விமல்தாஸ். என்னை சிஸ்டர் மாதிரி ட்ரீட் பண்ணுவார். எனக்காக அக்கறை எடுத்துக்கிட்டு நிறைய சான்ஸ் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கார். அன்னைக்குக் காலைல ஏழு மணி இருக்கும். காரெடுத்துக்கிட்டுத்தான் என் வீட்டுக்கு அவர் வந்தார்.”

உற்சாகத்தில் சிந்துஜா, “கை கொடுங்க பரத்” என்று குலுக்கினாள்.

“ம்... சொல்லுங்க” என்றான் பரத்.

“வந்து... ஒரு முக்கியமான கவர் உங்க வீட்ல பத்திரமா

வெச்சிக்கோ. அதை மறுபடி நானோ இல்லைன்னா என்னோட லவ்வர் சிந்துஜாவோ வந்து கேட்டாதான் கொடுக்கணும்னு சொல்லி ஒரு கவர் ஒப்படைச்சார். அதில, என்ன இருக்கும்னு அவரும் சொல்லலை. நானும் கேக்கலை. நான் உடனே சாமிப் படத்துக்குப் பின்னாடி பத்திரமா வெச்சிட்டேன். இப்ப எடுத்துட்டு வந்து தரவா?" என்றான் மாயா.

"ப்ளீஸ்... அதுக்காகதான் நாங்க அலைஞ்சிக்கிட்டிருக்கோம்."

மாயா சுவாமிப்படம் பின்னாலிருந்து கவரை எடுத்து வந்துக் கொடுக்க... பரத் கவரைப்பிரித்து ஆறு நெகடிவ் களையும் வெளிச்சத்தில் வைத்துப் பார்த்தான். மறுபடி கவருக்குள் போட்டு பேண்ட் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டான்.

"ரொம்ப நன்றி. ஓய்வா ஒரு நாள் வர்றேன்."

பரத்தும், சிந்துஜாவும் காரில் புறப்பட்டனர்.

சிந்துஜா, காரின் டேஷ் போர்டில் இருந்த பரத்தின் துப்பாக்கியைப் பார்த்து, "சுடுமா? இல்லை பொம்மையா?" என்றாள்.

"சுடும். நிஜம்" என்றான் பரத்.

"பரத், நெகடிவ்ஸ் கிடைச்சிடுச்சி. நேரா ஆர்.கே.என். வீட்டுக்கு வண்டியை விடுங்க" என்றாள் அவள்.

"ஒரு தீவிரவாத இயக்கத்துக்கு துணை போறது எவ்வளவு பெரிய தேச விரோதச் செயல்! அந்த தமிழ் நாகபடையோட வன்முறை வெறியாட்டத்தால எவ்வளவு உயிர்கள் பலியாகியிருக்குது. ஆர்.கே. என்னைப் பிடிக்கிறது மூலமா அந்த தீவிரவாத இயக்கத் தளபதிகளையும் கைது செய்ய முடியும். அந்த இயக்கத்தையே ஒடுக்க முடியும். ஆர்.கே.என்னைக் கைது செய்ய இதுதான் மிகப் பெரிய ஆதாரம். இதை அவன்கிட்டே தாரை வார்த்துட்டு சுசிலாவை மீட்கறதான்னு யோசனையா இருக்கு சிந்துஜா" என்றான் பரத்.

சிந்துஜா திடுக்கிட்டாள். "அதுக்காக? நெகடிவ்ஸை கொடுக்கலைன்னா சுசிலாவை நிச்சயம் கொலை செஞ்சிடுவான் பரத்."

"நெகடிவ்ஸை கொடுத்துட்டா அடுத்த செகண்ட் அதை அவன் எரிச்சிடுவான். மகத்தான ஒரு ஆதாரம் அழிஞ்சிடும். அதுக்கப்பறம் அவனை எதுவுமே செய்ய முடியாது."

"என்ன உங்க பிளான்?"

"அதான் யோசனை பண்ணேன். நெகடிவ்ஸையும் ஒப்படைக்கக் கூடாது. சுசிலாவையும் மீட்டாகணும்."

"அதெப்படி முடியும்?"

"முடியும். சுசிலாவை அவன் எங்கே அடைச்சி வெச்சிருக்கான்னு தெரிஞ்சா முடியும்."

"ரகசியமா போலீஸ் சொல்லி ஆர்.கே.என். சம்பந்தப் பட்ட பிஸ்னெஸ் கட்டிடங்கள்ல வீடுகள்ல சோதனை போடச் சொல்லி..."

"ம்கூம். அவன் தன்னோட வீடுகள்ல வச்சிருக்க மாட்டான். ரெண்டாவது, அலர்ட் ஆகிடுவான். சுசிலா, இந்த மாதிரி சிக்கல்ல மாட்டிகிறப்ப தான் இருக்கிற இடத்தைப் பத்தி ஏதாச்சும் க்ளூ கொடுப்பா. ஆனா இந்த தடவை ரொம்ப பயந்து போய் பேசினா. அவ நுங்கம்பாக்கம் ஏரியாலேர்ந்து பேசினான்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். அப்பறம் அவ பேச்சுல ஏ.சி. ரொம்பக் குளிருதுன்னு சொன்னா, ஸோ... அடச்சி வச்சிருக்கிற இடத்தில ஏர்கண்டிஷனர் இருக்குதுன்னு புரிஞ்சுக்கிட்டேன்."

"இந்த தகவல்களை வச்சி அந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாதா பரத்?"

"எப்படிங்க? நுங்கம்பாக்கம் ஏரியால எத்தனையோ நாத்துக் கணக்கான வீட்ல ஏ.சி. இருக்கும்."

"ஏ.சி.யும், டெலிபோனும் உள்ள வீடு பரத்."

“சரி, போதுமா? தெருத் தெருவாப் போய் எந்த வீட்ல ஏ.சி. இருக்குன்னு பார்த்துட்டு வீட்டுக்குள்ளே சோதனை போடறதா? இன்னைக்கு நடக்கிற விஷயமா இது?” என்ற பரத் போனில் சுசிலா பேசினதை ஹலோவில் ஆரம்பித்து கடைசி வார்த்தை வரை ஒரு முறை நினைத்துப் பார்த்தான்.

“பரத், நான்தான் சுசிலா. என்னை சாமர்த்தியமா கடத்திட்டாங்க. நாலஞ்சு தடியங்க இருக்காங்க. எனக்கு பயமா இருக்கு. ஒன்னு ஒப்பாரி வெச்சு அழனும் போல இருக்கு. ஏ.சி. குளிர் தாங்கலை. என்னை எப்படியாச்சும் காப்பாத்திடுங்க பரத். அவங்க என்ன கேட்டாலும் கொடுத்துடுங்க. எல்லார்கிட்டயும் ஆயுதம் இருக்கு. பாத்ரூம்ல மட்டும்தான் தனியாக போக விட்டாங்க. எனக்கு பயமா இருக்கு. நீங்க அவங்க சொன்னபடி நடக்கலைன்னா என்னைக் கொலை செஞ்சிடுவாங்க. எனக்காக நீங்க ஒப்பாரி வெச்சு அழ வேண்டியிருக்கும். ப்ளீஸ்...பரத் காப்பாத்துங்க.”

பரத் மீண்டும் மீண்டும் யோசித்துப் பார்த்த போது... ஏ.சி. குளிர் பற்றி சொல்லி ஏர்கண்டிஷனர் இருப்பதைச் சொன்னது போல வேறு சில செய்திகளும் அவள் பேச்சில் இருந்து புரிந்தது.

நான்கு தடியர்கள். ஆயுதம் வைத்திருக்கிறார்கள். அறையாடு இணைந்து பாத்ரூம் இருக்கிறது. அதற்குள் மட்டும் தனியாக சென்று வந்திருக்கிறாள். பாத்ரூம் போனதை ஏன் சொன்னாள்?

“ஒன்னு ஒப்பாரி வெச்சு அழனும் போல இருக்கு!” - என்ன வாக்கியம் இது?

‘ஒன்னு அழனும் போல இருக்கு’ என்றுதானே சொல்வார்கள். ‘எனக்காக நீங்க ஒப்பாரி வெச்சு அழ வேண்டியிருக்கும்’ - இந்த வாக்கியத்திலும் ஒப்பாரி வருகிறது.

எதற்காக ஒப்பாரி, ஒப்பாரி என்று வழக்கமாக உபயோகிக்காத ஒரு அமங்கலமான வார்த்தையை இரண்டு தடவை உபயோகித்தாள்?

இரண்டு, மூன்ற முறை யோசிக்க...

ஏதோ புரிவது போலிருந்தது.

★ ★ ★
ஆர்.கே.என். வீட்டின் வரவேற்பறையில் டி.ஜி.பி. மற்றும் சில உயர் அதிகாரிகள், பரத், சிந்துஜா, காத்திருக்க...

பதட்டத்தோடு வந்தார் ஆர்.கே.என்.

“என்ன இவ்வளவு பேர் வந்திருக்கிறீர்கள்? என்ன விஷயம்?”

“ஒண்ணுமில்லை. உங்களை கைது செய்ந்துக்காக வந்திருக்கோம்” என்றான் பரத்.

“பரத்... நான் சொன்னது மறந்துடுச்சா?”

“சுசிலா ஒரு உயிர் சார்! போனாலும் பரவால்லை. தீவிரவாத இயக்குத்துக்கு துணை போய் நீங்க இனிமேயும் பல நூறு உயிர்களை பலி கொடுக்கக் கூடாதுங்கறதுக்காக... சுசிலாவைப் பத்தி நான் கவலைப்படலை. நெகடிவ்சை கண்டுபிடிச்சதும் இவங்ககிட்டே போய்ட்டேன்.”

ஆர்.கே.என். விழித்தார்.

“ம். வர்றீங்களா?” என்றார் டி.ஜி.பி. அவர் கண்ணைசையில் ஒரு ஆபீசர் விலங்கோடு அவரை நெருங்க...

“ஒரு நிமிஷம்” என்றாள் சிந்துஜா. “இந்த மாதிரி ஆளுங்களை கைது செஞ்சி, கோர்ட்டு நிறுத்தி, விசாரணை செஞ்சி, அதுக்கப்புறம் கோர்ட்டு, தண்டனை கொடுக்கக் கூடாது. சட்டத்தோட ஒட்டைகளையும், தன்னோட பணத்தையும் பயன்படுத்தி வெளில வந்துடுவான்.”

“அதுக்காக என்ன செய்யணும்?” என்றான் பரத்.

“இப்படி சுட்டுத் தள்ளணும்” என்று பின்புறம் வைத்திருந்த கையை முன்னால் எடுத்து அடுத்த விநாடி துப்பாக்கியால் ஆர்.கே.நந்தகோபாலை சுட்டாள் சிந்துஜா.

“என்னை கைது செய்க சார். இந்தக் கொலைக்காக நான்

பெருமைப்படறேன். பரத், என்னை மன்னிச்சிடுங்க. கார்ல டேஷ்போர்டுல இருந்த உங்க துப்பாக்கியை இந்த தண்டனைக்காகத்தான் திருடி எடுத்துக்கிட்டு வந்தேன். கேட்டிங்களே, என் நெக்ஸ்ட் பிளான் என்னன்னு... இதுதான் அது.”

சிந்துஜா முகத்தில் சிரிப்பு செத்தது.

★

★

★

மூன்னைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சிஸ்,

கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்த சுசிலா, “எனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை பரத். நான் போன்ல மறைமுகமா சொன்னதை நீங்க புரிஞ்சிக்கிட்டிருப்பிங்களோன்னு பதட்டமாவே இருந்தது.”

பரத் நாற்காலியில் சுழன்றபடி, “முதல்ல புரியலை. அப்புறம் புரிஞ்சிடுச்சி. நீ பாத்ரூம் போனப்ப பக்கத்திலே ஏதோ ஒரு எழவு வீட்லேர்ந்து ஒப்பாரி வெக்கிற சத்தம் உனக்குக் கேட்டதை எனக்கு மறைமுகமா சொல்லியிருக்கேன்னு புரிஞ்சது. நுங்கம்பாக்கம் ஏரியான்னு நான் ஏற்கனவே தெரிஞ்சி வெச்சிருந்ததால, நுங்கம்பாக்கம் போலீஸ் துணையோட இன்னைக்கு எங்கெல்லாம் சாவு விழுந்திருக்குன்னு தேடி, ஒப்பாரி வெச்சிட்டிருக்கிற வீட்டைக் கண்டுபிடிச்சி... அதுக்குப் பக்கத்திலே ஏ.சி.யும், டெலிபோனும் உள்ள வீட்டைக் கண்டுபிடிச்சி... அதிரடிப் படையை உதவிக்குக் கூப்பிட்டு... உன்னைக் காப்பாத்த நான் எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்கேன் தெரியுமா?” என்றான்.

“ஆனா சிந்துஜா அப்படி செய்வான்னு எதிர்பார்க்கலை.”

“நானும்தான் சுசி. அந்தப் பொண்ணு நம்ம காதலனும் போய்ட்டான். எதிர்காலமும் குழப்பமங்கிற ஒரு விரக்தியான சூழ்நிலை அப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கா. ஹேட்ஸ் ஆஃப் டு ஹர். சரி. புறப்படு.”

“எங்கே?”

“ஒரு நல்ல லேடி டாக்டரா பார்க்கலாம்.”

“எதுக்கு?”

“நான் ராம பக்தன்னு உனக்குத் தெரியுமில்ல?”

“புரியலை.”

“இலங்கைலேர்ந்து சீதையை மீட்டதும் ராமன் தீக்குளிக்க சொன்னாரா இல்லையா? இந்தக் காலத்துல தீக்குளிக்க சொன்னா எந்தப் பொம்பளையும் பொசுங்கிப் போய்டுவா. அதனால லேடி டாக்டர்கிட்டே ஒரு செக்கப் பண்ணிக்கிட்டு வந்துடலாமா?”

“யு ராட்டன் மைண்டட் பஃபெல்லோ! என் கற்பையா சந்தேகப்படுறிங்க?”

“சந்தேகத்தைத் தீர்த்து வை! நிரூபி! அதுக்கு டாக்டர்கிட்டே போகாமயும் வழி இருக்கு” என்று கண்ணடித்த பரத் மேல் தன் கைப்பையை எறிந்தான் சுசிலா.

(முற்றும்)

ஹலோ... பரத், சுகமா?

1

அவன் மிகவும் வியர்த்திருந்தான்.

தன்னை யாரும் தொடரவில்லை என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, அருகிலிருந்த தொலைபேசி பூத்துக்குள் நுழைந்தான்.

தன் கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கேமிராவை ஒரு கையால் பிடித்துக் கொண்டு, பதட்டத்துடன் குறிப்பிட்ட நம்பருக்கு டயல் செய்துக் காத்திருந்தான்.

மறுமுனையில் "ஹலோவ்" என்றான் பரத்.

இதுவரை எழுதியவர் பா.சிவகுமார், சிதம்பரம்.

பரத்தின் கொட்டாவிக் குரலைக் கேட்டதும் முகம் மலர்ந்தான் அவன்.

முகம் மலர்ந்த போது நேரம் கிருஷ்ண பட்சத்து... வேண்டாம், புரியாது. இரண்டாம் காட்சி முடிந்து மக்கள் புறப்படுகிற நேரம்.

'வங்கக் கடலில் புயல் சின்னம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அடுத்த நாற்பத்தெட்டு மணி நேரத்திற்கு தமிழ்நாட்டின் கடலோரப் பகுதிகளில் மிதமானது முதல் பலமானது வரை மழை பெய்யலாம்' என்று முன்னிரவில் ரேடியோவில் சொல்லப் பட்ட வானிலை அறிக்கையின் கற்பை நிரூபிக்கவேண்டிய அவசியத்தில், ஆகாயம் எல்லா நட்சத்திரங்களையும் காலி செய்யச் சொல்லி விட்டு கறுப்பு மேகங்களை ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கடலோரப் பகுதிகளில் ஒன்றான சென்னையில், எந்த திசையில் நின்று பார்த்தாலும் நேர் போஸில் ஒரு சிங்கமும்,

ரம்மி and ஜோக்கர்

161

இட, வலபுரொஃபைல்களில் இரண்டு சிங்கங்களும் கொண்ட அசோகரின் ஸ்தூபியும், உதயம் தியேட்டர் காம்ப்ளெக்ஸும் கொண்ட அசோக் நகரில்...

பங்களா கமா பங்களா கமாவாக நடப்பட்டிருக்கும் இளங்கோ தெருவின் முனையில், ஒரு பணக்கார பிள்ளையார் கோவில் காம்ப்ளெண்ட் சுவரில் கூட மார்பிள்களும், கிராணைட்டும் ஒட்டிக் கொண்டு தற்சமயம் கோபுரக் கொண்டையில் ஒரே நியான் வெளிச்சத்துடனிருக்க,

அதனருகில் இருந்த சிகப்பு நிற டெலிபோன் பூத்திலிருந்து தான்... வெய்ட்! இந்த சிகப்பு நிறம் பற்றி அர்ஜெண்டாய் ஒரு கேள்வி.

போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு சிகப்பு நிறம் அடிப்பதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. ரவுடிகளே, தப்பு செய்பவர்களே, வேண்டாம். டேஞ்சர்! கன்னிப் பெண்களை, வர வேண்டாம். டேஞ்சர்! பல்லவன் பஸ்களில் சிவப்பு நிறம் அடிப்பதில் ஒரு அர்த்தம் இருக்கிறது. விபத்துக்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. டேஞ்சர்! தபால் பெட்டிக்கும், டெலிபோன் பூத்துக்கும் எதற்காக சிகப்பு? அதில் என்ன டேஞ்சர்? (பாம் வைத்தால் ஒழிய...)

ஓக்கே.... லெட் அஸ் ஸ்கிப் இட்!

அதனருகில் இருந்த சிகப்பு நிற டெலிபோன் பூத்திலிருந்து தான் ரேடியம் பூசிய ராத்திரி ஒன்றரை மணிக்கு, மழை சாத்தியமுள்ள கிரைம் கதை முதல் அத்தியாயங்களுக்கே உரிய சூழ்நிலையில், தோளில் தொங்கும் கேமராவுடன் அவன் போனில் பேசினான்.

"பரத். நான் சார்லஸ் பேசறேன். தொந்தரவு பண்ணிட்டேனா?"

சார்லஸ் கறுப்பு ஜெர்கின் போட்டிருந்தான்.

"நடுராத்திரி தூக்கத்திலேர்ந்து எழுப்பிட்டு கேக்கற கேள்வியா இது? ஹா...வ்! என்ன சார்லஸ்? வாட்ச் கட்டிடுக்கியா? கொஞ்சம் மணி பார்த்து சொல்லேன்."

“சார்லஸ் பீக் வைத்த கறுப்புத் தொப்பி அணிந்திருந்தான்.

“நூறு ரூபாய்க்கு சில்லறை வேணும்னு ஜோக் பண்ணலையே... இதே மாதிரி பீச் ரிசார்ட்லேர்ந்து வெறும் ஜட்டி யோடநடுராத்திரி போன் செஞ்சியே... ஞாபகமிருக்கா? வாட்ஸ் ஹர் நேம்?”

சார்லஸ் பூமர் ஷூ மாட்டியிருந்தான்.

“பரத். ப்ளீஸ்... அரட்டைக்கு நேரமில்லை. அந்த மாதிரி அப்பமான ப்ராப்ளம் இல்லை.”

சார்லர் கால்குலேட்டருடன் கூடிய டிஜிட்டல் வாட்ச் கட்டியிருந்தான்.

“ஓக்கே. சொல்லுப்பா. என்ன செய்யணும் நான்?”

சார்லஸ் மெல்லிய தங்கச் சங்கிலியில் சிலுவை டாலர் கோர்த்திருந்தான்.

“போனை வெச்சிட்டு உடனே புறப்பட்டு அஷோக் நகர் வரணும்.”

சார்லஸ் கரேலென்ற மீசை வைத்திருந்தான்.

“விளையாடறியா? நியூசன்ஸ்ல புக் பண்ணிடுவாங்க. அலோ மிடு வேர் பேண்ட் அண்ட் ஷர்ட்.”

சார்லஸ் நெற்றியோரம் தழும்பு சுமந்திருந்தான்.

“அய்யோ! என் அவசரம் புரியாமப் பேசிட்டிருக்கே பரத்?”

சார்லஸ் ஜெர்கின் பாக்கெட்டில் கூலிங்கிளாசின் ஒரு காது மட்டும் தொங்க விட்டிருந்தான்.

“ஓக்கே. தூக்கம் கலைஞ்சிடுச்சி, சொல்லு, எங்கேர்ந்து பேசறே நீ? முதல்ல அதைச் சொல்லு.”

சார்லஸின் லெதர் பெல்ட்டின் பக்கிளை பளபளப்பாக வைத்திருந்தான்.

“அசோக் நகர்ல இளங்கோ தெருவோட முனையில கற்பக

விநாயகர் கோவில் பக்கத்தில இருக்கிற ஒரு டெலிபோன் பூத்லேர்ந்து பேசறேன்.”

சார்லஸ்... வர்ணனைப் போதுமே.

“ரைட்டு. நான் புறப்பட்டு வர்றேன். என்ன பிரச்சினை உனக்கு?”

“பரத், கொஞ்ச நாளா நான் ரகசியமா ஒரு பெரிய மேட்டரை இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணிட்டிருந்தேன். இன்னைக்கு அதில பிரமாதமான பிரேக் கிடைச்சிருக்கு. அசைக்க முடியாத ஆதாரமா அட்டகாசமா நின்னு போட்டோ எடுத்துட்டேன். நான் உக்காந்திருந்த மரக்கிளை திடீர்னு உடைஞ்சு, நான் கீழே விழுந்துட்டேன். அந்த சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தவங்க என்னைத் துரத்த ஆரம்பிச்சிட்டாங்க. நான் அவங்களுக்குத் தண்ணி காட்டிட்டு இங்கே வந்து பதுங்கி உன்கூட பேசிட்டிருக்கேன். எவ்வளவு பெரிய துரோகம்! எவ்வளவு பெரிய சதி! கொஞ்சமாவது தேசப்பற்று வேணாம்? பரத், நாம உடனே சந்திச்சாகணும். உன்னோட டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டு நான் பெரிய பெரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யணும். உடனே வாயேன் ப்ளீஸ்...”

“பேண்ட் போட ஆரம்பிச்சிட்டேன் சார்லஸ். நீ அதே பூத் பக்கத்தில நிக்கிறியா? நீ சொல்ற இடம் எனக்குப் புரியுது.”

“இங்கேயே நிக்கிறேன்.”

“நீ தனியா இருக்கியா?”

“ஆமாம்.”

“நிச்சயமா இப்ப யாரும் உன்னைத் துரத்தலையே?”

“இல்லை. நான் பல தெரு தாண்டி அவங்களைக் குழப்பி விட்டுட்டு வந்துட்டேன்.”

“சார்லஸ், நீதனியா அந்த இடத்தில நின்னு வெய்ட் பண்றது வேணாணு நினைக்கிறேன். ஒண்ணு செய். நீ இருக்கிற இடத்திலேர்ந்து மெயின் ரோடு பக்கம்தான். ஹண்ட்ரட் ஃபீட் ரோடுல ஹோட்டல் ஜாஸ்மின் தெரியுமில்லே?”

“நல்லாத் தெரியும்.”

“அங்கே வந்து ரிசப்ஷன்ல உக்காந்துக்கோ. பெட்டர் ப்ளேஸ், தனியா பூத் பக்கம் நிக்க வேணாம்.”

“சரி, பரத். நான் ஜாஸ்மின் வந்துடறேன்.”

சார்லஸ் போனை வைத்து விட்டு தனது ஜெர்கினின் உள் பாக்கெட்டில் தலை நீட்டிக் கொண்டிருந்த 38 ரிவால்வரைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு பூத்தை விட்டு வெளியே வந்தான்.

2

பரத் ரிசீவரை வைத்து விட்டு கைக்கு கிடைத்த ஒரு சட்டையை எடுத்து அணிந்து கொண்டான். கண்ணாடி முன் நின்று அவசரமாகத் தலைசீவி சீப்பை வீசி விட்டு வெளியே வந்தான். ஹாலில் வாய் பிளந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்த நாராயணனைத் தட்டி எழுப்பினான்.

“நாராயணா! எந்திரி, நான் அவசரமா வெளில போறேன். கதவை மூடிக்க! வா!”

நாராயணன் கண் திறந்து பார்த்து, சிரித்து, “ச்சீ!” என்று சொல்லிவிட்டுப் புரண்டு படுத்து விட்டான்.

அவனுடைய கனவின் காட்சியை பரத் யூகம் செய்ய முடிந்தது. தொந்தரவு செய்ய மனமில்லை. ஆட்டோமேடிக் டோர் லாக்! இழுத்து விட்டாலே மூடிக் கொள்ளும். பாவம், எதற்கு கணவைக் கலைத்துக் கொண்டு...

பரத் மற்றொரு முறைத் தட்டிப் பார்த்தும் நாராயணன் இந்த உலகத்திற்கு வர சம்மதிக்காததால் புறப்பட்டான்.

கதவை ஓசைப்படாமல் இழுத்து விட்டு, தன் பியட்டில் அமர்ந்து ஸ்டார்ட் செய்தான்.

சுருண்டு உறங்கின தெரு நாயின் வாலை அரைத்து

விடாமல் ஜாக்கிரதையாக சாலைக்கு வந்து நிதானமாக ஓட்டத் துவங்கிய பிறகுதான் சட்டையில் பாக்கி வைத்திருந்த பட்டன்களை ஒரு கையால் போட்டுக் கொண்டான்.

டேஷ் போர்டு திறந்து சிகரெட் எடுத்து, லைட்டர் நெருப்பில் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

சாலையில் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை வேறு வாகனங்களே இல்லை. ஒரு மின்னல் வானத்தைக் கிழித்துப் போட... நக்கலாகச் சிரித்து விட்ட வானம் மறுபடி சேர்ந்து கொண்டது வரம் பெற்ற அசுரனைப் போல.

சில்லென்ற காற்று அவன் தலையைக் கலைத்தது. சிகரெட் தந்த உள் வெப்பம் இதமாயிருந்தது.

தூக்கமே இல்லாத மூன்று நட்சத்திர ஜாஸ்மின் ஹோட்டலின் பார்க்கிங் பகுதியில் அந்த நள்ளிரவிலும் இடம் தேடித்தான் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது.

பரத் இறங்கினான். ஒரு ராட்சஸக் காற்று குப்பைக் காகிதங்களை இருபதடி உயரத்திற்குப் பந்தாட... அழகுக்கு வளர்க்கப்பட்ட அசோகா மரங்கள் ஒரே திசையில் சாய்ந்து நிமிர்ந்து கொண்டிருந்தன. பரத், அந்த ஹோட்டலுக்குள் நுழையும் போது அவசரத்தால் ஷூஅணியாமல், செப்பல் அணிந்து வந்ததற்காகக் கொஞ்சம் தயங்கினான்.

பின்னத்தலையைக் கோதியபடி, கதவு திறந்து விட்டவனின் ராயல் சல்யூட்டை அங்கீகரித்து உள்ளே ரிசப்ஷன் பகுதிக்கு வந்தான் பரத்.

ஒரு ஹோம் லைஃப் எக்ஸ்பிஷனே நடத்தலாம் போன்ற ஏக்கர் ஏரியாவில் அங்கங்கே வசதியா சோஃபாக்கள், பிளாஸ்டர் ஆஃப் பாரீஸால் தயாரித்த பொய்க் கூரையில் இருந்து ஆங்காங்கே விளக்குத் தொங்கல்கள்.

கொஞ்சம் பேர் உறக்கம் என்பதே தங்கள் தினசரி காரியங்களில் இல்லாதது போல உற்சாகமாக சிரித்து நடந்தார்கள். அமர்ந்திருந்தார்கள். பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ரிசப்ஷனில் இரண்டு ஆண்கள் காதோடு டெலிபோன் வைத்துக் கொண்டு

அவர்களுக்கே கேட்காமல் பேச... டிஸ்கோ ஹால், பார், ஸ்விம்மிங் பூல் இவை இருக்குமிடத்தை பித்தளை திசை காட்டி ஒன்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னது.

பரத்தின் கண்கள் லிஃப்டில் இருந்து வெளிப்பட்டவளின் அசந்தர்ப்ப கூந்தல் அலங்காரம், இழுத்துச் செல்லப்பட்ட மெகா சூட்கேசின் சிறிய பிளாஸ்டிக் சக்கரங்கள், இந்த நிமிடத்துச் செய்திகளை அடித்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்த டெலி பிரிண்டர், கேபிடல் மார்க்கெட் புத்தகத்தில் மூழ்கின கோட் ஆசாமியின் மேலுதட்டு சிவப்பு பரு... என்று தவ்வித் தவ்வி அலைந்த போதிலும்...

சார்லஸ் அங்கே இல்லை.

இளங்கோ தெருவிலிருந்து இந்த ஹோட்டலுக்கு அடிப்போட்டு நடந்தால் இதற்குள் இரண்டு தடவை வந்து விடலாமே!.

இந்த ஹோட்டலின் பெயரைத் தெளிவாகச் சொன்னேனே... புரிந்து கொண்டானே... திரும்பவும் சொன்னானே... மிஸ் அண்டர்ஸ்டாண்டிங் எதுவும் கண்டிப்பாக இல்லை.

வந்து டி குடிக்க உள்ளே ரெஸ்ட்டாரெண்ட்டுக்குப் போயிருக்கலாமா?

பரத் ரெஸ்ட்டாரெண்ட்ஸ் இருக்கும் பகுதிக்கு வந்து கதவு தள்ளி அரை வெளிச்ச கடலுக்குள் பார்த்தான். நிறைய மேஜைகள் காலியாக இருந்தன. சார்லஸ் இல்லை. கண்ணாடிச் சுவருக்கு அந்தப் பக்கம் யாருமே குளிக்காமல் நீச்சல் குளம் காத்திருந்தது.

பரத் மறுபடி ரிசப்ஷனுக்கு வந்து ஒரு சோபாவில் அமர்ந்து வாசலைப் பார்த்தான்.

அந்த டெலிபோன் பூத் அருகில் அருகில் சென்று விட்டுப் பார்த்து விட்டு வந்து விடலாமா? நான் ஒரு பக்கம் போக... அவன் ஒரு பக்கம் இங்கே வந்து என்னைத் தேடினால்?

பத்து நிமிடம் காத்திருப்பது என்று தீர்மானித்து நன்றாக சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

என்ன சொன்னான் இந்த சார்லஸ்? துரோகம் என்றான். சதி என்றான். மரக்கிளை உடைந்து விட்டதென்றான். ராத்திரி ஒன்றரை மணிக்கு உலகத்தில் என்னவெல்லாம் காரியம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏதாவது காகிதம் கிடைத்தால் கப்பல் செய்யலாம். சுருட்டி காது குடையலாம். அம்பு செய்து விடலாம். கசக்கி தூரப் போடலாம். இவன் மெனக்கெட்டு கவிதை எழுதுவான்.

யாருக்கும் புரியாது. தமிழ்தான். ஆனாலும் தமிழிலிருந்தே நம் தமிழுக்கு அதை மொழி பெயர்க்க வேண்டும்.

“இந்திர ஜித்தனும்

சித்திர குப்தனும்

பொருதிப் பூம்புனலாய்

குருதிப் பூக்களில்

நாற்றம் தேடா

வண்டுகள் ஓரினமாம்.

காட்டு மரத்தில்

தொட்டில் கட்டிடு

வாளெடு! தலையெடு!

சுடுகாடெல்லாம்

வெந்த வெற்றியில்

அலறுது பூங்குயில்

சிறகொடிந்து!”

- இதில் வார்த்தைகள் மட்டும் பரிச்சியமாகும். அர்த்தம் நமக்கு அந்நியமாகும். சார்லஸ் எழுதியது இந்த பிராண்ட் கவிதைகள்.

சும்மாவாவது பிரமாதம் என்றுச் சொல்லி விட வேண்டும். ‘புரியலையே’ என்று சொல்லி விட்டால் சாக்கடைக்குள்

வழுக்கி விழுந்து எழுந்து வந்தவனைப் பார்ப்பது போலத்தான் பார்ப்பான்.

அப்புறம் நாற்காலி, மேஜை, சீன், ஒப்பனை எதுவும் இல்லாமல் நாடகம் போடுவான். ஒரு ஆகஸ்ட் பதினைந்திற்கு தெரியாததனமாக சார்லசை மேடையேற்றி விட்டார்கள். 'விடியாத சுதந்திரம்' என்று இவனே தலைப்பெடுத்துக் கொண்டு, மைக்கிற்கே வலியெடுக்கும் வரைக் கத்தித் தீர்த்து விட்டு கீழே இறங்கிய போது அவன் காதுகளில் இருந்து புகை வந்ததாகச் சொன்னார்கள்.

படிப்பு முடிந்ததும் வேலை வேட்டையில் கவிதை, நாடகம் எல்லாவற்றையும் தொலைத்து விட்டான். பலத்த சிபாரிசில் ஒரு பெரிய தினப் பத்திரிகையில் புரூப் திருத்த அனுமதிக்கப் பட்டான். அங்கிருந்து சிறு செய்திகள் எழுதுவது, தலைப்பு வைப்பது என்று ஜர்னலிசம் கற்று... ரிப்போர்ட்டிங்கில் இறங்கினான்.

உதவி ஆசிரியராகி பேட்டிகள் கண்டு, கட்டுரைகள் எழுதி... நான்கு மாதத்திற்கு ஒரு பத்திரிகை என்கிற கணக்கில் இவனைத் துரத்தி விடுவார்கள்.

“என்னோட ஐடியாலஜிக்கு பத்திரிகை ஒத்து வரலை” என்றுதான் எப்போதும் இவன் காரணம் சொல்வான்.

அதிர்டியாக சில கட்டுரைகள் எழுதி பரபரப்பாக பேசப் பட்டிருக்கிறான். சார்லஸ் என்றால் ஒரு கோபுமான, உடனே முஷ்டி மடக்கி விடுகிற ரோஷமான பத்திரிகையாளன் என்று பேனாக்களை கவனிக்கிற வட்டம் அறியும்.

சார்லசுக்கு இன்னொரு முகம் உண்டு. அது கொஞ்சம் கேவலமாய் இருக்கும். கிட்டேப் போய், ‘கோளுக்கு ஸ்பெல்லிங் என்ன?’ என்று கேட்டாலேப் போதும், உடனே நாக்கால் கீழுதட்டை நனைத்துக் கொண்டு, ‘எங்கே? எங்கே?’ என்பான்.

ஒரு பீச் ரிசார்ட்டில் மோசமான பெண்ணிடம் மாட்டிக் கொண்டு, இவன் சுகமான சுகைகளை இறக்கி வைத்து விட்டுக்

களைத்து உறங்கியதும், சூட்கேஸ், மணிபர்ஸ், ஷூ துவங்கி சட்டை, பேண்ட், பேனா வரை சகலத்தையும் கவர்ந்து கொண்டு போயே விட... வெறும் ஜட்டியோடு போன் செய்து...

“பரத், உடனே ஒரு பேண்ட், சட்டை, கொஞ்சம் பணம் எடுத்துட்டு வாயேன். அட்ரஸ் சொல்லட்டுமா?”

அவன் ஹீரோ ஹோண்டாவின் பின்புறம் ஆள் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். ஆனால் எழுத்தில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை அமிலம் இருக்கும்.

சார்லஸ் பேட்டி எடுக்க வருகிறான் என்றால் எப்படிப்பட்ட அரசியல் தலைவர்களுக்கும் குளிரெடுக்கும்.

“கறைபடாத கரம்னு சொல்றீங்க. இப்பவோ நீங்க ஆட்சில இல்லை. ஆனா மூணு கார் வெச்சிருக்கீங்க. ரெண்டு பையனுங்க அமெரிக்கா படிக்கிறாங்க. உங்க வீட்ல எட்டு பேர் வேலை பார்க்கறாங்க. உங்க பேர்ல சொத்தே கிடையாதுன்னு வேற சொல்லிருக்கீங்க. நான் போட்டக் கணக்குப்படி உங்களுக்கு குடும்பத்தை மட்டும் நிர்வகிக்க மாசம் முப்பதாயிரம் தேவைப்படும். இதுக்கு எங்கேந்து, எந்த வகையில வருமானம் வருதுன்னு விளக்கமா சொல்ல முடியுமா சார்?”

இப்படியெல்லாம் கேட்டால், யாராயிருந்தாலும் பொளேர் என்று அறையத் தோன்றும். தோன்றாதா?

ஒரு எம்.எல்.ஏ. அறைந்தே விட்டார்!

சார்லஸ் விடவில்லை. பத்திரிகையாளர்களைக் கூட்டி ஊர்வலம் போனான். டி.ஜி.பி.யை நேரில் பார்த்து “என்னை கொலை செய்ய முயன்றார்” என்று புகார் கொடுத்தான். நாற்பத்தெட்டு லட்சம் நஷ்ட ஈடு கேட்டு வக்கில் நோட்டீஸ் அனுப்பினான். சட்டசபைக்கு முன்னால் பந்தல் போட்டு உண்ணாவிரதம் இருந்தான்.

கடைசியில் எம்.எல்.ஏ. பகிரங்கமாய் மன்னிப்பு கேட்டார்.

அப்படிப்பட்ட புத்தியுள்ள, சபலமுள்ள, ரோஷமுள்ள, பொறுக்கித் தனமுள்ள, பொறுப்புள்ள, வக்ர புத்தியுள்ள

சார்லசை கடைசியாக சந்தித்து ஆறேழு மாதமிருக்கலாம்.

இப்போது சார்லஸ் எந்த பத்திரிகையில் இருக்கிறான் என்பது கூட தெரியாது. திடீரென்று இப்படி ஒரு அவசர அழைப்பு!

பரத் சிந்தனையை உதறி நேரம் பார்த்து தான் பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு மேல் காத்திருப்பதை உணர்ந்து எழுந்து கொண்டான்.

ஹோட்டல் ஜாஸ்மினை விட்டு வெளியே வந்த போது, ஊசி ஊசியாய் சன்ன தூறல் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. காரை ஹோட்டலிலேயே விட்டு விட்டு இளங்கோ நகரை நோக்கி விரைவாக நடந்தான்.

குறிப்பிட்ட அந்த பிள்ளையார் கோயில் அருகில் இரவில் ரோந்து வருகிற பெட்ரோல் போலீசின் வெள்ளை ஜீப் நிற்பதையும், நான்கைந்து பேர் பரபரப்பாக நடமாடுவதையும் கவனித்த பரத் கிட்டத்தட்ட அங்கே ஓட்டமாக விரைந்தான்.

3

இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் கோடு கோடாய் பைஜாமா போட்டு நின்ற ஒருவரை விசாரித்துக் கொண்டிருந்ததை வேடிக்கைப் பார்க்க சேர்ந்து விட்ட ஏழெட்டு பேர்களில் ஒருவனாகத்தன்னை இணைத்துக் கொண்டு கவனித்தான் பரத்.

“நல்ல யோசனை பண்ணிச் சொல்லுங்க. நீங்க கேட்டது துப்பாக்கி சத்தம்தானா?” என்றார் மூன்று நட்சத்திரக்காரர்.

“சார், நான் என்.சி.சி.ல இருந்தவன். நல்லாக் கேட்டது. அது துப்பாக்கியால் கடற சத்தம்தான்.” என்றார் பைஜாமாக்காரர்.

“கூடப்பட்டு இங்கே யாரும் கிடக்கலையே சரி, உடனே நீங்க என்ன செஞ்சிங்க?”

“ஸ்கிரினை நகர்த்தி சத்தம் வந்த இந்த திசையில் பார்த்துப் போ திழுதிழுன்னு நாலு பேர் ஓடினாங்க. இந்த லெஃப்ட்.

பக்கம் ஓடி மறைஞ்சுட்டாங்க. அதுக்கப்பறம் நான் அவசர போலீசைக் கூப்பட்டு விஷயம் சொன்னேன்.”

பரத்தின் பார்வை அந்த டெலிபோன் பூத் பக்கம் சென்றது. அதன் ஒற்றைக் கதவு திறந்திருந்தது.

அந்த இடத்தில் அதிகமான வெளிச்சமில்லை.

இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள். தொத்தல் டார்ச் லைட்டுகளை வைத்துக் கொண்டு இருட்டு சந்துகள் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அந்த வெளிச்சம் அவர்களைத் தாண்டி மூன்றடி போனதுமே காணாமல் போனது.

துப்பாக்கியால் சுடுகிற அளவுக்கு பெரிய லெவல் எதிரிகளா சார்லசை துரத்தி வந்தது?

“வெறும் துப்பாக்கி சத்தம் மட்டும்தான் கேட்டுச்சா? யாராச்சும் கடப்பட்டு அலறின சத்தம் எதுவும் கேக்கலையா?” என்ற மகா முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்காமல், அந்த இன்ஸ்பெக்டர், “அப்போ என்ன நேரம்னு பார்த்திங்களா?” என்றார்.

“நான் கவனிக்கலை. இப்பத்தான் அரை மணியிருக்கும் சார்.”

எனில் என்னோடு போன் பேசி வைத்த அடுத்த நிமிடங்களிலேயே சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

சம்பவம்? என்ன சம்பவம்?

அய்யோ! சார்லசுக்கு எதுவும் ஆகியிருக்கக் கூடாது!

“யாராச்சும் அலறினதைக் கேட்டிங்களா?”

வெரிசூட் இன்ஸ்பெக்டர்!

“இல்லை சார்.”

தேங்க் காட்!

தன்னை இன்ஸ்பெக்டரிடம் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் இதுவென்று தீர்மானித்து பரத் அவரிடம் வந்து,

“ஹலோ இன்ஸ்பெக்டர், ஐம் லாயர் பரத். கிரைம் பிரான்ச் மிஸ்டர் நியூட்டன் ஃபிரண்டு” என்றான்.

“தெரியும். சொல்லுங்க. நீங்கதானா அது? என் பேரு கங்காதரன்.”

“நாலு பேர் திமுதிமுன்னு ஒடினதா சொல்றாரே. அவங்க கிட்டேர்ந்து தப்பிச்ச இதோ இந்த டெலிபோன் பூத்லேர்ந்து அரை மணி நேரத்துக்கு முன்னாடி என் ஃபிரண்ட் ஜர்னலிஸ்ட் சார்லஸ் என்கிட்ட பேசினான். புதட்டமா பேசினான். சில உண்மைகளை அவசரமா பேசணும்னு என்னைப் புறப்பட்டு வரச் சொன்னான். பக்கத்தில இருக்கிற ஹோட்டல் ஜாஸ்மின் ரிசப்ஷனுக்கு வந்து வெயிட் பண்ணச் சொன்னேன். நான் அங்கே வந்துப் பார்த்தா அவன் இல்லை. கொஞ்ச நேரம் காத்திருந்து பார்த்துட்டு இங்க வந்தேன். முதல்ல இந்த வண்டி எடுத்துக்கிட்டு இந்த ஏரியா பூரா ஒரு ரவுண்டடிச்சிடறது பெட்டர். இன்னும் அவங்க அவனைத் துரத்திட்டிருக்கலாம். இல்லைன்னா அவங்ககிட்டேர்ந்து தப்பிக்க இவனே எங்கேயாவது பதுங்கியிருக்கலாம். அவனுக்கு நம்ம உதவி தேவைப்படலாம்” என்றான் பரத்.

“துப்பாக்கில சுட்ட சத்தம் கேட்டுக்கார் இவர்.”

“ஆனா அலறல் எதுவும் கேக்கலை. பயமுறுத்தறதுக்காக சுட்டிருக்கலாம். இல்லைன்னா குறி மிஸ்ஸாகியிருக்கலாம். விசாரிக்கிறது இப்ப முக்கியமில்லை சார். சார்லஸ் மே பீ இன் டேன்ஜர் நவ்!”

“நீங்களும் வர்றீங்களா?”

“ஷ்யூர்.”

அந்த பெட்ரோல் ஜிப்ஸியில் பரத்தும், இன்ஸ்பெக்டரும் ஏறிக் கொண்டதும், அது புறப்பட்டு இளங்கோ தெருவின் ஒவ்வொரு சந்தாக நுழைந்து தேடி விட்டு, அங்கிருந்த மற்ற தெருக்களிலும் அதிமான வெளிச்சம் பாய்ச்சிக் கொண்டு ஓடியது.

பரத் இரண்டு பக்கங்களிலும் கண்களைக் கூர்மையாக்கிப் பார்த்தபடி வந்தான்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் ரவுண்ட் அடித்தும் சந்தேகப் படும் படியாக யாரும் அகப்படவில்லை.

“ஹோட்டல் ஜாஸ்மின் போகலாம் சார். வேற எங்கேந் தாவது வந்து அவன் காத்துக்கிட்டிருக்கலாம் ஒருவேளை” என்றான் பரத்.

ஜாஸ்மின் ஹோட்டலில் அந்த மூன்று மணி அதிஅதி காலையில் ரிசப்ஷன் ஹால் ஸோபாக்கள் எல்லாமே காலியாக இருந்தன. ரிசப்ஷனில் ஒரே ஒருவன் மட்டும் புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருக்க...

பரத் அவனை அணுகி...

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி, ஐ’ம் பரத். என்னைத் தேடி இங்கே சார்லஸ்னு யாராவது வந்தாங்களா?”

அவன் குறுக்கில் தலையசைத்து விட்டு புத்தகத்திற்குள் போய் விட...

“டெலிபோன் பண்ணிக்கறேன்” என்ற பரத் சார்லஸ் தங்கியிருக்கும் ஜெய் அபார்ட்மெண்ட்ஸில் அவன் வீட்டு போன் நம்பரை முயன்றான். ஒலித்துக் கொண்டேயிருந்தது. வைத்தான்.

“ஒருவேளை, உங்களை இங்கே காணாம உங்க வீட்டுக்கே அவர் போயிருக்கலாமா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“சார்லஸ் இந்த ஹோட்டலுக்கு வந்திருந்தா கண்டிப்பா என் காரைப் பார்த்திருப்பான். அவன் இங்கேயே வரலைன்னு நினைக்கிறேன். எதுக்கும் போன் பண்ணிப் பார்க்கறேன். மறுபடி அவன் என் வீட்டு நம்பருக்கு போன் செஞ்சிருக்க சான்ஸ் இருக்கு.”

பரத் தன் வீட்டின் போன் எண்களை அழுத்தினான்.

இரண்டாவது ரிங்கிலேயே போன் எடுக்கப்பட்டு,

“ஹலோ” என்றாள் சுசிலா.

“சுகி! நீ எங்கே அங்கே வந்தே?”

“அது இருக்கட்டும். நடு ராத்திரி சொல்லாம கொள்ளாமப் புறப்பட்டுப் போய்ட்டு இப்ப எவ வீட்லேர்ந்து போன் செய்றிங்க?”

“நான்சென்ஸ்! எடுத்ததும் சண்டைக்கு வராதே! என் ஃபிரண்டு சார்லஸ் என்னை அர்ஜெண்டாப் பார்க்கணும்னு போன் செஞ்சான். நாராயணனை எழுப்பி எழுப்பிப் பார்த்தேன். எழுந்திரிக்கலை. சரின்னு அவசரமா புறப்பட்டு வந்துட்டேன்.”

“அவன் திடீர்னு யூரின் பாஸ் பண்ண எந்திரிச்சிருக்கான். உங்க ரூம்ல கட்டில்ல உங்களைக் காணோம். தேடிப் பார்த்து பயந்து போய் எனக்கு போன் செஞ்சுட்டான். நான் வந்து உக்கார்ந்துகிட்டு ஏழெட்டு பேருக்கு போன் செஞ்சி விசாரிச் சிட்டு, போலீஸ்ல சொல்லலாமான்னு யோசிக்க ஆரம்பிச் சுட்டேன். சரி, சார்லஸ் எதுக்கு அர்ஜெண்டா கூப்பிட்டார்?”

“கூப்புட்டானே ஒழிய, நான் வந்தப்ப அவனை சந்திக்க முடியலை. ஒரு குழப்பம் இங்கே. நேர்ல சொல்றேன். அவன் மறுபடி எனக்கு போன் செஞ்சானான்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான் கூப்பிட்டேன்.”

“இல்லை பரத். யாரும் போன் பண்ணலை. என் பாதித் தூக்கம் போச்சு!”

“என் முழுத் தூக்கமும் போப்போவது சுகி. நீ அங்கயே இரு. வெச்சிடறேன்.”

“எப்ப வருவிங்க?”

“தெரியலை” என்று வைத்தான்.

அறிமுகமில்லாத இந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம் போனில் சார்லஸ் சொன்ன அத்தனையையும் சொல்ல வேண்டுமா என்று யோசித்தான்.

மந்தைக்குள் கறுப்பாடுகள் நிறைய கலந்து விட்டன! வேண்டாம்!

சார்லஸ் அந்தக் கும்பலிடமிருந்து தப்பியிருக்க வேண்டும். எங்கேயோ பத்திரமாக ஒளிந்திருக்க வேண்டும்.

“சார், மறுபடி அந்த கற்பக விநாயகர் கோயில்கிட்டேப் போய் பார்க்கலாம். அந்த டெலிபோன் பூத் உள்ளே ஒரு தடவைப் பார்த்துடலாம். சர்ச் லைட் போட்டு தரையில் நல்லாத் தேடச் சொன்னிங்கன்னா அந்தத் தோட்டா கிடைக்கும்” என்றான் பரத்.

மீண்டும் அதே இடத்திற்கு வந்தார்கள்.

அந்த டெலிபோன் பூத்திற்குள் விசேஷமாக எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. அந்தப் பிரதேசத்தில் ஜீப்பின் வெளிச்சத் திலும், டார்ச் லைட் வெளிச்சத்திலும், கொஞ்சம் தேடிப் பார்த்தார்கள்.

அந்த தோட்டா கிடைக்கவில்லை.

“இன்னும் ரெண்டு மணி நேரத்தில் விடிஞ்சிடும் மிஸ்டர் பரத். அப்போ இங்கே ஏதாச்சும் க்ளூ கிடைக்கலாம். தன்னைத் துரத்தி வந்தவங்க யாரு, எதுக்காகத் துரத்தினாங்கன்னு எந்த விபரமும் சொல்லலையா அவர்?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“இல்லை” என்று கூசாமல் பொய் சொன்னான்.

“சார்லஸ் இப்போ எந்த பத்திரிகையில வேலை பார்க்கறார்?”

“அதைத்தான் நானும் யோசிச்சப் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன்.”

“உங்க ஃபிரெண்டுன்னு சொன்னிங்க?”

“ஃபிரெண்டுதான். பார்த்து ஆறு மாசத்துக்கு மேல இருக்கும்.”

“சரி, அவரோட ரெசிடென்ஷியல் அட்ரஸ் கொடுங்க.”

பரத் எழுதிக் கொடுத்தான்.

“மேரீடா?”

“இல்லை.”

“வீட்ல அவர் மட்டும்தான் இருக்காரா?”

“காலேஜ்ல படிக்கிற அவனோட தங்கை ஒருத்தியும் சார்லஸ் கூட இருக்கா.”

“நீங்க ஹோட்டல்லேர்ந்து போன்ல முயற்சி செஞ்சப்போ யாரும் எடுக்கலைன்னு சொன்னிங்களே...”

“ஆமாம். அவன் தங்கை ரொம்ப நல்லாத் தூங்கிப் போயிருக்கணும். இல்லைன்னா வெளியூர் போயிருக்கணும்.”

“ஓக்கே மிஸ்டர் பரத். ரொம்ப லேட்டாய்டுச்சு. நாங்க பார்த்துக்கறோம். நீங்க புறப்பட்டுப் போங்க. எந்த தகவல் கிடைச்சாலும் உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்தறேன்.”

“அப்புறம் சார். இன்னொரு தகவல்.”

“என்ன?”

“சார்லஸ் ஒரு ஹீரோ ஹோண்டா பைக் வெச்சிருக்கான். அதோட நம்பர் T.A.O. 1935. டிராஃபிக் டிவிஷன்ல, சொல்லி அந்த வண்டியை லொகேட் பண்ணுக்கு நீங்க முயற்சிக்கலாம். திஸ் ஈஸ் மை கார்ட். ப்ளீஸ் கீப் இன் டச். நான் புறப்பட்டுறேன்.”

பரத் தனது விசிட்டிங் கார்டை கொடுத்து விட்டு, ஒரு கொட்டாவியை அரைத்து விட்டு, ஒரு விதமான குற்ற உணர்ச்சி மனதை அழுத்த மெதுவாகத் தன் காருக்கு நடந்தான்.

போனில் சார்லஸ் பரபரப்பு காட்டிய போது, நான் கிண்டலடித்துப் பேசி நேரத்தை கடத்தி விட்டேனா? டெலிபோன் பூத் அருகே முதலில் வந்துப் பார்த்து விட்டுப் பிறகு ஹோட்டலுக்குச் சென்றிருக்கலாமா?

சார்லசுக்கு என்ன ஆயிற்று? இப்போது எங்கே இருக்கிறான் அவன்?

பரத் சிந்தனையோடு ஒரு சிகரெட்டை பற்ற வைத்துக் கொண்டு காரை ஸ்டார்ட் செய்து புறப்பட்ட போது, வானத்திற்கு சூரியப் பிரசவத்திற்கான ஆரம்ப வலிகள் தோன்றின.

4

பரத் தன் வீட்டின் கதவை தன்னிடமிருந்த சாவி போட்டுத் திறந்து உள்ளே வந்தான். ஹால் ஸோபாவில் சுசிலா உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தரையில் படுத்து நாராயணன் லேசான புன்னகையோடு இன்னும் அந்தக் கனவின் தொடர்ச்சியில் இருந்தான்.

இப்போது சுசிலாவை எழுப்பி தான் வந்துவிட்டதை சொன்னால், சார்லஸ் பற்றி விபரம் கேட்பான். எல்லாம் சொல்ல நேரமாகும். தூக்கம் கலையும் - இரண்டு பேருக்கும்.

காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம் என்றுத் தன் படுக்கையில் பொத்தென்று விழுந்தான் - பேண்ட் கழற்றி லுங்கி மாற்றிக் கொள்ளக் கூட தோன்றாத அலுப்புடன்.

ஒன்பது மணிக்கு மேல், “பரத், எந்திரிங்க. மணி ஒம்போது” என்று அவனைத் தட்டியெழுப்பிய போது, இமைகளை மிகுந்த சிரமத்தின் பேரில் தான் பிரிக்க முடிந்தது. கண்கள் ஜிவுஜிவுவென்று எரிந்தது.

படுத்திருந்த பரத், தன்னைக் குனிந்து தட்டி எழுப்பிய சுசிலாவைப் பார்த்தான்.

வெள்ளை ஸ்ட்ரெச் டைட்கும், வெள்ளை பனியனும் அணிந்திருந்தாள். பனியனில் ‘TWINKLE TWINKLE MEGA STARS’ என்று எழுதியிருந்ததாள். மருதாணி பூசி ஒரு சுற்றையை மட்டும் செம்பட்டை தட்ட வைத்து மொத்தமாக அழகாக ‘யுகட்’ செய்து போனி டெய்லை, ஒரு அலங்கார ஸ்ட்ரீப்பில், கட்டுப் படுத்தியிருந்தாள். புருவங்களை ட்விஸ் செய்திருந்தள். நெற்றியில் ஒரு குட்டிப் பாம்பு போல பொட்டு ஒட்டி,

நேச்சுரல் லிப்ஸ்டிக் பூசாதது போல பூசி, ஃப்ளோரா சென்ட் போட்டு...

“சுசி, என் தூக்கம் போயே போச்! ஆனா நீ இன்னும் கொஞ்ச நேரம் இதே மாதிரி என்னை தொடர்ந்து எழுப்பேன்.”

“ஏன்?”

“யார் கொடுப்பாங்க காலைல இப்படி ஒரு கோபுர தரிசனம்?”

அவசரமாக நிமிர்ந்து கொண்ட சுசிலா, “இன்னும் பல்லு கூட விளக்கலை. கண்ணு முழிச்சதுமே கச்சடாவா? இன்ஸ்பெக்டர் கங்காதரன் போன் செஞ்சார்” என்றாள்.

எழுந்து உட்கார்ந்து விட்ட பரத், “என்ன சொன்னார்?”

“சார்லஸ் வீடு பூட்டியிருக்காம். அவரோட ஹீரோ ஹோண்டா அப்பார்ட்மெண்ட்ஸ் பில்டிங்கோட பார்க்கிங் பகுதில இருக்காம். அவர் நேத்து வாட்ச்மேனை விட்டு ஒரு ஆட்டோ கூப்பிட்டு வரச் சொல்லி ஆட்டோலதான் புறப்பட்டுப் போனாராம். சார்லசோட தங்கை காலேஜ்ல எஜுகேஷன் டீர் போயிருக்கிறதா பக்கத்து வீட்ல சொன்னாங்களாம். சார்லஸ் இப்போ ‘நெருப்பு’ பத்திரிகையில வேலை பார்க்கிறதா, தகவல் தெரிஞ்சிக்கிட்டாராம். அந்த தோட்டா கிடைக்கலையாம். தேடிக்கிட்டிருக்காங்களாம். வேற எந்த ஏரியாலயும் எந்தவிதமான அசம்பாவிதமும் நேத்து ராத்திரி ரிப்போர்டிங் ஆகலையாம். மேற்கொண்டு ஏதாச்சும் தகவல் கிடைச்சா கூப்புடறாராம்.”

“சுசி, நேத்து என்ன நடந்திச்சின்னா...”

“இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லிட்டார் எல்லாம்.”

“அவருக்கு நான் சொன்ன வரைக்கும் தான் சொல்லியிருப்பார் சுசி. போன்ல அவன் சொன்ன சில முக்கியமான தகவல்களை நான் மறைச்சுட்டேன்.”

“என்ன அது?”

“அவன் கொஞ்ச நாளா ஒரு பெரிய மேட்டரை இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணிட்டிருந்ததாகவும், அதுல ஒரு பிரேக் கிடைச்சிருக்கிறதாவும், முக்கியமான ஆதாரமா அஞ்சி போட்டோ எடுத்திருக்கிறதா சொன்னான். திடீர்னு அவன் உக்காந்திருந்த மரக்கிளை உடைஞ்சி இவன் கீழே விழுந்துட்டானாம். உடனே சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தவங்க இவனைத் துரத்த ஆரம்பிச்சிருக்காங்க. இவன் அவங்களுக்கு போக்கு காமிச்சிட்டு அந்த பூத்லேர்ந்து என்கிட்டேப் பேசிருக்கான்.”

“என்ன பரத், மேட்டர் ரொம்ப சீரியஸா இருக்கும் போலிருக்கே. அப்படின்னா துரத்தி வந்தவங்க துப்பாக்கியால சுட்டுட்டு சார்லசைத் தூக்கி அவங்க வண்டில போட்டுட்டுப் போயிருக்கலாமா?”

“அந்த மாதிரி யோசிக்க வேணாமனு விரும்பறேன் சுசி.”

“சரி, எதுக்கு உங்களை உடனே வரச் சொன்னார்? அந்த நெகடிவ்களை ஒப்படைக்கிறதுக்கா?”

“என்னோட டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டு பெரிய பெரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யணும்னு சொன்னான்.”

“என்ன ஏற்பாடுகள்?”

“தெரியலை சுசி. கொதிச்சப் போய் பேசினான். ‘எவ்வளவு பெரிய துரோகம்! எவ்வளவு பெரிய சதி! கொஞ்சமாவது தேசப் பற்று வேணாம்?’னு சொன்னான்.”

“அப்படின்னா விஷயம் ரொம்ப ஹாட்! ஏன் நீங்க இதை எல்லாம் அந்த இன்ஸ்பெக்டர்கிட்டே சொல்லலை?”

“சார்லஸ் எனக்கு போன் பண்ணின நேரத்தில அசோக் நகர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடிப் போய் உதவி கேட்டிருக்கலாமே சுசி. செய்யலை. சரி, அவசர போலீசுக்கு போன் செஞ்சிருக்கலாம். அதுவும் செய்யலை. ஏதோ ஒரு காரணத்தோட அவன் போலீசை தவிர்த்திருக்கான். அதனால தான் நானும் அவங்ககிட்டே சொல்லலை.”

பரத் டவலை உருவி தோளில் போட்டுக் கொண்டான்.

“இப்ப என்ன செய்யப் போறிங்க பரத்?”

“பல் விளக்கிட்டு குளிக்கப் போறேன். அதுக்குள்ளே நீ ஒரு வேலை செய்யேன்?”

“என்ன?”

“குளிச்சிட்டு வந்ததும் போட்டுக்கறதுக்கு ஒரு டிரெஸ் செலக்ட் பண்ணி ரெடியா வையேன்.”

“என்னது?” என்றாள் முறைப்பாக.

“இப்ப என்ன துவைக்க சொன்னேனா இல்லை அயர்ன் பண்ணி வெக்கச் சொன்னேனா? பீரோ திறந்து ஒரு டிரஸ் எடுத்து வைக்க முடியாதா? இப்படி முறைச்சியின்னா என்னைக்காவது ஒரு நாள் உன்னோட குடித்தனம் பன்ற கனவை கூட எச்சி தொட்டு அழிச்சிடுவேன்.”

பரத் குளியலறைக்குள் செல்ல, சுசிலா பீரோவைத் திறந்தாள். ஹேங்கர்களில் தொங்கும் உடைகளை நகர்த்தி தேர்வு செய்து ஒரு பேண்ட், சட்டை எடுத்த போது அதை கவனித்தாள்.

ஒரு வெள்ளை கவரும், ஒரு சின்ன பொட்டலமும்!

கவரைத் திறந்து பார்த்தாள். உள்ளே ஒரே ஒரு புகைப்படம். அழகான இளம் பெண் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள். புகைப் படத்தின் பின்புறம் திரும்பிப் பார்க்க,

“R.ரேஷ்மா” என்று பெயரும் முகவரியும், போன் நம்பரும் இருந்தது. அடுத்த பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

அதில் ஒற்றை தங்க ஜிமிக்கி மட்டும்!

பரத் பூத்துவாலையால் தலையை துடைத்துக் கொண்டே வர...

இரண்டையும் அவன் முன்னால் நீட்டினாள்.

“என்ன இதெல்லாம்?” என்றாள் ஆத்திரமாக. மெகா நட்சத்திரங்கள் விம்ம.

“இது ஒரு கேசு சுசி” என்றான் காதுக்குள் குடைந்தபடி.

“கேசன்னுதான் பார்த்தாலே தெரியுதே! இங்க வந்துட்டுப் போனப்ப ஒரு ஜிமிக்கியை விட்டுட்டுப் போயிட்டாளா? திரும்ப ஒப்படைக்கிறதுக்காக எடுத்து வெச்சிருக்கிங்களா?”

“திஸ் ஈஸ் நாட் ஃபேர் சுசி! எவ்வளவு மட்டரகமான கற்பனை உனக்கு! இல்லை ஒரு வாதத்துக்காக கேக்கறேன். அப்படியே ஒருத்தி வந்தான்னு வெச்சிக்க. ஜிமிக்கியைப் போய் எதுக்கு கழட்டச் சொல்லனும் நான்?”

“பரத்!”

“ஓக்கே! சாந்தம்! சாந்தம்! அப்படியே கட்டிப் பிடிக்கிறப்ப திருகாணி கழண்டு ஒரு ஜிமிக்கி கழண்டு விழுந்திடுச்சின்னே வெச்சிக்கலாம். அதை நீ வந்தா பார்க்கணும்னு அவ்வளவு ஒப்பனா வேற வெச்சிருப்பேனா? எங்கப்பன் குதிருக்குள்ளே இல்லைங்கற கதையா உன்னை விட்டே பீரோ திறக்கச் சொல்வேனா? உன்கிட்டே அர்ச்சனை வாங்கணும்னு எனக்கென்ன வேண்டுதலா? இப்படி பாய்ண்ட் பாய்ண்ட்டா யோசனை பண்ணிப் பார்த்துட்டு அப்புறம் நீ ஆத்திரப்படு! சும்மா எடுத்ததுக்கெல்லாம் முறைச்சி கையைத் தூக்கி இடுப்புல வெச்சிக்கிட்டுப் பார்த்தேன்னு வெச்சுக்க, படிகிறவங்களுக்கே போரடிச்சிடும்” என்றான் பரத் அவள் எடுத்து வைத்திருந்த பேண்ட்டை அணிந்தபடி.

“ரொம்ப சாமர்த்தியமா பேசறதா நினைப்புபோலிருக்கு! உங்களோட சபல புத்திதான் என்னை எதுக்கெடுத்தாலும் சந்தேகப்படச் சொல்லுது.”

“காட்டுக்குப் போய் உட்கார்ந்து கண் மூடிய அந்த சந்நியாசி தன் தவத்தை கலைக்கப் போகிற கொலுசு சத்தத்திற்காகக் காத்திருந்தான்! - இந்த அர்த்தத்தில ஒரு கவிதை படிச்சேன் சுசி! இந்த சபலம் இருக்கு பாரு, அது நிழல் மாதிரி, நம்மை விட்டுப் பிரியறதே இல்லை.”

“லெக்சர் போதும். என்ன கேஸ் இது? அதைச் சொல்லுங்க!”

“இந்தப் பொண்ணு ரேஷ்மாவோட அண்ணன் வந்திருந்தான் நேத்து. இவ யாரையோ லப் பண்ணி திடீர்னு ஓடிப்

போய்ட்டாளாம். அவன் யாரு, இப்ப எங்க இருக்காங்கன்னு எதுவும் புரியலையாம். வீட்ல இந்த ஜிமிக்கி இருந்திச்சாம். இது அந்தக் காதலன் பிரசண்ட் செஞ்சதாம். இதை வெச்சி எல்லா தகவல்களையும் சேகரிச்சிக் கொடுக்கணுமாம். நீ கற்பனை செஞ்ச மாதிரி எல்லாம் எதுவும் நடக்கலைன்னு நினைக்கிறப்ப எனக்கேக் கொஞ்சம் ஏமாற்றமாத்தான் இருக்கு.”

“ஏய்!” செல்லமாக அவன் வயிற்றில் குத்தினாள் சகிலா.

5

டிபன் சாப்பிட்டு விட்டு அலுவலகத்திற்குப் புறப்படுவதற்காகக் காரில் அவர்கள் அமர்ந்த போது, வீட்டுக்குள் எலிருந்து ஓடி வந்தான் நாராயணன்.

“சார், யாரோ பத்ரிநாத்தாம். உங்க கூட பேசணுமாம். போன்ல இருக்கார்.”

ஸ்டார்ட் செய்த எஞ்சினை அணைத்து விட்டு வீட்டுக்குள் வந்து தனியாக இருந்த ரிசீவர் எடுத்து “ஹலோ” என்றான்.

“ஈஸ் இட் மிஸ்டர் பரத்?” என்றதில் கண்ணியம் இருந்தது.

“யெஸ்.”

“ஐ”ம் பத்ரிநாத். சிவில் என்ஜினியர். எனக்கு உங்களை அறிமுகம் இல்லை சார். இன்னைக்குக் காலையிலே என் வீட்டு லெட்டர் பாக்ஸ்ல இருந்த தபால்களை எடுத்துட்டு வந்து பார்த்தப்ப, அதோட ஒரு சின்ன காகிதம் கிடந்தது. அந்த காகிதத்தில் கிறுக்கலான கையெழுத்தில உங்க போன் நம்பரும், உங்க பேரும் எழுதிருக்கு. கூடவே ஒரு செய்தி மாதிரி மூணு இங்கிலீஷ் வார்த்தைகள் வேற எழுதியிருக்கு.”

“என்ன அது?”

“ஃபிலம் ப்ரீதி டான்ஸர்னு போட்டுக்கு சார்.”

“வாட்? இன்னொரு தடவை சொல்லுங்க. ஒன் ஸெகண்ட்” என்று காகிதமும் பேனாவும் எடுத்துக் கொண்டான் பரத். “வித் ஸ்பெல்லிங் சொல்லுங்க ப்ளீஸ்.”

“எஃப், ஐ, எல்.எம். ஃபிலிம்!”

“ஃபிலிம்!” என்று எழுதிக் கொண்டான்.

பி, ஆர், ஈ, ஈ, டி, ஹெச், ஐ. ப்ரீதி!”

“டி, ஏ, என், சி, ஈ, ஆர்., டான்ஸர்”

“டான்ஸர்!”

“மேலே பரத்துன்னு உங்க பேர் போட்டு, போன் நம்பரும் எழுதிருக்கு. தட்ஸ் ஆல்! நேத்தோ, காலையிலேயோ யாரோ இந்த சீட்டை என் லெட்டர் பாக்ஸ்ல போட்டுக் காங்க. யாருன்னு தெரியலை. எதுக்குப் போட்டாங்கன்னு தெரியலை. என்ன அர்த்தம்னு புரியலை. உங்க நம்பரும், பேரும் இருந்ததால கூப்புட்டு சொல்லிடலாம்னு பட்டுது. அதான் கூப்புட்டேன் சார்.”

“தேங்ஸ். நீங்க எங்கே இருக்கீங்க சார்?”

“கே.கே. நகர்ல. ராமானுஜம் தெருவில இருக்கேன். யு வாண்ட் மை அட்ரஸ்?”

“ப்ளீஸ்...”

பத்ரிநாத் சொன்ன வீட்டு விலாசமும், அவரின் அலுவலக விலாசமும் குறித்துக் கொண்டான் பரத்.

“எனக்கு அந்த சீட்டு வேணுமே சார்.”

“இப்போ நான் ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கேன். வீட்ல என் வைஃப்கிட்டே கொடுத்துட்டுப் போறேன். நீங்க ஆள் அனுப்பி வாங்கிக்கலாம். இல்லைன்னா நான் அதை என் ஆபீசுக்கு எடுத்துட்டு வந்துடறேன். நீங்க ஆபீசுக்கு ஆள் அனுப்பி வாங்கிக்கலாம். உங்களுக்கு எது சௌகரியம்?”

பரத் இரண்டு விலாசங்களையும் பார்த்தான்.

அலுவலக விலாசம் நுங்கம்பாக்கத்தில் இருந்தது. அதுதான் பக்கம்.

“சார், நீங்க அந்த சீட்டை உங்க ஆபீசுக்கு எடுத்திட்டு வந்துடுங்க. நான் எத்தனை மணிக்கு உங்க ஆபீசுக்கு ஆள் அனுப்பலாம்?”

“பத்தரை மணிக்கு நான் என் ஆபீஸ்ல இருப்பேன்.”

“தேங்க யூ. அனுப்பி கலெக்ட் பண்ணிக்கிறேன்.” பரத் வைத்து விட்டு சிந்தனையோடு காரில் வந்தமர்ந்து அந்த விபரக் காகிதத்தை சுசிலாவிடம் காட்டி, பேசியதைச் சொன்னான்.

“என்ன பரத் இது? என்ன நினைக்கிறிங்க? இது சார்லஸ் உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற செய்தியா?”

“இருக்கலாம் சசி. அசோக் நகருக்கும் கே.கே. நகருக்கும் ரொம்ப தூரம் இல்லை. அந்த டெலிபோன் பூத்லேர்ந்து மறுபடி துரத்தப்பட்டு அவன் ஓடியிருக்கான். அப்போ கே.கே. நகர்ல நமக்கு போன் செஞ்ச பத்ரிநாத் வீட்டுப் பக்கம் ஓடியிருக்கலாம். இந்த துண்டுச் சீட்டை அவசரமாக எழுதிப் போட்டுட்டு ஓடியிருக்கலாம் அவன். கையெழுத்து கிறுக்கலா இருந்ததாச் சொன்னார் அவர். எனிவே, அந்த சீட்டைப் பார்த்துட்டா கையெழுத்தை வெச்சி அது சார்லசோ டதுதானான்னு நான் சொல்லிடுவேன்.”

“நிச்சயம் இது சார்லஸ் கொடுத்த செய்தியாத்தான் இருக்கும் பரத். ஃபில்ம், ப்ரீதி, டான்ஸர்ன்னா என்ன அர்த்தம்? ஐ காட் இட்” என்றாள் சசி.

“என்ன?”

“சினிமால டான்ஸ் ஆடறவ ப்ரீதி. சார்லஸ் இப்போ இருக்கிறது அவ வீட்ல. இல்லைன்னா அவளைக் கேட்டா சார்லஸ் எங்கே இருக்கான்னு தெரியலாம். ஏதோ காரணத்தால சார்லஸ் இப்போ அவரா நம்மை காண்டாக்ட் பண்ண முடியாத சூழ்நிலை இருக்கலாம்னு நினைக்கிறேன்.”

“இரு! இரு! முதல்லஅந்த சீட்டு நம்ம கைக்கு வரட்டும்.

ஆபீசுக்குப் போய் மாதவியை அனுப்பி கலெக்ட் பண்ணிட லாம் முதல்ல” என்று காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் பரத். லேசாக சிரித்தான்.

“எதுக்கு இப்ப சிரிப்பு?”

“மாதவின்னதும் முந்தா நாள் நடந்தது ஞாபம் வந்தது!”

“என்னது?”

“வேணாம், விட்டுடு.”

“ஆரம்பிச்சிட்டு முழுங்கினா கோபம் வரும்.”

“சொன்னா ரெண்டு மடங்கு கோபம் வரும் சசி.”

“பரவால்லை, சொல்லுங்க.”

“முந்தா நாள் நம்ம ஆபீசுக்கு வந்த மாதவி குழந்தைக்கு ஊசி போட்டதும் செய்வாங்களே, அந்த மாதிரி ரொம்ப நேரம் செஞ்சிட்டு இருந்தா. ‘என்னாச்சும்மா, வீட்ல கொசுத் தொல்லையா’ன்னு கேட்டேன். ‘இல்லை சார். வற்றப்ப பஸ்சில ஒரு ராஸ்கல் பாட்டம் பிஞ்சு பண்ணிட்டான்’னு தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னா. என்னால நம்பவே முடியலை சசி இப்பக் கூட.”

“இதில நம்ப மறுக்கறதுக்கு என்ன இருக்கு? பஸ்கள்ல இந்த மாதிரி ரோக்ஸ் மிஸ் பிஹேவ் பண்றது சகஜம்தானே? என்னைக் கூட பிஞ்சு பண்ணிருக்காங்க.”

“உனக்கும், மாதவிக்கும் வித்தியாசம் இல்லையா? இப்போ, ஒரு குழந்தை கொழு கொழு கன்னத்தோட இருந்தா ஆசையா கிள்ளுவோம். சோமாலியா நாட்டு எலும்பு கன்னத்தோட இருக்கிற குழந்தையை எப்படிக் கிள்ள முடியும்? அந்த மாதிரி...”

“போதும்! இதுக்கு மேல விளக்கம் வேணாம்” என்றாள் சுசிலா கோபமாக.

“பார்த்தியா, அதான் சொன்னேன். கோவிச்சுக்குவே. இதுக்கு நம்ம ரவி அடிச்ச கமெண்ட்டை சொன்னா, போனதும்

அவனை அறைஞ்சிடுவே.”

“என்ன சொன்னான்?”

“இன்னொரு பக்கமும் பிஞ்சு பண்ணிருந்தா வீக்கம் அட்லீஸ்ட் பேலன்ஸ் ஆகி நார்மலா தெரிஞ்சிருக்கும்னு சொன்னான்.”

“கர்மம்! அவனை கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கிட்டிங்க பரத்.”

“யாரு நானா? அவன் வேலைல சேர்ந்தப் ப டவுசர் உள்ளே நீ கையை விட்டுப் பார்த்திருந்தா தெரிஞ்சிருக்கும்.”

“வாட் நான்சென்ஸ்?”

“அப்பவே ஒரு கட்டு பீடி வெச்சிருந்தான் சசி. இப்படித் தான் ஒரு கோ எஜுகேஷன் காலேஜ்ல ஒரு ரவுடிப் பையன் புதுசா சேர்ந்த ஒரு பொண்ணைக் கூப்பிட்டு ரேகிங் செஞ்சா னாம். அவளோட வாட்சைக் கழட்டி தன் பேண்ட் பாக்கெட் ல வெச்சிக்கிட்டு, அவளையே எடுத்துக்கச் சொன்னானாம்.”

“தெரியும். இப்ப வாயை மூடப் போறிங்களா, இல்லையா?” ஏறக்குறைய கத்தினாள் சசிலா.

“ச்சே! வரவர நாட்ல நகைச்சுவையும், தேச ஒற்றுமை மாதிரி குறைஞ்சிக்கிட்டே வருதுப்பா” என்ற பரத், “தேச ஒற்றுமைன்னதும் ஒரு சிங்கும், கேரளா பொண்ணும் ஒரு பிளேன் ஆக்ஸிடெண்ட்ல தப்பி பாலைவனத்தில தனியா நினைப்ப நடந்த நிகழ்ச்சி ஞாபகத்துக்கு வருது. வேணாம். நான் சொல்லலைப்பா!” என்றான்.

6

மூன்னைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சீஸ்.

பரத், சசிலா தனியறைக்குள் வந்தமர்ந்ததும் மாதவியை உள்ளே அழைத்தான்.

“மாதவி, இந்த அட்ரஸ்ல பத்ரிநாத்து ஒரு என்ஜினியர் இருப்பார். நான் அனுப்பிச்சேன்னு சொல்லி அவரைப் பாரு. ஒரு சின்ன துண்டு சீட்டு கொடுப்பார். பத்திரமா எடுத்துட்டு வா! ஆட்டோல போய்ட்டு ஆட்டோல வந்துடு!”

“சரி சார்” என்றாள் மஞ்சள் புடவை கட்டி மேட்ச்சாக செவ்வந்திப் பூச்சரம் வைத்திருந்த மாதவி.

“பை த பை இன்னைக்கும் பஸ்சில தானே வந்தே?”

“ஆமாம் சார்.”

“ஒண்ணும் பிராப்ளம் இல்லையே?”

“நீ போம்மா” என்றாள் சசிலா. போய் விட்டாள்.

“சசி, நெருப்பு பத்திரிகைல எடிட்டர் இல்லையென்னா சப் - எடிட்டர்னு யாராச்சும் பொறுப்பான ஆளை போன்ல பிடியேன்” என்றான் பரத்.

சசிலா டெலிபோன் டைரக்டரியை எடுத்து வைத்துப் புரட்டி எண் தேட, சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்ட பரத் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

சில நிமிடங்களில், “பரத், நெருப்பு பத்திரிகை எடிட்டர் தங்கராஜ் லைன்ல இருக்கார். பேசங்க பரத்” என்று ரிசீவரை நீட்டினாள் சசிலா.

“ஹலோ சார், ஐம் பரத். லாயர். மூன்னைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சீஸ்னு வெச்சிருக்கேன். உங்க பத்திரிகைல வொர்க் பண்ற சப்-எடிட்டர் சார்லஸ் என்னோட பெஸ்ட் ஃபிரண்டு சார். அவர் அங்க வந்திருக்காரா?”

“இல்லை சார். வரலை. அவர் ஒரு வாரமாவே லீவுல இருக்கார்.”

“நினைச்சேன். நேத்தோ, இன்னைக்கோ அவர் உங்களுக்கு போன் செஞ்சிப் பேசினாரா சார்?”

“இல்லையே.”

“சார், ஐ திங்க் சார்லஸ் ஈஸ் மிஸ்ட்ரீயஸ்லி மிஸ்ஸிங்!”

“மிஸ்ஸிங்கா? என்ன சொல்றிங்க?”

“ஆமாம். நேத்து அவர் நடு ராத்திரி அவசரமா எனக்கு போன் செஞ்சி சந்திக்கணும்னு சொன்னார். நான் சந்திக்கப் போனப்போ அவர் வரச் சொன்ன இடத்துக்கு வரலை. அசோக் நகர்ல சார்லசை சிலபேர் அந்த நேரத்தில ஓட ஓட துரத்தியிருக்காங்ன்னு தெரியுது. வீடும் பூட்டியிருக்கு. அதுக்கப்புறம் சார்லஸ்கிட்டேர்ந்து எனக்கு போன் எதுவும் வரலை. என்னோட சந்தேகம் எல்லாம் யாரோ அவரை கடத்திட்டுப்போயிருக்கணும். இல்லைன்னா அவரே காரணத்தோட எங்கயோ பதுங்கியிருக்கணும். சார்லசை நான் உடனடியா சந்திச்சாகணும் சார். அதுக்கு நீங்கதான் உதவி செய்யணும்.”

“என்ன சார் இவ்வளவு தூரம் பரபரப்பான மேட்டர்ஸ் சொல்றிங்க. எனக்கு எதுவுமே தெரியலையே. அவர் சாதாரணமா லீவுல இருக்கார்னு தானே நினைச்சிட்டிருக்கோம் நாங்க. இதில நான் என்ன உதவி செய்யணும்?”

“நீங்க பத்திரிகைக்காக என்ன அசைன்மெண்ட் அவருக்குக் கொடுத்திருந்திங்க? அசோக் நகர்ல அவருக்கு செய்தி சேகரிக்க வேலை என்ன கொடுத்திருந்திங்கன்னு தெரியணும்.”

“சார்லசுக்கு பத்திரிகை சார்பா எந்த வேலையுமே கொடுக்க லையே சார். பொதுவாகவே அவர் என்ன எழுதப் போறார். எதைப் பத்தி எழுதப்போறார். எப்படி எழுதப் போறார்னு அவரேதான் தீர்மானிப்பார். நம்ம ஏதாச்சும் சின்ன யோசனை சொன்னாலும் பொசுக்குன்னு கோபம் வந்துடும். எங்க பத்திரிகைல இந்த வாரம் அவர் யாரைப் பத்தி, எதைப் பத்தி எழுதப் போறார்னு எடிட்டரான எனக்கே சஸ்பென்சாத்தான் இருக்கும். அதனால் அசோக் நகர்ல அவரே ஏதோ நோக்கத் தோட போயிருக்கணும். நான் எங்கயும்போகச் சொல்லலை.”

“ரொம்ப நெருக்கமானவங்க கிட்டயாவது சார்லஸ் தான் செய்யற, செய்யப்போற வேலைகளைப் பத்தி டிஸ்கஸ் பண்ண மாட்டாரா?”

“நம்ம பத்திரிகைக்கு படம் எடுத்துக் கொடுக்கறவங்களல் ஒருத்தர் போட்டோ கிராபர் கே.எஸ்.அருணாசலம் சார். சார்லசுக்கு அவரை ரொம்பப் பிடிக்கும். சார்லஸ் சொந்தமா கேமிரா வெச்சிருக்கார். நல்லா படமும் எடுப்பார். ஆனாலும் எதிர்கட்சி தலைவர், முதலமைச்சர்னு முக்கியமான புள்ளிகளை பேட்டி எடுக்கப் போறப்ப இன்னும் புரொஃப ஷனல் டச்சோட போட்டோஸ் அமையணும்னு அருணாச லத்தையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போவார். அவர்கிட்ட தான் சில சமயம் மனசு விட்டுப் பேசுவார்.”

“அந்த போட்டோகிராபர் அட்ரஸ் வேணுமே.”

“சொல்றேன். குறிச்சுக்கங்க.”

குறித்துக் கொண்டான் பரத்.

“அப்புறம் சார்... சமீபத்தில சார்லஸ் பதவில இருக்கிற யாரையாவது கோபத்தை தூண்டற மாதிரி ஏதாச்சும் எழுதினாரா?”

“எப்பவுமே அதானே வேலை அவருக்கு? அவர் மேல கோபம் இல்லாத ஒரு நபர் கடற்கரையில காத்து வாங்கிட்டு இருக்கிற காந்தி தாத்தா மட்டும்தான். அவர் எழுதின கட்டுரையினால் மட்டும் நம்ம பத்திரிகை மேல பதினேழு கேஸ் நடந்துக்கிட்டிருக்கு சார்.”

“நான்கேட்டது சமீபத்திலே! இந்த வாரத்திலயோ இல்லை போன வாரத்திலயோ யாரைத் தாக்கி எழுதியிருந்தார்?”

“எம்.எல்.ஏ. இளமுருகு பத்தி கேவலமா எழுதியிருந்தார் சார். அவர் தனக்குசொந்தமான வீட்டை பிராத்தல் தொழில் நடத்த வாடகைக்கு விட்டு பத்து மடங்கு வாடகை வாங்கிக் கிட்டிருக்கிறதா வீட்டோட போட்டோ எல்லாம் போட்டு எழுதிட்டாரு. முரட்டுத்தனமான எம்.எல்.ஏ. சார். ஒருவேளை அவர்தான் ஆளை வெச்சி சார்லசை ஏதாச்சும் பண்ணிருப் பாங்க. எந்த ஸ்டேஷன் போலீஸ் சார் கேஸ் எண்ட்ரி போட்டுக்காங்க?”

“சார், சார்லசை காணலைங்கிறது தற்போதைக்கு ரகசியமா

இருக்கட்டும். அவசரப்பட்டு சென்சேஷனல் செய்தி யாக்கிடாதிங்க. ப்ளீஸ்... வேற தகவல்கள் கிடைச்சா எனக்கு சொல்லுங்க. முடிஞ்சா உங்க ஆபீஸ் வந்து உங்களை அப்புறமா சந்திக்கிறேன்” என்று போனை வைத்தான் பரத்.

ஸ்பீக்கர் போன் சிஸ்டத்தில் ஆசிரியர் தங்கராஜ் பேசியதையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சுசிலா, “தன்னோட உதவி ஆசிரியர் காணலைன்னு ஒரு பதட்டமே இல்லாம செய்திக்கு அலையற மாதிரிதான் இருந்திச்சு பரத்” என்றாள்.

“அடுத்த சிலிமால டான்ஸ் ஆடறவங்களுக்குன்னு ஒரு அசோசியேஷன் இருக்கு சுசி. அந்த நம்பரைப் பிடி. பி.ஆர்.ஓ. யாரையாச்சும் கேட்டா சொல்லிடுவாங்க” என்றான் பரத்.

சுசிலா மறுபடி டைரக்டரி புரட்டின போது -

டெலிபோன் ஒலித்தது. பரத் எடுத்தான்.

“ஹலோ பரத் ஹியர்.”

“பரத், நான் இன்ஸ்பெக்டர் கங்காதரன் பேசறேன். ஒரு சேட் நியூஸ் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. நேத்து ராத்திரி பூராத் தேடினோமே உங்க ஃபிரண்டு சார்லஸ், அவரை மர்டர் பண்ணிருக்கானுங்க ராஸ்க்கல்ஸ்!”

“ஓ! நோ!” என்றான் பரத். “எப்படி? எங்கே?”

“கே.கே. நகர்ல ராமைய்யா தெருவுல வானவில் அபார்ட் மெண்ட்ஸ் வாசல்ல வாட்டர் லாரி வந்து நின்னிருக்கு. தண்ணி கொட்டறதுக்காக சம்ப் மூடியைத் திறந்தா... உள்ளே மொதந்திருக்கான்! அரை மணி முன்னாடி போன் வந்து ஸ்பாட்டுக்கு வந்து எடுத்து வெளில போட்டோம். பத்திரிகை ஆபீஸ் கொடுத்திருக்கிற அடையாள கார்டு போட்டோவோட இருக்கு. சார்லஸ்தான். நீங்களும் வந்து பார்த்துடுங்க! ஸ்பாட் பக்கத்திலேர்ந்துதான் பேசறேன்.”

தளர்வாய் ரிசேவரை வைத்தான் பரத்.

கறுப்பு பேண்ட்டும், கறுப்பு ஜெர்கினும், பீக் வைத்த தொப்பியும், பூமா ஷூவும், சிலுவை டாலரும், பளபளப்பான பக்கிள் உள்ள பெல்ட்டும் அணிந்திருந்த, சரேலென்று மீசை வைத்திருந்த, நெற்றியோரம் தழுப்பு சுமந்திருந்த சார்லஸ் உயிர்த் துடிப்பு இல்லாமல் கிடந்தான்.

தூரம் தள்ளி அரை வட்டமாக ஏராளம் பேர் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க... ஆம்புலன்ஸ் வந்து காத்திருக்க, இன்ஸ்பெக்டர் கங்காதரன் வாய் பொத்தி கலங்கி நின்ற பரத்தின் தோளைத் தொட்டார்.

“கம்பி போட்டு கழுத்தை நெறிச்சிருக்கானுங்க பரத். ஜெர்கினுக்குள்ளே ரிவால்வர் இருந்திச்சு. எடுத்து வெச்சிருக் கேன். திறந்து பார்த்தேன். அஞ்சி கேட்ரிட்ஜ்தான் இருக்கு. ஸோ, அவனுங்களை கிட்ட வராதிங்கன்னு எச்சரிக்கை செஞ்சி இவர்தான் சுட்டுட்டு ஓடியிருக்கார். அசோக் நகர்லேர்ந்து இவ்வளவு தூரம் கே.கே. நகர் வரைக்கும் ஓடி வந்தவரை மறுபடி அவனுங்க அசந்த சந்தர்ப்பத்தில அழக்சியிருக்கனும். கழுத்தை நெறிச்சி இந்த சம்ப்புக்குள்ளே தள்ளி விட்டுட்டுப் போய்ட்டானுங்க. ஃபிலிமையும் எக்ஸ்போஸ் பண் ணிட்டானுங்க.”

“ஃபிலிமா?”

“ஆமாம். சம்ப்புக்குள்ளே இவரோட கேமிராவும் கிடந் துச்சி. எக்ஸ்போஸ் செய்யப்பட்ட ஒரு ரோல் ஃபிலிமும் கிடந் திச்சி. எடுத்து வெச்சேன். ஜீப்பில இருக்கு. பார்க்கறிங்களா?”

பரத் அவரோடு ஜீப்புக்கு வந்தான்.

உள்ளே பின் சீட்டில் வர இருக்கும் உயர் அதிகாரியிடம் காட்டுவதற்காக வரிசையாக வைத்திருந்த அடையாள அட்டை, மணி பர்ஸ், ரிவால்வர், கேமிரா, பிலிம் ரோல் எல்லாவற்றையும் காட்டினார்.

கேமிரா பிலிம் லோடு செய்கிற மூடி திறந்து உள்ளே பிலிம்

இல்லாமல் கிடந்தது. அந்த ஒரு முழு ஃபிலிம் ரோல் வெளிச்சத்தில் உருவப்பட்டு, கறுப்பாக்கப்பட்டுக் கிடந்தது.

“பரத், என் யூகம் என்ன தெரியுமா? சார்லஸ் ஒரு துப்பறியும் பத்திரிகையாளர் இல்லையா? பத்திரிகைகள் எல்லாம் ‘ராத்திரி ரவுண்ட் அப்’ன்னு சுத்தி வந்து அப்போ நடக்கற, அவலங்களை போட்டோ பிடிச்சி கட்டுரையா எழுதுவாங்களே, அந்த மாதிரி அசோக் நகர் பக்கம் இவரு ரவுண்டு வந்திருக்கணும். அப்போ அந்தப் பசங்க ஏதோ தப்பு செஞ்சிருக்கணும். யாரையாச்சும் ஒரு பொண்ணை அவனுங்க ரேப் பண்ண முயற்சி பண்ணிருக்கலாம். இல்லைன்னா யாரையாச்சும் கத்தியைக் காட்டி மிரட்டியிருக்கலாம். அந்த சமயம் பார்த்து இவர் அவனுங்களை போட்டோ பிடிச்சிருக்கலாம். அதனால அவங்க துரத்தியிருக்கலாம். அப்பதான் நடுவுல தப்பிச்சு உங்களுக்கு இவர் போன் செய்திருக்கணும். அதுக்குள்ளே அவனுங்க மறுபடி வந்து... துரத்தி... கடைசில... நெகட்டிவ்வை உருவிட்டு, ஆனையும் குளோஸ் பண்ணி மொத்தமா உள்ளே தள்ளி விட்டுட்டுப் போய்ட்டானுங்க!” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் கங்காதரன்.

பரத் மவுனமாக இருந்தான்.

இல்லை! இது இல்லை காரணம்! வேறு! திடீரென்று அவன் போட்டோ எடுக்கவில்லை. திட்டமிட்டு எடுத்திருக்கிறான். யாரை? அந்த போட்டோக்களில் என்ன? பெரிய துரோகம் என்றானே! பெரிய சதி என்றானே... தேசப் பற்று வேண்டாமா என்றானே...

நிச்சயமாக கொள்ளை, கற்பழிப்பு விஷயங்கள் அல்ல!

உயரதிகாரியிடம்தான் சொல்லவேண்டும். இவரிடம் சொன்னால் அவசரப்பட்டு பத்திரிகைகாரனிடம் உளறிக் கொட்டி விடுவார்.

“சார்லசோட தங்கைக்கு எப்படி இன்ஃபார்ம் பண்ணப் போறிங்க?” என்றாள் சுசிலா இன்ஸ்பெக்டரிடம்.

“அவங்க காலேஜ்ல கூப்புட்டேன். டீர் முடிஞ்சு இன்னைக்கு

மத்தியானம் வற்றாங்களாம். பஸ்கல போயிருக்காங்க. நடுவில் இன்ஃபார்ம் பண்ண வாய்ப்பில்லை. வந்ததும் இன்ஃபார்ம் பண்ணிடறோம்னு சொன்னாங்க.”

“சார்லசுக்கு ஒரு பெரியப்பா இருக்கார் மெட்ராஸ்ல. அவருக்கு நான் சொல்லிடறேன். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் அவர் பாத்துக்குவார்.” என்றான் பரத்.

ஆம்புலன்சில் ஏற்றி பாடி ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்லும் வரை அங்கேயே இருந்து விட்டு, அதன் பிறகு பரத், சுசிலா புறப்பட்டார்கள்.

8

“எக்ஸ்க்யூஸ் மி சார்.” என்றார் நியூட்டன்.

“யெஸ்” என்று நிமிர்ந்தார் ஐ.ஜி. ஈஸ்வரன். மீசை முழுக்க நரைத்து ஒட்டல் சமாச்சாரமோ என்று சந்தேகம் கொள்ள வைத்தது.

“சொன்னே, பரத் - சுசிலான்னு... உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்காங்க.”

“வரச் சொல்லுங்க.”

உள்ளே வந்தார்கள். அறிமுகங்கள். கை குலுக்கல்கள்.

“பத்திரிகைகாரர் சார்லஸ் கொலை மேட்டர் உங்க நேரடிப் பார்வையில இன்வெஸ்டிகேட் ஆகறதால, அது சம்பந்தமா சில முக்கியமான தகவல்களை உங்ககிட்ட பேசிட்டுப் போக வந்தோம்” என்றான் பரத்.

“சார்லஸ் உங்களோட ஃபிரண்டுன்னு சொன்னாங்க. முந்தா நாள் ராத்திரி நீங்க அசோக்நகர் போய் இன்ஸ்பெக்டர் கங்காதரனுக்கு உதவியா இருந்ததை எல்லாம் அவரோட ரிப்போர்ட்ல குறிப்பிட்டிருக்காரு. உங்க ஸ்டேட்மெண்ட்டும் படிச்சேன்” என்றார் ஐ.ஜி. தன் வெள்ளை மீசையை நீவியபடி.

“ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ் சொல்லாத சில ரகசியங்களை இப்ப ஓரலா சொல்ல விரும்பறேன்.”

புருவங்களைச் சுருக்கினார் அவர்.

பரத், சார்லஸ் தன்னிடம் போனில் பேசியவற்றை முழுவதும் அப்படியே தெளிவாக சொல்லி முடித்தான்.

“ஓ... ஐ... சீ...” என்று தன் தாடையை தடவினார் அவர்.

“இதோ பாருங்க. இது சார்லஸோட கையெழுத்தே தான். எனக்கு அதில சந்தேகமே இல்லை. நேத்து பூரா இந்த டான்சர் ப்ரீதியை கண்டுபிடிக்கிறதில் அலைஞ்சோம்.”

“கண்டுபிடிச்சிங்களா?”

“இல்லை சார். அவங்க அசோசியேஷன்ல விசாரிச்சுட் டோம். பல டான்ஸ் மாஸ்டர்களைப் போய் சந்திச்சோம். யாரோட குழுவுலயும் ப்ரீதின்னு ஒரு டான்ஸர் இல்லவே இல்லை. இன்னும் சில டான்ஸ் மாஸ்டர்களை விசாரிக்க வேண்டியிருக்கு” என்றான் பரத்.

“பரத், உங்களோட யூகம் என்ன? அந்த ப்ரீதி யாரு? அவகிட்ட என்ன தகவல் இருக்குன்னு நினைக்கிறிங்க?”

“சார், ஒரு வாரமா தன் ஆபீசுக்கு லீவு போட்டுட்டு ஒரு முக்கியமான மேட்டர்ல தீவிரமா இறங்கியிருக்கான் சார்லஸ். அது ஒரு பெரிய தேச விரோத சதியா இருக்கலாம். ஏன்னா, ‘தேசப்பற்றே இல்லையா?’ன்னு சொன்னான். சதிங்கிற வார்த்தையை யூஸ் பண்ணான். தேச விரோதமா ஏதோ ஒரு பெரிய சதியை ஒரு தீவிரவாத கும்பல் தயாரிச்சிட்டிருக்கிறப்போ இவன் புகைப்படம் எடுத்திருக்கணும். அப்பதான் அவனை துரத்தியிருக்கணும். அசோக் நகர்லேர்ந்து கே.கே.நகருக்கு ஓடி வந்தவன் கைல கிடைச்ச இந்த காகிதத்தில ப்ரீதி பத்தி எனக்குக் குறிப்பு எழுதி தன் கண்ணில பட்ட ஏதோ ஒரு லெட்டர் பாக்ஸ்ல போட்டுட்டு ஓடியிருக்கணும். அப்போ மறுபடி துரத்தி வந்தவங்ககிட்ட மாட்டி உயிரை விட்டிருக்கணும். இதான் என் வர்ஷன். அந்த ப்ரீதிக்கு இவன் செஞ்சிட்டிருந்த அந்த கும்பலைப் பத்தின ஆராய்ச்சி

சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் தெரிஞ்சிருக்கலாம். வேற ஏதாச்சும் சில ஆதாரங்களை இவன் அவகிட்டே கொடுத்து வெச்சிருக்கலாம்.”

“உன் யூகம் லாஜிக்கலா இருக்கு. ப்ரீதி ஒரு வேளை சார்லஸோட காதலியா இருக்கலாமா?”

“மே.பி. ஆனா அவன் காதலிக்கிற ரகம் இல்லை சார். காதல் நம்பிக்கை இல்லாதவன். சகட்டு மேலிக்கு லூட்டி மட்டும் சலிக்காம அடிப்பான். பொண்ணுங்களைக் கூட்டிக் கிட்டு மகாபலிபுரம், பெங்களூர்னு சுத்துவான். சம்பாரிக் கிறதில் பாதிப் பணம் இந்த ஜாலி விளையாட்டுக்களல விட்டுவான். இவனோட பெட் கேர்ள்ஸ்ல ஒருத்தியாக் கூட இருக்கலாம் அந்த ப்ரீதி. அவனை கண்டுபிடிக்க வேண்டியது ரொம்ப முக்கியம்.”

“ஷ்யூர் நியூட்டன். சார்லஸ் இருந்த வீட்டை இன்னும் சோதனை போடலை இல்லையா?”

“இல்லை சார்.”

“நீங்களே போய் பார்த்துடுங்களேன். இவர் சொல்ற ப்ரீதி பத்தி தகவல் கிடைக்கலாம்.”

“உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லைன்னா நாங்களும் போக விரும்பறோம் சார். சார்லஸ் ஆபத்தில இருந்தப்போ என்னைக் கூப்பிட்டான். உடனே புறப்பட்டுப் போயும் அவனுக்கு உதவ முடியாமப் போச்சு. அட்லீஸ்ட் அவனோட சாவுக்குக் காரண மானவங்களை கண்டுபிடிச்சி உங்ககிட்ட ஒப்படைக்கிறதில் ஒரு திருப்தி கிடைக்கும் எனக்கு.”

“தாராளமா இன்வால்வ் பண்ணிக்கங்க பரத்.”

“சார், அவன் கண்டுபிடிச்சது என்ன சதின்னு தெரியாத வரைக்கும் இந்த விஷயங்களைப் பத்தி பேப்பர்ல மேட்டர் வர்றது நல்லதில்லைங்கிறது என்னோட அபிப்பிராயம்” என்றான் பரத்.

“யு ஆர் ரைட். அது கான்ஸ்பிடென்ஷியலாவே

இருக்கிறதுதான் பெட்டர். நீங்க சொல்லிருக்கிற புது கோணத்தில நான் இன்வெஸ்டிகேஷனை தீவிரப் படுத்திடறேன். இஃப் தேர் ஈஸ் எனி டெவலப்மெண்ட், ஐ வில் கீப் யு இன்ஃபார்ம்ட்.”

“தேங்க் யூ சார்” மீண்டும் கை குலுக்கி எழுந்தான் பரத்.

9

சார்லஸ் வீட்டில் அவன் தங்கை அஞ்சனாவுக்குத் துணையாக இரண்டு உறவினர்களும் சோகமாக இருந்தார்கள்.

பரத் - சுசிலா நேற்று மார்ச்சுவரியில் இருந்து பாடி வாங்கி கல்லறையில் புதைத்து, இறுதிச் சடங்குகள் முடியும் வரை கூடவே இருந்து அந்தப் பெண் அஞ்சனாவுக்கு ஆறுதல் சொல்லி விட்டு திரும்பியிருந்ததால், இப்போது துக்கம் பற்றி எதுவும் பேசாமல், “உங்கண்ணன் ருமை சோதனை போட்டு பாக்கணும்மா” என்று மட்டும் சொன்னான்.

நியூட்டன், பரத், சுசிலா மூவரும் ஒரு மணி நேரம் அந்த அறையில் முழுக்க தேடிக்கலைத்தார்கள். பாதியில் இருந்த சில கட்டுரைகளை, சில குறிப்புக் காகிதங்களை, கணக்குப் புத்தகங்களை, போன் நம்பர்கள் உள்ள புத்தகத்தை, விலாசங்கள் அடங்கிய நோட் புக்கை... என்று பொறுமையாகப் பார்த்தும்...

சார்லசுக்கு வந்திருந்த பல கடிதங்களைப் பார்த்தும்...

ப்ரீதி என்ற பெயர் எங்கும், எதிலும் வரவே இல்லை.

நியூட்டன் அந்த விலாசங்கள் அடங்கிய புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டார்.

“பரத், இந்த புக்கில இருக்கிற விலாச நபர்களை முடிஞ்ச அளவுக்கு கவர் பண்ணி விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறேன். ஹெலத் தியான தகவல் கிடைச்சா சொல்றேன்.”

“ஒக்கே.”

பரத் - சுசிலா மட்டும் தங்கள் காரில் புறப்பட்டார்கள்.

“இன்னும் சில டான்ஸ் மாஸ்ட்டர்கள் பாக்கி இருக்காங்க பரத். அவங்களை நாம விசாரிக்கணும்.”

பரத் பதில் பேசாமல் காரை செலுத்தினான். “என்ன பரத், பதில் பேசலை?”

“கரெக்ட்டான ரூட்லதான் கெஸ் பண்றமான்னு ஒரு டவுட்.”

“என்ன டவுட்?”

காரை ஓட்டியபடி அந்த துண்டுச் சீட்டை எடுத்து ஒரு தடவை பார்த்த பரத், “இதில என்ன எழுதியிருக்கான் சார்லஸ்? ஃபிலிம் ப்ரீதி டான்ஸர்னு எழுதிருக்கானில்லையா? ஃபிலிம் டான்ஸர் ப்ரீதின்னுதானே எழுதணும்?”

“அவசரத்தில முன்னேப் பின்னே மாத்தி எழுதிருக்கலாம்.”

“இல்லை சுசி. இதில வேற அர்த்தம் இருக்குமோ?”

“வேற என்ன?”

“அதான் புரியலை. மணி என்ன?”

“பனிரெண்டு.”

“பனிரெண்டரைக்குத்தானே தான் வேலை பார்க்கற பேங்குக்கு வரச் சொன்னார் சார்லசோட ஃபிரண்டு அந்த கே.எஸ்.அருணாசலம்?”

“ஆமாம்.”

“அப்ப முதல்ல அவரைப் பார்த்துடலாம் சுசி” என்றான் பரத்.

★

★

★

அந்த பேங்கில் மாடியில் ரெக்ரியேஷன் அறைக்கு தனியாக அழைத்து வந்து அமரச் சொல்லி, டீக்கு ஆர்டர் சொல்லி விட்டு அமர்ந்தார் போட்டோஃகிராபர் கே.எஸ்.அருணாசலம்.

பரத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதும்...

“நாம சந்திச்சதில்லையே ஒழிய உங்களைப் பத்தி சார்லஸ் அடிக்கடி சொல்வார் சார். வெளில தாட்-பூட்னு பேசுவார். ஆனா உளுக்குள்ளே கொஞ்சம் பயந்த சுபாவம்தான். ‘நான் பாட்டுக்கு துணிச்சலா பெரிய பெரிய ஆளுங்களைப் பத்தி எழுதிட்டிருக்கேன். எப்ப என்ன ஆகும்னு தெரியாது’ம்பாரு. ஒரு தைரியத்துக்காக வெச்சிக்கிறேன்னு சொல்லி முப்பதாயிரத்துக்கும் மேல பணம் கொடுத்து ரிவால்வர் வாங்கி வெச்சிக் கிட்டார். ஆனா அதில தோட்டா நிரப்பவே மாட்டாரு” என்றார் அருணாசலம்.

“ஆனா முந்தா நாள் சார்லஸ் அசோக் நகருக்கு ரிவால்வர் எடுத்துட்டுப் போனப்ப அதை நிரப்பிதான் எடுத்துட்டுப் போயிருக்கார். ஒரு தடவை சுட்டுக்கார். மீதி அஞ்சி காட்ரிட்ஜ் ரிவால்வர்லயே இருக்கு. நானேப் பார்த்தேன்” என்றான் பரத்.

“அப்படின்னா பெரிய ஆபத்தான வேலைன்னு தெரிஞ்சி ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்துதான் ரிவால்வரோட போயிருக்கணும் எனறான் ‘SUPER (To) HIT’ என்று பனியன் அணிந்த சுகிலா.

“ஒரு வாரம் அவர் ஆபீசுக்கு லீவு போட்டிருந்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும் சார்.”

“கடைசியா நீங்க சார்லசை எப்போ, எங்கப் பார்த்திங்க?”

“ஜெமினி ஃப்ளை ஓவர் பக்கத்தில பார்சன் காம்ப்ளெக்ஸ் இருக்கு பாருங்க. அதோட வாசல்ல பார்த்தேன். சம்பவம் நடந்த அதே முந்தா நாள் ஈவினிங் ஏழு மணி இருக்கும். நான் அங்க ஒரு ரெடிமேட் சட்டை வாங்க போயிருந்தப்ப யதேச்சையாப் பார்த்தேன். அவர் அங்க ஒரு கடையில ஃபிலிம் ரோல் வாங்க வந்ததாச் சொன்னாரு.”

“ரைட்டு. அசோக் நகருக்கு சார்லஸ் எந்த மேட்டரைத் துப்பறியப் போனாருன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா சார்? தெரிஞ்சா தயவு செஞ்சு மறைக்காமச் சொல்லுங்க. இப்போ

அவரைக் கொலை செஞ்சவங்களைக் கண்டுபிடிக்கிறது மட்டும் முக்கியம் இல்லை. அவர் அம்பலப்படுத்த நினைச்ச விவகாரம் என்னன்னு தெரிஞ்சாக வேண்டியதும் முக்கியம்.”

“சார், ஒரு வாரத்துக்கப்புறம் முந்தா நாள் பார்சன் காம்ப்ளெக்ஸ்ல பார்த்ததுதான். என்ன சார் லீவு போட்டுட்டு என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்கிங்கன்னு கேட்டேன்.”

“அதுக்கு என்ன சொன்னார்?”

“ஒரு பெரிய விவகாரத்தில குப்பையைக் கிளறிட்டிருக்கேன். பெரிய மனுஷன்னு நினைச்சிட்டிருக்கிற ஒரு வி.ஐ.பி. பத்தி ஆராய்ச்சிட்டிருக்கேன். அநேகமா நாளைக்கு அட்டகாசமான தகவல்கள் சொல்றேன்னு சொன்னார். அவர் பக்கத்தில அவரோட சொந்தக்காரர் ஒருத்தர் இருந்தார். அதனால நானும் அதிகமா கேட்டுக்கலை. அவரும் அதுக்கு மேலசொல்லலை. தன்னோட பைக் ரிப்பேரா இருக்கிறதா சொன்னார். புறப்படறப்போ அந்த சொந்தக்காரரோட கார்ல ஏறிப் போய்ட்டார்.”

“யார் அந்த சொந்தக்காரர்? உங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைக்கலையா?”

“அறிமுகப்படுத்தி வெச்சார் சார். அவரோட ஒண்ணுவிட்ட சித்தப்பா பையன்னு சொன்னார். அவர் பேரு கிறிஸ்டோபர்னு சொன்னார். அவர் ஒரு எலெக்ட்ரானிக்ஸ் என்ஜினியர்னு சொன்னார். அந்த கிறிஸ்டோபர் விசிட்டிங் கார்டு கூட கொடுத்தார் சார். வீட்ல இருக்கு. வேணுமா?”

“வேணும். அந்த கிறிஸ்டோபர்கிட்ட சார்லஸ் ஏதாவது சொல்லியிருக்கலாம். உங்க வீட்டுக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி சார்லஸ் தங்கை அஞ்சனாவுக்கு போன் பண்ணிப் பேசிடறேன். அவளுக்கு கிறிஸ்டோபர் அட்ரஸ் தெரிஞ்சிருந்தா உங்க வீட்டுக்குப் போய் அந்த கார்டை எடுத்துட்டு வர வேண்டியதில்லை” என்றான் பரத்.

மேலும் கொஞ்ச நேரம் விசாரித்து விட்டு கீழே பேங்க் ஹாலுக்கு வந்தார்கள்.

அருணாசலம் அனுமதி வாங்கி எடுத்துக் கொடுத்த தொலைபேசியில் அஞ்சனாவைத் தொடர்பு கொண்டான் பரத்.

அவளுக்கு அந்த கிறிஸ்டோபரின் விலாசம் தெரிந்திருந்தது. சொன்னான். குறித்துக் கொண்டான். அருணாசலத்திற்கு நன்றி கூறி கை குலுக்கி புறப்பட்டார்கள்.

★

★

★

“அந்த பாங்கல் கேஷியர் ஒரு பொம்பளை. கவனிச்சியா சுசி?” என்றான் பரத்.

“ஆமாம். அதுக்கென்ன?”

“ரொம்ப டிரான்ஸ்பரண்ட்டா சேலை.”

“உங்களுக்கென்ன?”

“அனாவசியமா சில சந்தேகங்கள் ஏற்படுதில்ல”

“என்ன சந்தேகம்?”

“ஸேஃப்டி பின் அவசரத்துக்கு ஆத்திரத்துக்கு ஒண்ணு வச்சிக்கிட்டா பத்தாதா சுசி? அவ எதுக்கு நாலஞ்சி - நாதஸ்வர வித்வான் வரிசையா சீவாளி தொங்க விட்டுக்கற மாதிரி?”

“யாரு தொங்க விட்டிருந்தாங்க?”

“அந்த லேடிதான் - தாலில கோர்த்து வெச்சிருந்தாங்க.”

“தாலி ஜாக்கெட்டுக்குள்ளே இல்ல இருக்கும்?”

“அப்படித்தான் இருந்திச்சு.”

“பின்ன ஸேஃப்டி பின் கோத்து வெச்சிருந்தது எப்படித் தெரியும்?”

“சொன்னா அடிக்க வரக்கூடாது. போஷாக்கு காரணமா ஒரு பட்டனுக்கும் மறு பட்டனுக்கும் போதுமான இடைவெளி ஏற்பட்டதால், டிரான்ஸ்பரண்ட்டு சேலையை ஒத்தையாய் போட்டிருந்ததாலே...”

“ச்சை! அவங்களுக்கு நாப்பது வயசாவது இருக்கும் பரத்.”

“அதுக்காக நாலு பின்னா? அம்பது வயசுன்னா அஞ்சி பின்னா?”

“கொஞ்சமாவது விவஸ்தை வேணாமா? லேர்ன் மேனர்ஸ் பரத்.”

“விவேகானந்தா கல்வி நிலையத்தில சொல்லி தர்றாங்களா சுசி?”

“யூ... யூ...”

“அடுத்து வீ... வீ... அதுக்கப்பறம் டபிள்யூ... டபிள்யூ...”

“நரகத்தில உங்களுக்கு விதவிதமான சித்ரவதைகள் நிச்சயம் பரத்”

“ஹை! ஜாலி!”

“நரகத்துக்குப் போறது ஜாலியா?”

“பின்னே இல்லையா? சொர்க்கத்துக்கு யார் போவா? அங்க என்ன அனுப்பிச்சாக்கூட போக மாட்டேன்னு அடம் பிடிச்சி அர்ஜெண்ட்டா ஏதாச்சும் பெரிய பாவம் செஞ்சி நரகத்துக்கு வந்துடுவேன். என்னை மாதிரி ‘டேக் இட் ஸ்ளி’ பிப்பிளுக்கு அங்க என்ன வேலை? எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் ஒரேப் பத்தினிப் பொண்ணுங்களா இழுத்துப் போர்த்திக்கிட்டு பட்டுப் புடவை விளம்பரம் மாதிரி மூக்குத்தி ஜொலிக்க குத்துவிளக்கு ஏத்திக்கிட்டிருப்பாங்க. நரகத்திலதான் உலகத்தில இருக்கிற எல்லா நாட்டு பலான பார்ட்டீசும் இருக்கும். அவங்களோடு சேர்ந்து சித்ரவதை அனுபவிக்கிறது கூட சுகம்!”

“ச்சே! உங்களை எப்படி திட்டுறதுன்னுகூட புரியலை. சொர்க்கத்துக்கும் போகாம, நரகத்துக்கும் போகாம ஆவியா அலையப் போறிங்க.”

“அது இன்னும் நல்லதாப் போச்சு. ஆவியாப் போய்ட்டா கதவு ஜன்னல் எல்லாம் மூடியிருக்கேன்னு கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. நேரா சொய்யின்னு லேடீஸ் ஹாஸ்டல்

பாத்தும் ஷவர் மேல உக்காந்துகிட்டு டாப் ஆங்கிள்ஸை அடிக்கலாம்.”

“சரி, அப்ப ஆவியாவே போங்க!” என்று சசிலா ஸ்டீய் ரிங்கை வேண்டுமென்று வளைத்து விட்டு விட... திசை மாறிய காரை மறுபடி பாதைக்குக் கொண்டு வருவதற்குள் பதறிப் போன பரத், “மை காட்! என்னைக் கொல்லச் சதி!” என்றவன் சட்டென்று காரை பிரேக் அடித்து நிறுத்தினான்.

“என்னாச்சு?”

“அங்கப் பாரு” என்று சாலையின் ஓரத்தில் இருந்த பெரிய கட் - அவுட்டைக் காட்டினான் பரத்.

‘மத்திய அமைச்சர் அஸ்ராணி அவர்களே வருக, வருக’ என்று எழுதி அமைச்சரின் உயரமான கட் - அவுட் வைத்து கீழே இளைஞர் அணி செயலாளர் என்று கட் - அவுட்டுக்கு காசு செலவழித்தவரின் பெயரும் இருந்தது.

“இந்த ‘கட் - அவுட்’ வியாதி இப்ப எல்லா கட்சியையும் தொத்திக்கிச்சு பரத். ஒரு வகையில் மக்களுக்கு லாபம். மத்தியான நேரத்தில் ஒதுங்க அங்கங்கே நிறைய நிழல் கிடைக்குது” என்றாள் சசிலா.

பரத் எதுவும் பேசாமல் கட் - அவுட்டையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன பரத்?”

“இந்த மத்திய அமைச்சர் எப்போ மெட்ராஸ் வர்றார்?”

“நாளைக்கு வர்றார். இன்னைக்கு பேப்பர்ல அவரோட ப்ரோக்ராம் பூரா போட்டிருக்காங்களே... படிக்கலையா?”

“படிக்கலை. சொல்லு. அமைச்சர் வர்றது எதுக்கு?”

“தமிழ்நாடு போலீஸ் சிறப்பா சாதனை புரிஞ்சு அதிகாரிகளுக்கு விருது வழங்கற விழா நாளைக்கு சாயங்காலம் நடக்குது. அதில கலந்துக்கறதுக்காக வர்றாரு.”

“எப்போ வர்றாரு?”

“நாளைக்கு மத்தியானம் தனி விமானத்திலே. முதலமைச்சரோட விருந்து, கவர்னரை சந்திக்கிறார், அங்கேயே ஓய்வெடுக்கறார். ஈவினிங் ரெண்டு மணி நேரம் நிகழ்ச்சி. முடிஞ்சதும் நேரா ஏர்போர்ட் போயி பிளேன் ஏறிடறார்”

“இந்த அமைச்சர் அஸ்ராணிதானே ஒரு வாரம் முன்னாடி ‘இந்தியாவில் இருக்கும் அத்தனை தீவிரவாத இயக்கங்களுக்கும் வேர்களோடு களைந்து அவர்களை ஒழிப்பதுதான் என் லட்சியம்’னு பேசினது?”

“ஆமாம்.”

“ஒரு வேளை... ஒரு வேளை... தேச விரோத சதிங்கிறது... இந்த அமைச்சரைக் கொலை செய்யற சதியா இருக்கலாமா? சார்லஸ் துப்பறிஞ்சது தீவிரவாத அமைப்புகளோட தொடர்பு உள்ள ஒரு வி.ஐ.பி.யா இருக்கலாமா?”

“இருக்கலாம். ஆனா எப்படி பரத் உறுதியா சொல்ல முடியும்?”

“முதல் எனக்கு திடீர்னு தோன்றின இந்த சந்தேகத்தை ஐ.ஜி.கிட்டே சொல்லிடலாம். பக்கத்திலபோன் எங்க இருக்குன்னு பாரு” என்றான் பரத்.

10

“சொல்லுங்க பரத்” என்றார் நியூட்டன் எதிர் முனையில்.

“நியூட்டன், ஒரு திடீர் டவுட்” என்றான் பரத்.

“என்ன?”

“நாளைக்கு தமிழ்நாட்டுக்கு வர்ற மத்திய அமைச்சர் அஸ்ராணியை கொலை செய்யற சதியைத்தான் சார்லஸ் துப்பறிஞ்சிருக்கலாமோன்னு!”

“என்ன பரத் இவ்வளவு பெரிய குண்டை போடறிங்க?”

“நான் போடலை சார். யாராசும் போட்டுடப் போறாங்கன்னு ஒரு கவலை ஏற்பட்டுச்சி. ஏன்னா சமீபத்தில தீவிரவாத இயக்கங்களுக்கு எதிரா ஃபோர்ஸா பேசினவர் இந்த அமைச்சர். ஜஸ்ட் எ கெஸ்தான். எந்த ஆதாரமும் இல்லை இந்த சதியை உறுதிப்படுத்த. உங்ககிட்ட சொல்லிட்டா பாது காப்பு ஏற்பாடுகளை இன்னும் அலர்ட்டா செய்வீங்களேன்னுதான் சொன்னேன்.”

“தேங்க யூ பரத். உடனே ஐ.ஜி.கிட்டே பேசறேன்.”

“நாளைக்கு விழா எங்கே நடக்குது?”

“ராஜரத்தினம் ஸ்டேடியத்தில.”

“ஓப்பன் கிரவுண்ட்லயா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போ ரொம்ப எச்சரிக்கையா இருக்கப் பாருங்க. அப்புறம் சார்... ஒரு ஆபீசரை டெப்பூட் பண்ணி அசோக் நகர்ல இருக்கிற பிரபலமான வி.ஐ.பி.கள் எல்லாம் யாருன்னு ஒரு லிஸ்ட் எடுக்கச் சொல்லுங்க. அவர் எந்தத் துறையா இருந்தாலும் சரி.”

“என்ன பரத் இது! அசோக் நகர்ல தான் எக்கச்சக்கமான வி.ஐ.பி.கள் இருக்காங்களே... எதுக்கு?”

“சார்லஸ் ஒரு வாரமா துப்பறிஞ்சிட்டிருக்கிறது ஒரு வி.ஐ.பி.யைப் பத்திதான்னு ஒரு தகவல் கிடைச்சிருக்கு சார். லிஸ்ட் எடுக்கச் சொல்லுங்களேன். அப்புறம் ஒரு சின்ன பாய்ண்ட்டை ஓவர்லுக் பண்ணிட்டோம்.”

“என்ன பரத்?”

“தான் உக்காந்திருந்த மரத்தோட கிளை உடைஞ்சி கீழே விழுந்ததாவும், அந்த சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தவங்கதான் துரத்திட்டு வந்ததாவும் சார்லஸ் என்கிட்டே சொன்னான் இல்லையா?”

“ஆமாம். அப்படித்தான் சொன்னிங்க?”

“அசோக் நகர்ல ஆயிரக்கணக்கான பங்களாக்கள் இருந்தாலும் பத்து, பதினைஞ்சு போலீஸ்காரங்களை மஃப்டில அனுப்பி பார்க்கச் சொல்லலாம்னு படுத்து. எந்த பங்களா பக்கத்திலயாவது ஒரு மனுஷன் உக்கார்ந்தா தாங்கற அளவுக்கு தடியான கிளை எந்த மரத்திலயாவது உடைஞ்சிருக்கானனு பார்க்கச் சொல்லுங்க.”

“சொல்லலாம் பரத். ஆனா எவ்வளவு ஆயிரம் மரங்கள் இருக்கு. அதில ஒவ்வொண்ணா நின்னு எப்படிப் பார்க்கறது. ஒரு கிளை உடைஞ்சது வெளில தெரியாம மற்ற கிளைகள் மறைக்கும். ஏறிப் பார்த்தாதான் தெரியும்.”

“சார், நமக்கு அதிர்ஷ்டம் இருந்தா பார்த்துமே கிளை உடைஞ்சிருக்கிறது கணல் படறதுக்கும் சான்ஸ் இருக்கு இல்லையா? யாரையும் விசாரிக்காம ஜஸ்ட் ஒரு பார்வை பார்க்கச் சொல்லுங்களேன். கோயிலுக்குப் பக்கத்தில இருக்கிற டெலிபோன் பூத்லேர்ந்து அவன் பேசினப்ப துரத்தினவங்களுக்கு பல தெருக்களல போக்குக் காட்டி ஓடி தப்பிச்சி வந்ததாச் சொன்னான். அதனால குறிப்பா அவன் எந்த தெருவுல எந்த பங்களாவை வாட்ச் பண்ணிட்டிருந்தான்னு என்னால குத்து மதிப்பாக்கூட சொல்ல முடியலை. முயற்சி பண்ணுங்க. முந்தா நாள் ஈவினிங் சார்லஸ் தன் சித்தப்பா பையன் கிறிஸ்டோபரைப் பார்க்கத்தான் போயிட்டிருக் கோம். புது தகவல் கிடைச்சா உடனே சொல்றேன்.” என்று போனை வைத்தான் பரத்.

அந்த தனியார் டெலிபோன் பூத்தை நடத்தும் ஒல்லியான இளம் பெண்ணிடம் போனுக்கு காசு கொடுத்து விட்டு வெளியே காத்திருந்த சுசிலாவிடம் சிரித்தபடி வந்தான் பரத்.

“என்ன சிரிப்பு?”

“பூத்ல அந்தப் பொண்ணும் பேண்ட் போட்டு, பனியன் போட்டுக்கா பார்த்தியா?”

“ஐம் ரெடி டு பேர் யுவர் டர்ட்டி கமெண்ட். கமான்!”

என்றாள் சசிலா.

“நோ! அவ பிளைன் பனியன் போட்டுக்கா இல்லையா? அவளுக்கு பனியன்ல எழுத என்ன டர்ட்டி கமெண்ட் நீ சிபாரிசு செய்வேன்னு கேட்க நினைச்சேன். நீதான் சொல்லணும் சுசி.”

“பனியன்ல எழுதப்படற கமெண்ட்ஸ் எல்லாம் டர்ட்டியா? யார் சொன்னது?”

“சூப்பர் டு ஹிட் 'ன்னு எழுதி வெச்சிருக்கியே... இது லிக்விட் லைபாய் போட்டு கழுவின பாக்கிரியாக்கள் இல்லாத ஆரோக்யமான கமண்ட்னு நினைப்பா? ஸேஃபா கார்ல வந்துட்டிருக்கே. இந்த ட்ரெஸ்ல அப்படியே பல்லவன் பல்ல ஒரு ரவுண்ட் போய்ட்டு வா. பார்க்கலாம். அவனவன் ஹிட்ற ஹிட்ல சாம்ராஜ்யம் ஆடிப் போய்டும். அப்புறம் நீ 'TWIN DANCERS' னுதான் வசனம் எழுதிக்கணும்.”

“இப்ப என்னன்றிங்க?” என்றாள் சசிலா முறைப்பாக.

“முறைக்காம அந்தப் பொண்ணு பனியன்ல எழுத ஒரு கமெண்ட் சொல்லு. அந்த ஒல்லியான ஃபிகரை ஒரு தடவை பார்த்துட்டுச் சொல்லு.”

“நோ! இந்த வெட்டி வேலைக்கு நான் வரலை” என்று காரில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டாள்.

அவள் அருகில் அமர்ந்து கொண்ட பரத், “சரி, வேணாம். நான் அவளுக்கு சிபாரிசு செய்ய விரும்பற கமெண்ட் நல்லா இருக்கான்னாவது கேட்டுச் சொல்லு” என்றான்.

“இதுக்குத்தானே இவ்வளவு போராட்டம்? சொல்லித் தொலைங்க.”

“டுடே ஹிட்! டுமாரோ சூப்பர் ஹிட்!”

வேண்டுமென்றே “ஹி...” என்று பற்களை அதிகமாகக் காட்டின சசிலா, “சிரிச்சாச்சு. போதுமா?”

“ச்சே!” என்று காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் பரத்.

“எதுக்கு இப்ப ச்சே?”

“பின்னே என்ன? இந்த நாவல் முழுக்க ஒரு புன்சிரிப்பு உண்டா? ஒரு சின்ன எலெக்ட்ரிக் உரசல் உண்டா? ஒரு மெத் முத்தம் உண்டா? ராஜபாளையம் மாதிரி சதா வள், வள்ளு குரைச்சுக்கிட்டிருக்கே! காரத்தைக் குறைச்சுக்கன்னாலும் கேக்கறதில்லை. லேகியம் சொன்னாலும் வாங்கிச் சாப்பிட்டறதில்லை.”

“எனக்கு ஒண்ணும் லேகியம் சாப்பிட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. சார்லஸ் ஆராய்ஞ்ச மேட்டர் என்ன? கண்டுபிடிச் சிடுங்க. உங்க எலும்பு எல்லாம் நொறுங்கிப் போற மாதிரி ஹக் பண்ணி கிஸ் தர்றேன்.”

“அவங்கவங்க அதையும் தாண்டிப் புனிதமான காதல் இறங்கி யூரின் டெஸ்ட் கன்ஃபர்மேஷன், டெர்மினேஷன்னு அட்வான்ஸாப் போயிட்டிருக்காங்க. நேத்து காலேஜ்ல சேர்ந்த ஒரு வாண்டுப் பொண்ணு பேட்டில கேக்கற ‘வாட் ஈஸ் ராங் இன் ப்ரீ மேரிட்டட் ஸெக்ஸ்?’னு.... நீ இன்னும் திருவருட் செல்வர் காலத்திலேயே நில்லு! கிஸ்சைத் தாண்டி வரவே வராதே! பாத்துக்கிட்டே இரு. ஒரு நாளைக்கு மாதவியும், ரவியும் வீட்டுக்குப் போனதும் நம்ம டிடெக்டிவ் ஏஜன்சி ஆபீஸ் போலீஸ் ஸ்டேஷனா மாறிடப் போகுது!”

மூன்று விநாடி தாமதமாகப் புரிந்து கொண்ட சசிலா சிரித்து அவன் தொடையில் நறுக்கென்று கிள்ளி “நாட்டி பாய்!” என்று மறந்தே போய்விடப் போகிறதென்பதற்காக கொஞ்சம் வெட்கப்பட்டு வைத்தாள் சசிலா.

11

“ஆமாம். நானும் சார்லசும் அன்னைக்கு பார்சன் காம்ப்ளெக்ஸ் போயிருந்தோம்” என்றார் கிறிஸ்டோபர்.

ஸபாரி சூட், வகிடு, பெரிய மூக்கு - சந்திரபாபுவுக்குப் போல, மீசைக்குள் இரண்டு முயல்குட்டிகள் துரத்தி

விளையாடலாம். கார்ட்டுனிஸ்ட் யாராய் இருந்தாலும் இவரைப் பிடித்துப் போய்விடும். இவர் காணாமல் போனால் யாரும் போலீஸிடம் சுலபமாக படம் வரைந்து காட்டி விட முடியும் என்று பரத்திற்குத் தோன்றியது.

சுசிலா ஸ்ட்ராவை எடுத்து விட்டு கோகோ கோலாவை மடக் மடக் என்று ஆதாமின் ஆப்பின் அசையக் குடித்தாள்.

“சார், ஒரே ஒரு கேள்விதான். சார்லசை கொலை செஞ்சது யாரா இருக்கலாம்னு நினைக்கிறிங்க? எனி ஐடியா? உங்களைத் தேடி வந்து கேக்கறோம்னா... கடைசியா உங்களை சந்திச்சிருக்கார். அன்னைக்கு ராத்திரி அவர் என்ன செய்யப் போறார்னு ஏதாச்சும் சொல்லி யிருக்கலாம்.”

கிறிஸ்டோபர் மன்னிப்பு கேட்டு விட்டு, சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொள்ள, அதே ஜுவாயில் பரத்தும்.

“சார்லஸ் என்னைப் பார்க்க எதுக்கு வந்தான்னு சொல் றேன். அவர் என்கிட்ட வந்த விஷயம் ரகசியமா இருக்கட் டும்னு சொன்னார். இப்ப அவர் மரணம் ஆராயப்படற தாலநான் அதைச் சொலறது உபயோகமா இருக்கும்னு படுத்து” என்றார் கிறிஸ்டோபர்.

“சொல்லுங்க, ப்ளீஸ்...”

“என்னை என்னோட ஆபீஸ்ல அன்னைக்கு ஈவினிங் ஆறு மணிக்கு வந்து பார்த்தார். என் கார்ல ஏத்திக்கிட்டு பாங்கு ரோவ் ஹோட்டல்ல டிபன் சாப்பிடலாம்னு போனோம். வழில பார்சன் காம்ப்ளெக்ஸ்ல நிறுத்தச் சொல்லி போய், ஃபிலிம் ரோல்ஸ் வாங்கிட்டு வந்தார். அப்பதான் அந்த போட்டோகிராபரை அறிமுகம் பண்ணி வெச்சார்.”

“ஹோட்டல்ல டிபன் சாப்பிடறப்பதான் மேட்டர் சொன்னார். ஒரு வி.ஐ.பி. அசோக் நகர்ல இருக்கிறதாகவும், அவருக்கு ஒரு தீவிரவாத இயக்கத்தோட தொடர்பு இருக்கிறதாகவும், அவர் சந்தேகப்படறதா சொன்னார். அந்த வி.ஐ.பி.யோட நடவடிக்கைகளை தொடர்ந்து வாட்ச் பண்ணிட்டிருக்கிறதாவும், அன்னைக்கு நைட்டு கூட வாட்ச்

பண்ணப் போறதாவும் சொல்லிட்டு என்னை வயர்லெஸ் மைக்ரோஃபோன் ஒண்ணு தயாரிச்சுத் தர முடியுமான்னு கேட்டார். அதில மேக்னெட் இருக்கணும். இரும்புல ஓட்ட வெச்சிட்டு நானூறு ஐநூறு மீட்டர் தள்ளி அதோட ரிசீவர் வெச்சு டேப் செய்ற வசதியோட மைக்ரோ ரிசீவர் ஒண்ணும் செய்துத் தர முடியுமான்னு கேட்டார்.”

“அப்புறம்?”

“முடியுமீது நான் சொன்னேன். எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் செய்துட்டு போன் செய்யச் சொன்னார். அப்புறம் ஹோட்டலை விட்டு வெளில வந்ததும் நாங்க பிரிஞ்சுட்டோம். நான் காரெடுத்துக்கிட்டு வந்துட் டேன். அவர் ஆட்டோ பிடிச்சி போய்ட்டார்.”

“அந்த வி.ஐ.பி.யாருன்னு நீங்க கேக்கலையா?”

“கேட்டேன். கூடிய சீக்கிரம் அவர் கைது செய்யப்பட்டதா பேப்பர்ல போட்டோவோட மேட்டர் வரும். அப்ப தெரிஞ் சுக்கங்கன்னு சொல்லிட்டார். நான் வற்புறுத்திக் கேட்டும் ஒரு க்ளு கூடக் கொடுக்கலை.”

“புதுசா எந்தத் தகவலும் இல்லை பரத்” என்றாள் சுசிலா.

“தீவிரவாத இயக்கத்தில தொடர்பு உள்ள வி.ஐ.பி.ன்னு அடிஷனல் கன்ஸ்பர்மேஷன் கிடைச்சிருக்கு சுசி” என்றான் பரத்.

“அப்பறம் ஒரு விஷயம். அந்த மைக்ரோஃபோனையும், ரிசீவரையும் ரெடி செஞ்சதும், அவரோட ஆபீசுக்கோ இல்லை வீட்டுக்கோ போன் செய்ய வேணாம்னு சொல்லிட்டார். கீதான்னு தன்னோட ஃபிரண்டு ஒருத்தியோட போன் நம்பர் குறிச்சிக் கொடுத்தார்” என்றார் கிறிஸ்டோபர்.

“கீதா? எங்கே அந்த நம்பரைக் கொடுங்க.”

கிறிஸ்டோபர் உள் அறைக்குச் சென்று ஒரு மஞ்சள் நிற துண்டுப் பேப்பரை எடுத்து வந்து நீட்டினார்.

அதில் ‘கீதா - 413319’ என்று எழுதியிருந்தது.

“இந்தப் பொண்ணு ஃபிரண்டாமா?” என்றான் பரத்.

கிறிஸ்டோபர் சுசிலாவை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு, தயங்கிச் சிரித்து, “அவர் அப்படித்தான் சொன்னார். அவரைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிருக்குமே...” என்றார்.

“புரியுது... ஃபோர் ஒன்! அடையாறு! உங்க போன் யூஸ் பண்ணிக்கட்டுமா?”

ரிசீவர் எடுத்து அந்த எண்களை ஒற்றினான் பரத்.

“யாரனு?” என்று மலையாளக் குரல் கேட்டது.

“இது ஃபோர், ஒன், டெபிள் தரீ, ஒன் நைனோ?” என்றான் பரத் மலையாள ஆக்ஸெண்ட்டில்.

“அதே! சார் யாரனு?”

“அவ்விடத்தில் கீதை உண்டோ?”

“பகவுத் கீதையோ?”

“இப்போள் தமாசு பரயானுல்ல நேரமில்லா. எனிக்கு உடன கீதையொடு சம்சாரிக்கணும். ஒரு பட்சே நீங்கள் கீதையானு?”

“இல்ல. ஞான் கீதையோட சேச்சியானு.”

“அப்போள் கீதை அவிட இல்ல அல்ல? அவிட போயிருக் கின்னு பரையான் பற்றுமோ? ஞான் ஒரு வக்கில். சார்லஸிண்டே ஃபிரண்டானு.”

“கீதை பெங்களுர் போயிருக்கு சாரே. ஈவினிங் திருச்சி வரும்.”

“திருச்சிலேர்ந்து எப்போள் வரும்?”

“ஞான் திருச்சிண்ட ஊரைப் பறைஞ்சிட்டில்லா. ஈவினிங் மெட்ராஸ் வரும்னு பறைஞ்சது சாரே.”

“ஓக்கே. நிங்களோட அட்ரஸ் கொஞ்சம் பரயணும்.ப்ளீஸ்.”

பரத் குறித்துக் கொண்டு, வளர நந்தி, ஈவினிங் ஞான் வர்றான். அப்போள் நிங்களையும் நிச்சயமாயிட்டு நோக்காம்” என்று வைத்தான்.

அந்த கீதாவின் போன் நம்பர் எழுதின காகிதத்தை யதேச் சையாகத் திருப்பிப் பார்த்தான் பரத். அது ஒரு பில் காகிதம். கோனிகா ஃபிலிம் இரண்டுரோல் வாங்கியதற்கான பில்! பார்சன் காம்ப்ளெக்ஸ் கடை விலாசத்துடன், முந்தா நாள் தேதியுடன்!

“சுகி, இதோ பாரு, அன்னைக்கு சார்லஸ் ரெண்டு ரோல் ஃபிலிம் வாங்கியிருக்கான்” என்றான் பரபரப்புடன்.

“அதனால என்ன பரத்?”

“அதனால என்னவா? சார்லஸ் வீட்ல சோதனை போட் டப்போ நமக்கு ஃபிலிம் ரோல் எதுவும் கிடைக்கலை சுகி.”

“ஆமாம்.”

“சார்லசோட பிணத்தைக் கைப்பற்றினப்ப மணிபர்ஸ், கேமிரா, எக்ஸ்போஸ்ட் பிலிம் ரோலுனு பல பொருள்களை எடுத்தாங்க. அதில ஒரு முழு ஃபிலிம் ரோல் இல்லை சுகி. கேமிராவும் காலியா இருந்திச்சு.”

“என்ன சொல்றிங்க பரத்?”

“மைகாட்! இப்பதான் எனக்கு ஒரு முக்கியமான மேட்டர் புரியுது. சுகி... அன்னைக்கு ராத்திரி அவன் கடையில ரெண்டு ரோல் பிலிம் வாங்கியிருக்கான். ரெண்டு ரோலும் எடுத்திட்டுப் போயிருக்கான். ஒரு ரோல் மட்டும் எடுத்துட்டுப் போயிருந்தா, மிச்ச ஒரு ரோல் நமக்கு வீட்ல கிடைச்சிருக்கும். சரியா?”

“கரெக்ட். ரெண்டு ரோலும் எடுத்துட்டுப் போயிருக்காணு புரியுது.”

“போலீஸ் கைப்பற்றினது ஒரே ஒரு எக்ஸ்போஸ்ட் ரோல்தான். அப்ப இன்னொரு ரோல் எங்கே?” என்ற பரத் ஒரு சொடக்கு போட்டு, “சுகி, இப்படித்தான் நடந்திருக்கணும்.” என்றான்.

“எப்படி?”

“சார்லஸ் ஒரு தடவை கேரளால நடந்த ஒரு அனுப வத்தைச் சொல்லியிருக்கான் சுகி. அங்கே ஒரு கிராமத்தில ஒரு

பண்ணையார் கொத்தடிமைகளை வெச்சிருக்கார்னு செய்தி கேள்விப்பட்டு சார்லஸ் அங்கே மேட்டர் கலெக்ட் செய்யப் போயிருக்கான். அந்த கொத்தடிமைகளை தனியாய் பார்த்துப் பேசி, போட்டோவும் எடுத்தப்ப, பண்ணையோட ஆளுங்க ஓடி வந்திருக்காங்க. சார்லஸ் ஓடி ஒரு குடிசையில் நுழைஞ்சி அவசரமா எடுத்த ரோலை வெளியே எடுத்து பாக்கெட்ல போட்டுக்கிட்டு புதுசா ரோல் எடுத்து கேமிரால மாட்டி வெச்சிட்டானாம். அந்த ஆளுங்க குடிசைக்குள்ளே புகுந்து இவனைத் தாக்கிட்டு, கேமிராவுல இருந்த பிலிம் ரோலை பிடுங்கி எக்ஸ்போஸ் பண்ணி இருக்காங்க. அவன் பத்திரப்படுத்தின ஃபிலிமோட மெட்ராஸ் வந்து அமார்க்களமா படங்களோட கட்டுரை எழுதிட்டான். அந்த பண்ணையாரை கைது செய்ய வச்சது அந்தக் கட்டுரை. சார்லஸ் இந்த சம்பவத் திலயும் அதே டெக்னிக்கைத்தான் யூஸ் பண்ணிருப்பான்னு நினைக்கிறேன்.”

“இருக்கலாம் பரத்” என்றாள் சுசிலா.

“அஞ்சி அட்டகாசமான போட்டோஸ் எடுத்ததா என் கிட்டே சொன்ன சார்லஸ் அந்த பிலிம் ரோலை பத்திரப் படுத்திட்டு புது ரோலை மாட்டி வெச்சிருப்பான்னு நினைக்கிறேன். அவனுங்க எக்ஸ்போஸ் செஞ்சது புது ரோலை தான். அதில் எதுவுமே இல்லை.”

“அப்போ அஞ்சி முக்கியமான போட்டோஸ் உள்ள அந்த ஃபிலிம் ரோல் எங்க பரத்?”

“தன்கிட்ட இருந்தா சோதனை போட்டு எடுத்து அதையும் எக்ஸ்போஸ் செஞ்சிடுவாங்கன்னு அந்த ரோலை எங்கேயோ பத்திரப்படுத்தியிருக்கணும் சுசி. அந்த ஃபிலிம் ரோலை எங்கே பத்திரப்படுத்தியிருக்கான்னு எனக்கு சொல்ற குறிப்புதான் ‘ஃபிலிம், ப்ரீதி, டான்சர்’ வார்த்தைகள்! முதல்ல ஃபிலிம்னு ஏன் எழுதினான்னு இப்ப புரியுது.”

“அப்போ அந்த ப்ரீதி ஃபிலிம் டான்ஸர் இல்லை. வெறும் டான்சர். நாம் விசாரிக்க வேண்டியது பரத நாட்டியப் பள்ளிகள்ல, அப்படித்தானே?” என்றாள் சுசிலா.

“கொஞ்சம் இரு சுசி. அசோக் நகர்லேர்ந்து கே.கே.நகருக்கு ஓடி வந்தவன், பத்ரிநாத் வீட்டு லெட்டர் பாக்ஸ்ல எனக்கு குறிப்பு எழுதிப் போட்டவன், உடனே அவங்களால கொல்லப்பட்டவனுக்கு நடுவுல அந்த ப்ரீதியைப் போய் சந்திக்க எப்படி டைம் இருக்க முடியும்?”

“அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிற ப்ரீதியும் அதே கே.கே. நகர்ல இருக்கலாமே பரத்.”

“கொஞ்சம் இடிக்குது சுசி. ப்ரீதியை அவன் அதே கே.கே. நகர்ல இருக்கிற அவன் வீட்ல சந்திச்சி அந்த ஃபிலிம் ரோலை ஒப்படைக்கிறான்னே வெச்சுக்க. எனக்கு உடனே தெரியப் படுத்தச் சொல்லி அவகிட்டேயே கொடுத்திருக்க மாட்டானா? எதுக்கு அறிமுகமே இல்லாத பத்ரிநாத் வீட்டு லெட்டர் பாக்ஸ்ல போடணும்?”

“பரத். அந்த பரபரப்பான சூழ்நிலைல என்ன நடந்திருக்கும்னு யாருக்குமேத் தெரியாது. நான் ஒரு சீன் சொல்றேன். கே.கே. நகர்ல ஓடி வர்ற சார்லஸ் எதிரில கார்ல வர்ற ப்ரீதியைப் பார்க்கறார். கையைக் காட்டி நிறுத்தி அவசரமா அந்த பிலிம் ரோலை கொடுத்து ‘வெச்சுக்கோ, அப்புறமா வாங்கிக் கறேன்’னு சொல்லிட்டு ஓடுறார். அதுக்கப்புறம் குறிப்பு எழுதி லெட்டர் பாக்ஸ்ல போட்டுக்கலாம்.”

“ஏன் அந்த கார்லயே ஏறிட்டுப் போகவேண்டியதுதானே?”

“அய்யோ! பரத்! ஒரு வேளை அவ நடந்து வந்திருக்கலாம். நானா அங்கே நின்னுப் பார்த்தேன்? ஒரு யுகம்தானே? எது எப்படியோ அந்த முக்கியமான ஃபிலிம் ரோல் ஒண்ணு ப்ரீதிகிட்டே இருக்கணும். இல்லைன்னா எங்க இருக்குன்னு ப்ரீதிக்குத் தெரிஞ்சிருக்கணும். இப்ப நமக்கு முக்கியம் ப்ரீதியைக் கண்டுபிடிக்கிறதுதான்.” என்றாள் சுசிலா.

12

ஒவ்வொரு நாட்டியப் பள்ளியாகப் போனார்கள் பரத் - சுசிலா.

“ப்ரீதியா, தெரியலையே.”

“அப்படி யாரும் டான்சாடறதா தெரியலையே.”

“ஸாரி சார், நோ ஐடியா.”

“மாகு அர்த்தம் காலேதண்டி.”

“ஞான் எங்கும் கேட்டில்லா.”

சோர்ந்து போய் ஒரு ரெஸ்ட்டாரெண்ட்டில் எதிரெதிராக உட்கார்ந்து டி உறிஞ்சின போது, லோஹிப்பில் சேலைக் கட்டிக் கொண்டு அவளைக் கடந்து சென்றவளைக் காட்டி, “பார்த்ததும் உனக்கு என்ன தோணுது?” என்றான் பரத்.

“பரத், இத பாருங்க. டுவேர்ட்ஸ் கிளைமாக்ஸ்ல இப்படி சைட் டிராக் பண்ணி கமெண்ட் அடிக்கிறது எனக்கு மட்டுமில்லை. நம்ம ரீடர்சுக்கும் பிடிக்காது” என்றாள் சசிலா.

“டான்சர் மாதிரி உடம்பு இருக்கிறதால, ‘ஏம்மா உன் பேர் ப்ரீதியா?’ன்னு கேக்கலாம்னு தொழில் முறையாதான் நினைச்சேன். என்ன சொன்னே? சைட் டிராக்கிங்கா? நோ! வெய்ட்! சசி, முட்டாள் தனமா நாமதான் மறுபடி சைட் டிராக் பண்ணிட்டமா?” என்றான் பரத்.

“என்ன சொல்றீங்க?”

“முதல்ல ஃபிலிம் டான்சர் ப்ரீதின்னு நினைச்ச அலைஞ் சோம். அப்புறம் வெறும் டான்சர்னதும் பரத நாட்டியப் பொண்ணுங்களா அலைஞ்சோம். சார்லசோட மேட்டரை சம்பந்தப்படுத்திப் பார்க்க மிஸ் பண்ணிட்டமோன்னு நினைக்கிறேன்.”

“புரியலை.”

“நம்ம சார்லசுக்குத் தெரிஞ்ச டான்ஸர் பொண்ணுன்னா அது பரத நாட்டிய டான்ஸராவா இருக்கும்? கேபரே டான்ஸரையும் டான்சர்னு தானே சொல்லணும்!”

“யா! யு மே பி ரைட் பரத்.”

“இந்த நிமிஷத்திலேந்து ப்ரீதிங்கற காபரே டான்ஸரைத் தேடலாம். நீ என்ன செய்றே, பொடி நடையா பஸ் ஸ்டாப் போய் ஏறி ஹாஸ்டலுக்குப் போ. நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“நோ! நானும் வருவேன்.”

“கல்யாண வீட்டுக்கா போறேன்? காபரே ஹாலுக்கு சசி! அங்க எல்லாம் நீ வரக்கூடாது. விசிலடிச்சி மார்ல நூறு ரூபா தொட்டு சொருகி உன்னையும் டான்ஸ் ஆடச் சொல்லிடு வாங்க! உடம்பு பூரா மல்லிகைப் பூ சுத்திக்கிட்டு ‘தொடுவ தென்ன தென்றலோ... மலர்களோ’ன்னு ஆடிக் கிட்டு யாருக் காவது பூச்சரம் பிரிச்சி வீசணும். அதை அவன் லாக்கர்ல புத்தி ரமா வெச்சி ‘சாகுறப்ப என்னோட சேர்த்து புதைக்கவும்’னு உயில்ல எழுதி வெச்சிட்டு செத்துப் போவான்!”

“உங்க அனுபவமா?”

“சொல்லக் கேள்விதானே? இப்பல்லாம் ரொம்ப சென்சார் பண்ணிடறாங்களாம். என்ன இருந்தாலும் எண்பது ரூபா அதிகம் இல்லை?”

அவன் முகத்தை நேராய் பார்த்து இமைக்காமல் அவள் முறைக்க...

“விலைவாசி தெரிஞ்சி வெச்சிக்கிறது நல்லதில்லையா? குமுதத்திலர்ந்து வந்து பொது அறிவு டெஸ்ட் பண்ணுக்காக கேள்வி கேட்டா டக்குன்னு சொல்ல வேணாமா? என் போட்டோ போட்டு ‘காபரே ஷோவுக்கு டிக்கெட் விலை என்ன?’ங்கிற கேள்விக்கு ‘தெரியாது’ன்னு பதில் சொன்னதா போட்டாங்கன்னா ஷேம்! ஷேம்! பப்பி ஷேம் இல்லை? ரைட்டு! நீயும் வர்றே” என்றான் பரத் முணுமுணுத்தபடி.

“என்ன முணுமுணுப்பு?”

“ஓண்ணுமில்லை தாயே! வா!” என்று புறப்பட்டான்.

சென்னையில் உள்ள சில காபரே டான்ஸ் நடத்தும் ஹோட்டல்களுக்குச் சென்று ஹாலுக்குள் நுழையாமல் ஃப்ளோர் மேனேஜரை மட்டும் சந்தித்து... (ட்ரம்ஸ் சத்தம் விடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது) விசாரித்தார்கள்.

ப்ரீதி என்று யாரும் அங்கேயும் டான்ஸர் இல்லை என்று அறிந்து கொண்ட போது... மணி இரவு எட்டே முக்கால்!

“சுகி, அந்த கீதா பெங்களுர்லேர்ந்து வந்திருப்பாளா? கைவசம் அட்ரஸ் இருக்கு. போய் பார்த்துடலாம். அவ அக்கா வாய்ஸ்லயே வா, வா இருந்திச்சி. அதுக்காவது பார்த்துட வேணும்.”

“என்ன இருந்திச்சி?”

“அதான் சுகி அழைப்பு!”

“சாதாரணமாவே அலையற கேஸ் நீங்க. அவங்க மலையாளீஸ் வேற. அதனால நீங்க கார்லயே இருக்கணும். நான் மட்டும் அவங்க வீட்டுக்குள்ளேப் போய் வருவேன். என்ன கேக்கணும்னு என்கிட்ட கேள்விகளைச் சொல்லிடுங்க” என்றாள் சுகிலா.

“இந்த மாதிரி மட்டும் கண்டிஷன் போட்டேன்னா நாளைக்கே நான் ஏஜன்சியை மூடிட்டு குடும்ப சாமியாரா கிடுவேன்.”

“அதென்ன குடும்ப சாமியார்?”

“சுத்தி பத்து கன்னிப் பொண்ணுங்களை... ஸாரி பக்தை களை வெச்சிக்கிட்டு நடுவுல உக்காந்திருந்தா, அவர் தான் குடும்ப சாமியார். ராத்திரியானா குலுக்கல் முறையில செலக்ட் பண்ணி விசேஷ பூஜைன்னு சொல்லி பக்தி மயமா கற்பழிச்சுடணும். இப்ப அதான் ஃபேஷன். சொல்லு, நான் குடும்ப சாமியாராயிட்டோமா இல்லை என்னை அந்த வீட்ல அலோ பண்ணியா?” என்றான் பரத்.

“நான் சொல்லி எதைக் கேப்பீங்க?”

“கட்டிப் பிடிச்சி முத்தம் கொடுங்கன்னு சொல்லு. நான் கேக்கறனா இல்லையான்னு பாரு! சரி! சரி! டுவார்ட்ஸ் கிளைமாக்ஸ். லூட்டி அடிச்சா பிடிக்காது! புறப்படு” என்று எழுந்தான் பரத்.

இவர்கள் போன போது கீதா இருந்தாள். உயரமாக இருந்தாள். வாஸிபத்தின் சில்மிஷங்கள் அவள் உடம்பில் நிறைய இருந்தன. வர்ணிக்க அவகாசமில்லாததால் அவள் என்ன சொன்னாள் என்பதை மட்டும் கவனிக்கலாம்.

“ஓ! நீங்க சார்லசோட ஃபிரண்டா? அவர்தான் உங்களுக்கு அட்ரஸ் கொடுத்து அனுப்பி வெச்சதா? சந்தோஷம். வெளியூரா? உள்ளூரா? எந்த ஹோட்டல் போறோம்? இந்தப் பொண்ணும் வருதா? நல்ல டேஸ்ட் சார் உங்களுக்கு. பாமா, ருக்மணி மாதிரி நாங்களா? ஓக்கே. ரெய்டு வராத ஹோட்டல் பெட்டர். சார்லஸ் என் ரெகுலர் கஸ்டமர். ஆயிரம் ரூபா. ரெகுலராயிட்டா இருபது பர்சண்ட் ரிபேட்டு!”

“அடச்சி! ஷட் அப்” என்றாள் சுகிலா.

“ஸண்டே கூட வொர்க்கிங் டேயா?” என்றான் பரத்.

“ஸண்டேதான் பிஸி.”

“பரத், விசாரிச்சிட்டு சீக்கிரம் கிளம்புங்க” என்றாள் சுகிலா.

“ஏங்க, ஆயிரம் ரூபா கொஞ்சம் ஜாஸ்தியா படலை?” என்றான் பரத்.

“பரத்!”

“ஸாரி! நீ நம்ம மேட்டரை விசாரிக்கச் சொன்னியா? இத பாருங்க கீதா. நாங்க இப்ப அந்த விஷயமா வரலை. சார்லஸ் இனிமே உங்க கஸ்டமரா இருக்க முடியாது. செத்துட்டான். மர்ட்டர்!”

“எண்டே குருவாயூரப்பா! என்ன சோதனை இது!”

“ஏன் ரொம்ப கலங்கறிங்க? உங்களோட எத்தனையோ கஸ்டமர்ஸ்ல ஒருத்தன்தானே அவன்! விடுங்க!”

“எப்படி சார் விடறது? மூணு மாசமா பாக்கி சார்” என்றாள் கீதா.

“நைண்டி தவுஸண்டா? யம்மா! சரி, அது அப்பறம் கன்ஸ் யூமர் கோர்ட்ஸ் மூவ் பண்ணுங்க. இப்ப பதில் சொல்லுங்க.

உங்களுக்கு ப்ரீதின்னு டான்சர் யாரையாச்சும் தெரியுமா? ஒருவேளை உங்க தொழில்ல ஒரு காம்பெடிடராக்கூட இருக்கலாம்” என்றான் பரத்.

“ப்ரீதியா? தெரியலையே”

“வேற என்ன கேக்கறதுன்னு புரியலையே. சார்லசை யாரு, கொலை செஞ்சிருப்பாங்கன்னு கேக்க முடியாது. ஏன்னா உங்களுக்கு சார்லஸ் கொலையானதே தெரியாது.” என்று திரும்பிய பரத் கண்கள் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த ஒரு காலண்டரில் நிலைத்தது.

வெறும் நகைகளையே ஆடை போல் அணிந்த ஒரு கவர்ச் சியான பெண் உடம்பை முறுக்கிக் கொண்டிருந்த அந்த காலண்டரின் கீழே

ப்ரீதி அபார்ட்மெண்ட்ஸ்

65, ராமானுஜம் தெரு, கே.கே. நகர். சென்னை

என்று விலாசம் அச்சிட்டிருந்தது.

“சசி, அந்த காலண்டரைப் பார்த்தியா?”

“சை! எதை எப்ப ரசிக்கிறதுன்னு இல்லையா?”

“சசி, கீழே காலண்டரை கொடுத்திருக்கிற ப்ரீதி அபார்ட்மெண்ட்ஸ்காரங்களோட அட்ரசை கவனிச்சியா? கே. கே. நகர்! ராமானுஜம் தெருவுலதான் அந்த என்ஜினியர் பத்ரிநாத் இருக்காரு.”

“அப்படின்னா?” என்றாள் சசிலா.

“வா. கே. கே. நகர் போய் பேசலாம்” என்று எழுந்த பரத் - கிதாவிடம் “அந்த காலண்டர் ஏது? நீங்க அங்க அப்பார்ட்மெண்டஸ் வாங்கினப்ப கொடுத்தாங்களா?” என்றான்.

“வாங்கின பார்ட்டி எனக்குக் கொடுத்தது” என்றாள்.

“போன்ல சம்சாரிச்ச உங்க சேச்சி எவிட?”

“இப்ப அவ பெங்களுர் போயிருக்கா” என்று சிரித்தாள்.

“தெரியாமப் போச்சு. ரொம்ப ட்ரையா பேசிட்டிருந்தேன் போன்ல. பை த பை பெங்களுக்கு கன்செஷன்ல சீசன் டிக்கெட் வாங்கி வெச்சிருக்கிங்களா?” என்றவனை அவசரமாக இழுத்துக் கொண்டு வெளியேறினாள் சசிலா.

★

★

★

கே.கே. நகர் வந்தார்கள். ராமானுஜம் தெருவில் மூன்று மாடிகளுடன் இருந்த அந்த ப்ரீதி அபார்ட்மெண்ட்ஸ் வந்தார்கள்.

வாட்ச்மேனிடம், “ஏம்பா இங்கே எத்தனை வீடு இருக்கு?” என்றான் பரத்.

“பனிரெண்டு வீடு இருக்கு சார்.”

“சரி, அதில யாராச்சும் டான்சாடறவங்க இருக்காங்களா?”

“ஆமாம் சார். காயத்ரின்னு ஒரு பொண்ணு டான்ஸாடும்.”

“காயத்ரியைப் பார்க்கணுமே.”

அப்போதுதான் ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கின ஒரு குடும்பத்தில் இருந்த ஏழு வயது சிறுமியை, “காயத்ரி, வாம்மா இங்கே. உன்னைப் பாக்க அங்கிள் வந்திருக்காரு” என்றான் வாட்ச்மேன். ஓடி வந்தாள் காயத்ரி.

பரத்தும் சீரியசாக, “இது பொண்ணு இல்லைய்யா. பாப்பா! ஏன் பாப்பா, நீ நல்லா டான்சாடுவியா?” என்றான்.

“ஆடுவனே, ஸ்கூல்ல ‘தில்லாலங்கடி’ன்னு ஒரு பாட்டு...”

“அது சரி, எங்கேர்ந்து வர்றே நீ?”

“எங்கப்பா, அம்மாவோட ஜாலியா ஒரு வாரம் ஊட்டி போய்ட்டு வர்றேனே...”

“ஒரு வாரமா? சரி. நீயும் இல்லை. போம்மா.”

அவள் தன் பெற்றோருடன் சேர்ந்து கொண்டு உள்ளேப் போனதும்...

“எம்ப்பா... முந்தா நாள் ராத்திரி நீ டூட்டில இருந்தியா?”

“இல்லை சார். அன்னைக்கு நான் லீவு. ஏன் சார்?”

“ஒண்ணுமில்லை” என்றுத் திரும்பியவன் அந்தக் கட்டிடத்தில் மாடிப்படிகள் அருகில் எலெக்ட்ரிக் மீட்டர் களும், மெயின் சுவிட்ச்களும் வரிசையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த மீட்டர் போர்டு பக்கம் பார்த்தான்.

அந்த கப்போர்டு போன்ற அமைப்பின் மேல் 'DANGER' என்று பெயிண்ட்டால் எழுதியிருந்தது.

பரத் அவசரமாக தன் பாக்கெட்டில் இருந்த சார்லஸ் எழுதின துண்டுச் சீட்டை எடுத்துப் பார்த்து.. “சசி, இதை நல்லாப் பாரு. FILM! சரி. PREETHI. சரி. அடுத்தது 'DANCER' ன்னு எழுதிருக்கா. இல்லை 'DANGER' ன்னு எழுதிருக்கா? நல்லா கவனி. அவசரத்தில் 'எ' யை 'இ' மாதிரி போட்டுருக்க மாதிரி இல்லை? இதை 'ஜி' ன்னு எடுத்துக்கிட்டா டேன்ஜர். 'சி' ன்னு எடுத்துக்கிட்டா டான்ஸர்! அதோ பாரு டேன்ஜர்!” என்று மீட்டர் போர்டைக் சுட்டிக் காட்டினான்.

அந்த வாட்ச்மேனிடம் சொல்லி விட்டு அந்த மீட்டர் போர்டை அணுகி பூட்டப்படாத அதன் இரட்டைக் கதவுகளைத் திறக்க... உள்ளே...

ஒரு ஃபிலிம்ரோல் இருந்தது. பரத் விசிலடித்தான்.

★ ★ ★

அந்த ஃபிலிம் ரோல் கழுவி படங்களும் பிரிண்ட் போடப்பட்டது! ஜும் லென்ஸ் போட்டு எடுக்கப்பட்ட புகைப்படங்களில் இருந்த அந்த வி.ஐ.பி....

“என்னால நம்பவே முடியலை” என்றார் தமிழக முதலமைச்சர் அந்த ஐந்து புகைப்படங்களையும் பார்த்து.

“எதிரிகள் வெளில இல்லை மேடம். நமக்குள்ளேதான்” என்றான் பரத்.

“நான் உடனே சி.பி.ஐ. மூலமா இவர் வீட்டை ரெய்டு பண்ணச் சொல்றேன். நாளைக்கு மத்திய அமைச்சர் கலந்துக்கற

விழால இவர்தான் அவருக்கு நினைவுப் பரிசு வழங்கறதா இருந்தது. தாங்ஸ் எ லாட்” என்றார் சி.எம்.

★ ★ ★

சி.பி.ஐ. நபர்கள் திமுதிமுவுவென்று அந்த வி.ஐ.பி.யின் வீட்டைச் சூழ்ந்தார்கள். உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அவர் தீவிரவாத இயக்கத்துடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதற்கான ஏராளமான சான்றுகள், ஆதாரங்கள் கிடைத்தன.

நாளைய நிகழ்ச்சியில் அவர் மத்திய அமைச்சருக்கு நினைவுப் பரிசு வழங்குவதை சிக்னலாகக் கொண்டு குறி பார்த்து கடுவதற்குப் போடப்பட்டிருந்த திட்டமும் வெளி வந்தது.

வி.ஐ.பி. கைது செய்யப்பட்டார்.

அவருடைய புகைப்படத்துடன் அதிர்ச்சியான செய்தி தாங்கிய பத்திரிகைகள் மறுநாள் காலை பரபரப்பாக விற்பனையாகத் துவங்கின.

அந்த செய்தித்தாளில் ஒன்றை சுசிலாவிடம் காட்டி - “இப்ப என்ன சொல்றே? கமான். என் எலும்புகள் நொறுங்கட்டும்” என்று இரண்டு கைகளையும் விரித்தான்.

“ஏமாத்தறதா இல்லை” என்ற சுசிலா ஓட்டமாக வந்து அவனை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு அவன் இதழ்களில் மெத் முத்திரையிட்டாள்.

அவர்கள் அணைப்பில் நழுவி விழுந்த செய்தித்தாளில்...

‘மத்திய அமைச்சரைக் கொல்ல சதி!

தமிழக போலீஸ் ஐ.ஜி. ஈஸ்வரன் கைது!’ - என்று தலைப்பிடப்பட்டிருக்க, அருகில் முகம் வெளுத்துப் போன மீசையுடன் எப்போதோ சிரித்து எடுத்துக் கொண்ட அவரின் போட்டோ போட்டிருந்தார்கள்.

(முற்றும்)

இது பரத் ஸ்டைல்

0

முதலில் ஒரு செய்தி: (பழையது)

ஆல் இந்தியா ரேடியோ, திருச்சி வானொலி நிலையம், செய்திகள் வாசிப்பது பிரதீப்குமார்.

கடந்த மூன்று தினங்களாக திருச்சி மாவட்டத்தில் இடைவிடாமல் பெய்து வருகிற கடுமையான மழையின் காரணமாக, காவிரி ஆற்றின் குறுக்கே நல்லஅரகூரில் கட்டப் பட்டிருந்த நல்லரசு அணைக்கட்டில் உடைப்பு ஏற்பட்டதன் விளைவாக வெள்ளம் நல்லஅரகூர் மற்றும் அதைச் சுற்றிலும் உள்ள இருபத்தி மூன்று கிராமங்களில் புகுந்தது.

அணை முற்றிலும் சேதமடைந்ததால் வெள்ளத்தின் வேகம் முழு அளவில் இருந்தது. இந்த வெள்ளத்தின் காரணமாக ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட குடிசைகள் அடித்துச் செல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தம் நானூற்றுப் பதினேழு பேர் வெள்ளத்தின் காரணமாக உயிரிழந்திருப்பதாக இதுவரை வந்த தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இந்த எண்ணிக்கை மேலும் உயரலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

சென்னையிலிருந்து ஹெலிகாப்டரில் விரைந்து வந்த மூன்று அமைச்சர்கள் திருச்சி மாவட்ட கலெக்டருடன் பாதிக்கப் பட்டப் பகுதிகளைச் சுற்றிப் பார்த்து இறந்தவர்களின் குடும் பத்தினருக்கு ஆறுதலும் உதவித் தொகையும் அளித்தனர். நிவாரணப் பணிகள் முடுக்கி விடப்பட்டு போர்க்கால அடிப்படையில் நடைபெற்று வருவதாக அதிகாரி ஒருவர் நமது நிலைய நிருபரிடம் தெரிவித்துள்ளார்.

ரம்மி and ஜோக்கர்

225

பத்திரிகையாளர்களைச் சந்தித்த அமைச்சர்கள் இயற்கை அன்னையின் கோரத் தாண்டவத்திற்கு அப்பாவி ஜனங்கள் உயிர்களை இழப்பது என்பது மிகுந்த வேதனைக்குரியது என்றும், மாநில அளவில் சர்வ மதத்தினரைக் கொண்டு நல்லெண்ணப் பிரார்த்தனைகளை நடத்த திட்டமிட்டுள் ளதாகவும் தெரிவித்தனர்.

சிவகெங்கையில் மூன்று தலைகளுடன் ஒரு ஆடு குட்டி போட்டிருக்கிறது. இந்த அதிசய ஆட்டுக்குட்டியை பொதுமக்கள் க்யூவில் நின்று பார்த்துச் சென்றார்கள் என்று...

1

வேலூர். மத்திய சிறைச்சாலை. அதிகாலை.

உதவி ஜெயிலர் வராந்தாவில் பூட்ஸ் கால்கள் சப்திக்க நடந்தார். அங்கங்கே நைட் டீட்டியில் இருந்த வார்டர்கள் சல்யூட் அடித்தார்கள்.

ஜி பிளாக்கில் அந்தத் தனியறை வாசலுக்கு வந்து நின்றார் உதவி ஜெயிலர்.

“சேது”

சேது உள்ளே சுவரில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தவன் சிந்தனையில் இருந்து கலைந்து நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு, அவசரமாக எழுந்து கொண்டான்.

“வா! உனக்கு இன்னைக்கு விடுதலை.”

“இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்குன்னு சொன்னிங்களே சார்.”

“கணக்கு தப்பாய்டுச்சு. உனக்கு இன்னைக்குத்தான் விடுதலை. ஜெயிலர் அய்யா ரெஜிஸ்டர்ல எழுதிட்டாரு.”

அந்த ஜெயில் அறையின் சுதவு திறக்கப்பட, முகத்தில் உற்சாகம் மிரிர் சேது வெளியே வந்தான். அவரோடு நடந்தான்.

க்ளாக் ரூமில் ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக அவன் ஜெயிலுக்கு வந்த போது அணிந்திருந்த உடைகள் தரப்பட்டன. கைதி உடையைக்களைந்து விட்டு அதை அணிந்து கொண்டான். பேண்ட், சட்டை இரண்டுமே கொஞ்சம் லூசாகியிருந்தது.

சேது ஜெயிலர் அறைக்கு அழைத்து வரப்பட்டான்.

“குட்மார்னிங் சார்” என்றான்.

“குட் மார்னிங்” என்ற ஜெயிலர் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தார்.

“விடுதலை ஆகறதுல ரொம்ப சந்தோஷமா சேது?”

“இருக்காதா சார்?”

“என்ன செய்யப் போறே சேது?”

“மெட்ராஸ் போகப் போறேன் சார்.”

“போயி?”

“மறுபடி ஏதாச்சும் பத்திரிகை ஆபீஸ்ல ஏதாச்சும் ஒரு வேலையில் சேரணும்னு நினைச்சிட்டிருக்கேன் சார். ஆனா இந்த தடவை இன்வெஸ்டிகேடிவ் ஜர்னலிசம் பன்றதா இல்லை. ‘படப்பிடிப்பு இடைவேளையின் போது தன் மேக்கப் அறைக்கு அவசரமாக போய் ரகசியமா தம் அடித்து விட்டு வந்தார் நடிகை டேஷ் டேஷ்’ன்னு தொந்தரவில்லாத ரிப்போர்ட்டிங் பன்றதா இருக்கேன்.”

“தட்ஸ் குட். மெட்ராஸ்ல எங்கேத் தங்கப் போறே?”

“போனதுக்கப்புறம்தான் அதை தீர்மானிக்க முடியும் சார்.”

“நீ செட்டில் ஆனப்புறம் உன்னோட அட்ரஸ் ரிப்போர்ட் பண்ணணும்.”

“சரி சார்.”

மேஜை டிராயரில் இருந்து அரக்கு ஸீல் வைத்த துணிப்பை ஒன்று எடுத்து அதை உடைத்துப் பிரித்து, உள்ளேயிருந்து ஒரு வாட்ச்சும், புலிநக டாலருடன் கூடிய ஒரு தங்கச் செயினும்

எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தார் ஜெயிலர்.

“எடுத்துக்கோ. நீ ஜெயிலுக்கு வந்தப்போ உன் உடம்பில இருந்தது இது ரெண்டு மட்டும் தான்.”

வாட்ச்சை எடுத்துக் கையில் வைத்துப் பார்த்தான் சேது.

★

★

★

“சேது, உன்னை எடிட்டர் கூப்பிட்டார்.”

தன் மேஜையில் அமர்ந்து டைப் அடித்துக் கொண்டிருந்த சேது, அந்தக் கட்டுரையை அந்தரத்தில் நிறுத்தி விட்டு எழுந்து நடந்து கதவு தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தான்.

“வாப்பா சேது, கையைக் கொண்டா முதல்ல” என்றார் எடிட்டர்.

குலுக்குவதற்காகக் கேட்கிறார் என்று சேது கை நீட்ட, எடிட்டர் அந்தக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, ஒரு புது பாக்ஸ் திறந்து உள்ளிருந்த ரிஸ்ட் வாட்ச்ச் எடுத்து அவன் கையில் கட்டி விட்டதும் நெகிழ்ந்து போனான் சேது.

“சார், என்ன சார் இது? எதுக்கு?”

“மினிஸ்டர் தீனதயாள் மேலே நீ ஆதாரப்பூர்வமா ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளை அடுக்கி எழுதியிருந்த கட்டுரைக்கு எக்கச் சக்கமான ரெஸ்பான்ஸ். வாசகர்கள் ரெஸ்பான்ஸ் சொல்லலை. எதிர்க்கட்சிகளோட ரெஸ்பான்ஸைச் சொல்றேன். இப்போதான் எனக்கு மெசேஜ் வந்தது. இன்னைக்கு சட்டசபையில் உன்னோட கட்டுரையை வெச்சுக்கிட்டு தீனதயாளைக் கிழிகிழின்னு கிழிச்சிருக்காங்க. சி.எம். தனிநபர் விசாரணை கமிஷன் நியமிக்கிறதா வாக்கு கொடுத்திருக்கார். யு ஹேவ் டன் எ வொண்டர்ஃபுல் ஜாப்!”

சேது ஓசையில்லாமல் சிரித்து, “சார், இந்த தனிநபர் விசாரணை கமிஷன் நியாயமா நடந்துக்கப் போகுதா?” என்றான்.

“அது எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்துக்கட்டும்.

பொதுமக்கள் மனசில ஒரு சின்ன அவேர்னஸ் ஏற்படுத்தியிருக்கே நீ! அதுக்குத்தான் இந்த வாட்ச், ஆல் தி பெஸ்ட்.”

“தேங்க் யூ சார்” என்றான் சேது.

★ ★ ★

சேது அந்த வாட்ச்சை தன் கையில் கட்டிக் கொண்டதும், அந்த புலி நக டாலருடன் கூடிய செயினைக் கையில் எடுத்தான்.

★ ★ ★

“என்ன இது மாமா?” என்றான் சேது. கல்யாணம் முடிந்து சுமதியோடு சேர்ந்து தன் மாமனார் கால்களில் விழுந்து எழுந்ததும் அவர் நீட்டிய அந்த செயினைப் பார்த்து.

“இது உங்களுக்கு நான் ஆசைப்பட்டு செய்யச் சொன்னேன் மாப்பிள்ளை. கழுத்திலபோட்டுக்கங்க.”

“இதை நான் கேட்டேனா? சுமதிக்கேக் கூட நீங்க எதுவும் செய்ய வேணாம். கல்யாணச் செலவோட நிறுத்திக்கங்கன்னு சொன்னேன். கேக்காம கைல, கழுத்திலன்னு நகை நகையா செஞ்சிப் போட்டுட்டிங்க. கேட்டா இது உங்களுக்குத் தரலை, என் பொண்ணுக்கு நான் பிரியப்பட்டுச் செய்றேன்னு சொன்னிங்க. இப்ப எனக்கு எதுக்கு செயின் செஞ்சிங்க?” கொஞ்சம் கோபமாகவே கேட்டான் சேது.

“மாப்பிள்ளை, என் பொண்ணை வாழ்நாள் பூரா வெச்சு காப்பாத்தி வாழ்க்கை நடத்தப்போற உங்க மேலே எனக்கு ஒரு பிரியம் வராதா?”

“பிரியத்தோட நிறுத்திக்கலாமே, செயின் எதுக்கு?”

“என்னை சிரமப்படுத்திக்கிட்டு செய்து போட்டா நீங்க சொல்றது நியாயம். இது சந்தோஷத்துக்காக செய்யறது மாப்பிள்ளை. உங்கப்பா செஞ்சிப் போட்டா வாங்கிக்க மாட்டிங்களா? என்னை வேறுபடுத்திப் பார்க்காதிங்க

மாப்பிள்ளை. கழுத்தில போட்டுக்கங்க” வற்புறுத்தினார் மாமா.

“வாங்கிக்கங்க. இல்லைன்னா அப்பா ரொம்ப மனசு கஷ்டப்படுவாங்க” என்றுக் காதருகில் சுமதி கிககிசுக்க...

“சரி மாமா, கொடுங்க. மேற்கொண்டு எனக்குன்னு எப்பவும் எதுவும் செய்ய வேணாம். எனக்குப் பிடிக்காது. இப்பக் கூட உங்களுக்குக் கஷ்டமா இருக்கக் கூடாதேன்னு வாங்கிக் கறேன்.”

“இருங்க சுமதி. இந்தாம்மா. நீயே உன் கையால மாப்பிள்ளை கழுத்தில போட்டு விடு” என்றார் மாமா.

சுமதி அந்த செயினை அவன் கழுத்தில் மாட்டி விட, சுற்றி நின்றவர்கள் கை தட்டின போது சேதுவுக்கு கொஞ்சம் கூச்சமாக இருந்தது.

★ ★ ★

சேது அந்தச் செயினை கழுத்தில் அணிந்தான். ஐந்து வருட காலத்தில் ஜெயிலில் அவன் உழைத்ததற்கு உண்டான கூலித் தொகையை வாங்கிக் கொண்டான். கையெழுத்து போட வேண்டிய இடங்களில் கையெழுத்து போட்டான்.

ஜெயிலர் அவன் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினார்.

“நீ புத்திசாலிப்பா. திறமைசாலி. உன் நேரம் இப்படி அஞ்சி வருஷம் உள்ளே இருக்க வேண்டியதாப் போச்சு. உன் வாழ்க்கைல இதுவரைக்கும் நடந்து முடிஞ்சு கொடுமைகளை எல்லாம் இந்த ஜெயிலோட விட்டுட்டுப் போயிடு. வெளில போறப்போ புது மனுஷனாப் போ” என்றார் ஜெயிலர்.

“தேங்ஸ் சார்” என்றான் சேது.

“சேது, உன் பர்சனல் விஷயத்தில நான் தலையிடக் கூடாது. ஆனா எல்லாருக்கும் சொல்லத் தோணாது. உனக்கு இன்னும் வயசு இருக்கு சேது. தனி ஆளா மிச்ச வாழ்க்கையை ஒட்டிடலாமன்னு எதுவும் தீர்மானம் வெச்சுக்காதே. ஒரு

நிலையான வருமானம் ஏற்படுத்திக்கிட்டதும், நீ மறுபடி ஒரு கல்யாணம் செய்துக்கணும்.”

சேதுவின் முகத்தில் இருந்த புன்னகை சட்டென்று கரைந்தது. அவருடைய பிடிப்பில் இருந்த தன் கையை மெதுவாக உருவிக் கொண்டான். முகத்தின் தசைகள் இறுகின.

“வற்றேன் சார்” உயிரில்லாமல் சொல்லி விட்டு நடந்தான்.

ஜெயிலின் வெளி கேட் திறக்கப்பட்டதும் வெளியேறி நடந்து எதிர்ப்பட்ட முதல் நபரிடம், “மெட்ராஸ் பஸ் எங்கே போய் பிடிக்கணும்” என்று விசாரித்தான்.

ஒரு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு சேது மெட்ராஸ் நோக்கி பஸ்சில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சங்கரதாஸ்! வருகிறேன். உன்னை சந்திக்கத்தான் வருகிறேன். இத்தனை நாள் நான் காத்திருந்தது என் விடுதலைக்காகத்தான்.

சேது கண்களை மூடிக் கொண்டான். ஜன்னல் காற்று அவன் முகத்தை தாலாட்டியது. ஆனால், அவன் உறங்கத் தயாராய் இல்லை.

2

சங்கரதாஸ் இடுப்பில் ஈரத் துண்டுடன் நின்று பூஜையறையில் இருந்த எல்லா சுவாமிகளுக்கும் மணியடித்து, கற்பூரம் காட்டி பூஜை செய்தார். அந்த பூஜையறைக்குள் இல்லாத படங்களே இல்லை. சின்ன சின்ன விக்கிரகங்கள், சாமி படங்கள், மந்திரித்த தகடுகள், தீர்த்தக் குடங்கள்...

நாளாக்கு அவரைச் சந்திக்கும் போது ஒரு உடைந்த ஓடு கொடுத்து, “இது நூறு வருஷம் முன்னாடி ஒரு கிருஷ்ணன் கோயிலை கவர்மெண்ட் இடிச்சப்போ ஆள் ஆளுக்கு ஓடு, கல் எல்லாம் பொறுக்கினாங்க. இந்த கிருஷ்ணன் கோயில் ஓட்டில் மஞ்சளும், குங்குமமும் வெச்சி பன்னீர் தெளிச்சி ஒரு

வெள்ளிக்கிழமை உங்க பூஜையறையில் வெச்சிடுங்க. அப்புறம் தினம் பூஜை பண்ணப்போ அதுக்கும் ரெண்டு பூ போட்டிங்கன்னா, அதுக்கப்புறம் பலன்களைப் பாருங்க. பிரமாதமா இருக்கும்” என்று சொல்லிப் பாருங்கள்.

ஓட்டை உடனே வாங்கிக் கொண்டு ஜிப்பா பாக்டெட்டில் கைவிட்டு எவ்வளவு அகப்படுகிறதோ அவ்வளவு எடுத்துக் கொடுப்பார். சாதாரணமாக முன்னூறு, நானூறுக்குக் குறைவாக அகப்படுவதில்லை.

சங்கரதாஸ் முட்டாளா? இல்லை. பக்தி வெறியா? இல்லை. அவருக்கு உலகத்தில் உள்ள அத்தனைப் பணமும் வேண்டும். தங்கக் கனவுக்குச் சொந்தக்காரனான மைதாஸ் போல இவருக்குப் பணம்! பல் தேய்த்தால் பணத்தின் சிந்தனை. இடலியை எடுத்து வாயில் வைத்தால் பணம். காரில் போனால் பணம். பெண்டாட்டியை அணைக்கும் போதும் கூட ‘இன்னும் எப்படி பணம் செய்யலாம்?’ என்ற ஒரு கேள்வி அவரை விட்டு விலகுவது இல்லை.

மனைவி வசந்தாவோடு பதினேழு வருடம் குடும்பம் நடத்தியும் வாரிசு என்னவோ கிடையாது. ஆனாலும் பணம் வேண்டும்.

நான்கு பேர் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது இவரை விட கீழ் மட்டத்தில் இருப்பவர்களைப் பற்றிப் பேசினால் முகத்தில் ஜோதியோடு பேசுவார். இவரை விட பெரிய பணக்காரர் யார் பற்றியாவது பேசினால், பேசும் நபர் இவருக்கு எதிரியாகி விடுவான்.

“சார், மூணு லட்சம் இந்த ஷேர்ல இன்வெஸ்ட் பண்ணிட்டு கையைக் கட்டிட்டு உக்காருங்க. ஆறே மாசத்தில முப்பது லட்சமா உயரும்” என்று டிப்ஸ் சொன்னால் நாக்கு நனைய கேட்டுக் கொள்வார்.

“தமிழ் புது வருஷத்துக்காக ஒரு லட்சம் ஏழைகளுக்கு இலவச சாப்பாடு போடறதா கமிட்டில தீர்மானிச்ச ஏற்பாடுகள் நடக்குது. நீங்க ஒரு பத்தாயிரம் ரூபா செலவு ஏத்துக்கிட்டா நல்லாருக்கும்” என்று சொன்னால் இவருக்கு

மூட்-அவுட் ஆகிவிடும். எழுந்து போய் விடுவார்.

இதையே, “பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் செஞ்சா பத்தாவது நாள் பத்து மடங்கு லட்சுமி உங்களுக்கு அருள்ப் போறது நிச்சயம்” என்று சொன்னால், உடனே தன் வீட்டின் முன்பாகவே பந்தல் போடச் சொல்லி விடுவார்.

சங்கரதாஸுக்கு நிறைய தொழில்கள் என்றாலும், பிராதான தொழில் S.V.பில்டர்ஸ். சென்னை நகரில் உள்ள எல்லா ஏரியாக்களிலும் இரண்டு கிரவுண்டு நிலங்களை வளைத்துப் போட்டு, பிளான் அப்ரூவல் வாங்கி இரண்டு பெட்டும், மூன்று பெட்டும் பிளாட்ஸ் கட்டிக் கொடுப்பது.

நாளது தேதியில் மட்டும் எஸ்.வி.பில்டர்ஸ் ஏழு இடங்களில் பிராஜெக்ட் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மகாலிங்கபுரத்தில் ஆறு மாடிகளுடன் அலுவலகம். அறநாறு பேர் வேலை பார்க்கிறார்கள். தவிர ‘எஸ்.வி.எக்ஸ்போர்ட்ஸ்’ என்ற பெயரில் ரெடிமேட் ஆடைகள் வெளிநாட்டுக்கு ஏற்றுமதி செய்கிறார். ‘எஸ்.வி.ஃபைனான்ஸ் அண்ட் சிட்ஃபண்ட்ஸ்’ என்றாலேப் புரியும்.

சங்கரதாஸ் இப்போது ஆளுங்கட்சியில் தீவிர உறுப்பினர். கட்சித் தலைவர் வீட்டிலிருந்து கோட்டைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றால், அதற்கும் கூட வழியெங்கும் ‘வருக, வருக’ என்று கட்-அவுட் அமைத்து விடுவார். ஏதாவது ஒரு காரியத்திற்காக கட்சித் தலைவர் நிதி திரட்டுவதாக அறிக்கை விட்டால், சங்கரதாஸ் மறுநாளே சூட்கேசுடன் போய் நீட்டி, புகைப்படம் எடுத்து பத்திரிகைகளில் செய்தி வரும்படி பார்த்துக் கொள்வார்.

ஒவ்வொரு புது வருடத்திற்கும் அத்தனை அமைச்சர்களின் வீட்டிற்கும் போய் வந்து விடுவார். புது வருடமும் அதுவுமாக வெறுங்கையோடு போக முடியுமா? சூட்கேஸ் எடுத்துப் போவார். வெறுங்கையோடு திரும்புவார்.

தன் தொழிலுக்கு அருள் பாலித்து வருகிற அமைச்சருக்கு மட்டும் குவார்ட்டர்ஸ் டாக்ஸ் கட்டுவது போல மூன்று

மாதத்திற்கு ஒரு முறை பெட்டிகள் பயணம் செய்யும்.

சுவீட் ஸ்டால்களில் அட்டைப் பெட்டிகளை ஓர் ஓரமாக அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்களே, அந்த மாதிரி சங்கரதாஸ் தன் வீட்டில் தயாராக பெட்டிகளை மொத்தமாக ஆர்டர் செய்து வாங்கி வைத்திருக்கிறார்.

அமைச்சர் தீனதயாளும் இவரும்்தான் ரொம்ப நெருக்கம். தீனதயாள் எலெக்ஷனில் நிற்கும் போதெல்லாம் சங்கரதாஸ் சினிமோ நோட்டீஸ் விநியோகிப்பது போல நூறு ரூபாய் தாள்களை தொகுதிக்குக் கொண்டு சென்று விநியோகிப்பார்.

இவ்வாறாக சென்னையில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கி வரும் சங்கரதாஸ் கை கழுவி டவல் நீட்டிய வசந்தாவிடம் டவல் வாங்காமல் அவளின் முந்தானையில் துடைத்து விட்டு கன்னத்தில் தட்டி, “கிளம்பட்டுமா?” என்றார்.

“இருங்க” என்று வசந்தா அருகில் வந்து அவர் கோட்டின் மேல் இருந்த ஒரு இட்லித் துணுக்கை தட்டி விட்டு, “ஈவினிங் அர்ஜுன் ஜுவல்லர்ஸ் வீட்டு ரிஸப்ஷன் இருக்குதுங்க” என்றாள்.

“அட! இன்னிக்குத்தான் இல்லே? எத்தனை மணிக்கு?”

“ஏழு மணிக்கு.”

“வந்துடேன். ரெடியா இரு. நீயே ஷாப்பிங் போயி ஏதாச்சும் பிரசண்ட் ஷன் வாங்கிட்டு வந்து வெச்சு. ஓக்கே?”

அவர் விவிங் ஹாலுக்கு வருவதற்காகக் காத்திருந்த வேலைக்காரன் அவரிடமிருந்து ப்ரீப் கேஸை வாங்கிச் சென்று போர்டிகோவில் நின்ற மெர்சிடீஸ் பென்ஸில் வைத்து விட்டு நகர்ந்து நிற்க, டிரைவர் கதவைத் திறந்து பிடித்தபடி காத்திருந்தான்.

தன் மனைவியோடு பேசியபடி நடந்து வந்த சங்கரதாஸ் அவளுக்கு டாட்டா காட்டி விட்டு ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு சிகரெட் பற்ற வைத்து, செய்தித் தாள்களில் ஒன்றை எடுத்துப் புரட்டினார்.

அலுவலகம் வந்து சேர்ந்து, தன் அறைக்கு நடக்கும் முன்பாக ஏராள 'குட்மார்னிங்'களுக்கு எதிரொலித்து விட்டு உள்ளே வந்தார்.

சகல சௌபாக்யங்களும் கொண்ட ஹால் போன்ற அறை. பில்லியர்ட்ஸ் மேஜை அளவுக்கு மேஜை. டெலிபோன்கள், இரண்டு கம்ப்யூட்டர் டெர்மினல்கள், இரண்டு பக்கமும் ஏ.சி. சாந்தி முகூர்த்த யோசனைகளைத் தூண்டும் வாசனை.

முதல் காரியமாக இண்டெர்க்காம் தட்டி, "அமிர்தா கமின்" என்றார்.

அமிர்தா அவரின் செகரெட்டரி, இருபத்தி இரண்டுவயது இளமைப் பூங்கா. பூத்துக் குலுங்கும் பூங்கா.

உள்ளே வந்தவள் ஒரு சுவீட் பாக்கெட்டைத் திறந்து நீட்டி, "இன்னைக்கு எனக்கு பர்த் டே சார். பிலெஸ் மி" என்றாள்.

மில்க் கேக் ஒன்றெடுத்து பாதி உடைத்து அவள் வாயில் போட்டு, "நல்லா இரு! அதானேப் பார்த்தேன். வற்றப்பவே தெரிஞ்சது. என்னடா முகம் இவ்வளவு தகதகன்னு தெரியுதே. என்ன விசேஷம்னு நினைச்சுட்டே வந்தேன். ஸெலிபரேட் பண்ணிடலாமா இன் அவர் வே?" என்று கண்ணடித்து கேட்ட சங்கரதாஸ், அவளின் சரேல் இடுப்பில் வலிக்காமல் கிள்ளினார்.

அவள், "ச்சீ! தூ! நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனாடா? பொறுக்கி! எட்டா கையை! எல்லார்கிட்டயும் சொல்லி உன் மானத்தை வாங்கட்டுமா? நீயெல்லாம் ஒரு முதலாளியாடா? ஏண்டா இப்படி கேவலமா அலையறிங்க?" என்றெல்லாம் கத்துவாள் என்று எதிர்பார்த்திருந்தால் நீங்கள் ஆட்டத்தில் அவுட்.

"என்ன சார், போன ஸாட்டர்டே தானே..." என்றுச் சினுங்கினாள் அமிர்தா.

"வெள்ளிக்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை தப்பாம கோயிலுக்குப்போற ஒரு பக்தன் நடுவில் கிருத்திகை, தீபாவளி, பொங்கல்னு விசேஷ நாள் வந்தா 'அதான் வெள்ளிக்கிழமை போறேனே'ன்னு கோயிலுக்குப்போகாம இருந்துடுவானா? ம்? இன்னைக்கு உனக்கு ஸ்பெஷல் டே. அதனால் ஸ்பெஷல்

மீட்டிங். ஒக்கே?" என்றார்.

"சரி சார். வழக்கம் போல ஓவர்டைம் இருக்கிறதா சொல்லி ஆபீஸ்லேயே இருந்துடேன்."

"ஏழு மணிக்கு மேல நான் எந்த ஆபீஸ்ல இருந்தாலும் வந்து பிக்கப் பண்ணிக்கிறேன். இரு! அட்டா! ஏழு மணிக்கு ஒரு ரிசப்ஷன் இருக்கே..."

"பரவால்லை சார். இதை கேன்ஸல் பண்ணிடலாம்."

அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளி, "நோ, அதை கேன்ஸல் பண்ணிடலாம்" என்ற சங்கரதாஸ் போனெடுத்து வீட்டில் வசந்தாவுடன் தொடர்பு கொண்டு "வசந்த் டார்லிங், ஈவினிங் எனக்கு ஒரு பிஸினஸ் பார்ட்டியைப் பார்த்தாகணும். ரிசப்ஷனுக்கு நீ மட்டும் போய்ட்டு வந்துடு. ஸாரிடா!" என்றார். அவர் கை அமிர்தாவின் கழுத்தைத் தடவிக் கொண்டிருந்தது.

3

இரவு. தலை கலைக்காத சீரான தென்றல். தன் வாடகை வீட்டில் மொட்டை மாடியில் நாற்காலி போட்டு அமர்ந்து சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான் சேது.

அவன் மட்டும் தனியே இருந்தான்.

கண்கள் மூடியிருந்தன. கை அனிச்சையாக சில விநாடிகளுக்கொருதரம் சிகரெட்டை உதடுகளுக்குக் கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஜெயிலில் இருந்து சென்னைக்கு வந்து மூன்று மாதங்களாகி விட்டது. இந்த மூன்று மாதத்தில் 'சோலைக் குயில்' என்னும் சுமாரான சினிமா பத்திரிகையில் ஏழுநூற்றைம்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் வேலை தேடிக் கொண்டாயிற்று.

'நடிகை குஷ்புவுக்கு ஏன் மார்க்கெட் சரிந்தது? - 'ஆனந்த் பாபு பிரபுதேவாவிடம் தோற்றுப் போனாரா?' - 'விஜய்காந்த்

படங்கள் ஏன் தோல்வியுற்றன?' - 'ரஜினி - கமல் இணைந்து மீண்டும் நடிப்பார்களா?' - போன்ற சினிமா ரசிகர்களுக்கு சுவாரசியம் ஏற்படுத்தும் தலைப்புகளில் கட்டுரை எழுதிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நான் யார்? எந்த மாதிரி பத்திரிகையில் எந்த மாதிரி வேலை செய்தேன்! என் எழுத்துகளுக்கு எவ்வளவு விரியமிருந்தது!

சங்கரதாஸ்! முதலில் உன்னை! பிறகு...

சென்னை வந்தது முதல் ஒரு தேர்ந்த துப்பறியும் நிபுணன் போல மாறு வேடங்கள் போட்டு உன் நடவடிக்கைகளைத் தான் கவனித்து வருகிறேன் சங்கரதாஸ்.

உனக்குத் தெரியாமல் உன்னைச் சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறேன். காலையில் எத்தனை மணிக்கு வீட்டிலிருந்து புறப்படுகிறாய், எத்தனை மணி வரை எந்த ஆபீஸில் இருக்கிறாய், எந்த நாள் எந்த காரை உபயோகிக்கிறாய், எல்லாமே இப்போது தெரியும். இன்னும் ஆயிரம் தகவல்கள் அறிவேன். உன் மனைவி வசந்தாவுக்கு மோவாயில் மச்சம் இருக்கிறது. உன் வீட்டு போர்ட்டிகோவில் நாலாவது தொட்டி குரோட்டன் ஸில் பூச்சி அரித்திருக்கிறது. உன் வீட்டு நாய் ஜூலிக்கு பிரியம் வந்தால் கை தட்டுவது போல இரண்டு முன்னங்கால்களையும் தூக்கித் தட்டும் அப்புறம்...

பிரதி சனிக்கிழமை இரவு ஏழு மணிக்கு மேல் உன் மாருதி காரை நீயே ஓட்டிக் கொண்டு பெஸண்ட் நகரில் எக்ஸ்டென்ஷன் ஏரியாவில் உள்ள உன் கெஸ்ட் பங்களாவுக்கு வருகிறாய்.

வாட்ச்மேன் கதிரேசன் விரைப்பாக சல்யூட் அடித்து கதவைத் திறந்து விடுகிறான். காரில் இருந்து நீ மட்டும் இறங்குவதில்லை. கூடவே உன் செகரெட்டரி அமிர்தாவும்.

இரண்டு பேரும் உள்ளேப் போனதும், கேட்டுக்கு வந்து விடுகிறான் கதிரேசன். பங்களாவின் மாடியறையில் விளக்கெரிகிறது. அரை மணி நேரம் கழித்து விளக்கணைந்து ஜன்னல் கறுப்பாகிறது.

பிறகு பனிரெண்டு மணிக்கு மேல் மீண்டும் விளக்கெரிகிறது.

நீயும், அமிர்தாவும், லேசான தள்ளாட்டத்துடன் வந்து காரில் ஏறிக் கொள்கிறீர்கள். புறப்பட்டுப் போய் விடுகிறீர்கள்.

இது தப்பாமல் பிரதி சனி நடக்கிறது. 'சனி நீராடு' என்பதை வேறு விதமாக அர்த்தப்படுத்திக் கொண்டு செயல்படுத்தி வருகிறாய்.

அந்தப் பங்களாவில் பகல் நேரத்திலும் சரி, இரவு நேரத்திலும் சரி, ஒரே ஒரு நபர்தான். அவன் அந்த வாட்ச்மேன் கதிரேசன்.

சனிக்கிழமை நீங்கள் வந்து இறங்கிப் போனதுமே அவன் சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு போய் அரை மணியில் ஹோட்டலில் வாங்கிய பார்சல் பொட்டலங்களுடன் திரும்பி வந்து உள்ளே வந்து கொடுத்து விட்டு மீண்டும் கேட்டுக்கு வந்து விடுகிறான்.

கதிரேசன் தூரத்தில் இருக்கும் என்.வி. ஹோட்டலுக்குப் போய்த் திரும்ப குறைந்தது அரை மணி நேரமாகிறது. அந்த சமயத்தில் கேட்டில் ஆள் யாரும் இல்லை.

பங்களாவுக்குள் நீயும், அமிர்தாவும் மட்டும் இருக்கும் நேரம் அது. உன் தினசரி வாழ்க்கையில் மற்ற எல்லா சமயங்களிலும் உன்னைச் சுற்றி ஏராளமான மனிதர்கள் எப்போதும் இருக்கிறார்கள். உன் சொந்த வீட்டில் நிறைய வேலைக்காரர்கள். நாய் வேறு.

உன்னைத் தனிமையில் சந்திக்க வேறு ஒரே சந்தர்ப்பம் இந்த சனிக்கிழமை. இரவு நேரம்தான்.

கதிரேசன் சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு அந்தப் பக்கம் போனதும் சுலபமாக பங்களாவின் வாசலுக்கு வந்து விட முடியும். ஓரமாக உள்ள புதர்களின் நிழலில் நடந்து வந்தால் யாராலும் கவனிக்க முடியாது. வாட்ச்மேன் மறுபடி வர வேண்டும் என்பதற்காக முன் வாசலை உள்புறம் தாழ்ப்பாளர் போட்டு வைப்பதில்லை. அவன் பொட்டலங்களைக் கொண்டு வந்து உள்ளேக் கொடுத்து விட்டு திரும்பிய பிறகுதான் கதவு உங்களால் தாழிடப்படுகிறது.

ஆகவே, கதிரேசன் சைக்கிளில் போனதும்... மாடியில் ஜன்னலில் வெளிச்சம் தெரிந்ததும் நான் என் சொந்த வீடு போல பங்களாவின் உள்ளே வந்து விட முடியும்.

அடுத்த கட்டம்தான் யோசனையாக இருக்கிறது. அமிர்தா இருப்பாளே! அவளை ஓர் அறையில் வீழ்த்தி விட முடியும். வீழ்த்தி விட்டு உன்னை நேருக்கு நேர் சந்தித்து உன்னை மிரள வைத்து, ஆசைதீர என் கைகளாலேயே உன் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்ல வேண்டும்.

ஆயுதம் எல்லாம் உபயோகிக்க விருப்பமில்லை. என் கைகளால் அந்தப் புனித காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் திருப்தி. என் யோசனை எல்லாம் உன்னைக் கொல்வதற்காக உன் கூட இருக்கும் அமிர்தாவையும் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என்பதுதான்.

வேறு வழியில்லை. அவளை விட்டு வைக்க முடியாது. என்னைப் போலீசில் காட்டிக் கொடுத்து விடுவாள். எனக்கு ஜெயிலோ, தூக்கோ கலக்கம் தருகிற விஷயம் இல்லை. நான் போலீசில் மாட்டக் கூடாது என்று நினைக்கக் காரணம்... உன்னைக் கொன்ற பிறகும் எனக்கு வேலை பாக்கி யிருப்பதுதான்.

கண் விழித்தான் சேது. சிகரெட்டின் சாம்பலைத் தட்டி தன் வாட்சில் கிழமை பார்த்தான். வியாழன்!

நானை வெள்ளி. நானை மறுநாள் சனி.

யெஸ். காத்திருந்தது போதும். திட்டமிட்டது போதும். இந்த சனிதான்! உன் உயிரை உறிஞ்ச வருகிற சனி! சாகத் தயாராய் இரு சங்கரதாஸ்.

4

மூன்லைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சீஸ்.

கசிலா ஒரு வெளியே வேலையாகச் சென்றிருக்க, மடியில் கீ போர்டு வைத்து கம்ப்யூட்டரில் ஒரு டெக்ஸ்ட் எழுதித்

கொண்டிருந்த பரத் அந்த 'ட்ரிங் ட்ரிங்'கிற்கு போனை எடுக்காமலேயே இருந்திருக்கலாம்.

“ஹலோ, பாரத் கேஸ் ஏஜென்சியா?” என்ற இனிய குரலுக்கு “இல்லைங்க. இது டிடெக்டிவ் ஏஜன்சீஸ், ராங் நம்பர்” என்றுச் சொன்ன கையோடு போனை வைத்திருக்கலாம்.

“வாட்? டிடெக்டிவ் ஏஜன்சியா? என்ன டிடெக்டிவ் ஏஜன்சி அது?” என்று எதிர்முனை அரட்டை ப்ரியை பேச்சைத் துவங்கிய போதாவது...

“மேடம், எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு” என்று சொல்லி வைத்திருக்கலாம். அதைச் செய்யாமல்...

“மூன்லைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சீஸ். ஐம் பரத். கேள்விப் பட்டிருக்கீங்களா?” என்று ஆர்வமாக அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள...

“கேள்விப் பட்டிருக்கீங்களாவது? ஐம் ட்ரிமிங் யு பரத். உங்களை எல்லாம் என்னால பார்க்க முடியுமானால் நினைச்சிட்டிருந்தேன். கும்புட் போன... வாட் டு யு கால்?” என்றாள் அந்தப் பெண்.

“கும்புட் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி...”

“யெஸ். அந்த மாதிரி யதேச்சையா போன்ல நீங்க கிடைச் சிருக்கிங்க. தயவு செஞ்சி போனை வைச்சிடாதிங்க பரத்.”

“அப்படின்னா அர்ஜெண்ட்டா உங்க பேர் சொல்லுங்க. இருங்க. சொல்லாதிங்க. குரல் வச்சி கெஸ் பண்ணேன்” என்ற பரத், மூணெழுத்து பேர்,சரியா?”

“வாவ்! எப்படி பரத் கண்டுபிடிச்சிங்க? ஐம் அனிதா.”

“பாவம். வீட்ல நீங்களே தான் சமையலா?”

“சேச்சே. குக் இருக்காங்க. ஏன்?”

“கேஸ் ஏஜன்சீஸ்க்கு கேஸ் புக் பண்ணத்தானே ட்ரை பண்ணிங்க?”

“அஃபீஸ்கோர்ஸ், குக் பண்ணைச் சொன்னா. ஆபீஸ்லேர்ந்து பேசறேன்”

“ஆஃபீஸ்? எங்கே?”

“லிங்கி செட்டி ஸ்டீட்ல துவாரகா ஷேர் புரோக்கர் ஆபீஸ்ல நான் கம்ப்யூட்டர் கர்ள். யு ஹேவ் கம்ப்யூட்டர்?”

“யெஸ், பட் நாட் கர்ள்!”

‘ஓ...’ வென்று இங்கே ரிசீவரை இரண்டு இஞ்ச் தள்ளிப் பிடிக்க வேண்டிய அளவிற்குச் சிரித்தாள் அனிதா.

“நாட்டி பாய்!”

“தமிழ் படுத்தினா முடிச்சுப் பையனா?”

“ச்சே! குறும்புக்காரன்.”

“உங்க ஆஃபீஸ்ல பாஸ்ன்னு யாரும் இல்லையா அனிதா?”

“இருக்கார். ஸ்டாக் எக்ஸ்சேஞ்ச் ஃப்ளோருக்குப் போயிருக்கார். எனக்குத்தனி ஏ.சி. ரூம். நோ ப்ராப்ளம். எவ்வளவு நேரம் வேணாலும் பேசலாம். உங்களுக்கு வேலை இருக்கா?”

“இருந்தது. எடுத்து ஓரமா வெச்சிட்டேன். வில் யூ மைண்ட் இஃப் ஐ ஸ்மோக்? வெய்ட் எ பிட்!” கழுத்தில் ரிசீவரை இடுக்கிக் கொண்டு சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான் பரத். “யெஸ். சொல்லுங்க.”

“எவ்வளவு பெரிய டிடெக்டிவ் நீங்க! ஒரு லைட்டர் வெச்சிக்கக் கூடாதா? தீக்குச்சி சத்தம் கேட்டது.”

“வெரி ஸ்மார்ட்! விதவிதமா லைட்டர்ஸ் இருக்குங்க. ஆனா சட்டுன்னு இதான் கைக்கு கிடைக்கும்.”

“நான் எப்பவும் லைட்டர்தான்.”

பரத் இருமினான். “விமன்ஸ் லிப் வாழ்க! என்ன பிராண்ட்?”

“கோல்ட் ஃப்ளேக் கிங்ஸ்.”

“உங்களுக்குன்னு தனியா நிறைய பிராண்ட்ஸ் இருக்கே?”

“எனக்கு ஜெண்ட்ஸ் யூஸ் பண்ணுதுதான் பிடிக்கும். நீங்க இன்னைக்கு என்ன கலர் ஷர்ட், என்ன கலர் பேண்ட் போட்டுக்கிங்க?”

“வொய்ட் இன்னர்ஸ், க்ரீம் கலர் பேண்ட், பிரௌன் கலர் ஃபுல் ஷர்ட். இப்போ உங்க டர்ன் அனிதா.”

“ஆலிவ் க்ரீன் கலர் ஸாரி. அதேக் கலர்ல ஸ்லீவ்லெஸ் ஜாக்கெட்.”

“பார்த்தீங்களா, நான் மட்டும் டிடெய்லா சொன்னேனே...”

“ச்சி! இன்னைக்கு ஷேவ் பண்ணிருக்கிங்களா?”

“இல்லை. ஆல்டர்னேட் டேஸ். நேத்து செஞ்சேன்.”

“அப்போ இன்னைக்கு கிஸ் கொடுத்தா குத்தும்? இல்லே?”

“யார் கொடுத்தா?”

“ம்! ஆசை! மூஞ்சிகூட பார்க்கலை இன்னும் அலையறி யேப்பா?”

“சரி, வெச்சிடறேன். பேச்சை ஆரம்பிச்சது யாரு?”

“அய்...யோ! எவ்வளவு கோபம் வருது உங்களுக்கு? எனக்கு உங்களைப் பார்க்கணுமே பரத்.”

“எனக்குக்கூட.”

“எனக்கு உங்ககூட தனியா பேசணுமே பரத்.”

“எனக்குக்கூட.”

“எப்போ?எங்கே?”

“இன்னைக்கேக் கூட ஈவினிங் ஆறு மணிக்கு மேல நான் ஃப்ரீதான். என் வீட்ல இருப்பேன்.”

“வீட்ல வேற யார், யார்?”

“ஒரு அசட்டு வேலைக்காரன். பாரிஸ் கார்னர்ல என்ன

போஸ்டர் ஒட்டியிருக்குன்னு பாதயாத்திரையா போய் பார்த்துட்டு வாடான்னா வேட்டியை மடிச்சிக் கட்டிட்டு புறப்பட்டுவான்.”

“வீடு எங்கே?”

“பெஸண்ட் நகர்ல. எதுக்கும் நோட் பண்ணிக்கங்க. போன் கூட இருக்கு.”

பரத் விலாசம், போன் நம்பர் சொல்ல அவள் குறித்துக் கொண்ட பிறகு, “என்கிட்ட ஸ்கூட்டி இருக்கு. அதில வர்றேன். ஷார்ப்பா ஆறு மணிக்கு. வெளில அழைச்சட்டுப் போயி ஒரு ஐஸ்க்ரீம் வாங்கித் தருவீங்களா?” என்றான்.

“ஷ்யூர். ஒரு ஆம்பளைக்கு சாயங்கால நேரத்தில் அதை விட முக்கியமான வேற வேலை என்ன இருக்க முடியும்?”

“அப்போ ஈவ்னிங் சிக்ஸ் ஓ கிளாக்!”

“அனிதா, நீங்க ட்ரெஸ் மாத்திட வேணாம்.”

“ஏன்?”

“ஸ்லீவ்லெஸ்ன்னா எனக்குப் பிடிக்கும்.”

“யூ... யூ... உங்களை நேர்ல வெச்சிக்கறேன்.”

கதவு திறந்து சசிலா உள்ளே வர, பரத் உடனே, “இல்லைங்க. இது பாரத் கேஸ் ஏஜன்ஸி இல்லை. ராங் நம்பர். வச்சிடுங்க. சும்மா தொந்தரவு பண்ணிக்கிட்டு...” என்று வைத்து, “சசி, இந்த ராங் நம்பர் தொல்லை அதிகமாய்டுச்சு. சேச்சேச்சே...” என்றான்.

“அப்படியா? ரவியைக் கேட்டேன். அரை மணி நேரமா போன்ல பேசிட்டிருக்கிறதா சொன்னான்.” என்று ஹாண்ட் பேகை மேஜை மேல் போட்டு அணிந்திருந்த கூலிங் கிளாசை கழற்றி மடக்கி வைத்து, பனியனின் சுருக்கங்களை சரி செய்து கொண்டு அமர்ந்ததும் படிக்க முடிந்தது ‘words on the office doors’

பரத் அவள் பனியனைப் பார்த்து, “சசி, முந்தியெல்லாம் நேரடி அர்த்தம் இருந்தது. இப்ப பனியன்ல விடுகதையே எழுத

ஆரம்பிச்சுட்டே. என்ன அர்த்தம் இதுக்கு?” என்றான்.

“போன்ல யார்?”

“ஆஃபீஸ் டோர்ஸ் மேல என்ன வர்ட்ஸ் இருக்கும்?”

“போன்ல யார்?”

“ஐ காட் இட். ‘PUSH, PULL’ -ன்னு எழுதியிருக்கும். ஆனாலும் ரொம்ப ஓவர் சசி.”

“போன்ல பேசின அனிதா யாரு?” என்றாள் சசி நேராக அவன் முகம் பார்த்து.

“எக்ஸ்டென்ஷன்ல வெளில உக்காந்து ஓட்டு கேட்டுட்டு உள்ளே வந்தியா?”

“ஆமாம். அனிதா நீங்க டிரெஸ் மாத்திட வேணாமின்னு நீங்க சொன்னிங்க. அதுக்கு அவ ஏன்னு கேட்டா. ஸ்லீவ்லெஸ்ன்னா எனக்குப் பிடிக்கும்னு நீங்க சொன்னீங்க. யூ... யூ... உங்களை... நேர்ல வெச்சிக்கறேன்னு அவ சொன்னா. என்ன அர்த்தம் இதுக்கெல்லாம்? எத்தனை நாளா இந்த சந்திப்பு நடக்குது?”

“சசி! நீ திடீர்னு நடுவில ஏதாச்சும் கேட்டுட்டு எனக்கும் அந்த அனிதாவுக்கும் பிளாக் மார்க்கெட் லவ்வுன்னு சீல் குத்திடாதே! கேளு, அவங்க காலேஜில நடக்கற ஃபாஷன் ஷோவுக்கு ஐட்ஜா நான் கலந்துக்கனுமாம். சரின்னேன். இந்தப் பொண்ணு அனிதாவும் கலந்துக்கறாளாம். ஸ்லீவ்லெஸ் ஜாக்கெட் போடட்டுமா அன்னைக்குன்னு கேட்டா. சரி போடுன்னு சொன்னேன். அப்ப தான் நீ ஓட்டு கேட்டிருக்கே.”

“அதுக்கு நீங்க ஏன் வழியனும?”

“குரலும் பேசின விதமும் ஸெக்ஸியா இருந்ததால ஒன் ஆர் ட்டு ட்ராப்ஸ் ஜொள்ளு விடறதை தவிர்க்க முடியலை. சசி, நான் இளைஞன். உன்னோட காலம் பூரா காதல் மட்டும் செஞ்சி அப்பப்போ போனாப் போகுதுன்னு சில கிஸ் மட்டும் வாங்கி காமத் தீயை அணைக்க அட்ஜஸ்ட் பண்ற ஒரு சாதாரண மானிடன். மனசுல கொஞ்சம் ஸ்லிப் ஆகிறது

இயற்கை. ஆனா செயல்ல கிடையாது. நோ! இல்லை! ஐ டோண்ட்! நான் மாட்டேன்!”

“போதும். மேஜர் சுந்தர்ராஜன் மாதிரி பேசாதிங்க. எரியுது. சரி, இன்னைக்கு ஈவினிங் உங்களுக்கு என்ன ப்ரோக்ராம்?”

பரத் விழித்தான். “எதுக்கு?”

“செஸ் விளையாடி ரொம்ப நாளாச்சு.”

“பெக் யுவர் பர்டன் ப்ளீஸ்.”

“தெளிவாத்தான் சொன்னேன். செஸ்! தமிழில் சதுரங்கம்.”

“உன் ஹாஸ்டல்ல இல்லாத கம்பெனியா?”

“அவங்க எல்லாம் என்னை ஜெயிச்சிடறாங்க. நான் ஜெயிக்கணும்னா உங்களோடத்தான் ஆடணும்.”

“இதுக்குப் பேர்தான் உசுப்பேத்தறது. ஆனா பேபி, ஒரு காதலி காதலனோட விளையாடறதுக்கு ஆயிரம் கேம்ஸ் இருக்கறப்போ...”

“நோ பரத். இன்னைக்கு ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் நான் உங்க கூட வரேன். வீட்ல உக்காந்து செஸ் விளையாடலாம். பெஸ்ட் ஆபிப் த்ரீ!”

“சரி, விளையாடலாம். ஆனா இன்னைக்கு வேணாமே”

“இன்னைக்கு என்ன பண்ணப் போறீங்க? நாளைக்கு ஸண்டேங்கிறதால இன்னைக்கு லேட் நைட் வரைக்கும் கூட விளையாடலாம்.”

“எனக்குக் கொஞ்சம் வேலை இருக்கு சசி.”

“அதான் என்ன வேலை?”

“என் ரூம்ல புகல் எல்லாம் அடுக்கி வைக்கணும்.”

“அடுக்கிதானே இருக்கு?”

“கலைச்சுட்டு அடுக்கணும். வேலை இருக்குன்னா விடேன்.”

“சரி. அப்ப நாளைக்கு விளையாடலாமா?”

“தட் ஈஸ் சாராயம்!”

“என்னது?”

“ஸ்பிரிட்டூன்னு சொல்ல வந்தேன்” என்றான் பரத் மலர்ந்த முகத்தோடு.

5

பரத் சலவை சட்டைப் போட்டு, செண்ட் அடித்து ரொம்பபத்தயாராகி மணி பார்த்த போது மணி ஐந்தே முக்கால். காற்றை வாசனையாக வைத்திருக்கும் ஸ்பிரேயர் எடுத்து அந்தப் படுக்கையறை முழுதும் பீய்ச்சி பீய்ச்சி அவனுக்கே நெடியில் தும்மல் வந்ததும் தான் நிறுத்தினான்.

ஹாலுக்கு வந்து அமர்ந்து கொண்டு “நாராயணா” என்றான்.

நாராயணன் எச்சி தொட்டு ஒரு பூச்சாடியை வேட்டி முனையால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தவன் வைத்து விட்டு வந்து “என்ன சார்?” என்றான்.

“திருவான்மியூர் தியேட்டர்ல பாசமலர் நாராயணா. நீ ரொம்ப நாளாப் பார்க்கணும்னு சொல்லிட்டிருந்தியே, இந்தா போய்ட்டு வா” என்று பத்து ரூபாய் நோட்டை நீட்டினான். “உனக்கு பிரியம்னா இரண்டாவது ஷோவும் பார்த்துட்டு வந்தாக்கூட சரிடா. கிளம்பு.சரியா இருக்கும்.”

“உங்களுக்குத்தான் என் மேல எவ்வளவு பிரியம். இல்லைங்க சார்?”

“செண்ட்டிமெண்ட் எல்லாம்வேணாம். புறப்படுன்னா புறப்படணும்.”

“போன வாரம் தான் சார் டி.வி.ல காமிச்சான். பார்த்துட்டேன். நான்கூட விக்கி விக்கி மறுநாள் பூரா

அழுதுட்டு நிக்கலை.”

“அதனால் என்ன? டி.வி.ல குள்ளமான சாவித்திரியைத் தானே பார்த்திருப்பே. தியேட்டர்ல திரை பூரா சாவித்திரி பார்க்கலாம். போ.”

“பார்த்த படத்தையேப் பார்த்தா சஸ்பென்ஸ் என்ன இருக்கு?”

“சஸ்பென்ஸ் உடைஞ்சிருச்சேன்னு கவலைப்படறதுக்கு அதென்ன ஹிட்சாக் படமா? ஏதோ ஒரு படத்துக்குப் போய்ட்டு வாயேன். ஆசையா சொல்றேன் இல்லை?”

“நைட் சமையல்?”

“நான் பார்த்துக்கறேன். கவலைப்படாம, அடம்பிடிக்காம போய்ட்டு வாடா.”

“சரி, குளிச்ச தலை சீவிட்டு புறப்படறேன்.”

“படத்தில இண்ட்டெர்வெல் விட்டுடுவாங்க. இப்பவே நீ ஜம்முன்னு சுறுசுறுப்பாத்தான் இருக்கே.”

நாராயணன் முணுமுணுத்தபடி புறப்பட்டுச் சென்றதும், ஸ்கூட்டி சத்ததிற்குக் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு, வாசல் கதவை திறந்து வைத்து, மடியில் பேப்பர் போட்டுக் கொண்டு சிகரெட்டும், லைட்டருமாகக் காத்திருந்தான் பரத்.

ஒரு தடவை அவசரமாக போய் பல் விளக்கி விட்டு வரலாமா என்று யோசித்தான். உள்ளங்கை முகத்துக்கு நேரே குவித்துப் பிடித்து ‘ஹா’ என்று ஊதிப் பார்த்துக் கொண்டான். மிரட்டும் வாசனை இல்லை. புற விரல்களால் தாடையில் ஓட்டி ஷேவிங் பர்ஃபெக்ஷன் பார்த்துக் கொண்டான்.

வாசலில் வந்து நின்றது ஸ்கூட்டி, இவன் அவசரமாக நியூஸ் பேப்பரில் மூழ்கினான். இவன் பிஸியாக இருக்கிறானாம். அவளை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கவில்லையாம்.

“ஹாய்! ஈவினிங் பரத்” என்று ஆலிவ் க்ரீனில் இடுப்பசைய வந்த அனிதா தன் வளையல்களை பின் தள்ளி குலுக்கலுக்குக்

கை நீட்டி உதடு பூரா புன்னகை நிரப்பியிருந்தான்.

“யெஸ். திஸ் ஈஸ் த ஈவினிங்” என்று அவளின் ப்ரெட் கையை வலித்து விடக் கூடாதே என்றுக் கவலையாகக் குலுக்கி விடுவித்து தன் அருகில் ஸோபாவில் இடம் காட்டினான் பரத்.

“வெய்ட், திருடன் கிருடன் வந்துடப் போறான்” என்ற எழுந்து சென்று வாசல் கதவை மூடி விட்டுத் திரும்பி லாங் ஷாட், மிட்லாங், மிட்ஷாட் என்று அவளை ரசித்தபடி அருகில் வந்தான்.

“என்ன பரத் அப்படிப் பார்க்கிறிங்க?”

“வாவ்! ஒரு பூங்கொத்து பேசுகிறது” என்றுக் கண்களில் பொய் மயக்கம் காட்டினான். “உங்க பேர் அனிதா இல்லை. நீங்க பொய் சொல்லிட்டிங்க”

“பின்னே என்ன?”

“ஹனிதா! பார்த்தாலே மனசுல தித்திக்குதே! சொந்த ஊர் ஆம்பூரா?”

“பரத், நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கிங்க. மீசையைத் தொட்டுப் பார்க்கணும் மாதிரி இருக்கு மேன்.”

“நாடகமா இருந்தா கழட்டி கையில கொடுத்திருப்பேன். இது நிஜங்க. நானே உரம் போட்டு வளர்த்தது. கமான் டச்.”

அவள் தன் வெண்ணை விரலை நீட்டி அது ஏதோ கெட்ட காரியம் போல முகத்தில் சினுங்கல் முத்திரை காட்டி லேசாகத் தொட்டு விட்டு கையை இழுத்துக் கொண்டாள்.

“எனக்குக் கூட உங்க மீசையைத் தொடணும் மாதிரி இருக்கு அனிதா.”

“என்னது?”

“இல்லைன்னா ஒரு இஞ்ச் கீழே!” என்று தைரிய விரல் நீட்டி அவளின் ரோஜா இதழில் காரின் வைப்பர் போல லெஃப்ட், ரைட் என்று தேய்த்ததில் லிப்ஸ்டிக் கொஞ்சம் விரலில் ஓட்டிக் கொண்டது.

ஆனால் அவள் முகம் நீலம் பார்த்து காமகுத்ரா விளம்பரப் படப்பிடிப்புக்குப் போல தயாராகி, இரு கைகள் உயர்த்தி கோர்த்து இல்லாச் சோம்பல் முறித்த போது, பெடல்ஸ்ட்டட் ஃபேன் குறும்பனாகி சேலையை விரட்ட...

குழைவான வயிற்றில் பம்பர ஸ்தானம் பார்த்து சலைவா விழுங்கினான் பரத்.

“வீட்ல யாரும் இல்லையே” என்றாள். பார்வையில் தீ இருந்தது.

“ரெண்டு பேர் இருக்காங்க.”

பதறி சேலை சரி செய்து, “எங்கே?”

“நீங்களும் நானும்தான். அய்யோ! பழையபடி அதே இடத்தில் உட்காருங்க அனிதா.”

“உக்காந்து என்ன பேசப் போறோம்? எனக்கு சுத்திக் காட்ட மாட்டிங்களா?”

“ஹேமர்?”

“வீட்டை!”

“ஒரே ஒரு கிச்சன். ஒரே ஒரு பெட்ரூம். அவ்வளவு தான் வீடு.”

“கிச்சன் எதுக்குப் பார்க்கணும்?”

“லெஃப்ட் அவுட் ஈஸ்... வாங்க, திஸ் வே” என்று முன்னால் நடந்த பரத்திற்கு தடக், தடக் என்று உள்ளே ரயில் ஓடியது.

நிஜமாகவே காய்ந்து கிடந்த மாடாக இருப்பாள் போலிருக்கிறதே! இவள் பேச்சு, செயல் எதிலும் இரண்டு அர்த்தங்கள் இல்லை. ஒரே அர்த்தம்தான். பெட்ரூம் அர்த்தம் தான். இதற்கு மேல் ஒரு பெண் எப்படித்தான் குறிப்பு காட்ட முடியும்? இனி தைரிய புருஷனாக நான்தான் செயல்பட வேண்டும். ச்சே! என் சசிலாவுக்கு துரோகம் செய்வதா?

போச்சுடா! நாராயணனோடு இந்த மனசாட்சி

மடையனையும் சினிமாவுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்க வேண்டும். விழித்துத் தொலைத்து விட்டான். கையில் கம்பெடுத்துக் கொண்டு பள்ளிக்கூட வாத்தியார் மாதிரி விளாசத் தயாராகி விடுவான்.

பரத் ஒரு பக்கம் யோசனையில் இருக்க, கால்கள் தாமாக நடந்து பெட்ரூம் உள்ளே வந்து, கை தானாக விளக்கையும், ஃபேனையும் போட்டு, வாய் தானாக, “அங்கே வெச்சுப் பார்க்கறதுக்கும், இங்கே வெச்சுப் பார்க்கறதுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் தெரியுது அனிதா” என்றது.

“என்ன வித்தியாசம்?” என்றாள்.

“கொஞ்சம் நாம நெருக்கமாயிட்ட மாதிரி ஒரு ஃபீலிங்.”

“அதை அவ்வளவு தூரத்தில இருந்து சொன்னா எப்படி?”

பரத் தவிப்புடன் ‘டேய் பாதகா!’ குரலுடன் அருகில் வந்தான். அருகில் என்றால் ரொம்ப அருகில். இன்னும் அருகில், மேலும் அருகில், அவளின் சுவாச வெப்பத்தைத் தன் கழுத்துத் திறப்பில் உணரும் அருகில்.

“பரத்!” என்று மோட்சம் தியேட்டர் படத்தில் இளம் விதவை செய்வதைப் போல அணைத்துக் கொண்டாள். பாரம் தாங்காமல் தடுமாறி பரத்தும் அவளை அணைத்துக் கொள்ள முற்பட்ட போது...

“வெய்ட்” என்று விலகினாள். தன் வாட்ச்சைக் கழற்றி, “நான் வாட்ச் முதற்கொண்டு கழட்டிடுவேன்” என்று ஓரமாக வைத்து விட்டு, “தப்பா நினைக்கக் கூடாது பரத்” என்றாள்.

“நாம ரெண்டு பேரும் கூட்டுப் பிரார்த்தனை நடத்தப் போறதா பொய்யா நினைச்சுக்கணுமா?”

“அதில்லை. நான் மொதல்லையே வாங்கி ஹேண்ட்பேக்ல வெச்சிடுவேன்.”

“வாட்? சிகரெட்?”

“நாட்டி” என்று அவள் கன்னத்தில் கிள்ளி, “ட்டி!” என்றாள்.

“புரியலை அனிதா” என்றான் நிஜமாகவேப் புரியாமல்.

“இதானே வேணங்கிறது! டீதவுஸண்ட் பரத். நோ செக். ஒன்லி கேஷ்” என்றதும் தான் மண்டையில் பல்ப் எரிந்து மிகச் சரியாகப் புரிந்து, “ஏய்!” என்று பேய் பிடித்தவன் போல உதறி, “மைகாட்! நீ... நீ.. ச்சே! வா! முதல்ல வெளில வா! கர்மம்!” என்று அவள் கையைப் பிடித்து ஹாலுக்கு இழுத்து வந்தான்.

“என்ன பரத், வேணும்னா ஃபைவ் ஹண்ட்ரட் குறைச்சக் கலாம். சாட்டர்டே டிஸ்கவுண்ட்.”

“வாயை மூடு! நீ இந்த மாதிரின்னு தெரிஞ்சிருந்தா வீட்டு வாசலையே மிதிக்க விட்டிருக்க மாட்டேன்.”

“யோவ்! என்ன ஓசில கிடைக்கும்னு நினைச்சியா?”

“கடவுளே! பூங்கொத்து இவ்வளவு அசிங்கமா பேசுகிறதே!”

“வீட்டு அட்ரஸ் கொடுத்து வரச் சொன்னது யாரு?”

“ஷ்! சத்தம் போடாதே! நான் தான் தெரியாத்தனமா சொல்லிட்டேன். நீ புறப்பட்டுப் போயிடும்மாதயவு செஞ்சு.”

“ஏன்? எனக்குக் காரணம் தெரிஞ்சாகணும்!”

“நான் அந்த மாதிரி ஆள் இல்லை.”

“பின்னே எதுக்கு உதட்டை இப்படி இப்படி தடவுனே! கட்டிப் பிடிச்சப்போ மொளகா கடிச்ச மாதிரி இஸ், இஸ்ன்னு மூச்சு விட்டே!”

“தெரியாம செஞ்சுட்டேன். எனக்கு வேணும்! எனக்கு வேணும்!”

“வேணும்னா வா உள்ளேப் போலாம்.”

“அய்யோ! நீ இப்போ புறப்படப் போறியா இல்லையா?”

“வந்துட்டு வெறுங்கையோட அனுப்பிச்சா எப்படி?”

“மத்தியானம் சுட்ட அப்பளம் இருக்கு. வேணுமா?”

“யோவ்! இப்போ ஆயிரம் ரூபா தரலைன்னா நான் கத்தி

உன் மானத்தை வாங்கிடுவேன். எல்லாரையும் கூட்டி இரண்டாயிரம் வகுல் பண்ணிடுவேன். என்ன சொல்றே?”

பரத் தன்னை படு பாதாளத்தில் உணர்ந்து, அவசரமாக அறைக்குள் ஓடி பீரோ திறந்து எண்ணி எடுத்து வந்து, “பிடி! முதல்ல போ!” கெஞ்சத் துவங்கினான்.

அவள் நிதானமாக தன் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்ட போது வாசலில் சுசிலாவின் குரல்தெளிவாகக் கேட்டது. “யார் நாராயணா வந்திருக்கிறது?” அதற்கு நாராயணனின் பதில் குரல், “தெரியலைங்க.” போச்சு! இவன் வேறு எப்படி வந்தான்?”

பரத் அவசரமாக அனிதாவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “அனிதா, நீ காலேஜ் ஸ்டூடண்ட். என்கிட்ட டொனேஷன் வாங்கறதுக்காக வந்தே! புரிஞ்சுதா? அதற்குத் தகுந்த மாதிரி பேசணும். ப்ளீஸ்... ஆயிரம் ரூபாய்க்கு கொஞ்சம் நடக்கக் கூடாதா?” என்று சொல்லி விட்டு அவளை அவசரமாக உட்கார வைத்து, இவன் எதிரே அமர்ந்தான்.

காலிங் பெல் ஒலித்ததும், “ஒரு தடவைச் சொன்னா புரிஞ்சுக்கணும். இருங்க. யாருன்னு பார்த்துட்டு வர்றேன்” என்று கத்தலாகப் பேசியபடி வந்து கதவைத் திறந்து, “சுகி, நல்ல சமயத்தில வந்தே. வா! நீயேப்பேசி சமாளிச்சு அனுப்பு. தொல்லை தாங்க முடியலை.”

“என்னவாம்? ஊதுபத்தி வாங்கியாகணுமா?” என்று உள்ளே வந்தாள் சுசிலா.

“இல்லை சுகி. நான் சொல்லலை, அனிதான்னு ஃபேஷன் ஷோல கலந்துக்கப் போறதா! கலந்துக்க ஒத்துக்கிட்டதே பெரிய விஷயம். இதில் டொனேஷன் வேற வேணுமாம். அதெல்லாம் தர முடியாதுன்னு சொன்னா கேக்காம பிடிவாதம் பண்ணுது.”

“ஏம்மா, டொனேஷன் வாங்க தனியா வருவாங்க?” என்றாள் சுசிலா.

“தனியா வந்தே எதுவும் நடக்கலை இவருக்கு. இன்னும்

ரெண்டு பேரை கூட்டிட்டு வந்து என்ன பன்றது? ரொம்ப கிட்டே வந்தாருங்க” என்றாள் அனிதா.

“என்னது?”

“தரலாங்கிற எண்ணத்துக்கு கிட்டே வந்தாரு. திடீர்னு போ, போன்னு விரட்டறாரு.”

“இல்லைன்னா போக வேண்டியதுதானே?”

“ஒரு ஆம்பளை வெச்சுக்கிட்டே இல்லைன்னு சொல்ல லாமா?”

“இதில ஆம்பளை என்ன, பொம்பளை என்ன, முடியா துன்னா போயிடும்மா.”

“முடியாதுன்னா போயிட வேண்டியதுதான். ஆமாம், நீங்க தான் இவரை கல்யாணம் செய்துக்கப் போறீங்களா?”

“ஆமாம். ஏன்?”

“முடியாதவரை வெச்சுக்கிட்டு என்ன பண்ணப் போறீங்க?”

“என்னம்மா பேசறே நீ?”

“நாலு காசு தாராளமா செலவு பண்ண முடியாதவரை கட்டிக்கிட்டு என்ன பண்ணப் போறீங்கன்னு கேட்டேன்.”

“காசு இருக்குங்கறதுக்காக கண்டவங்களுக்கெல்லாம் வாரி இரைச்சிக்கிட்டு இருக்க முடியுமா? சரி! பரத், இந்தப் பொண்ணு ரொம்ப வாயாடியா இருப்பா போலருக்கு. ஒரு நூறு ரூபா கொடுத்தனுப்புங்க.”

“இல்லை சுசி. நான் ஏற்கனவே...” என்று பிரேக் அடித்தான் பரத்.

“ஏற்கனவே?”

“ஏற்கனவே கொடுக்க மாட்டேன்னு சொல்லிட்டேன். நீ போம்மா”

“சரி. நீங்க ஆயிரம் ரூபா கொடுத்ததா நினைச்சுக்கறேன். வரட்டுமா?”

“சீக்கிரம். சீக்கிரம்...” என்று அவளை வழி நடத்தி வாசல் வரைக்கும் வந்து அனுப்பி விட்டு, கதவை மூடி, பெருமூச்சு விட்டான் பரத். “ஒரே தலைவலி, நாராயணா! முதல்ல காபி கொண்டா. நீ சினிமா போகலையா?”

“நீங்க சொன்ன மாதிரி எனக்கும் தலைவலி தாங்க முடியலை. திரும்பிட்டேன், போகாம” என்று உள்ளேப் போனான் நாராயணன்.

“உக்காருங்க பரத். ஏன் பேயடிச்ச மாதிரி இருக்கிங்க?”

“இல்லையே. ஹிஹி! சிரிக்கறேனே! முதல்ல டென்ஷன். இப்ப போய்டுச்சு.”

“வெளில புறப்படற தோதில இருக்கிங்க?”

“உன்னைப் பார்க்கத்தான் வரலாம்னு இருந்தேன். நீ ஆசையா செஸ் விளையாடலாம்னு சொன்னியா? நான் மறுத்தேனா? உனக்கு கஷ்டமாயிடுச்சா? சரின்னு மனசு கேக்காம...”

“ச்சே! என்ன பொருத்தம் பாருங்க பரத். நானும் அதே மாதிரிதான். என்னமோ மூடுல வேணாம்னு சொல்லிட்டாரு. ஆனாலும் போகலாம்னு நினைச்சு புறப்பட்டு வந்தேன். செஸ் விளையாடலாமா பரத்?”

“என்ன வேணா விளையாடலாம். இப்ப தான் மனசு நிம்மதியா இருக்கு. ஒரு பெரிய தப்பு நடக்க இருந்து தவிர்த்திட்டேன்.”

“என்னது?”

“அந்தப் பொண்ணை நீ வரலைன்னா அறைஞ்சிருப்பேன். அந்த அளவுக்கு டென்ஷன் பண்ணிட்டா.”

“விடுங்க பரத். அதான் போயிட்டாளே. செஸ் போர்டு எடுத்துட்டு வர்றேன்.”

பரத் சிகரெட் பற்ற வைக்க, சுசிலா பெட்ரூமிற்குள் சென்று செஸ் போர்டு மற்றும் ஒரு லேடீஸ் ரிஸ்ட் வாட்ச்சும் எடுத்து வந்தாள்.

“இது என்ன பரத் லேடீஸ் ரிஸ்ட் வாட்ச்?”

திக்கென்றது. போச்சு! எல்லா நாடகமும் அவுட்! ஆஞ்சநேயா, பலம் தா! அர்ஜுனா, வீரம் தா! கிருஷ்ணா, தந்திரசாகஸம் தா!”

“நல்லா இருக்கா? பிடிச்சிருக்கா பாரு. லேடீஸ் ரிஸ்ட் வாட்ச் எனக்காகவா வாங்குவேன்? உனக்காகத்தான் வாங்கினேன்.”

“வெரி நைஸ் பரத். ஆனா கொஞ்சம் பழசு மாதிரி இருக்கே.”

“எனக்குக் கூட அப்படித்தான் பட்டது. கடைக்காரனைக் கேட்டேன். ஷோ கேஸ்ல மாடலா வெச்சதாம். பல பேர் எடுத்துப் பார்த்ததும் பழசு மாதிரி தெரியுதாம். இதே டயல்லவேற பீஸ் இல்லை. சரின்னு வாங்கிக்கிட்டேன்.”

“என்ன விலை? ஆயிரம் ரூபாய் இருக்குமா?”

“அதெப்படி சுசி கரெக்ட்டா சொன்னே?”

“இப்பவே கட்டிக்கட்டுமா?”

“கட்டிக்கோ. ஆனா எந்த சமயம் வந்து கேட்டாலும் கழட்டிக் கொடுத்துடனும்.”

“என்ன பரத் உளர்நிங்க? யார் வந்து கேப்பா?”

“கடைக்காரன் தான். இதில புது பீஸ் வந்துட்டா கொண்டு வந்து கொடுத்துட்டு இதை மாத்திக்கணும்னு சொல்லி அட்ரஸ் கொடுத்துட்டு வந்திருக்கேன்.”

சுசிலா செஸ் போர்டில் காய்களை அடுக்கத் துவங்க. தொய்ந்து போய் எதிரே அமர்ந்தான் பரத். தேவுடா! ஒரு ஸைகண்ட் சபலப்பட்டு ‘வா’ என்றுச் சொல்லப் போக... எத்தனை நான்செஸ்கள்! இந்த வாட்ச் பிரச்சினையை வேறு தீர்த்தாக வேண்டும். சுசி, மானசீகமா என்னை மன்னிச்சிடு டார்லிங்!

இப்போதுதான் கொஞ்சம் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்ட பரத் அவள் பனியனில் ‘Big Thing is better than something’ என்று வாய் விட்டுப் படிக்க...

“ஏய்!” என்று அவன் தொடையைக் கிள்ளினான் சுசிலா.

6

பெஸண்ட் நகர் பஸ் ஸ்டாண்டில் பல்லவன் நின்றதும் இறங்கிய மனிதர்களில் சேதுவும் ஒருவன். தலை மேல் நிலா உடன் நடக்க, இரண்டு கைகளையும் பேண்ட் பாக்கெட்டில் செலுத்தி சங்கரதாஸ் வீட்டை நோக்கி ஆரோக்கியத்திற்காக வாக்கிங் போகிறவனைப் போல நடந்தான்.

நடந்து, நடந்து, நடந்து, அடைந்து, தாண்டி எதிர்புற இருட்டு தீவுக்குள் இருந்த மரத்தடிக்கு வந்து நின்று கொண்டான். சரசரவென்று ஏறி அந்த மரத்தின் கிளையில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

இப்போது எதிர்புற சங்கரதாஸ் பங்களாவைத் தெளிவாக அவனால் பார்க்க முடிந்தது.

கேட் அருகில் நாலு ஸெல் போடும் நீளமான டார்ச்சலைட் சகிதம் வாட்ச்மேன் கதிரேசன் ஸ்டீல் போட்டு உட்கார்ந்து ஒரு சின்னப் பூவை இதழ் இதழாக பொழுது போகாமல் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தது தெரிந்தது. போர்ட்டிகோவில் கார் இல்லை. பங்களாவின் மேல் அறை ஜன்னலில் வெளிச்சம் இல்லை. இன்னும் சங்கரதாஸ் வரவில்லை.

சேது சிகரெட் பிடித்து புகையை இலைகளுக்குள் ஊதினான். காத்திருந்தான். நான் செயல்பட வேண்டிய தங்க நிமிடங்கள் இதோ கொஞ்ச நேரத்தில் வரப்போகின்றன.

அரை மணிக்குப் பிறகு நேரம் சரியாக ஏழு மணி முப்பத்தி எட்டு நிமிடத்திற்கு சங்கரதாஸின் மாருதி கார் மிதந்து வந்தது.

ஒற்றை கேட்டை விரியத் திறந்து பிடித்தான் கதிரேசன்.

கார் சொய்ய் என்று வழக்கி போர்ட்டிகோவில் நின்றதும், முதலில் அமிர்தா இறங்கினாள். அடுத்து சங்கரதாஸ்.

சங்கரதாஸ் அவள் இடுப்பில் கைபோட்டு அணைத்தபடி உள்ளேச் சென்றார். கதிரேசன் கேட்டை மூடி விட்டு உள்ளே போனான்.

முப்பது விநாடிகளுக்குப் பிறகு மாடியறையில் ஜன்னல்கள் வெளிச்சம் பூசிக் கொண்டன. அவர்கள் மாடிக்கு வந்து விட்டார்கள்.

அடுத்து உள்ளேப் போன கதிரேசன் வாசல் கதவை சும்மா இழுத்து மூடி விட்டு வெளியே வந்து தன் சைக்கிளை ஸ்டாண்ட் எடுத்தான். தள்ளிக் கொண்டே வந்து, கேட்டுக்கு வெளியே வந்ததும், ஒரே உந்தலில் ஏறி அமர்ந்து மிதித்து இருட்டில் கரைந்தான்.

சேது மரத்தை விட்டு இறங்கினான். இதுதான் நான் திட்டமிட்ட சந்தர்ப்பம். அவர்கள் இரண்டு பேர் மட்டும் தனியாக இருக்கிறார்கள்! சேது மெதுவாக அந்த பங்களாவை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினான். சாலையில் வாகன நடமாட்டமே இல்லை. வெளிச்சமும் அதிகமில்லை.

காம்பெளண்ட் கேட்டை ஓசைப்படுத்தாமல் திறந்து உள்ளே வந்தான். வாசலுக்கு வந்தான். தன் வீடு போல கைப்பிடி அழுத்தித் திறந்து உள்ளே வந்தான்.

மாடியிலிருந்து அமிர்தாவின் சிரிப்புச் சத்தம் கேட்டது - சன்னமாக. கார்பெட் விரிக்கப்பட்டு வளைந்து மேலேறின மாடிப் படிகளில் ஆரம்பப் படியில் கால் வைத்தான் சேது.

மேலே அந்த அறையில் சங்கரதாஸ் அதற்குள்ளாக தன் உடைகளைக் களைந்து வெறும் லுங்கியும் வெற்று மார்புமாக கட்டிலில் அமர்ந்து பீட்டர்ஸ்காட்ச் விஸ்கியை இரண்டு கிளாஸ்களில் சம அளவில் ஊற்ற, அமிர்தா அவரோடு ஃபெவிகால் பந்தத்தில் இருந்தபடி சோடாவை ஒப்பனர் கொண்டு உடைத்து இரண்டிலும் கொட்டினாள்.

“அமிர்தா, அதெப்படி ஒவ்வொரு தடவையும் ஒவ்வொரு

மாதிரி நீ தித்திக்கிறே?” என்றார் சங்கரதாஸ்.

“கொஞ்சலுக்கென்ன வஞ்சம் இல்லாம் வாரி வழங்கிடு விங்க” என்றாள்.

“வேற என்ன வழங்கலை? கேக்கறப்ப எல்லாம் பணம், புடவை, நகைன்னு வாங்கிக் கொடுத்துட்டுத் தானே இருக்கேன்.”

“கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா ரெண்டு பெக் போனதும் சொல்றிங்க. பேண்ட் போட்டு புறப்படறப்போ மறந்து டறிங்க.”

“கொஞ்சம் சிக்கலான விஷயம்டா கண்ணா.”

“எங்கண்ணன் கத்தறான். இது என்ன பொழைப்புன்னு துப்பறான். தாலி கட்டிக்கிட்டு குடித்தனம் நடத்து. இல்லைன்னா அந்தாளை மறந்துட்டு வேற யாரையாச்சும் கல்யாணம் பண்ணிக்கோன்னு திட்டறான்.”

“சிங்கப்பூர் போய் சத்திட்டு வர்றானான்னு கேளு. கொஞ்சம் கூலாயிடுவான்.”

“அப்பப்போ இந்த மாதிரி ஏதாச்சும் பண்ணி சமாதானப் படுத்திடறிங்க. ஒரு முடிவு தான் வேணாமா?”

“கண்டிப்பா வேணும்” என்றது வேறு குரலாக இருக்கவே இருவரும் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்க, கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அமைதியாக நடந்து வந்தான் சேது.

“யார்றா அது?” பதறி எழுந்த சங்கரதாஸுக்கு அவனை உடனே அடையாளம் தெரியவில்லை.

“தெரியலையா? அஞ்ச வருஷமாச்சில்லே. அதான் மறந்துட்டே. சேது! சங்கரதாஸை கொலை செய்ய முயன்றதாக சேதுவுக்கு ஐந்தாண்டு கடுங்காவல் தண்டனை வழங்கப் படுகிறது. இப்ப ஞாபகம் வருதா?”

“நீ... நீ எப்படி வந்தே உள்ளே? என்ன வேணும் இப்போ?”

“நாம ரெண்டு பேரும் பர்சனலா பேசறப்போ இந்தப்

பொண்ணு வேணுமா நடுவில? ம்?” சுற்றும் முற்றும் பார்த்த சேது ஒரு பித்தளை பூச்சாடி பார்த்து ‘அதை’ எண்ணும் விநாடியில் எடுத்து, ‘அவள்’ எண்ணும் விநாடியில் தலையில் இறக்கி விட்டான்.

அமிர்தா பஞ்சரான டயர் போல சொய்யா சொய்யென்று மயக்கம் போட்டு விழுந்தாள்.

“ஏய்!” என்ற சங்கரதாஸின் கையைப் பிடித்து அப்படியேப் பின்னால் மடக்கி வலிக்கச் செய்து, “ஜெயில் சரப்பாடு ருசியா இருக்காது. ஆனா, தெம்பா இருக்கும் சங்கரதாஸ்!” என்று கட்டிலை நோக்கி அவரைத் தள்ளினான்.

வந்து விழுந்த வேகத்தில் அவர் முகம் கட்டிலின் விளிம்பில் மோதி, அணிந்திருந்த கண்ணாடி எகிறியது.

கீழே விழுந்திருந்த அமிர்தாவை இரண்டு கைகளையும் பிடித்து தரதரவென்று வெளியே இழுத்துச் சென்றுப் போட்டு விட்டு கதவை மூடித் தாழிட்டான்.

சுதாரித்து எழுந்து பதட்டமாகப் பார்த்த சங்கரதாஸ் நோக்கி தன் சட்டையின் பட்டன்களைக் கழற்றியபடி அடியெடுத்து வைத்து நெருங்கினான்.

சட்டையைக் கழற்றி நாற்காலியின் வீசினான்.

“சங்கரதாஸ், இப்ப நீயும் நானும் மட்டும் தான் இங்கே இருக்கோம். தனியா இருக்கோம். அன்னைக்கு நீ என்னை உன் பணத்தால வீழ்த்தினே. உன் இன்ஃப்லுயன்ஸால வீழ்த்தினே. இப்போ வா! வீழ்த்து! நேரா மோதலாம். உனக்காக நான் எந்த ஆயுதமும் எடுத்துட்டு வரலை. உன்னால முடிஞ்சா நீ என்னைக் கொன்னு போட்டுடு! என்னால முடிஞ்சா நான் உன்னைக் கொன்னு போட்டுடறேன். ஒக்கே? வா!”

அவன் உடற்கட்டைப் பார்த்து உதறலுடன் நின்றார் சங்கரதாஸ்.

அவருடைய உடம்பில் பலம் இல்லை என்பது அறிவார். பத்துப் படிகள் ஏறி மாடிக்கு வந்தாலே முழங்கால்கள் முன்கும்.

இவனோடு சண்டை போடுவதா?நானா?

“இங்கே பாரு! வேணாம். என்னைக்கோ நடந்ததுக்கு இப்போ வந்து...” பேசியபடி அவன் மேல் வீச ஏதாவது ஆயுதம் கிடைக்குமா என்று தேடிய சங்கரதாஸின் முகத்தில் விழுந்தது முதல் குத்து!

நிலை தடுமாறி கட்டில் மேல் மல்லாந்தார் சங்கரதாஸ். குதிரை சவாரி செய்பவன் போல அவர் மேல் ஏறி அமர்ந்து அவரின் கழுத்தில் இரண்டு கைகளையும் வைத்தான்.

அவர் கெஞ்ச, கதற, துடிக்க...

இப்போது அந்த அறையின் கதவு டமடமவென்று இடிக்கப்பட்டது.

“டேய்! விடுடா! அவரை விடுடா!” என்று வாட்ச்மேன் கதிரேசனின் குரல் கேட்டது. இவன் எப்படி அதற்குள் வந்தான்?

திரும்பிப் பார்க்க... கதவுக்கு அருகில் இருந்த கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக கதிரேசன் பரபரப்பாகப் பார்த்துக் கத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அருகில் அமிர்தாவும் நின்றான். அவளும் ஒரு கையை அடிபட்ட தன் தலையில் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையில் ஜன்னலைத் தட்டினாள்.

ச்சே! என்ன இது திடீர் குழப்பம்? இவனைக் கொன்று விட்டு அதன் பிறகு அவர் கழுத்தையும் நெரிக்கலாம் என்று இருந்தேனே! அடி ஸ்ட்ராங்காய் விழவில்லையா? இந்த பயல் எப்படி வந்தான்?

கதவு இடிக்கப்பட்டது. ஜன்னல் தட்டப்பட்டது.

“சமாளிங்க. போலீசுக்கு போன் பண்ணிட்டேன். இப்ப வந்துடுவாங்க!” என்ற அமிர்தாவின் குரல் சேதுவை திடீரென்று சூடேற்றியது.

என்ன நடந்தாலும் சரி! இந்த முறை இவனைக் கொன்றேத் தீர வேண்டும்!

சேதுவில் கழுத்தில் புலிநக டாலர் செயின் ஆட... ஒரு புலியின் சீற்றத்துடன் ஒங்காரமிட்டபடி சங்கரதாஸின் கழுத்தை நெறித்தான். நெறித்தான். நெறித்தான்.

ஒரு நிமிடத்திற்குள்... வெளியே இருந்து இரண்டு பேரும் பார்த்தபடி இருக்க... சங்கரதாஸின் விழிகள் பிதுங்கி தலை சாய்ந்தது.

கீழேக் குதித்த சேது அவசரமாகத் தன் சட்டையை எடுத்து அணிந்தான். அறையின் கதவை சமீபித்தான். மெதுவாக தாழைத் திறந்து ஓரமாக விலக, வெளியே வந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்த கதிரேசன் திடீரென்று கதவு திறந்ததில் உள்ளே வந்து தடுமாறி விழுந்தான்.

சேது வெளியேப் பாய்ந்து ஓடுவதற்கு அந்த அவகாசம் போதுமானதாக இருந்தது. கதிரேசன் சுதாரித்து எழுந்து துரத்தினான். சேது நான்கு நான்கு படிகளாக இறங்கி ஓடி, வாசலுக்கு வெளியே வர... சார் என்று நின்றது போலீஸ் ஜீப்.

சேது அந்த ஜீப்பைத் தாண்டி ஓட...

பின்னால் துரத்தி வந்த கதிரேசன், “எங்க முதலாளியைக் கொன்னுட்டு ஓடறான். அவனைப் பிடிங்க” என்று கத்தியதும்...

போலீஸ் கால்கள் தபதபவென்று ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி அவனைத் துரத்தத் துவங்கின.

ஓடினான்... தபதபதப. ஓடினான். தபதபதபதப. ஓடினான். தபதபதப.

7

கன்னத்தில் கை தாங்கி செஸ் போர்டையேப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரத் தோளை அசக்கின சுசிலா, “இப்ப நீங்க தான் காய் நகர்த்தணும் பரத்” என்றாள்.

“நான் காலேஜ்ல படிச்சப்போ காய் நகர்த்தறதுன்னா

வேறார்த்தம் சுசி” என்றான் பரத்.

“ஆரம்பிச்சிட்டிங்களா? எங்கடா உங்க நான் - ஸ்டாப் நான்சென்ஸ் ரொம்ப நேரமா காணமேன்னு பார்த்தேன்” என்று சுசிலா சொன்ன போது அழைப்பு மணி இரண்டு முறை ஒலித்தது.

பரத்திற்கு பக்கென்றது. அனிதா தான் வாட்ச் ஞாபகம் வந்து வாங்கிப் போக திரும்பி வந்திருக்க வேண்டும்.

“இரு சுசி. நான் பார்க்கறேன்.”

பரத் அவசரமாக எழுந்து வந்து வாசல் கதவை முழுதாகப் திறப்பதற்குள் சேது உள்ளே ஓடிவந்து ஒரு வேட்டை நாயைப் போல மூச்சு வாங்கி, சுசிலாவைப் பார்த்து உடனே வந்து அவள் கழுத்தில் கையை ஸ்ட்ராங்காக ஒரு பிடி போல போட்டு அவளை மூச்சுத் திணை வைத்து.. பரத் பார்த்து அவசரமாகச் சொன்னான்.

“நீ யாரா இருந்தாலும் சரி, என்னை போலீஸ் துரத்திட்டு வருது. நான் இந்தப் பொண்ணோட அந்த ரூமுக்குள்ளே இருப்பேன். வந்து கேட்டா இங்கே வரலைன்னு சொல்லணும். இல்லைன்னா இந்தப் பொண்ணோட கழுத்தை நெரிச்சிடுவேன். புரிஞ்சுதா?” என்று மிரட்டி விட்டு, சுசிலாவை வலுக்கட்டாயமாக நடத்தி பெட்ரூமிற்குள் சென்றான் சேது.

“இன்னைக்கு யார் முகத்தில முழிச்சேன்?” என்று யோசித்த படி பரத் கதவை மூடி விட்டு உள்ளே வர, உடனே அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

கதவைத் திறந்தான். ஒருபோலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் இரண்டு கான்ஸ்டபிள்களும் வியர்வை வழிய நின்றார்கள்.

“எக்ஸ்க்யூஸ்மி, உங்க வீட்டுக்குள்ளே இப்ப யாராச்சும் ஓடி வந்தானா?”

பரத் தயங்கினான்.

“சொல்லுங்க சார்! உங்களைத்தான் கேக்கறேன்.”

“இல்லை. யாரும் வரலை. நாங்க செஸ் விளையாடிட்டு இருக்கோம்.”

“நாங்கன்னா? நீங்க மட்டும் தானே இருக்கீங்க?”

“சார், சமையல் ரெடி” என்று வந்தான் நாராயணன்.

“நானும், இவனும் தான் விளையாடிட்டு இருந்தோம்” என்ற பரத் அவசரமாக, நாராயணனுக்கு சைகை காட்ட முயன்றான்.

“ஒக்கே. தேங்ஸ்” என்று அவர் போனதும், சுதவு சார்த்தி விட்டு, “நாராயணா, தேங்ஸ். நீ ஏதாச்சும் சொதப்பி வெச்சிடுவியோன்னு நினைச்சேன்” என்றான் பரத்.

பரத் பெட்ரூமுக்குள் வந்து, “கையை விடு! அவங்க வந்து கேட்டுட்டுப் போயிட்டாங்க. யார் நீ? எதுக்காக ஒளிஞ்சே? என்ன செஞ்சிட்டு ஓடி வந்தே? எதுக்காக உன்னை போலீஸ் துரத்துது?” என்றான் பரத்.

சேது, சுசிலாவைத் தன் பிடியில் இருந்து விடுவித்தான். எந்த பதிலும் சொல்லாமல் அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

நாராயணன் தன் கன்னத்தில் கைவைத்து அதிசயித்து, “என்ன இன்னிக்கு வீட்டுக்கு பொண்ணு, போலீஸ்னு யார் யாரோ வராங்க! இவரு எப்போ வந்தாரு? இவருக்கும் சேர்த்து சமைக்கணும்னு நீங்க சொல்ல வேணாமா?” என்றான்.

சேது அவசரமாக வாசலைநோக்கி ஓடினான்.

பரத் கத்தினான். “முட்டாள்! இப்போ வெளில ஓடினா மாட்டிக்குவே!”

ஆனால் அவன் கத்தலைப் பொருட்படுத்தாமல் சட்டென்று கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியேப் பார்த்து ஏதோ ஒரு திசையில் ஓடி மறைந்தான்.

“சுசி, அவன் ரொம்ப ஹார்ஷா நடந்துக்கிட்டானா? கழுத்து வலிக்குதா?”

“இல்லை” என்று தன் கழுத்தைத் தடவிக் கொண்டவள் தன் மேலிருந்து கீழே நழுவி விழுந்ததை குனிந்து எடுத்தாள். “பரத், இந்த செயின் பாருங்க” என்றாள்.

அது புலி நக டாலருடன் கூடிய தங்கச் செயின்!

“ஏய்! என்ன இது? செயின் அறுந்திருக்குது! எப்படி உன் கிட்டே? அவன்கிட்டேர்ந்து சுருட்டிட்டியா?”

“இல்லை பரத்! நான் போராடினப்போ என் கைப்பட்டு, அவன் செயின் அறுந்திருக்குபோலிருக்கு. எனக்கேத் தெரியாது!”

“அவன் என்ன தப்பு செஞ்சிட்டு இங்கே ஓடி வந்தானோ? இப்ப அவன் மாட்டி, இங்கே இருந்தேன்னு சொல்லித் தொலைச்சான்னா அநாவசியமா நாமும் பதில் சொல்லணும். பட், நாளைக்கு இதைக் கமிஷனர் ஆபீஸ்ல ஒப்படைச் சிடலாம். அவன் மாட்டிக்காமத் தப்பிப் போயிருந்தா அவனைக் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு போலீசுக்கு இந்த டாலர் செயின் உதவியா இருக்கும்” என்றான் பரத்.

ஆனால்...

அவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், தெருமுனையில் அந்த போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டான் சேது!

★ ★ ★

“பரத், உங்களுக்குப் பைத்தியம் ஏதாவது பிடிச்சிருக்கா?” என்றாள் சுசிலா. ‘TOP ANGLE ICE CREAM’ என்று கறுப்பு பனியனில் வெள்ளை எழுத்துக்கள் கொண்டு.

“ஏன்? பிடிக்கணும்னு ஆசையா இருக்கா?” என்ற பரத் டெலிபோனில் மறுபடி மறுபடி ஒரு எண்ணை முயன்று கொண்டிருந்தான்.

“பின்னே என்ன, அரெஸ்ட் செய்யப்பட்ட சேது பற்றி ஃபுல் டிட்டெயல்ஸ் பேப்பர்ல வந்துடுச்சு. ரெண்டு பேர் பார்க்க வி.ஐ.பி. சங்கரதாலை கழுத்தை நெரிச்சு கொலை

செய்திருக்கான். தப்பி ஓடினவனை உடனே பிடிச்சிருக்காங்க. அவன் ஏற்கனவே ஒரு தடவை இந்த சங்கரதாஸை கொலை செய்ய முயற்சி செஞ்சி பிடிபட்டு கேஸ் நடந்து, அஞ்சி வருஷம் தீர்ப்பாகி சென்ட்ரல் ஜெயில்ல தண்டனை அனுபவிச்சுட்டு வந்தவன். இதெல்லாம் பத்தாதுன்னு அன்னைக்கு தப்பிக்க என்னைப் பணயமா வெச்சு கழுத்தை நசுக்கப் பார்த்தான். நீங்க என்னடான்னா அந்த சேதுவை டிஃபண்ட் செஞ்சி கோர்ட்டு வாதாடப் போறேன்னு சொல்றீங்களே. இது நான்சென்ஸ் இல்லையா?”

“இல்லை சசி. நான் நேத்து ஜெயில்ல அவனைப் பார்த்துப் பேசிட்டு வந்தேன். அவனைக் காப்பாத்தியே ஆகணும்னு முடிவு செஞ்சுட்டேன்.”

“அதான் ஏன்னு சொல்லுங்க?”

“பிகாஸ்... அவன் குற்றவாளி இல்லை.”

“சத்தமா சொல்லாதீங்க. சிரிப்பாங்க. திஸ் ஈஸ் ஓபன் மர்டர். ஸ்ட்ராங்கான ரெண்டு ஐ விட்னஸ், ரெட் ஹேண்ட்டா போலீஸ் பிடிச்சிருக்கு. பழைய குற்றவாளி! அவன் குற்றம் செய்யலைன்னு சொல்றீங்களே.”

“சசி, அவன் இந்தக் கொலையை செய்யலைன்னு நான் சொல்லலை. அவன்தான் செஞ்சான். ஆனா அவன் குற்றவாளி இல்லை. நம்ம பைத்தியக்காரத்தனமான சட்டத்துக் கிட்டேர்ந்து அவனைக் காப்பாத்தியாகணும்.”

“யூ ஆர் கிரேஸி பரத்!”

“இருந்துட்டுப் போறேன். ஒரு உதவி செய்றியா?”

“என்ன?”

“இந்தக் கேஸ்ல நான் ஜெயிக்கணும்னா சும்மா இந்த மாதிரி தொணப்பாம இரு. எனக்கு நியாயம் புரியும்தான் நம்பு.”

“சரி உங்களுக்கு நியாயம் புரிஞ்சுட்டா மட்டும் ஜெயிச்சுட முடியுமா?”

“ஐ மஸ்ட் வின் திஸ் கேஸ் சசி.”

“கேசை விசாரிக்கப் போற ஜட்ஜுக்கு மாப்பிள்ளையா போனிங்கன்னா ஒருவேளை சாத்தியப்படலாம்.”

“என்ன, கிண்டலா?”

“இல்லை. சவால். நீங்க ஏதோ தார்மீக காரணத்தால சேதுவைக் காப்பாத்த நினைக்கிறீங்க. பட் கேஸ் ஈஸ் வெரி ஸ்ட்ராங். உங்களால எதுவும் செய்ய முடியாது.”

“சேதுவை இந்தக் கொலைக் குற்றத்திலேர்ந்து காப்பாத்திட்டா?”

“காப்பாத்திட்டா நான் என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்க.”

“என்னோட ஒரே போர்வைக்குள்ளே தூங்கணும். சம்மதமா?”

“ஏய்! என்ன இது இவ்வளவு சீப்பா...”

“நோ. ஸெகண்ட் மீனிங் அட் ஆல். ஒரேப் போர்வைக்குள்ளே என்னோட தூங்கணும். என் கை, கால் அங்கங்கே படத்தான் செய்யும்.”

“ஓக்கே. நீங்க ஜெயிச்சாத்தானே? சரி, தோத்தா?”

“என்ன செய்யணும்னு நீ சொல்லு.”

“மொட்டை மாடி வெயில்ல ஒரு மணி நேரம் பகல் ஒரு மணிக்குப் படுத்திருக்கணும். தென் ஐ வில் ஸீ எ நீக்ரோ பரத்.”

“தோத்தாதானே? ஓக்கே. சேது கொலை பண்ணிட்டு தப்பி ஓடி வந்தப்போ நம்ம வீட்டுக்குள்ளே வந்துட்டுப் போன விஷயத்தை நீ மறந்துடணும் சசி. யார்கிட்டேயும் தவறிப் போய்கூடச் சொல்லிடுதே. ஓக்கே?”

“ஓக்கே. உங்களுக்கு ஆஸ் யூஷுவல் உதவுவேன் பரத். ஆனா நீங்க தோக்கத்தான் போறீங்க?”

“ஷ்! ஜட்ஜ்மெண்ட் ரிசர்வ்” என்றான் பரத்.

ஒலித்த போனை எடுத்து, “சொல்லுங்க நியூட்டன். பரத்தான் பேசறேன்” என்றான்.

“என்ன பரத், கொலை கேஸ்ல சேது சார்பா நீங்க அப்பியர் ஆகறதுக்கு மூவ் பண்ணிருக்கிங்களாமே?”

“ஆமாம் சார்.”

“சேது உங்களை அப்ரோச் பண்ணினானா?”

“இல்லை. நான்தான் சேதுவைப் போய்ப் பார்த்து அப்பியர் ஆகறேன்னு சொல்லிட்டு வந்தேன்.”

“சந்தேகத்துக்கு இடமே இல்லாத கொலை பரத்.”

“அது கொலையே இல்லைன்னு நான் சந்தேகப்படலை சார். கொலை செஞ்சது யாரு?”

“சேது!”

“அது கவான்மெண்ட் வர்ஷன். ஆஸ் எ டிஃபன்ஸ் லாயர், நான் அதை மறுக்கப் போறேன்.”

“எ க்ரிஸ்டல் க்ளியர் கேஸ் பரத். எனக்குப் புரியலை. ஏன் இதில நீங்க தலையிட்டு உங்க பேரைக் கெடுத்துக்கணும்?”

பரத் சிரித்து மட்டும் வைத்தான். மீண்டும் போன் ஒலிக்க, பரத் எடுத்து “ஹலோ” என்றான்.

“பரத்? நான் அனிதா பேசறேன்.”

சுசிலா தன் மேஜையில் மும்முரமாக இருக்க, “சொல்லுங்க சார். என்ன விஷயம்?”

“என்னோட ‘டிக்டிக்’ உங்க பெட்ரூம்ல கழட்டி வெச்சதை மறந்துட்டு வந்துட்டேன். அதை பத்திரமா எடுத்து வெச்சிருக்கிங்களா?”

“பத்திரமா இருக்கு சார்.”

“சாஸ்திரி நகர்ல நான் இருக்கேன். அப்பார்ட்மெண்ட்ஸ். தனியா இருக்கேன். உங்க வீட்லேர்ந்து கார்ல வந்தா நாலு

நிமிஷ டிரைவிங். வற்றிங்களா பரத்?”

“இல்லை சார்.”

“வாட்ச் என்கிட்டே ஒப்படைக்க வேணாமா?”

“ஆமாம் சார்.”

“இன்னைக்கு நைட் எட்டு மணிக்கு வாட்ச்சோட வரணும். வரலைன்னா சுசிலாகிட்டே நான் அன்னைக்கு நடந்த தெல்லாம் சொல்லிடுவேன்.”

“வேணாம் சார். நான் வர்றேன் சார்.”

“கண்டிப்பா வரணும் பரத். மறந்திடாதிங்க.”

“மறக்கலை சார்” என்று வைத்துவிட்டு பெருமூச்சு விட்டான் பரத்.

“யார் பரத் அது? நூறு சார் போடறிங்க?”

“அந்த வாட்ச் கடையிலேர்ந்து பேசினாங்க சுசி. அந்த ரிஸ்ட் வாட்சில புது பீஸ் வந்துச்சாம். கொண்டாங்க. மாத்தித் தர்றோம்னு சொல்றாங்க. கழட்டிக் கொடு” கை நீட்டினாள்.

“பரவாயில்லை. விடுங்க பரத். கட்டிக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன்.”

“புது பீஸ் மாத்தித்தர அவங்க சம்மதிக்கிறப்போ நமக்கென்ன? கொடு சுசி.”

சுசிலா தன் வாட்ச்சைக் கழற்றித் தர, வாங்கி பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக் கொண்டு “சுசி, இந்த கேஸ்ல நீ சில காரியம் செய்யணும். முதல்ல ஒரு பேப்பர், பேனா எடுத்துக்கோ” என்றான்.

“எடுத்துக்கிட்டாச்சு.”

“சேதுவை அரெஸ்ட் செஞ்சி கேஸ் தாக்கல் செஞ்சிருக்கிற இன்ஸ்பெக்டர் மதியழகன் வீட்டுக்கு அவர் வீட்ல இல்லாத நேரத்தில ஒரு வோல்ட்டேஜ் ஸ்டெபிலைசர் விக்கிற ஸேல்ஸ் கேர்ஸ் மாதிரி நீ போகணும்.”

“போயி?”

“உங்க வீட்ல டி.வி., ரெப்ரிஜிரேட்டர், வி.சி.ஆர்., வாஷிங் மெஷின், இது நாலும் இருந்தா எங்களோட முன்னாறு ரூபா ஸ்டெபிலைஸர் முப்பதே ரூபாய்க்கு தர்றோம்னு சொல்லு. இதில மூணு இருந்தா நாப்பது ரூபா விலை ரெண்டு இருந்தா அம்பது ரூபா விலை.”

“இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனமான டீலிங்?”

“கேளு. ஒரு பேப்பர்ல அவங்க வீட்ல இந்த மாதிரி இருக்கிற ஆடம்பர சாமான்கள் எல்லாம் எந்த கம்பெனி தயாரிப்பு, அதோட சீரியல் நம்பர் என்ன, பில் இருந்தா பில் விபரம் எல்லாம் கேட்டு எழுதிக்கணும். எனக்கு வேண்டியது இந்த விபரங்கள்தான். இதை எல்லாம் காரணம் இல்லாம கேட்டா யாரும் சொல்ல மாட்டாங்களே, அதுக்காக ஸ்டெபிலைஸர் வித்துக்கோ. புரிஞ்சுதா?”

“புரிய ஆரம்பிக்குது” என்றாள்.

அடுத்து தன் டெலிபோன் புக் புரட்டி ஒரு எண் பார்த்து டயல் செய்து “ஹலோ, கிரீத்திவாசன் இருக்காரா?” என்றான்.

“கிரீத்திவாசன்தான் பேசறேன்.”

“நீதானாப் பேசறது. டேய். நான் பரத். வட்டிக் கடை தொழில் சரியாகப் போகலைன்னு சொன்னே இல்ல, என்ன பண்ணிட்டிருக்கே?”

“ஷேர் மார்க்கெட்ல இன்வெஸ்ட் பண்ணியிருக்கேன் பரத்.”

“கிரீத்தி, நான் உன்னை மீட் பண்ணணும். உன்னால எனக்கொரு உதவி ஆகணும்.”

“என்னால முடியறதை நிச்சயமா செய்யறேன். வா!”

“எப்போ வரட்டும்?”

“இன்னிக்கு ராத்திரி எட்டு மணிக்கு வர்றியா?”

“வா... இருப்பா, எட்டுமணிக்கு எனக்கு வேற ஒரு வேலை இருக்கு. ஏழு மணிக்கு வர்றேனே...” என்று வைத்தான் பரத்.

“எட்டு மணிக்கு என்ன வேலை பரத்?” என்றாள் சுசிலா.

“உன் ரிஸ்ட் வாட்ச் மாத்தறதுக்கு எட்டு மணிக்கு வரச் சொல்லிருக்கான்.”

“நானும் வரவா?”

“கிழிஞ்சது! வேணாம்.” என்றான் அவசரமாக.

“ஏன்?”

“நீ வந்தா புதுசா ஏதாச்சும் செலவுக்கு வழி பண்ணிடுவே! அதான், வேற ஒண்ணுமில்லை” என்றான் பரத்.

★

★

★

வழக்கு விசாரணை நாள். செஷன்ஸ் கோர்ட்டு நீதிபதி வந்ததும் எல்லோரும் எழுந்து அமர்ந்ததும், தங்கப் பல் கட்டியிருந்த பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் சேது மீதான கொலை வழக்கை விவரித்தார்.

“யுவர் ஆனர், குற்றம் சுமத்தப்பட்டுள்ள சேது தொழிலதிபர் சங்கரதாலை ஏழாம் தேதி மூன்றாம் மாதம் இரவு எட்டு மணிக்கு அவரது பங்களாவில் புகுந்து கதறக் கதற கழுத்தை நெறித்துக் கொலை செய்துள்ளார். நடந்த கொலையை சங்கரதாலின் செகரட்டரி அமிர்தாவும், வாட்ச்மேன் கதிரசேனும் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறார்கள். சேது அமிர்தாவைத் தாக்கியதோடு அறையைத் தாழிட்டு விட்டு உள்ளே கொலையை நிகழ்த்தியதால் அவர்கள் இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தும் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை. நல்ல வேளையாக போன் ஹாலில் இருந்ததால், அமிர்தா அதில் போலீசை தொடர்பு கொள்ள, உடனே இன்ஸ்பெக்டர் மதியழகன் அங்கு விரைந்து வந்திருக்கிறார். அப்போது கொலை செய்து விட்டு தப்பியோட முயற்சி செய்த சேதுவை இன்ஸ்பெக்டர் துரத்திச் சென்று பிடித்து முறைப்படி கைது

செய்து தங்கள் முன் ஆஜர் படுத்தியுள்ளார். இந்த கொலை வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள சேது ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு முறை இதே சங்கரதாஸைக் கொலை செய்ய முயற்சி செய்தார். அவர் முயற்சி முறியடிக்கப்பட்டு வழக்கில் அவருக்கு ஐந்து வருடங்கள் தீர்ப்பாகி ஜெயில் தண்டனையை வேலூர் சென்ட்ரல் ஜெயிலில் அனுபவித்தார் என்பதை அறிய வேண்டுகிறேன். தொடர்பான எல்லா விவரக் காகிதங்களும் தங்கள் பார்வைக்கு வைத்துள்ளேன். சேதுதான் இந்த கொலையைச் செய்தார் என்பதை அரசுத் தரப்பு திட்ட வட்டமாக நிரூபிக்கத் தயாராய் இருக்கிறது யுவர் ஆனர்.”

பி.பி. வரதராஜன் அமர்ந்ததும், பார்வையாளர் பகுதியில் அமர்ந்திருந்த சுகிலாவை ஒருதரம் பார்த்துக் கொண்டு எழுந்தான் பரத்.

“யுவர் ஆனர், எனது கட்சிக்காரர் ஒரு அப்பாவி. இந்தக் கொலையில் அவருக்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. ஏற்கனவே இதே சங்கரதாஸை அவர் கொல்ல முயன்று ஜெயிலுக்குப் போய் திரும்பியதால், இந்தக் கொலையை அவர்தான் செய்திருக்க வேண்டும் என்கிற அனுமானத்தின் அடிப்படையில் காவல்துறை அவர் மீது பொய் வழக்கு போட்டிருக்கிறது என்பதே எனது வாதம். வழக்கின் விசாரணைகளின் போது இது ஒரு ஜோடிக்கப்பட்ட வழக்கு என்பதை நிரூபிக்கத் தயாராக உள்ளேன் யுவர் ஆனர்.”

“கால்தி அக்யூஸ்ட்” என்றார் நீதிபதி.

“சேது! சேது! சேது!” என்று அப்படி ஓரமாக போலீஸ் காரர்கள் நடுவில் நின்றவனை கூப்பாடு போட்டு அழைத்து சாட்சிக் கூண்டில் ஏற்றினார்கள்.

வரதராஜன் தன் கையில் பழைய கேசின் விபரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவனருகில் வந்தார்.

“உங்க பேரு?”

“சேது” என்றான் சேது.

“தொழில்?”

“நான் ஜெயிலுக்குப் போறதுக்கு முன்னாடி ‘முழக்கம்’ பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியரா இருந்தேன். ஜெயிலுக்குப் போய்ட்டு வந்ததும் ‘சோலைக்குயில்’னு ஒரு சினிமா பத்திரிகையில் நிருபரா இருக்கேன்.”

“நீங்க எதுக்காக ஜெயிலுக்குப் போனீங்க?”

“நீதிபதி தீர்ப்பு எழுதிட்டா போகாம என்ன செய்யறது?”

“இடக்கா பேசக் கூடாது. நான் கேட்டது காரணம்.”

“நிஜமான காரணம் என் மனசாட்சிக்குத்தான் தெரியும். அதை யார் கேட்டாங்க? போலீஸ் உருவாக்கின போலி சாட்சிகளை வெச்சு நான் சங்கரதாஸை கொலை செய்ய முயற்சி செஞ்சதா தீர்மானிச்சுட்டாங்க.”

“அப்போ நீங்க சங்கரதாஸை கொலை செய்ய முயற்சி செய்யலையா?”

“இல்லை”

“வழக்கை விசாரிச்சு தீர்ப்பு எழுதின நீதிபதி என்ன முட்டாளா?”

“இருக்கலாம்” என்றான் சேது.

கோர்ட் பெரிதாகச் சிரிக்க, நீதிபதி கேவல் உபயோகித்து அடக்கி, “சேது, உண்மையா நடந்ததா நீங்க என்ன சொல்ல வர்றீங்க? வாட் ஈஸ் யுவர் வர்ஷன்?” என்றார் அவனைப் பார்த்து.

“யுவர் ஆனர், அமைச்சர் தீனதயாளும், இந்த சங்கரதாஸும் சேர்ந்து நிறைய ஊழல் செஞ்சதை நான் துப்பறிஞ்ச ஆதாரங்களை திரட்டி முழக்கம் பத்திரிகை எழுதினேன். அதை வைச்சு எதிர்கட்சிகள் சட்டசபை பெரிய பிரச்சினையா கொண்டு வந்தாங்க. தீனதயாளனை விசாரிக்க ஒன் மேன் கமிஷன் போடப்பட்டது. அந்த கமிஷன் முன்னாடி நான் போய் ஸ்டேட்மெண்ட் கொடுத்தா தீனதயாளனுக்கு பாதகமாப் போயிடும். அதனால் என் இமேஜை உடைக்க நினைச்சாங்க.

என் மேலே கொலை முயற்சி கேஸ் போட்டா அப்புறம் ஒரு கிரிமினல் சொல்றதை எப்படி நம்ப முடியும்னு ஒன் மேன் கமிஷன்ல கேட்டு அதை வீக் பண்ணிடலாம்னு திட்டம் போட்டாங்க. சங்கரதாஸ் எனக்கு போன் செஞ்சார். தினையாள் தொடர்பா சில விஷயங்கள் என்கிட்டேப் பேசணும்னு நேர்ல வரச் சொன்னார். அவர் வீட்டுக்கு நான் போனேன். வெளில நிறைய பேர் வெய்ட் பண்ணிட்டு இருந்தப்போ என்னை அவர் மட்டும் இருந்த தனி ரூமுக்குள்ளே வரச் சொன்னார். போனேன். திடீர்னு மேஜை மேலே இருந்த ரூலர் எடுத்துத் தன் நெத்தில ஓங்கி அடிச்சிக்கிட்டாரு. ரத்தம் வழிஞ்சது. எனக்கு எதுவும் புரியலை. ரூலரை நான் புடிச்சதும், 'வாங்க! காப்பாத்துங்க! கொல்றான்!'ன்னு கத்தினாரு அவரு. வெளில இருந்த பல பேரு ஓடி வந்தாங்க. அவர் நெத்தில ரத்தம் வழிய, என் கையில ரூலர் இருக்க, இந்தக் காட்சியை பார்க்கற யாருக்கும் நான்தான் அடிச்சதாத் தோணும். என்னைப் பிடிச்சி வெச்சு போலீஸ்ல தகவல் சொன்னாங்க, கேஸ் நடந்துச்சு, சங்கரதாஸ், பணம், இன்ஸ்பெக்டர் எல்லாம் பயன்படுத்தி என்னை உள்ளே தள்ளிட்டாரு" என்றான் சேது.

"யுவர் ஆனர், சில குற்றவாளிகள் தண்டனை எல்லாம் அனுபவித்த பிறகும் தான் செய்த குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. இவர் அந்த ரகம். விசாரிக்கப்பட்டு தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு வழக்கின் பின்னணியில் இப்போது ஆராய்ச்சி தேவையில்லை. கொலை செய்யும் நோக்கம் இல்லாமல் வெறும் ஆவேச வெளிப்பாடாகக் கூட இவர் அப்போது சங்கரதாஸைத் தாக்கியிருக்கலாம். அதற்காக கொலை தண்டனை அனுபவித்து விட்டோமே என்ற வெறுப்பில் ஆத்திரத்தில்தான் ஜெயிலை விட்டு வெளியே வந்ததும் சங்கரதாஸை கொலை செய்திருக்கிறார் யுவர் ஆனர். மே ஐ ப்ரொஸிட் மை எக்ஸாமினேஷன்!" என்றார் வரதராஜன்.

"ப்ளீஸ்" என்றார் நீதிபதி.

"சேது, பழைய கேஸை விடுங்க. சம்பவம் நடந்த ஏழாம்

தேதிக்கு வரலாம். அன்னைக்கு நீங்க சங்கரதாஸோட பங்களாவுக்குள்ளே நுழைஞ்சப்ப மணி என்ன இருக்கும்?"

"நான் எங்கே நுழைஞ்சேன்?"

"சங்கரதாஸை நீங்க கொலை செய்யலையா?"

"இல்லை."

"அதை ரெண்டு பேர் கண்ணால பார்த்திருக்காங்க சேது."

"நான் செய்யாததை எப்படி பார்க்க முடியும்? அப்படி பார்த்ததா சொன்னா அது பொய்!"

"இன்ஸ்பெக்டர் உங்களைத் துரத்திப் பிடிக்கலையா?"

"இல்லை."

"பின்னே எப்படி உங்களைப் பிடித்தார்?"

"நான் என் வீட்ல உக்கார்ந்து பத்திரிகைக்காக ஒரு கட்டுரை எழுதிக்கிடருந்தேன். அப்போ கதவைத் தட்டினாங்க. திறந்தா இன்ஸ்பெக்டர் நின்னுக்கிடருந்தார். என்னை எதுவும் கேக்கலை. எதுவும் பேச விடலை. படபடன்னு என்னை அடிச்சி உதைச்சி ஜீப்புல ஏத்தி ஸ்டேஷனுக்கு இழுத்திட்டு வந்தாரு. 'சங்கரதாஸை நீதான் கொலை செய்தேன்னு ஒத்துக் கோ'ன்னு என்னைப் போட்டு அடிச்சாரு. இதான் உண்மை."

"யுவர் ஆனர். இவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பொய். இப்படிச் சொல்ல வேண்டும் என்று தயார்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார். குற்றவாளி முதல் கேள்வியிலேயே 'ஆமாம். நான் கொலை செய்தேன்' என்று ஒப்புக் கொண்டு விட்டால்தான் எந்த பிரச்சனையும் இல்லையே? பிறகு நமக்கு எங்கே வேலை இருக்கிறது? இவர் சொல்வது அத்தனையும் பொய் என்று சாட்சி விசாரணைகளில் தாங்கள் அறிவீர்கள். தட்ஸ் ஆல்" என்று அமர்ந்தார் வரதராஜன்.

"மிஸ்டர் பரத், யு வாண்ட் டு எஸ்டாபிளிஷ் எனிதிங்?"

பரத் எழுந்து, "யுவர் ஆனர், வித் ப்ளெஷர்..." என்று சேது அருகில் வந்தான்.

“சேது, நீங்க ஜெயில்லேர்ந்து வந்து எத்தனை மாசம் ஆச்சு?”

“முனு மாசம் ஆச்சு சார்.”

“வந்ததும் என்ன செஞ்சிங்க?”

“வாடகைக்கு வீடு பிடிச்சேன்.”

“அப்புறம்?”

“சோலைக்குயில் பத்திரிகைல வேலைக்கு சேர்ந்தேன்.”

“கொலை செய்யப்பட்ட சங்கரதாலை ஜெயில்லேர்ந்து வந்ததுக்கப்புறம் எப்பாவாவது சந்திச்சிங்களா?”

“இல்லை.”

“சங்கரதாஸ் அஞ்சி வருஷம் முன்னாடி போன் செஞ்சப்போ நீங்க போய் சந்திச்சிங்களே, அது எந்த வீட்ல?”

“நந்தனத்திலே இருக்கிற அவர் பங்களால.”

“இந்தக் கொலை நடந்தது எங்கேன்னு தெரியுமா?”

“அவரோட அதே பங்களாலதான்னு நினைக்கிறேன்.”

“இல்லை. பெஸண்ட் நகர்ல இருக்கிற அவரோட இன்னொரு கெஸ்ட் பங்களாலதான். இந்த பங்களாவுக்கு நீங்க போயிருக்கிங்களா?”

“பெஸண்ட் நகர்ல அவருக்கு ஒரு பங்களா இருக்கறதே இப்ப நீங்க சொல்லித்தான் தெரியும்.”

“சரி, இன்ஸ்பெக்டர் உங்க வீட்டுக்கு வந்து இழுத்துக்கிட்டுப் போனதாச் சொன்னீங்க இல்லையா?”

“ஆமாம்.”

“உங்க அட்ரஸ் எப்படி அவருக்குத் தெரியும்?”

“நான் ஜெயில்ல இருந்து ரீலீஸாரப்பவே சொல்லி அனுப்பிச்சாங்க.”

“என்ன சொல்லியனுப்பிச்சாங்க?”

“மெட்ராஸ் போய் செட்டில் ஆனதும் உன்னோட வீட்டு அட்ரஸை போலீஸ் டிபார்ட்மெண்ட்ல ரிப்போர்ட் செய்யணும்னு சொன்னாங்க.”

“அதுப்படி நீங்க செஞ்சிங்களா?”

“அடுத்த வாரமே கமிஷனர் ஆபிஸ் போய் ரிப்போர்ட் பண்ணேன். ஒரு பாரத்திலகூட கையெழுத்துப் போடச் சொன்னாங்க. போட்டேன்.”

பரத் இப்போது ‘யுவர் ஆனர்’ பக்கம் திரும்பி, “அரசுத் தரப்பில் சொல்லப்படும் குற்றச்சாட்டைக் கொஞ்சம் யோசியுங்கள் யுவர் ஆனர். சங்கரதாலைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்று கொலை வெறி உள்ள ஒரு ஆசாமி விடுதலை ஆகி சென்னை வந்து மூன்று மாதங்கள் காத்திருப்பானா? பொறுப்பாக வீடும், வேலையும் தேடிக் கொள்வானா? அதை விட முக்கியமாக பொறுப்பாக போலீசில் அட்ரஸ் கொடுப்பானா? லாஜிக்கலி திங்கிங், நான் இந்த மாதிரி கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் வைத்திருந்தால், நானாகப் போய் விலாசம் டிபார்ட்மெண்ட்டில் கொடுப்பேனா?” என்றான்.

வரதராஜன் எழுந்து, “யுவர் ஆனர், மூன்று மாதங்கள் காத்திருந்து சங்கரதாஸின் நடவடிக்கைகளை, அவர் தனிமையாக இருக்கும் இடம், நேரம் எல்லாம் அறிந்து கொண்டு செயல்பட்டிருக்கிறான் என்கிறேன்” என்றார்.

“அப்போ இதை திட்டமிட்ட கொலைன்னு சொல்றீங்களா?”

“யெஸ்!”

“திட்டமிட்டு கொலை செய்யற எந்த முட்டாளாவது ரெண்டு பேரை சாட்சி வெச்சிக்கிட்டு செய்வானா?”

“அங்கதான் அவர் திட்டம் மிஸ் ஆயிடுச்சு. கதிரேசன் உணவு வாங்கப் போனப்போ இவர் பங்களா உள்ளேப் புகுந்து பெட்ரூம் வரைக்கும் வந்து அமிர்தாவைக் தாக்கி விட்டு சங்கரதாலை கொல்லப் போயிருக்கிறார். அமிர்தா போலீசுக்குப் போன் செஞ்சப்போ, கதிரேசன், யதேச்சையாகப்

பணம் பத்தாதுன்னு இன்னும் கொஞ்சம் வாங்கிட்டுப் போகத் திரும்பி வந்துட்டார். அதனால ரூம் கதவை தாழ் போட்டுட்டு ஆவேசமா யார் பார்த்தாலும் பார்க்கட்டும்னு கொலையை செயல்படுத்திட்டார் சேது.”

“இதை எல்லாம் சாட்சிகள் மூலமா நிரூபிக்கப் போறிங்க தானே?”

“அஃப்கோர்ஸ்.”

“சரி” என்று அமர்ந்தான் பரத்.

8

இன்ஸ்பெக்டர் மதியழகனை பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் வரதராஜன் விசாரித்து, அவர் பார்வையில் நடந்த சம்பவத்தை கோர்ட்டாருக்குத் தெரிவிக்கச் செய்த பிறகு, குறுக்கு விசாரணைக்காக பரத் எழுந்து வந்தான்.

“மதியழகன், நீங்க டிபார்ட்மெண்ட்ல எத்தனை வருஷமா சர்வீஸ்ல இருக்கீங்க?”

“அஞ்சி வருஷமா இருக்கேன்.”

“நீங்க நேர்மையான போலீஸ் அதிகாரியா?”

“அஃப்கோர்ஸ்!”

“யார்கிட்டயும் லஞ்சம் வாங்க மாட்டீங்களா?” என்றான் பரத்.

“அப்ஜெக்ஷன் யுவர் ஆனர். கண்ணியமான காவல்துறை அதிகாரியை இழிவு படுத்தும் நோக்கத்துடன் கேட்கிறார். வழக்குத் தொடர்பான கேள்வியைக் கேட்காமல், அவர் குலம், கோத்திரம் என்று விசாரிப்பது அநாவசியமானது” என்றார் வரதராஜன்.

“யுவர் ஆனர். என் தரப்பு வாதம் ரொம்பத் தெளிவானது.

சேது மேல் போடப்பட்டுள்ள வழக்கு பொய் வழக்கு என்பதே என் வாதம். இந்தப் பொய் வழக்கை பப்ளிக் பிராஸிகியூட்டர் அவர்கள் போடவில்லை. அவர் எடுத்து நடத்துகிறார். வழக்கை தயார் செய்து போட்டவர் இந்த இன்ஸ்பெக்டர். இவர் எப்படிப்பட்டவர் என்பதை நான் நிரூபித்தால்தானே என் வாதத்திற்கு நியாயம் சேர்க்க முடியும்?”

“அப்ஜெக்ஷன் ஓவர் ரூல்ட். நீங்க கேளுங்க பரத்” என்றார் நீதிபதி.

“தேங்க யூ யுவர் ஆனர்.”

“சொல்லுங்க மதியழகன். நீங்க லஞ்சம் வாங்கறவரா?”

“இல்லை.”

“இதுவரைக்கும் லஞ்சம் வாங்கினதில்லையா?”

“இல்லை.”

“உங்க வீட்ல பிபி.எல். - வி.சி.ஆர். இருக்கா?”

“இ... இ... இருக்கு.”

“அது நீங்க எப்போ வாங்கினீங்கன்னு ரூபகம் இருக்கா?”

“ரூபகம் இல்லை.”

“யுவர் ஆனர், அது இவர் வாங்கலை. மாணிக்கம்னு ஒருத்தர் இவர் வைஃப் பேர்ல பில் போட்டு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனா கம்பெனிக்கு தன்னோட செக்குல பேமெண்ட் கொடுத்திருக்கார். அந்த மாணிக்கம் ஒரு ஜிவல்லரி வெச்சிருக்கிறவர். அவர் கடையில் ஒரு திருட்டு நடந்தது. திருடனை பிடிச்சி பாதி நகைகள் ரெகவர் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கார் இவர். அதுக்காக லஞ்சமா கொடுக்கப்பட்டதுதான் அந்த வி.சி.ஆர். அதோட பில் காபில மத்த டெடெய்ல்ஸ் இதோ இருக்கு” என்று நீதிபதி பார்வைக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

மதியழகன் நெளிந்தார். வரதராஜன் கைகளைப் பிசைந்தார்.

“அது மட்டும் இல்லை யுவர் ஆனர். இவர் வீட்ல இருக்கிற

வாஷிங் மெஷினும் இவர் வாங்கலை. இன்னொருத்தர் கொடுத்தது. அப்புறம்... மூனு மாசம் முன்னாடி நீலாங்கரை ஏரியால நாலரை லட்சம் ரூபாய்க்கு நிலம் தன் மனைவி பேர்ல வாங்கிருக்கார். இவர் மனைவிக்கு தனியா எந்த வருமானமும் கிடையாது. ஷீ ஈஸ் ஜஸ்ட் எ ஹவுஸ் வைஃப்! நியாயமா லஞ்ச ஒழிப்புத் துறை அதிகாரிகள் இவர் மேல உடனடியா நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அவ்வளவு ரெக்கார்ட்ஸ் நான் கலெக்ட் பண்ணிருக்கேன். இவருக்கு எந்தெந்த பேங்க்ல அக்கவுண்ட்ஸ் இருக்கு. அதில இன்னைய தேதிக்கு என்ன பேலன்ஸங்கிற ரிப்போர்ட் கூட உங்க பார்வைக்கு வச்சிருக்கேன்.”

மற்றொரு ஃபைலை கிளார்க் மூலமாக அனுப்பி வைத்தான்.

இன்ஸ்பெக்டர் கர்சீப் எடுத்து நெற்றி வியர்வை துடைத்துக் கொள்ள, “யுவர் ஆனர், இவர் மேல நடவடிக்கை எடுக்கப் படணுங்கறதல்ல என் நோக்கம்! இப்படிப்பட்ட ஒருத்தர் லஞ்சம் வாங்கிக்கிட்டு அப்பாவி சேது மேல பொய் வழக்கு போட துணிஞ்சிருக்க மாட்டாருன்னு உறுதியா எப்படி சொல்ல முடியும்? இந்தக் கொலையை நிஜமா நடத்தினவங்க இவருக்கு பெரிய தொகை தர்றதா ஆசை காட்டியிருக்கலாம். ஜெயில் தண்டனை முடிஞ்சி மெட்ராஸ்ல வந்து இருக்கிற பழைய குற்றவாளி சேதுவை இவருக்கு ஞாபகம் வந்திருக்கலாம். உடனேப் போய் என் கட்சிக்காரரைக் கைது செஞ்சிருக்கலாம்” என்றான் பரத்.

“யுவர் ஆனர்” என்று எழுந்தார் வரதராஜன். “இன்ஸ்பெக்டர் லஞ்சம் வாங்கினாரா இல்லையா என்பதை மற்றொரு வழக்கு விசாரணைக்குப் பிறகு தான் முடிவுக்கு வர முடியும். அதை வைத்து இந்த வழக்கில் குழப்பம் செய்தல் தவறு!”

“ஹி ஈஸ் நாட் கன்ஃப்ரூஸிங் மிஸ்டர் பிராஸிகியூட்டர். ஹிஸ் ஆர்குமெண்ட் ஈஸ் வேலிட்” என்றார் நீதிபதி.

*

*

*

“உங்க பேரு?” என்றார் வரதராஜன்.

“அமிர்தா” என்றாள் சாட்சிக் கூண்டில் நின்ற அமிர்தா.

“நீங்க என்ன செய்யறீங்க?”

“சங்கரதாஸ் சார் ஆபீஸ்ல அவரோட செகரெட்டரியா வேலை பார்த்தேன்.”

“சம்பவம் நடந்த ஏழாம் தேதி நீங்க சங்கரதாஸ் வீட்ல இருந்தீங்களா?”

“ஆமாம்.”

“என்ன நடந்துச்சுன்னு! கொஞ்சம் விவரிக்க முடியுமா?”

“தேங்கிப் போன பழைய கணக்குகளை சரி பார்க்கறதுக்காக சில சமயம் நானும் பாஸும் அந்த பங்களாவுக்கு வந்து வொர்க் பண்ணுவோம். அன்னைக்கு அப்படித்தான் கணக்குப் பார்க்கப் போனோம். வாட்ச்மேனை கூப்பிட்டு சாப்பிட டிபன் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னோம். அவன் போன கொஞ்ச நேரத்திலே சேது அங்கே திடீர்னு வந்தார். ஒரு ஃப்ளவர் வாஸால என் தலையில அடிச்சார். நான் பாதி மயக்கத்தில விழுந்துட்டேன். என்னை இழுத்து ரூமுக்கு வெளில போட்டுட்டு கதவை மூடிட்ட சேது என் பாலை என்னமோ செய்யப் போறார்னு உணர்ந்தேன். சிரமப்பட்டு எந்திரிச்சி ஜன்னல் வழியாப் பார்த்தா தன்னோட சட்டையைக் கழட்டிப் போட்டுட்டு ‘வாசண்டை போடலாம். முடிஞ்சா நீ என்னைக் கொன்னுடு. இல்லைன்னா நான் உன்னைக் கொன்னு டறேன்’னு ஒரு மிருகம் மாதிரி கத்திக்கிட்டு பாய்ஞ்சார்.”

“அப்புறம்?”

“நான் அவசரமா போன் எடுத்து போலீசுக்குத் தகவல் சொல்லிட்டுத் திரும்பறப்ப வாட்ச்மேன் கதிரேசனும் வந்தாச்சு. ரெண்டு பேருமா கதவை தள்ளிப் பார்த்தோம். திறக்க முடியலை. ஜன்னல் வழியாப் பார்த்தோம். சேது என் பாஸ் மேல உக்காந்து அவரோட கழுத்தை நெரிச்சார். அவர் திமிறத் திமிற நெரிச்சி கொன்னாரு. அப்புறம் சட்டை

போட்டுட்டு வந்து திடீர்னு தாழ்ப்பாளர் திறந்தாரு. கதிரேசன் உள்ளேப் போய் விழ, நான் தடுமாற, இந்த சமயத்தில சேது ஓட ஆரம்பிச்சார். அப்போ போலீஸ் ஜீப் வந்து அதிலேர்ந்து இன்பெக்டர் இறங்கி சேதுவைத் துரத்திட்டுப் போனார்.”

“வந்தது, கொலை செஞ்சது எல்லாம் அதோ நிச்சி சேதுதானே?”

“ஆமாம்.”

“இதில உங்களுக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லையே?”

“இல்லை.”

“தட்ஸ் ஆல் யுவர் ஆனர்” என்று வரதராஜன் அமர்ந்தார்.

“டிஃபன்ஸ் லாயர் ஹேஸ் எனி கொஸ்டின்ஸ்?” என்றார் நீதிபதி.

“மெனி மோர் யுவர் ஆனர்” என்று எழுந்தான் பரத்.

“அமிர்தா, உங்களுக்கு கல்யாணம் ஆயுடுச்சா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“உங்க வயசு என்ன?”

“இருபது.”

“சங்கரதாஸ் ஆபீஸ்ல எத்தனை வருஷமா வேலை பார்க்கறீங்க?”

“ரெண்டு வருஷமா.”

“என்ன படிச்சிருக்கிங்க?”

“பி.ஏ. லிட்ரட்சர்.”

“ஆனா உங்களுக்கு அக்கவுண்ட்ஸ்-ம் தெரியுமா?”

“ஓரளவு தெரியும்.”

“கணக்குப் பார்க்கறதுக்கு நீங்களும், சங்கரதாசும்

அப்பப்போ அந்த பங்களாவுக்கு வருவீங்கன்னு சொன்னீங்க. ஏன் ஆபீஸ்லேயே அக்கவுண்ட்ஸ் பார்க்க முடியாதா?”

“இல்லை. இது கணக்கில் வராத சில சஸ்பென்ஸ் அக்கவுண்ட்ஸ்.”

“அதை உங்களோட சேர்ந்து சங்கரதாஸ் பார்த்தாருன்னா அவருக்கு நீங்க ரொம்ப நம்பிக்கைக்குரியவர்னு சொல்லுங்க.”

“அப்படித்தான்.”

“பெஸண்ட் நகர் பங்களால ஏழாம் தேதி ராத்திரி நீங்க ரெண்டு பேர் மட்டும் உக்காந்து கணக்கு பார்த்துக்கிட்டிருந்தீங்க. அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.”

“அதுவும் அந்த பெட்ரூம்ல?”

“அது ஒரு ரூம். அவ்வளவுதான்.”

“உங்க ரெண்டு பேர் தவிர அந்த ரூம்ல வேற யாரும் இருந்தாங்களா?”

“இல்லை.”

“நீங்க விஸ்கி சாப்பிடுவிங்களா?”

“நோ!”

“உங்க பாசுக்கும் உங்களுக்கும் கள்ளத் தொடர்பு உண்டா?”

“யுவர் ஆனர்” என்று கொதித்துப் போய் எழுந்தார் வரதராஜன். “திஸ் ஈஸ் அப்ஸல்யூட்லி டேமேஜிங் கொஸ்டன்.”

“யுவர் ஆனர், கொலை நடந்த அறையில பாடியை எடுத்த புகைப்படங்களைக் கொஞ்சம் பாருங்க. சங்கரதாஸ் இடுப்பில வெறும் லுங்கி மட்டும் தான் இருக்கு. வெற்று மார்பா இருக்கார். கணக்கு பார்க்கறப்போ ஒரு பாஸ் தன்னோட சின்ன வயசு ஸ்டாஃபை பக்கத்தில வச்சுக்கிட்டு இந்த

ட்ரெஸ்ல தான் இருப்பாரா?" என்றான் பரத்.

"அது அவங்கவங்க சௌகரியம்" என்றார் வரதராஜன்.

"ஓக்கே. அதே போட்டோஸ்ல பாருங்க. ஒரு விஸ்கி பாட்டிலும், ரெண்டு கிளாசும் இருக்கு. ரெண்டு கிளாஸ்லயும் கொஞ்சம் திரவம் இருக்கு. ரெண்டு கிளாஸ்லயும் ஊத்தி அவரே குடிச்சுக்குவாரா? வாஸ் ஹி எ பெக்கூலியர் இடியட்? சரி, பதினேழு போட்டோஸ் எடுக்கப்பட்டிருக்கு. அக்கவுண்ட்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட பேப்பரோ, புக்கோ அட்லிஸ் ஒரு பேனாவோவது போட்டோல எங்கேயாவது கிடக்கா?"

"இதை வெச்சு கள்ளத் தொடர்புன்னு சொல்ல முடியுமா?"

"முடியாதுதான். யுவர் ஆனர், அமிர்தாவுக்கு அடையாறுல பேங்க் ஆஃப் இந்தியால சேவிங்ஸ் அக்கவுண்ட் இருக்கு. அந்த அக்கவுண்ட் ஸ்டேட்மெண்ட் தர்றேன். பாருங்க. ஒவ்வொரு மாதமும் பத்தாயிரம் ரூபாய் கணக்கில் கிரெடிட் ஆகியிருக்கு. செக் ரெமிட்டன்ஸ், எல்லா செக்ஸும் சங்கரதாஸ் கையெழுத்துப் போட்டிருக்கிற அவரோட பர்சனல் செக். அமிர்தா ஒரு ஸ்டாஃப்! இவர் தொழிலதிபர்! அமிர்தாகிட்டே கடன் வாங்கிட்டு அசல் பணத்தை மாசாமாசம் திருப்பித் தந்தார்னு நண்பர் வாதம் செய்ய மாட்டார்னு நினைக்கிறேன்." என்றான் பரத்.

"மிஸ்டர் பரத், அமிர்தாவுக்கும் சங்கரதாஸுக்கும் நடுவில தப்பான தொடர்பு இருந்தால் அது எந்த வகையில் இந்த வழக்குக்கு உதவுகிறது?" என்றார் நீதிபதி.

"யுவர் ஆனர், சங்கரதாஸ் தன் மனைவிக்குத் தெரியாமல் அமிர்தாவோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தார். அமிர்தாவுக்கு அவரை திருமணம் செய்ய ஆசை ஏற்பட்டிருக்கலாம். அதற்கு சங்கரதாஸ் மறுத்திருக்கலாம். அதனால் ஆத்திரப்பட்டு அவரும், கதிரேசனும் சேர்ந்து திட்டம் போட்டு இந்தக் கொலையை செய்து விட்டு இன்ஸ்பெக்டருக்கு லஞ்சம் கொடுத்து பழியை மாற்றச் சொல்லியிருக்கலாம்." என்றான் பரத்.

"எல்லாம் நடந்திருக்கலாம், பார்த்திருக்கலாம் என்று யூகங்களாகச் சொன்னால் எப்படி யுவர் ஆனர்? ஆதாரம் வேண்டாமா? அமிர்தா, சேதுவை அங்கேப் பார்க்கவே இல்லை என்கிறாரா நண்பர்?" என்றார் வரதராஜன்.

"ஆமாம்."

"நிரூபியுங்கள் நண்பரே!"

பரத் மீண்டும் அமிர்தாவின் அருகில் வந்தான்.

"அந்த சேது சங்கரதாஸை கொலை செஞ்சதை நீங்க கண்ணால பார்த்தீங்க, இல்லையா?"

"ஆமாம்."

"கொலை செஞ்சப்போ சேது சட்டை போட்டுருந்தாரா?"

"இல்லை. சட்டையக் கழட்டியிருந்தார்."

"விரல்ல மோதிரம் எதுவும் போட்டிருந்தாரா?"

"இல்லை. ஆனா கழுத்தில செயின் போட்டிருந்தார்."

"என்ன செயின்?"

"தங்கச் செயின். அதில் புலிநக டாலர் இருந்தது. அவர் கழுத்தை நெரிச்சப்போ அந்த செயின் ஆடிச்சி."

"நிச்சயமா சொல்றீங்களா?"

"நிச்சயமா."

"சந்தேகம் இல்லையே?"

"இல்லை."

"யுவர் ஆனர், இவர் சொன்னது அப்பட்டமான பொய்! இவர் சொன்னபடி கொலை செய்து விட்டு ஓடின சேதுவை துரத்திச் சென்று உடனே பிடித்திருக்கிறார் இன்ஸ்பெக்டர். கோர்ட்டில் ஆஜர்படுத்தும் முன்பாக லாக்கப்பில் வைக்கும் போது சேதுவின் உடலில் இருந்த மணிபர்ஸ், கைக்கெடிகாரம், அருணாகயிறு இவை அகற்றப்பட்டிருப்பதாக போலீஸ் லிஸ்ட்

சொல்கிறது. அதில் அப்படி செயின் எதுவும் குறிப்பிட வில்லையே, ஏன்?”

வரதராஜன் உடனே தன்னிடம் உள்ள கேஸ் ஃபைலில் குறிப்பு தேடினார். நீதிபதியும் தன்னிடம் உள்ள பிரதிகளில் தேடினார்.

“அது இருக்காது. இருக்க வாய்ப்பே இல்லை. ஏனென்றால் எனது கட்சிக்காரர் சேது அந்த குறிப்பிட்ட செயினை ஒரு மாதம் முன்னதாக பணத்தேவை காரணமாக கீர்த்திவாசன் பேங்கர்ஸ் என்கிற அடகுக் கடையில் அடகு வைத்திருக்கிறார். இன்னும் நகை திருப்பப்படவில்லை. அந்த செயின் அடகு வைக்கப் பட்டதற்கான ரசீது காப்பி உங்கள் பார்வைக்குத் தருகிறோம். அவசியம் எனில் என் தரப்பு சாட்சியாக அடகு பிடித்த கீர்த்திவாசனைச் சேர்க்கவும் தயாராக இருக்கிறேன். ஒரு மாதம் முன்பு அடகு வைக்கப்பட்ட ஒரு செயினை இரண்டு வாரம் முன்பாக சேது கழுத்தில் இவர் எப்படிப் பார்த்திருக்க முடியும்?” என்றான் பரத்.

வரதராஜன் நடுமண்டையில் சொரிந்து கொண்டார்.

“இவர் இப்படி சொல்ல வேண்டும் என்று காவல் துறையில் தயார் படுத்தப்பட்ட சாட்சி யுவர் ஆனர். அதனால் சொல்லச் சொன்னபடி சொல்கிறார். தட்ஸ் ஆல் யுவர் ஆனர்” என்று அமர்ந்தான் பரத்.

★

★

★

உணவு இடைவேளையின் போது பரத் கையைப் பற்றி குலுக்கினாள் சுசிலா. “பிச்சு உதற்றிங்க பரத். அந்தப் பக்கம் எல்லாம் உண்மை. ஆனா உண்மை பொலபொலன்னு உதிருது” என்றாள்.

“ஷ்! சத்தம் போட்டுப் பேசாதே!”

“பாவி! உங்க ஃபிரண்டோட இயங்காத அடகு கடையில் பழைய தேதில ரசீது போட்டு அதை ஒரு மெட்டிரியல் எலிடென்ஸா சேர்த்துட்டீங்களா?”

“சுசி, எனக்கு எதிரி வரதராஜன் இல்லை. நீதான்.”

“சரி, லஞ்சம் மேட்டரை வெச்ச இன்ஸ்பெக்டரோட சாட்சியத்தை வீக் பண்ணியிருக்கிங்க. கள்ளத் தொடர்பை வெளிச்சம் போட்டு, செயின் மேட்டரைப் போட்டு குழப்பி, அமிர்தாவை வீக் பண்ணிருக்கிங்க. இப்போ கதிரேசனை என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“வெய்ட் அண்ட் சீ” என்றான் பரத் சிகரெட் பற்ற வைத்து.

★

★

★

கதிரேசன் சாட்சிக் கூண்டில் ஏறினான். சட்டப் புத்தகத்தின் மேல் கை வைத்து உறுதி மொழி எடுத்துக் கொண்டான்.

வரதராஜன் அவனை விசாரித்தபோதே கொஞ்சம் தளர்ந்துதான் போயிருந்தார்.

“கதிரேசன், நீ அந்த பங்களால என்ன வேலை செய்றே?”

“வாட்ச்மேன் சார்.”

“சம்பவம் நடந்த ஏழாம் தேதி ராத்திரி என்ன நடந்துச்சி, அய்யாவுக்கு விபரமா சொல்லு.”

“கார்ல அய்யாவும், அமிர்தாவும் வந்தாங்க. அவங்க என்னை டிபன் வாங்கிட்டு வரச் சொன்னாங்க. நான் சைக் கிளை எடுத்துட்டுப் பாதி தூரம் போய்ட்டேன். அப்புறம்தான் அவங்க சொன்ன அயிட்டத்துக்கு பணம் பத்தாதுன்னு பட்டுச்சு. சரின்னு வண்டியைத் திருப்பிட்டேங்க. திரும்பி வந்தா மாடில ஒரேக் கூச்சல். அமிர்தா போன்ல பரபரப்பா பேசிட்டிருக்காங்க. நானும் அவங்களுமா மறுபடி அய்யா வோட ரூமுக்கு ஓடினேங்க. கதவு உள் பக்கமா தாழ்ப்பாள் போட்டிருந்திச்சு. தள்ளித் திறக்க முடியலை. ஜன்னல் வழியாப் பார்த்தா பக்குன்னு ஆயிடுச்சு. அதோ நிற்கிறாரே அந்த சேது அய்யா மேல வகையா உக்காந்துகிட்டு கழுத்தை நெரிச்சா ருங்க. நான்துடிச்சிப் போய்ட்டேன். கதவைத் தள்ளிப் பார்த்து சோர்ந்துட்டேன். அதுக்குள்ளே அவன் கொன்னு போட்டுட்டு

எங்களுக்கு டேக்கா காமிச்சிட்டு தப்பி ஓடிட்டான். நான் விடாம துரத்தினேன். போலீஸ் ஜீப் வந்து இன்ஸ்பெக்டர் அய்யா இறங்கினதும் 'அய்யாவைக் கொன்னுட்டு ஓடறான், பிடிங்க'ன்னு கத்தினேன். அவர் துரத்திட்டுப் போய் பிடிச்சாருங்க."

"சரி, நீ பார்த்தது இந்த சேதுவைத்தானே?"

"ஆமாங்க. இவனேதான். சத்தியமா இவன்தான்."

"உனக்கு இதில சந்தேகம் இல்லையே?"

"இல்லைங்க."

வரதராஜன் தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டு வந்து அமர்ந்ததும், பரத் வேண்டுமென்றே அவரைப் போல தோள்களைக் குலுக்கிக் கொண்டு கதிரேசனிடம் வந்தான்.

"நீ அங்கே வாட்ச்மேனா?" என்றான் பரத்.

"ஆமாங்க" என்றான் கதிரேசன்.

"எத்தனை வருஷமா?"

"நாலு வருஷமாங்க."

"அந்த பங்களால வேற வேலைக்காரங்க யாரு இருக்கா?"

"வேற யாருமில்லைங்க. நான் மட்டும்தான். அங்கயே தங்கிக்குவேங்க."

"சங்கரதாசும், அமிர்தாவும் பல தடவை அங்கே வந்து தங்கியிருக்காங்களா?"

"ஆமாங்க. அய்யோ! தங்கறதெல்லாம் இல்லைங்க. கணக்குப் பார்த்துட்டுப் போயிருவாங்க."

"வழக்கமா எத்தனை மணிக்கு வருவாங்க?"

"ஏழு மணி சுமாருக்கு."

"எத்தனை மணிக்கு திரும்பிப் போவாங்க?"

"பனிரெண்டு மணி ஆய்நுங்க."

"அவ்வளவு நேரம் கணக்கு பார்ப்பாங்களா?"

"ஆமாங்க."

"நீதான் சோடா, விஸ்கி எல்லாம் வாங்கிட்டு வருவியா?"

"ஆமாங்க. இல்லைங்க."

"தெளிவா சொல்லணும். அய்யாவேப் போய் வாங்கிட்டு வருவாரா?"

"இல்லைங்க. நான்தான் வாங்கிட்டு வருவேங்க."

"அமிர்தாவும் குடிப்பாங்களா?"

"அது எனக்குத் தெரியாதுங்க."

"என்ன தெரியாதுன்னு சொல்றே? அமிர்தா குடிச்சுட்டு வாந்தி எடுத்து, நீதானே போய் தரை எல்லாம் களீன் செஞ்சியாம்?"

"அய்யோ! அது ஒரே ஒரு தடவைதாங்க" என்று விட்டு நாகைக் கடித்துக் கொண்டான் கதிரேசன். நீதிபதியை அமைதியாய்ப் பார்த்தான் பரத்.

நீதிபதி எழுதிக் கொண்டார். வரதராஜன் தன் முன் மண் டையில் தட்டிக் கொண்டு 'ஸ்டுப்பிட்' என்றார் பற்களுக்குள்!

"சரி, கதிரேசன், அன்னைக்கு நீ திடீர்னு திரும்பி வந்து ஜன்னல் வழியாப் பார்த்தது அவரைத்தானா?" என்றான் பரத் எதிரே சேதுவை சுட்டிக் காட்டி.

"ஆமாம்.அவனே தான்."

"அவன் பேர் என்ன?"

"சேது."

"உனக்கெப்படி தெரியும்? ஏற்கனவே அறிமுகம் உண்டா?"

"இல்லைங்க. அப்புறம் போலீஸ்ல சொன்னாங்களே."

“சங்கரதாசை இவர்தான் கழுத்தை நெரிச்சிக் கொன்னாரா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போ இவர் சட்டை போட்டிருந்தாரா? போடலையா?”

“போடலைங்க.”

“கழுத்தில் செயின் இருந்திச்சா?”

“இருந்த மாதிரிதான் ஞாபகம்.”

“யுவர் ஆனர், வித் யுவர் பர்மிஷன், ஒரு சின்ன டெமான்ஸ் ட்ரேஷன் நடத்த விரும்பறேன்” என்றான் பரத்.

“யெஸ். கோ அஹெட்.”

பரத் எதிர் கூண்டில் நின்ற சேது அருகில் வந்து, “சேது, ஒரு நிமிஷம் உங்க சட்டையைக் கழட்டிட்டு நிக்க முடியுமா?” என்றான்.

சேது தன் சட்டையைக் கழற்றி விட்டு நின்றான். அவனது வலது மார்பில் பட்டாணி சைசில் ஒரு கறுப்பு மச்சம் இருந்தது. இப்போது பரத் கதிரேசனிடம் வந்தான்.

“இதே மாதிரிதானே அன்னைக்கு சட்டை போடாம இவர் கொலை செஞ்சார்?”

“ஆமாம்” என்றான் கதிரேசன்.

“அவர் உடம்பை நல்லாப் பார்த்துச் சொல்லணும். அதே உடம்புதானா?”

“அதே உடம்புதான்.”

“அப்படின்னா அவர் மார்புல இருக்கிற மச்சத்தையும் பார்த்திருக்கணுமே. அவ்வளவு பெரிய மச்சம் பார்வையி லேர்ந்து தப்ப முடியாதே கதிரேசன். அவர் கொலை செஞ்சப்போ இந்த மச்சத்தைப் பார்த்தியா?”

கதிரேசன் தயங்கினான். வரதராஜனைப் பார்த்தான்.

“கதிரேசன், என்னைப் பார்த்து பதில் சொல்லணும்.”

“ஆமாம். பார்த்தேன். இதே மச்சம்தான். நான் பார்த்தேன்.”

“நிச்சயமா?”

“நிச்சயமா.”

“இதில உங்களுக்கு எந்த சந்தேகமும் இல்லையே?”

“இல்லை.”

“வெல்” என்று மறுபடி சேது அருகில் வந்த பரத், அவன் மார்பில் இருந்த அந்த பட்டாணி சைஸ் மச்சத்தை கையால் பிய்த்து எடுத்தான். “யுவர் ஆனர், இது மச்சம் இல்லை. நான் ஓட்ட வைத்தது. சாட்சி பொய் சொல்வதை நிரூபிப்பதற்காக இதைச் செய்தேன். தட்ஸ் ஆல்யுவர் ஆனர்” என்று அமர்ந்தான்.

வரதராஜன் கேஸ் கட்டுக்குள் எதையோ தீவிரமாகப் படிப்பவர் போல முகத்தை புதைத்துக் கொள்ள...

“பிராஸிகியூட்ட்டர், யு ஹேவ் எனி கிளாரிஃபிகேஷன்?” என்றார் நீதிபதி.

“இல்லை யுவர் ஆனர்” என்றார் ஈனஸ்வரத்தில்.

9

நீதிபதி தன் கண்ணாடியை அட்ஜஸ்ட் செய்து கொண்டு தீர்ப்பை வாசிக்கத் துவங்கினார்.

“இங்கே வழங்கப்பட்ட வாத, பிரதிவாதங்களின் அடிப் படையில் பார்க்கும் போது இது சேதுவின் மேல் போடப்பட்ட டுள்ள ஒரு பொய் வழக்கு என்பது சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் நிரூபணம் ஆகியுள்ளது. பொறுப்போடு செயல்பட வேண்டிய காவல்துறை அதிகாரி மதியழகன், தன் கடமையில் தவறியிருக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது. டிபார்ட்மெண்ட் அவர் மேல் உடனடியாக விசாரணை ஏற்படுத்தி நடவடிக்கை எடுக்க

வேண்டும் என்றுக் கேட்டுக் கொள்வதோடு, உண்மையான குற்றவாளியை கண்டுபிடிக்கும் பொறுப்பை நல்ல உயரதி காரிகள் உடனே ஏற்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டு, சேது நிரபராதி என்று முடிவு செய்து அவரை உடனடியாக விடுதலை செய்ய உத்தரவிடுகிறேன்.”

சுசிலா தான் பந்தயத்தில் தோற்றுப் போனதைக் கூட பொருட்படுத்தாமல் பரத் கையைப் பற்றி குலுக்கோ குலுக்கென்று குலுக்கினாள்.

“பார்த்து! எனக்கு கொஞ்சம் மிச்சம் வைங்க” என்று வந்தான் சேது. அவன் பரத் கையைக் குலுக்கியதோடு லொடக்கென்று கால்களில் விழுந்து விட்டான் கண்ணீருடன்.

“சேது! என்னப்பா இது! எந்திரி! எனக்கு நியாயம்னு பட்டதை நான் செஞ்சேன். வா, போகலாம்” என்றான் பரத்.

பரத், சுசிலா, சேது மூவரும் காரில் பயணம் செய்த போது சுசிலா கேட்டாள். “இப்பவாவது சொல்லலாமா பரத்?”

“என்ன சுசி?”

“எதுக்காக இவர் கொலைகாரர்னு தெரிஞ்சும் காப் பாத்தினீங்க?”

“அதுவா? சேது மேல கொலை முயற்சின்னு பொய் கேஸ் போட்டு உள்ளேதள்ளினாங்களே, அந்த கேஸ்ல சேது சார்பில் வாதாடி ரொம்ப போராடி வாதம் செஞ்சும் தோத்துப் போனவர் யார் தெரியுமா?”

“யாரு?”

“என்னோட சீனியர் லாயர். ஒரு நாள் அதைச் சொல்லி ரொம்ப வருத்தப்பட்டார். ‘சேது ரொம்ப ஜென்யூன். ஆனா சதி பண்ணி கொலை முயற்சி கேஸ் போட்டு அநியாயமா அந்த அப்பாவிக்கு அஞ்சி வருஷம் தீட்டிட்டாங்க போலீஸ்காரங்க’ன்னு சொன்னார். சங்கரதாஸ் கொலை வழக்கு பத்தி மறுநாள் பேப்பர்ல விபரம் படிச்சப்பதான் என் சீனியர் லாயர் தோத்த அந்த சேதுதான் இவரன்னு புரிஞ்சது.

உடனே போய் ஜெயில்ல இவரைப் பார்த்தேன். எந்த சூழ்நிலைல கொலை செஞ்சார்னு எல்லாம் சொன்னார். அதை விட கொலை செஞ்ச காரணத்தைச் சொன்னதும், உடனே நான் முடிவெடுத்துட்டேன் இவரை எப்படியும் காப்பாத்திடறதுன்னு.”

“என்ன காரணம் பரத் அது?”

“அவரே சொல்வார். சேது. சொல்லுங்க.”

சேது தொண்டையைச் சரி செய்து கொண்டான்.

“தீனதயாளன் செஞ்ச முக்கியமான ஊழல் என்ன தெரியுமா? கவர்ன்மெண்ட் காண்ட்ராக்ட் எல்லாம் சங்கர தாசுக்கு தர்றது. சங்கரதாஸ் குப்பையா செய்வார். அடிக்கிற கொள்ளைல பாதிப் பங்கு தீனதயாளுக்குப் போயிடும். நல்ல அரசூர்ல நல்லரசு கட்டின ப்ராஜெக்ட்டை எடுத்தது சங்கரதாஸ். அதில மட்டும் மூணு கோடி ரூபாய் ஊழல் நடந்திருக்கு. அதைத் தான் நான் பத்திரிகைல ஆதாரத்தோட கட்டுரை எழுதியிருந்தேன். அதுக்காகத்தான் அமைச்சர் தீனதயாள் மேல விசாரணை கமிஷன் போட்டாங்க.”

“அப்புறம்?”

“என்னை கொலை முயற்சி கேஸ்ல ட்ராப் பண்ணி உள்ளே தள்ளி புகாரை வீக் பண்ணிட்டாங்க. புகார் பொய்யா னதுன்னு ஒரு சூட்கேஸ் வாங்கிட்டு விசாரணை கமிஷன் ரிப்போர்ட் கொடுத்துச்சு. நான் ஜெயிலுக்குப் போனப்போ எனக்குப் புதுசா கல்யாணமாகி நாலே நாள் தான் ஆகியிருந் துச்சு மேடம். எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்! எனக்கு பொண்ணு எடுத்தது எந்த ஊர்ல தெரியுமா? நல்ல அரசூர்ல.”

“ஐ.ஸி!”

“நான் ஜெயில்ல இருந்தப்போ ரெண்டு வருஷம் முன்னாடி தொடர்ந்து மழை பெய்ஞ்சதே, அப்பா நல்லரசு அணைக்கட்டு உடைச்சிக்கிட்டு நானாத்தி பதினேழு பேர் செத்தாங்க தெரியுமா? வீடு சுவர் இடிஞ்ச விழுந்து தூக்கத்திலேயே உசரைக் கொடுத்தவங்கள்ல என் பெண்டாட்டியும் ஒருத்திங்க!”

“மை காட்!”

“முணு வருஷம் முன்னாடிதான் கட்டின புது அணைக்கட்டு. ஊழல் செஞ்சி தரம் இல்லாத சாமான்களைப் பயன்படுத்தி னதாலதான் உடைஞ்சதுன்னு எனக்குத் தெரியும். ஆனா இயற்கையின் கோர தாண்டவம்னு சொல்லி அரசாங்கம் அஞ்சலி பாடிடுச்சு. ஒரு உயிர், இரண்டு உயிர் இல்லைங்க, நானூத்தி பதினேழு உயிர்களைக் குடிச்சது சங்கரதாசும், தினதயாளும். எல்லாத்தையும் இழந்துட்ட எனக்கு வெறி ஏற்பட்டுச்சு. விடுதலையானதும் முதல் காரியமா திட்டம் போட்டு சங்கரதாசை கொலை செய்யத் தீர்மானிச்சேன். திட்டத்தில சில எதிர்பாராத திருப்பங்கள் ஏற்பட்டதால மாட்டிக்கிட்டேன்” என்று சேது சொல்லி முடித்ததும் சுசிலா கண்களில் கண்ணீர் முட்டியது.

“நீங்க செஞ்சது கொலை இல்லைங்க. நிச்சயமா கொலை இல்லை. ஒரு சமூக சேவை!” என்றாள் சுசிலா.

அதனாலதான் நான் இவரைக் காப்பாத்தினேன் சுசி. நீதிக்கும், நேர்மைக்கும் மரியாதை இல்லை. எவ்வளவு பெரிய தப்பை வேணாலும் செய்துட்டு பதவியை வெச்சி பாதிப்பே இல்லாம சந்தோஷமா இருக்கிறவங்க பக்கத்தில கூட சட்டம் போக மாட்டேங்குது. அவங்களுக்கெல்லாம் இந்த மாதிரி பாதிக்கப்பட்டவங்கதான் தீர்ப்பு கொடுக்க முடியும்” என்றான் பரத்.

“நான் இங்கேயே இறங்கிக்கறேன் சார்” என்ற சேது கார் சாலையோரமாக நிறுத்தப்பட்டதும் பரத்திடம் கை குலுக்கி, மீண்டும் நன்றி சொல்லி நடந்து சென்றான்.

மறுபடி காரைச் செலுத்தின பரத், “இதே மாதிரி அவன் இன்னொரு சமூக சேவை கூட செய்ய பாக்கியிருக்காம்” என்றான்.

“மை குட்னெஸ். யு மீன்... யு மீன்...”

“யெஸ். இந்த தடவை மாட்டிக்க மாட்டான்னு நினைக்கிறேன்.”

தன் வீட்டிற்கு வந்து காரை நிறுத்தின பரத், “வா சுசி, போர்வை ரெடியா இருக்கு” என்றான்.

“போர்வையா? என்ன போர்வை?”

“நீ மறந்துட்ட மாதிரி நடிச்சா விட்டுவாங்களா? பந்தயம் என்ன? வா, தூங்கலாம்.”

“பரத், ப்ளீஸ்... வேணாமே.”

“நோ சினுங்கல் பிஸ்னெஸ்! கம்!” என்று தரதரவென்று அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தன் வீட்டின் படுக்கையறைக்குள் நுழைந்த பரத் அலறினான்.

படுக்கையில் அனிதா அமர்ந்திருந்தாள்.

“ஏய்! நீ இங்கே என்ன பண்ணே?” என்றான் பரத்.

“நீங்க சொன்னபடி வாட்ச் எடுத்துக்கிட்டு வரலை. அதான் நான் வந்துட்டேன். உங்க வேலைக்காரன்கிட்டே உள்ளே வெய்ட் பண்ணேன்னேன். சரின்னான்” என்றாள் அனிதா.

“என்ன வாட்ச்? என்ன கேக்கறே நீ” என்றாள் சுசிலா.

“அதுங்க. அன்னைக்கு நான் இங்கே வந்தேனா, இங்கேன்னா இதே பெட்ரூமுக்கு. அப்போ வாட்ச் கழட்டி இதோ இங்க வெச்சேனா, போறப்ப மறந்துட்டுப் போய்ட்டேன்” என்றாள் அனிதா.

“சுசி! என்னை அப்படிப் பார்க்கதே! பொய்! பொய்! எல்லாம் பொய்! ப்ளீஸ் அனிதா... போயிடு!” என்று கெஞ்சத் துவங்கினான் பரத்.

(முற்றும்)

இந்த மலையாள மொழி நான்கு நூற்றாண்டுகளாக
 "மலையாள மொழி" என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.
 மலையாள மொழி தான் இந்தியாவில் மிகவும் பழக்கமான
 மொழிகளில் ஒன்று. எங்கெங்கு கொண்டு வரப்பட்டாலும்
 மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள
 மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி
 மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி மிகவும்
 பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான
 மொழி. மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி.

சுசிலாவுக்கு ஒரு சல்யூட் (ஐந்தாவது நாவல்)

இந்த மலையாள மொழி நான்கு நூற்றாண்டுகளாக
 "மலையாள மொழி" என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.
 மலையாள மொழி தான் இந்தியாவில் மிகவும் பழக்கமான
 மொழிகளில் ஒன்று. எங்கெங்கு கொண்டு வரப்பட்டாலும்
 மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள
 மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி
 மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி மிகவும்
 பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான
 மொழி. மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி.

"மலையாள மொழி" என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.
 மலையாள மொழி தான் இந்தியாவில் மிகவும் பழக்கமான
 மொழிகளில் ஒன்று. எங்கெங்கு கொண்டு வரப்பட்டாலும்
 மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள
 மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி
 மிகவும் பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி மிகவும்
 பழக்கமான மொழி. மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான
 மொழி. மலையாள மொழி மிகவும் பழக்கமான மொழி.

சுசிலாவுக்கு ஒரு சல்யூட்

1

கிருஷ்ணசாமிக்கு முந்தின நபர் பூத் டெலிபோனில் 117
 தாண்டி விரைந்து கொண்டிருப்பதைப் பற்றிக்
 கவலைப்படாமல் ஹிந்தியில் பேசிக் கொண்டேயிருந்தான்.
 இடுப்பில் ஒரு கை. மெல்லிய ஜிப்பாவுக்குள் பான்பராக்.

தோசையாய் சுருட்டிப் பிடித்திருந்த வாரமிருமுறை
 இதழைப் புரட்டி தன் எரிச்சலை சமன் செய்யப் பார்த்தான்
 கி.சுவாமி. சிரமப்பட்டான்.

காத்திருப்பின் உச்சம் தொடும் அவனுக்குத் தலையோரப்
 பகுதிகளில் வெள்ளி முடிகள் கலப்படமாகியிருக்க, பார்க்கிற
 கண்ணாடி மூக்கிலும் படிக்கிற கண்ணாடி சட்டைப்
 பாக்கெட்டிலும் இருந்தன. வயது நாற்பது ப்ளஸ்.

தற்சமயம் சென்னை மைலாப்பூர் துர்கா லாட்ஜில்
 தங்கியிருக்கும், நாளைக்கு மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரசில்
 திருச்சிக்குப் புறப்படவிருக்கும் கிருஷ்ணசுவாமி, ஹிந்தி நபர்
 ரிஸீவரை வைத்தும் எழுந்து கண்ணாடி அறைக்குள் வந்து
 எண்களை அழுத்தினான். கதவை மூடிக் கொண்டான்.

"ஹலோ, யார் வேணும்?" என்றான் ப்ளஸ் டீ படித்த மகன்.

"ரிஷி, நான்தான் அப்பா பேசறேன்."

"சொல்லுங்க டாடி, என்னாச்சி?" கண்களின் ஆர்வத்தை
 யூக்கி முடிந்தது.

"பணம் கிடைச்சிருச்சி ரிஷி."

"தேங்க் காட்!" பெருமூச்சை இங்கே உணர முடிந்தது.

"அம்மா எங்கே? பேசச் சொல்லு..."

“ஹலோ... சொல்லுங்க... எப்படி இருக்கீங்க?” -சகதர்மினி.

“நல்லாருக்கேன் திலகா. சித்தப்பா இன்னிக்குத்தான் ஊர்லேர்ந்து திரும்பினார். கேட்டேன். முதல்ல சத்தம் போட்டார். அப்புறம் படிப்பு விஷயம்னு சொன்னதும் மனசு மாறி கொடுத்துட்டார்.”

“எவ்வளவு?”

“அம்புதாயிரம்! ரெண்டு மாசத்துல கண்டிப்பா திருப்பிக் கொடுத்துடணும்னு சொன்னார். வட்டி எதுவும் வேணாம்னுட்டார். ஆனா புரோநோட்டுல கையெழுத்தெல்லாம் வாங்கிக்கிட்டார்.”

“பரவால்லைங்க. பணம் கிடைச்சதே! திருவானைக் காவல்ல வாங்கிப் போட்ட மனையைத் தான் விக் கிறதுன்னு முடிவு செஞ்சிட்டமே. ரெண்டு மாசமென்ன, ஒரு மாசத்துக்குள்ளேயே அவருக்கு பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துடலாம். ரிஷிதான் புலம்பிக்கிட்டே இருந்தான்.”

“பணம் எப்போ கட்டணும்?”

“நாளன்னைக்கு. ஆமாம், நீங்க எப்ப புறப்படறீங்க?”

“நாளைக்கு ராத்திரி ராக்ஃபோர்ட்ல டிக்கெட் வாங்கி யிருக்கேன்.”

“அதான் பணம் கிடைச்சிடுச்சே... இன்னிக்கே புறப்படலாமே!”

“சித்தப்பா நாளைக்குத்தான் ஊர்லேர்ந்து திரும்பறதா முதல்ல சித்தி சொன்னதால நாளைக்கு டிக்கெட் எடுத்துட்டேன் திலகா. கன்ஃபர்ம்ட் பெர்த். சித்தப்பா இன்னிக்கே வந்துட்டார். டிக்கெட் மாத்தலாம்னு பார்த்தா எந்த டிரைன்லயும் பெர்த் இல்லை. பஸ்லதான் வரணும். எனக்கு ஸ்பைனல் கார்டு பிராப்ளம் இருக்கே... அதனால தங்கிட்டு நாளைக்கு நைட்டு புறப்படறேன். அனிதா என்ன பண்ணா?”

“தூங்கிட்டு இருக்கா. எழுப்பட்டுமா?”

“என்ன இது? ஆறு மணிக்கே தூங்கறா?”

“ஸ்கூல்லேர்ந்து வந்தப்பவே டல்லா இருந்தா. தொட்டுப் பார்த்தாக் கொதிச்சது. க்ரோஸின் கொடுத்தேன். அசந்து தூங்கறா!”

“ஏன், டாக்டர் கிட்ட அழைச்சிட்டுப் போறதுதானே?”

“பார்க்கலாம். மாத்திரை கொடுத்து அரை மணியாச்சு. வேர்த்து விட்டிருக்கு...”

“பத்திரமா பார்த்துக்கோ திலகா. அஞ்சி மணி நேரம் கழிச்சி ஜூரம் இல்லைன்னாலும் இன்னொரு டேப்லட் கொடு.”

“சரிங்க. பணம் பத்திரம். நீங்க தங்கியிருக்கற லாட்ஜ் நல்ல லாட்ஜ் தானே?”

“பெரிய லாட்ஜ்தான். ஒண்ணும் பயப்படாதே. எனக்குத் தெரியாதா? வெச்சிட்டீடுமா?”

பணம் கொடுத்து விட்டு வடக்கு மாட வீதியில் மெதுவாக நடந்த கிருஷ்ணசுவாமி, தன் மனைவியோடு பேசிவிட்ட திருப்தியில் ஒரு சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

மேற்கண்ட எஸ்.டி.டி. உரையாடல் மூலமாக நாமறிந்த தகவல்கள் யாவை என்று கேட்டுப் பார்க்கலாமென்றால்...

கிருஷ்ணசுவாமி- திலகா தம்பதிக்கு இரண்டு குழந்தைகள். ரிஷி, அனிதா. ரிஷியின் கல்லூரிப் படிப்புக்காக ஐம்பதாயிரம் பணத்தை சென்னை சித்தப்பாவிடம் கடன் வாங்க வந்த கிருஷ்ணசுவாமி, அவர் ஊரில் இல்லாததால் மைலாப்பூர் லாட்ஜில் தங்கி, இன்றைக்கு ஊரிலிருந்து திரும்பிய சித்தப்பாவிடம் கெஞ்சிக் காரியம் சாதித்து விட்டான் என்பது தெரிகிறது.

இனி... உங்கள் கேள்விகளும், என் பதில்களும்.

★ கிருஷ்ணசுவாமி திருச்சியில் என்ன செய்கிறான்?

-ஜெ.பாலகிருஷ்ணன், கிணத்துக்கடவு.

★★திருச்சியில் பாரத் ஹெவி எலெக்ட்ரிகல்ஸ் லிமிட்டட் என்கிற யானை நிறுவனத்திற்கு சில உதிரிப் பாகங்களைத் தயாரித்து சப்ளை செய்கிற ஒரு தனியார் பூனை நிறுவனத்தில் உதவி மேனேஜராக வேலை பார்க்கிறான். கேட்காத கேள்விக் கான பதில்: அவனுக்கு மாதம் ஏழாயிரத்து சொச்சம் சம்பளம்.

★ எத்தனை வருஷமாக இந்த வேலையில் இருக்கிறான்?

-நீலா கிருஷ்ணமூர்த்தி, தாமரைக்குளம்.

★★ சுமார் பத்து வருடங்களாக.

★ பத்து வருஷமாக நல்ல சம்பளத்தில் வேலையில் இருக்கும் கிருஷ்ணசுவாமியால் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் சொந்தமாகப் புரட்ட முடியாதா? முடியாதென்றால் ஏன்?

-ஆர்.கருணாகரன், சிதம்பரம்.

★★ முடியாது. ஏனென்றால் நண்பன் வாங்கிய ரெண்டு லட்சம் கடனுக்கு ஜாமீன் கையெழுத்துப் போட்டு, நண்பன் திருப்பதியிலிருந்து வாங்கி வந்த நாமக்கட்டியைக் கரைத்து வங்கிக் காரர்களுக்குப் போட்டு விட்டு ஓடிவிட்டதால், இவன் மாட்டிக் கொண்டதால், மாதாமாதம் நண்பன் வாங்கிய அசல், வட்டி என்று மூவாயிரம் ரூபாயைக் கட்டி வருவதால், இது குடும்பத்தின் மாதாந்திர பட்ஜெட்டில் துண்டுக்குப் பதிலாக வேட்டியே விழ வைத்து விட்டது என்பது திலகாவிடம் கிருஷ்ணசுவாமி சொல்லி வரும் அதி அப்பட்டமான பொய்!

★ அப்படியென்றால் அந்த மூவாயிரம் எங்கே போகிறது?

-எம்.எஸ்.கோவிந்தராஜன், விஜயபுரம்.

★★ 2,3,4,5,6,7,8,9,10,J,O,K,A, இவற்றை நான்கு வகைகளில் அச்சடித்து இலவச இணைப்பாக கோமாளிகளை வைத்துக் கொண்டு ஒரு அட்டை விளையாட்டாமே, ஜிம்மியோ... ரம்மியோ... அங்கே போகிறது.

★ சீட்டாட்டமா? நிறைய நேரம் வேண்டுமே?

-கே.முருகன், மதுரை.

★★ ஐந்து மணியோடு ஆபீஸ் முடிந்து விடும். பக்கத்திலேயே ஒரு நண்பன் வீட்டு மொட்டை மாடியில்

இதற்காகவே அமைக்கப்பட்ட கீற்றல் பந்தலுக்கடியில் மூன்று ஷிஃப்டுகளும், 365 நாட்களும் தொடரும் (ஞாயிறு ஸ்பெஷல் உண்டு) ரகசிய சீட்டாட்ட கிளப்பில் இரவு ஒன்பது, ஒன்பதரை வரை ஆடிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுவான்.

★ தினம் இப்படி லேட்டாக வந்தால் திலகா கேட்க மாட்டாளா?

-ஆர்.குமார், திருவொற்றியூர்.

★★ கேட்பாள். என்ன கேட்பாள்? “எதுக்காகங்க இப்படி தினமும் ஓவர்டைம் செஞ்சி உடம்பைக் கெடுத்துக்கறீங்க?” என்றுதான் கேட்பாள். கிருஷ்ணசுவாமி அப்படித்தான் சொல்லி வைத்திருக்கிறான். ‘கணவன் சொல்லே மந்திரம்’ என்று வாழும் உத்தமிப் பெண் அந்த திலகா என்பதால் கம்பெனிக்கு போன் செய்து கிராஸ் வெரிஃபை செய்ததில்லை.

★ சரி, கிருஷ்ணசுவாமியின் சீட்டாட்டத் திறமை எப்படி?

-எஸ்.புருஷோத்தமன், பரமக்குடி.

★★ கிருஷ்ணசுவாமியைப் போல மூன்று கட்டுகள் கொண்ட சீட்டுகளை நளினமாக, அழகாக, இரண்டாகப் பிரித்து வைத்து டர்ர் என்று ஒன்றுக்கொன்று பின்னும்படி கலைக்க வட்டாரத்திலேயே ஒருவன் இனி பிறந்து வந்து பழகிவர வேண்டும். ஒன்பது பேருக்கு பதிமூன்று காட்டுகளை இயந்திர வேகத்தில் ஒரு காட்டு கூட புரளாமல் போடுவதில் ஸ்பீட் போட்டி வைத்தால் கின்னஸ் சாதனை படைக்கக் கூடியவன். கீழே விழுகிற டிராப் காட்டுகளை வைத்து, தன் காட்டுகளை வைத்து எதிரியிடம் உள்ள காட்டுகளை யூகம் செய்வதில் சூரன். ‘உனக்கு ஏழு கிளாவர் தானே வேணும்?’ என்று சரியாகக் கேட்டு அதிர்ச்சி கொடுப்பான். ‘எதுக்கு டைமண்ட் கியூன் டபுள்ஸ் வைச்சுக்கிட்டு அவஸ்தைப்படறே? பிரிச்சி விடு’ என்று ஸ்கேன் செய்தவனாட்டம் சொல்வான். விளையாடத் துவங்கிய காலத்தில் வெற்றி மீது வெற்றி வந்து அவனைச் சேரத் துவங்கி, ஆபீசில் அந்த வெற்றிப் பணத்தை வட்டிக்குக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் கொஞ்ச நாட்களாக காட்டு பேசவில்லை. ஏதோ விரோதம் போல மற்றவர்களிடம் மட்டும் பேசுவதால்...

கே.பாக்யநாதன் - ரூ.1750.00

ஆர்.சண்முகராஜ் - ரூ.3300.00

கே.சற்குணம் - ரூ.850.00

எஸ்.துளசிசிராமன் - ரூ.6400.00

என்.கணேசன் - ரூ.1800.00

மேற்கண்ட பட்டியல் கிருஷ்ணசுவாமி நாளது தேதியில் வட்டி எதுவும் இல்லாமல் திருப்பித்தர வேண்டிய சீட்டாட்டக் கடன்.

★ ரைட்டு, இதனால் என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள்?

-பெங்களுர் சிக்ஸ்முகம், கள்ளியம்புதூர்.

★★ 'சுசீலாவுக்கு ஒரு சல்யூட்' என்கிற கதையைச் சொல்ல வருகிறேன்.

2

குளிர்காலமென்பதால் சீக்கிரமாகவே சூரியன் போய் விட, மின்சார விளக்குகள் இருட்டு துடைக்கும் பணியில் இறங்கின. மயிலை தெப்பக் குளத்திற்குள் கோபுர விளக்குகளின் பிரதிகள் அசைந்தன. நான்கு பக்கங்களிலும் 'எக்ஸ்கியூஸ்மீ' என்று முன்கூட்டியே சொல்லி விட்டு கால்களை மிதித்து விட்டு மக்களும், மக்களும் நடந்து கொண்டிருக்க... ஆட்டோக்கள் முதுகுப்புறமாக வந்து கடைசி விநாடியில் சிறிப் பதற வைத்தன. பிளாட்ஃபாரத்தில் கீரைக் கட்டுகள், மாகாணிக் கிழங்குகள், சக்கர வண்டிகளில் சோளம் என்று பேரம்பேச நிறைய இருந்தன.

ஆனால் ரிஷிக்கும் அனிதாவுக்கும் ஆளுக்கொரு பேனா வாங்கிச் செல்லலாம் என்கிற படு நியாயமான ஆசையோடு சிகரெட்டை அவசரமாக முடித்து மிதித்து விட்டு அந்தப் பெரிய சூப்பர் மார்க்கெட் உள்ளே நுழைந்தான் கிருஷ்ணசுவாமி.

சக்கரம் பொருத்தின கூடைகளில் எடுத்து எடுத்து போட்டு

கிரெடிட் கார்டுகளின் தைரியத்தில்(?) நடந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மத்தியில் இரண்டே இரண்டு பேனாக்களோடு கம்ப்யூட்டர் பில்லரிடம் போவதற்கு என்னவோ போல் இருந்ததால் வேறு என்ன வாங்கலாம் என்று மேய்ந்தான்.

அறுபத்தி ஐந்து ரூபாய் விலையில் கண்ணில் பட்ட போட்டோ ஃபிரேமோடு திரும்பியிருக்கலாம். அல்லது அடுத்து எடுத்த ஆஃப்டர்ஷேவ் லோஷனோடாவது கரையேறியிருக்கலாம். அந்த 3D சீட்டுக்கட்டு அவன் கண்ணில் பட்டிருக்கக் கூடாது.

'அட!' என்று வியந்து எடுத்துப் பார்த்தான். அழகான ஒரு ஜோடிக் கிளிகள் முப்பரிமாணத்தில் கொஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

'அடேய் கிருஷ்ணசுவாமி! இந்த சீட்டுக்கட்டுதான் விதியின் வசீகர கண்சிமிட்டல்! இதை வாங்கித் தொலைக்காதே!' என்று அவனுக்குள் எந்த உள்ளுணர்வும் சொல்லாததால் வாங்கித் தொலைத்தான்.

பில் போட்டுக் கொண்டு, ஐம்பது பைசா பாக்கிக்குத் தரப் பட்ட ஆரஞ்சு மிட்டாயைச் சப்பிக் கொண்டு தன் துர்கா லாட்ஜுக்கு வந்தபோது அதன் கொலாப்சிபிள் கேட் அருகே ஸ்டேலில் அமர்ந்து துண்டு முனைச் சுருட்டலை காதுக்குள் ரிப்பேருக்கு அனுப்பியிருந்த வாட்ச்மேன் மூன்று நாள் அறிமுகத்தில் புன்னகைத்தான்.

ரிசப்ஷன் மேஜையில் இவன் கை நீட்ட, ஆணியிலிருந்து இவனுடைய அரைச் சாவியை பித்தளைத் தகட்டோடு எடுத்துக் கொடுத்து, "போன் பேசிட்டுங்களா?" என்றான் விவேக் என்கிற, நெற்றியில் குங்குமம் வைத்த, மணிக்கட்டில் எதற்கோ காப்புக் கயிறு கட்டியிருந்த மேஜை இளைஞன்.

"பேசிட்டேன். ஏன் உங்க போன்ல எஸ்.டி.டி. வெச்சுக் கலை?"

"தொந்தரவு சார்! பில்லு எகிறுது. எப்படின்னு தெரியலை. முதலாளிதான் வம்பே வேணாமனு எடுத்துடச் சொல்லிட்டார். எல்லா கஸ்டமரும் வெளியூர் போன் பேச வெளில

போக வேண்டியிருக்குன்னு அலுத்துக்கறாங்க. உக்காருங்களேன்...” என்றான் அரட்டைப் பிரியத்துடன்.

கிருஷ்ணசுவாமிக்கும் ருமுக்குச் சென்று எந்த வேலையும் இல்லாததால் பெஞ்சில் அமர்ந்து மேஜையிலிருந்த மாலைச் செய்தித்தாளை உரிமையோடு எடுத்துப் புரட்டினான்.

‘அரசியல்வாதிகள்-ஊழல் - காந்தித் தாத்தா - நேர்மை - சுதந்திரப் போராட்டம் - பாரதியார் - கண்ணதாசன் - வைரமுத்து - ஷங்கரின் முதல்வன் - சேரனின் தேசியகீதம் - வீடியோ திருட்டு - பத்திரிகைகளின் பரிசுப் பொருள் கவர்ச்சி-பத்திரிகை சுதந்திரம் - நீதித் துறை - ஜனநாயகம் - கிளிண்டன் - மோனிகா - இன்டர்நெட் - ஈமெயிலில் காதல் அரட்டை - சிலிக்கான் வேலியில் இந்தியர்கள் - பணவீக்கம் - வாயுப் பிடிப்பு - பூண்டு - மீண்டும் வெங்காய விலை’ என்று பதினைந்து நிமிஷம் பேசிவிட்டு, தானே பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்த எல்லையில் எழுந்து கொண்டான் கிருஷ்ணசுவாமி.

“படிக்க ஏதாச்சும் புஸ்தகம் இருக்கா?” என்று கேட்டு சினிமா பத்திரிகையை வாங்கிக் கொண்டு, சலவைக்குப் போட்ட துணி காலையில் கட்டாயம் வந்து விடுமா என்று விசாரித்துக் கொண்டு படிகள் ஏறி, இரண்டாவது மாடியில் வராந்தா கடைசியில் இருந்த தன் அறைக்கு வந்தான்.

அறையில் டெலிவிஷன், டெலிபோன் எல்லாம் இல்லை. ஆனால் விஸ்தாரமான அறை. கட்டில், டிரெஸ்சிங் டேபிள், அதற்கான குட்டி ஸ்டீல், ஓர மேஜை- இழுப்பறையுடன் அதற்கான நாற்காலி, தகர ஆஷ்ட்ரே, பிளாஸ்டிக் தண்ணீர் ஜக், ஒரு டம்ளர், திறக்கும் போது சுதவு அலறும் கப்போர்டில் இரண்டு நெளிந்து வளைந்த அலுமினிய ஹேங்கர்கள். அட்டாச்ட் குளியலறை. வாசலில் கால் துடைத்து அழக்கேறின மேட்.

அந்த சாதாரண அறையின் ஒரே கவர்ச்சி அதன் சிட்-அவுட் சுதவு திறந்து வந்து நின்றால் காற்று வருடும். காட்சி வருடும். ஆஹா!

கிருஷ்ணசுவாமி கப்-போர்டுக்குள் வைத்திருந்த சூட்கேசை

சாவி போட்டுத்திறந்து கைலிக்கு அடியில் அடுக்கி வைத்திருந்த பத்து ஐம்பது ரூபாய் கட்டுக்களை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு (நல்ல லாட்ஜ் தான்) மூடி, பூட்டி, நாற்காலி ஸ்டீலுடன் சிட்-அவுட் வந்தான்.

ஸ்டீல் மேல் இரண்டு கால்களையும் போட்டுக் கொண்டு புத்தகம் புரட்டி ‘நடிகை செண்பகா இதுவரை எந்த வெளி நாட்டுக்கும் போனதில்லை’ என்கிற தகவலை தன் அறிவு வங்கியில் சேர்த்துக் கொண்டு அடுத்த தகவலுக்குத் தாவினான்.

-டைரக்டர் கே.பாக்யராஜ் இனி நடிக்கப் போவதில்லை -டைரக்டர் கே.எஸ்.அதியமான் இனி நடிக்கப் போகிறார் -மந்திரா தெலுங்கில் பிசி -மீனா இடுப்பில் ஆபரேஷன் எதுவும் செய்து கொள்ளவில்லை -ஒரு வாரப் பத்திரிகை மேல் பாரதிராஜா கோபம் -முதல் காப்பி தயாராகி பிரிண்ட் போடாமல் 1000 படங்கள் லேபில் உறங்குகின்றன.

ஒரு கட்டத்தில் சினிமாத் தகவல்கள் போதும் என்று திகட்டி, புத்தகத்தைத் தூக்கிப் போட்டுவிட்டு சிகரெட் பிடித்தான். அது முடிந்ததும் நேரம் பார்த்தால் இப்போதுதான் ஏழாகியது. பேசாமல் ஏதாவது சினிமாவுக்குப் போயிருக்கலாம்! ஐம்பதாயிரத்தை லாட்ஜ் அறையில் வைத்துவிட்டு சினிமாவில் மனசு எப்படி ஓட்டும்? சரி, நேரத்தைக் கொல்வதெப்படி?

கட்டில் மேல், தான் சூப்பர்மார்க்கெட்டில் வாங்கிய பொருள்களின் கேரிபேக் கண்ணில்பட, அந்த சீட்டுக் கட்டை எடுத்து வந்தான். எதிரே ஒரு ஆசாமி இருப்பதாக கற்பனை செய்து கொண்டு, கலைத்துப் போட்டு ஆட ஆரம்பித்தான்.

“என்ன சார், தனியா ஆடிட்டு இருக்கீங்க?”

குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தால் பக்கத்து சிட்-அவுட்டில் அவர்.

ஒரு லுங்கியை தொந்தி வயிற்றின் மேல் தொப்புள் தெரிய கட்டியிருந்த அவரின் வெற்றுடம்பில் தீவுத் தீவாக சதைத் திகட்டல். தலையில், காதோரங்களில் மட்டும் சாஸ்திரத்திற்கு முடி. நரைத்த முடி. டீத் பிரஷ் போல குத்தின முடிகளுடன்

மீசை. நட்டநடு மார்பில் ஒரு கொத்து நரை. போட்டிருந்த செயின் கழற்றி உள்ளங்கையில் வைத்தால் கை கீழே இறங்கி விடும். கழுத்துப் பகுதி மடிப்புக்கள் மறைந்திருக்க, திடீரென்று ஆரம்பித்து 'ஓம்' டாலருடன் தொங்கி 'நான் பசை பார்ட்டி' என்று சொன்னது. பத்தில் ஆறு விரல்களில் மோதிரங்கள். கண்டிப்பாக மணிவிழா கொண்டாடியிருப்பார்.

"பொழுது போகலை. அதான்..." என்றான் கிருஷ்ண சுவாமி. அவர் அங்கேயே நின்று இங்கேயே கவனிப்பதால் தொடர்ந்து கற்பனையாய் ஆட கூச்சப்பட்டு நிறுத்தி, "நீங்க..." என்றான். ஏதாவது பேச வேண்டுமேயென்று மரியாதைக்காக இவனும் எழுந்து கைப்பிடிச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான்.

"என் பேரு சூரியமூர்த்தி. எனக்கு ஊரு பொள்ளாச்சிங்க. பிராண்டு போட்டு கடலை எண்ணெய் வியாபாரமுங்க. தொழில் சம்பந்தமா வந்தனுங்க. வசூல் வேலைங்க. வழக்கமா இங்கதானுங்க. தங்கிப் போடறது! இங்க வசதி எச்சா இல்லிங்க... ஆனா பெரிய ஓட்டலுங்கள்ல சாப்பாடு கொண்டு வர்றவன் கிட்ட இங்கிலிஷ்ல பேச கஷ்டங்க. நமக்கு எப்படிங்க... தொழிலுங்களா?"

அழகான ராகத்தில் கோவைத் தமிழ் அவரிடம் விளையாடியது.

"இல்லை சார். திருச்சியில் ஒரு பிரைவேட் கம்பெனில (இவர் என்ன விசாரிக்கப் போகிறாரா?) இருக்கேன். (கடன் வாங்க வந்தேன் என்றா சொல்வது?) நானும் கலெக்ஷனுக் காகத்தான் வந்தேன். ஒரு பார்ட்டி பனிரெண்டு லட்சம் தரணும். அதட்டி உருட்டினதில இன்னிக்கு அம்பதாயிரம் கொடுத்தான். (இது சொல்லத் தேவைதானா?) நாளைக்கு டைட்டான் ஊருக்குப் போறேன். எனக்கு சினிமா பிடிக்காது. அதான் ரூமலயே இருந்துட்டேன்..."

"ரைட்டுங்க. பேரைச் சொல்லலையே?"

"ஸாரி, கிருஷ்ணசுவாமி"

"கிளப்புக்குப் போவீங்களா?"

"கிளப்புக்கு... (என்ன சொன்னால் பெருமை?) அப்பப்ப போவேன் சார். ஏதாச்சும் ஒரு டைம்பாஸ் வேணாமா?"

"உங்க கிளப்ல எல்லாம் டீ ட்வெண்ட்டி நாக்-அவுட் டுங்களா, இல்லை தீர் ட்வெண்ட்டிங்களா?"

தனக்கு சுவாரசியமுள்ள ஒரு விஷயம் பற்றி ஆர்வமாக அவர் விசாரித்ததில் உற்சாகமாகிப் போன கிருஷ்ணசுவாமி, "தீர் ட்வெண்ட்டி ரொம்ப நேரமாகும் சார். ட்டு ட்வெண்ட்டி தான் ஆடுவோம். ஸ்கூட் கிடையாது. பிடில் நாப்பது, ஃபுல் எழுபது. அப்பத்தான் சீக்கிரம் சீக்கிரம் கேம் முடியும்" என்றான்.

"ஒரு கேழுக்கு பேஸ் எவ்வளவுங்க?"

"அது... அது... (நூறு ரூபாய் என்று சொல்லாதே! கேவலம்!) வழக்கமா ஆயிரம் சார். சண்டேன்னா ரெண்டாயிரம். நீபாவளி, பொங்கல் சமயங்கள்ல அஞ்சாயிரம் கூட வெச்சிப்போம். நீங்க கார்ட்ஸ் ஆடுவீங்களா சார்?"

"நாலஞ்சி வருஷமாச்சிங்க நிறுத்தி. ரொம்ப நேரம் உக்காந் திருக்க முடியலைங்க. கொஞ்சம் பைல்ஸ் உண்டு. சித்தா மெடிஷன்ல இப்பத் தேவலைங்க. நம்மூர்ல கிளப்புக்குப் போறதில்லைங்க. ஆறுமுகக் கவுண்டருன்னு எஸ்டேட் வெச்சிருக்காருங்க. அவரு வூட்டு அவுட் ஹவுசில கூடறதுங்க. சாதாரணமாவே பத்தாயிரத்துக்குக் கம்மியா யாரும் உக்கார்றதில்லைங்க. நாலு வழில வருமானம் வர்றப்போ அழிச்சுக்கிறதுக்கு ஒரு வழி வேணாமுங்களா?" என்று சிரித்த சூரியமூர்த்தி சிரிப்பை நிறுத்தி, "எனக்கும் பொழுது போகலை. ஆடலாமுங்களா?" என்றார்.

திணறினான். "அது... வந்து... பத்தாயிரமெல்லாம்..." இழுத்தான்.

"அங்க வெச்சிக்கிற தொகைதான் வச்சிக்கணுமா? வேணாம். அஞ்சாயிரம் வெச்சிக்கலாம். அதுக்குக் கம்மியா வெச்சிக்கிறதுல

அர்த்தமேயில்லை. உக்கார்ந்து ஆடறதில் யாருக்காச்சும் ஒரு பிரயோஜனம் இருக்கணும். என்ன சொல்றீங்க?”

‘அய்யா, வேண்டாம்! பெருமிதத்திற்காக தெரியாமல் ஆயிரக் கணக்கில் சொல்லித் தொலைத்து விட்டேன். அதிகபட்சம் ஐநூறு தாண்டியதில்லை. பேசாமல் நான் தனியாக ஆடிக் கொள்கிறேன். இல்லை, குப்புறப்படுத்து தலை யணையை அணைத்துக் கொண்டு தூங்கிக் கொள்கிறேன். ஆளை விடுங்கள்!’ என்று சொல்லியிருக்கலாம்.

அப்படிச் சொல்லியிருந்தால், இந்தக் கதைக்கு இந்த இடத்திலேயே ‘முற்றும்’ விழுமென்பதால்...

“சரி சார்! ஆடலாம்” என்றான் கிருஷ்ணசுவாமி.

3

சீட்டுக்கட்டையும் பெட்டியிலிருந்து ஒரு ஐம்பது ரூபாய் கட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு- கை நடுங்கியது. சேச்சே! நாமாவது, தோற்பதாவது! -இந்த சிட் அவுட்டிலிருந்து தாவி, அந்த சிட்-அவுட்டிற்கு வந்தான் கிருஷ்ணசுவாமி.

அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தார்கள்.

குரியமூர்த்தி ஒரு பிரமாண்ட ஏப்பம் விட்டு, “ஒரு நிமிஷம்” என்று தன் வெளிநாட்டு சூட்கேஸை கட்டில் மேல் வைத்து எண்கள் அமைத்துத் திறந்து ஒரு டப்பாவிலிருந்து சில மாத்திரைகளை எடுத்துக் கொண்டு மறுபடி மூடும் முன்பாக கட்டுக்கட்டாக பணத்தைப் பார்த்தான் கிருஷ்ணசுவாமி.

தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டு ஏழெட்டு மாத்திரைகளை மொத்தமாக விழுங்கி விட்டு வந்த அமர்ந்தார். “ம், கலைங்க தம்பி” என்றார்.

“உங்க உடம்புக்கு என்ன சார்?”

“எல்லா சமாச்சாரமும் இருக்கு. பி.பி. இருக்குங்க. சுகரு

இருக்குதுங்க. போன் வருஷம் நெஞ்சுவலி வந்துட்டுதுங்க. கோவைல பதினஞ்சி நாள் ஆஸ்பத்திரில வெச்சிருந்தாங்க. இதயத்துல ரெண்டு இடத்துல அடைப்புன்னு கண்டுபிடிச்சி பலூன் விட்டு சரி செஞ்சாங்க. மாடிப்படி ஏறாதே, ஓடாதே, இதைத் திங்காதே, அதைத் திங்காதேன்னு ஒரு பட்டியலே போட்டுக் கொடுத்தாங்க. சிலது கடைப்பிடிப்பேனுங்க. சிலது விட்டுவேனுங்க. நாக்குக்கு ருசியா ரெண்டு பதார்த்தம் சாப்பிட முடியலைன்னா அப்புறம் என்னத்துக்குங்க வாழோணும்? ஜோக்கர் நானு வெட்டணுங்களா?”

ஆட்டம் துவங்கியது.

ஸ்கோர் எழுத காகிதம் தேடி சூப்பர் மார்க்கெட் பில்லின் பின்புறம் இரண்டு பெயர்களையும் எழுதிக் கொண்டான் கிருஷ்ணசுவாமி.

கவுண்டர் ஆட்டத்தில் அத்தனை கவனம் செலுத்தவில்லை. அவருக்கு ‘டச்’ விட்டுப் போனது தெளிவாகத் தெரிந்தது. டிஸ்கார்ட் செய்ய யோசித்தார். கட்டிலிருந்து கார்டை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு சேருமாவென்று நிமிடங்களாக யோசித்து பொறுமை சோதித்தார்.

அவருக்கு பேச்சில்தான் சுவாரசியம் இருந்தது.

“அடுத்த எலெக்ஷன்ல அம்மா வந்துடுவாங்கன்னு நினைக்கிறீங்களா?”

“தெரியலைங்க. ஓட்டுப் போடறதோட சரி. மத்தபடி அரசியல் தெரியாது.”

“ரியல் எஸ்டேட் வியாபாரம் பார்த்திங்களா, இப்படிச் சாய்ஞ்சு போச்சி?”

“ஒவ்வொரு சமயம் ஒவ்வொரு பிசினஸ் கொழிக்குது சார்!”

“ஷேர் வியாபாரம் கவுந்ததால எல்லாப் பக்கமும் டல்லுதான்.”

“ஆமாம். பெரிய பெரிய கம்பெனங்களே கதவை மூடிட்டாங்களே...”

அடுத்த ஆட்டத்தில் கிருஷ்ணசுவாமி கேட் பிடிக்க... அவர் ஃபுல்!

“சார்! பாய்ண்ட் நிக்கலை” என்றான் உற்சாகத்தை அடக்கிக் கொண்டு, உள்ளுக்குள்ளே ‘அப்பா...டா!’ சொல்லிக் கொண்டான்.

கவுண்டர் சூட்கேஸை எடுத்து வைத்துத் திறந்து ஒரு ஐம்பது ரூபாய் கட்டை எடுத்துத் தர...

“இருக்கட்டும் சார், தொடர்ந்து ஆடப் போறீங்களா? கடைசியா செட்டில் பண்ணிக்கலாம்” என்று ஒப்புக்கு பிகு செய்தான்.

“சீட்டாட்டத்தில் மட்டும் அப்பப்ப பைசல் பண்ணிடறது என் பாலிசிங்க. பிடிங்க. இப்ப நான் கலைக்கணுமா?”

ஆட்டம் தொடர்ந்தது.

இப்போது கிருஷ்ணசுவாமி தெம்பாக பேசத் துவங்கினான். தனக்கு ஐந்தாயிரம் நஷ்டமானதை ஏதோ தீக்குச்சி கடன் கொடுத்ததைப் போலத்தான் அவர் எடுத்துக் கொண்டு உற்சாகமாக விளையாடினார்.

இந்த முறை கவுண்டர் ஜெயிக்க, சற்றே ஏமாற்றத்துடன் பெற்ற பணத்தை திருப்பிக் கொடுத்தான். அடுத்த ஆட்டத்திலும் கவுண்டர் ஜெயித்துவிட, எடுத்து வந்த கட்டை பதட்டம் மறைத்துக் கொண்டு கொடுத்தான்.

“மேல ஆடலாமா? போதுங்களா?”

கவுண்டரின் கேள்வி அவனை உசுப்பிவிட,

“ஆடலாம் சார்” என்று சிட் அவுட் டு சிட் அவுட் தாவிச் சென்று தன் சூட்கேஸைத் திறந்தான்.

ஒரு சின்னத் தயக்கம் மேலிட்டது.

விட்டதைப் பிடித்தாக வேண்டும். இந்த முறை நான் ஜெயித்து விட்டால் தோற்ற பணம் கிடைத்து விடும். லாபமும் இல்லை. நஷ்டமும் இல்லை. அதோடு ஆட்டத்தை முடித்துக்

கொண்டு வந்து படுத்து விடலாம்.

அடுத்த ஆட்டத்திலும் அசால்ட்டாக ஆடிய கவுண்டரே வெற்றிபெற, வியர்த்துப் போனான். வெறி உருவானது.

இந்தக் கிழவனை ஜெயிக்காமல் விடுவதில்லை. விடிய விடிய ஆடியாவது தோற்ற பணத்தை மீட்டேயாக வேண்டும். மீண்டும் தாவல்! மீண்டும் பணக்கட்டு! மீண்டும் ஆட்டம்! மீண்டும் தோல்வி! மீண்டும்...

“நீங்க டி.வி.ல வர்ற கதை எல்லாம் பார்க்கறதுண்டா தம்பி?”

“அப்புறம் பேசலாம். முதல்ல கார்டைப் போடுங்க சார்...”

டென்ஷனாக கடுப்படித்தான்.

“ஏன் இப்படி ஆயிட்டிங்க? ஜாலியா ஆடுங்க தம்பி!”

“பேசாதிங்க சார். இருபதாயிரம் தோத்துட்டேன். என் டென்ஷன் எனக்குத் தான் தெரியும். லேட் பண்ணாம கார்டு போடுங்க.” குரலை உயர்த்தினான்.

அடுத்த ஆட்டத்திலும் கவுண்டர் வெற்றி பெற்று... இவன் முகம் கறுப்படித்து அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்க அவர் கொட்டாவி விட்டார்.

மணி பார்த்தார். 11.10.

“ஆட்ட சுவாரசியத்துல நேரம் போனதே தெரியலிங்க. எனக்கு தூக்கம் வருதுங்க. போதும். இத்தோட நிறுத்திக் கலாம்.” என்றவர் எழுந்து தலையணைக்கடியில் செருகி வைத்திருந்த, அவனிடம் ஜெயித்த பணக்கட்டுகளை எடுத்து சூட்கேஸில் மேலாக அடுக்கி மூடினார்.

அசையாமல் கட்டிலில் நகத்தால் கீறிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசுவாமியின் கழுத்து நரம்பு வீங்கி வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“தம்பி! நான் சொன்ன விலாசம் மனசுல இருக்குதுங்களா?

பொள்ளாச்சி பக்கம் வந்திங்கன்னா கண்டிப்பா வரோணும். போங்க. போய்ப் படுங்க. காலைல நான் எட்டு மணிக்குப் புறப்படனுமுங்க.”

பொம்மை மாதிரி எழுந்து இவன் சிட் அவுட்டுக்கு வர, அவர் சிட்-அவுட்டின் கதவை மூடித் தாழிட்டு, அருகிலிருந்த ஜன்னலை காற்றுக்காகத் திறந்து வைக்க... இவன் தாவி தன் அறைக்கு வந்து கட்டிலில் விழுந்தான்.

இருபத்தையாயிரம்! நான்கு மணி நேரத்தில் சட்டென்று காணாமல் போன பணம்! கடன் வாங்கின பணம்!

கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியராகிற கனவில் உழைத்துப் படித்து ரிஷி பெற்ற மார்க்குகள், நுழைவுத் தேர்வு மார்க்குகள் எல்லாம் சிறப்பாக இருந்தாலும் இவனைவிடச் சிறப்பான மாணவர்கள் இருந்ததால் கவுன்சிலிங்கில் அவனுக்கு சுயநிதிக் கல்லூரியில் தான் சீட் கிடைத்து... அதில் சேர பணம் கட்ட அந்த செலவு, இந்த செலவு என்று சேர்த்து மொத்தமாகப் பெற்ற ஐம்பதாயிரத்தில் பாதி காலி! மீதியை வைத்துக் கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாது.

இனி மேற்கொண்டு கடன் கேட்கவும் வாய்ப்பில்லை.

ஒரு நாளில் சீட்டாட்டத்தில் இருபத்தையாயிரம் தோல்வி என்பது கிருஷ்ணசுவாமிக்கு மிகப்பெரிய அதிர்ச்சி அனுபவம்!

என்ன செய்யப் போகிறேன்? எவ்வளவு பெரிய முட்டாள்தனம் செய்து விட்டேன்!

கிருஷ்ணசுவாமிக்கு முட்டிக் கொண்டு அழுகை வந்தது.

4

நீண்ட நேர யோசனைக்குப் பிறகு கிருஷ்ணசுவாமி பக்கத்து அறை கவுண்டர் சூரியமூர்த்தியை எழுப்பி, தன் நிலைமையைச் சொல்லி கெஞ்சிக் கேட்டு தோற்ற பணத்தை திரும்ப வாங்கி விடலாமென்று தீர்மானித்தான்.

அவர் என்ன நினைப்பார்?

என்னவோ நினைத்து விட்டுப் போகட்டும்.

பணமில்லாமல் ஊருக்குப் போனால் திலகாவுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? ரிஷியின் எதிர்காலம் என்னாவது?

கொடுப்பாரா? சீட்டாட்டத்தில் ஜெயித்த காசுதானே? பேச்சில் பெரியமனுஷத்தனம் இருக்கிறது. வெயிட்டான நபர். பத்தாயிரத்திற்கு சீட்டாடும் ஆசாமி. நஷ்டம் எனக்கு ஒன்றும் பொருட்டல்ல என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவரிடம் உண்மை நிலையைச் சொல்லும் போது புரிந்து கொள்ள மாட்டாரா? மனம் இளகாதா? தேவைப்பட்டால் காலில் விழுந்து விடலாம். அவமானம்தான். ஆனாலும் பரவாயில்லை. நான்கு சவருக்குள் நடக்கிற விஷயம் யாருக்குத் தெரியப் போகிறது? மணி பார்த்தான். 1.30.

தன் அறையின் சிட்-அவுட்டிற்கு வந்தான். கவுண்டரின் குறட்டைச் சத்தம் எல்லை கடந்து இங்கே கேட்டது. அசந்து உறங்கும் ஒரு ஆசாமியை நடுராத்திரியில் எழுப்பிக் கேட்டால் எரிச்சலடைய மாட்டாரா?

காலையில் எழுந்ததும் கேட்டால் என்ன?

கிருஷ்ணசுவாமி சிட் அவுட் கதவைத் தாழிட்டு விட்டு அருகிலிருந்த ஜன்னலின் கதவைத் திறந்து வைத்தபோதுதான் கவனித்தான்.

என்ன முட்டாள்தனமாக அமைத்திருக்கிறார்கள்! சிட்-அவுட் வரை யாராவது வந்து விட்டால், அங்கிருந்து ஜன்னல் வழியாக கையை விட்டு கதவின் தாழ்ப்பாளை சுலபமாகத் திறக்க முடிகிற மாதிரி இருக்கிறது. இதில் என்ன பத்திரம் இருக்கிறது?

திறந்த ஜன்னல் கதவை மீண்டும் மூடிவிட்டு கட்டிலில் படுத்தான். உறக்கம் வராமல் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அதென்ன எனக்கு சீட்டாட்டத்தில் இத்தனை வெறி? -புரண்டான் - பேராசை! அடுத்தவன் பணத்தை சுலபமாக

அடைய ஆசை! புரண்டான். இதுவே நான் ஜெயித்து அவர் கேட்டால் நான் கொடுப்பேனா? -புரண்டான் -நியாயமான காரணம் சொன்னாலும் கோபம்தான் வரும். 'அப்புறம் எதுக்குப்பா உக்காந்து விளையாடுனே பெரிய பிடுங்கி மாதிரி' என்று கேட்கத்தான் கேட்பேன். புரண்டான். நாலே முக்காமல் மணி நேரத்துல மனிதன் இருபத்தையாயிரம் களையாக தட்டி தன் 379 எண் கொண்ட சூட்கேசுக்குள் அடுக்கி விட்டாரே!

சட்டென்று எழுந்து அமர்ந்தான். அவருடைய சூட்கேசின் எண்கள் பூட்டைத் திறக்கும் எண் 379! இது எப்படி என் மனதில் பதிந்தது?

அவர் அடிக்கடி சூட்கேசை கட்டிலில் வைத்து எண்கள் அமைத்துத் திறந்தபோது எதேச்சையாக கவனித்ததுதான்!

கிருஷ்ணசுவாமிக்கு இப்போது ஒரு குறுக்கு யோசனை!

கவுண்டரிடம் காலையில் உண்மை நிலையைச் சொல்லிக் கெஞ்சுவது ஒரு கேவலமான விஷயம்தான். அப்படியே கெஞ்சினாலும் அவர் இரக்கப்படலாம். அல்லது ஆத்திரப்பட்டு தர மறுக்கலாம். தர மறுத்தால் மீறி எதுவும் செய்ய முடியாது. இதெல்லாம் யாரிடமும் சொல்லி நியாயம் கேட்கிற விஷய மில்லை. 'உன்னை யார் விளையாடித் தோற்கச் சொன்னது?' என்றுதான் கேட்பார்கள்.

நான் தோற்ற பணம் கவுண்டரின் பெட்டிக்குள். பெட்டி யின் எண் எனக்குத் தெரியும். கவுண்டரின் அறைக்குள் சிட் அவுட் வழியாக மிகச் சுலபமாக நுழைய முடியும். ஜன்னல் வழியாக தாழ்ப்பாளை நீக்கலாம். கவுண்டரோ அதிக குறட்டை விட்டு ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

பேசாமல் மெதுவாக உள்ளே சென்று, ஓசையில்லாமல் பெட்டி திறந்து நான் தோற்ற பணத்தை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வந்து விட்டால்? காலையில் அவருக்கு முன்னதாகப் புறப்பட்டு ஊருக்குப் போய் விட்டால்?

கவுண்டர் தன் பெட்டியில் பணம் குறைவதை எப்போது கண்டுபிடிப்பார் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படியே

கண்டுபிடித்தாலும் அதை நான்தான் எடுத்தேன் என்று உறுதியாகக் குற்றம் சாட்ட முடியாது. சந்தேகம் மட்டுமே படலாம். வெறும் சந்தேகத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு திருச்சிக்கு என்னைத் தேடி வந்து கேட்பாரா? அப்படி வந்து கேட்டால் 'இல்லை' என்று சாதிப்பேன். முடியாமல் போனால் கடைசிக் கட்டத்தில் காலில் விழுந்து விடலாம். அதற்குள் பணம் காலேஜில் கட்டப்பட்டு விடும்.

கிருஷ்ணசுவாமி இருந்த குழப்பமான மனநிலையில் நேரடியாகக் கெஞ்சுவதில் பணம் கிடைக்காமல் போகிற வாய்ப்பும் இருந்ததால் இந்த திருட்டு யோசனை பிடித்துப் போனது.

கிருஷ்ணசுவாமி அதைச் செயல்படுத்தி விடுவது என்று தீர்மானித்து எழுந்தான்.

மெதுவாக ஓசையில்லாமல் கதவு திறந்து தன் சிட் அவுட் வந்தான். மேலே வானில் கண் சிமிட்டும் நட்சத்திரப் பட்டா ளம். கீழே சாலை விளக்குகளின் மௌனச் சிதறல். தவளைச் சத்தமும், இரவுப் பூச்சிகளின் சத்தமும் மட்டுமே காற்றில் இருந்தது. அதை வெட்டும் விதமாக கவுண்டரின் குறட்டை.

சத்தமின்றி அடுத்த சிட்-அவுட் தாவினான். திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாகக் கை விட்டு கதவின் தாழை ரகசியமாகத் தேடி, தொட்டுணர்ந்து, மில்லி மீட்டர் மில்லி மீட்டராக நகர்த்தினான்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு அறைக்குள் பிரவேசம். கவுண்டர் இவனுக்கு எழுபது எம்.எம். ஏராள முதுகைக் காட்டி உறங்க... இரவு விளக்கொளியில் கப்போர்டைச் சமீபித்தான். திறந்தான். கறுப்பு சூட்கேஸ். நகத்தால் நகர்த்தி '379' என்களை அமைத்தான். திறந்தான். மேலாக அடுக்கியிருந்த ஐந்து ஐம்பது ரூபாய்க் கட்டுகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு சூட்கேசை மூடினான்.

அவசரமாக சிட் அவுட் நோக்கி நடக்க முற்பட்ட போது, அரையிருட்டில் நாற்காலியின் ஒரு கால் இவன் காலைத் தடுக்கி விட, தடுமாறி விழப் போனவன் பிடிப்புக்காக

மேஜையைப் பிடித்துக் கொள்ள முற்பட்ட போது கை மேஜை மீதிருந்த டம்ளரில் பட்டு, டம்ளர் நழுவி பெரிய சத்தத்துடன் கீழே விழுந்து உருள...

திடுக்கென்று விழித்துக் கொண்டு கவுண்டர் இருட்டுரு வமாய் அவனைப் பார்த்துவிட, “ஏய்! ஆருடா அவன்?” உச்சக்குரலில் கத்தினார்.

என்ன சொல்வதென்று புரியாமல் தவித்த கிருஷ்ணசுவாமி சட்டென்று கட்டிலில் கிடந்த தலையணையை எடுத்து அவரை கட்டிலில் தள்ளி முகத்தில் வைத்து சத்தமிட முடியாமல் செய்தான்.

முரட்டுத்தனமாக தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் போராடினார் அவர். அவர் மேல் முழுக்க ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அவரைத் திமிற விடாமல் செய்தபடி, “நான்... நான் திருடன் இல்லை. நீங்க கத்த மாட்டேன்னு சொன்னா நான் விபரமா சொல்றேன்” என்று அபத்தமாகப் பேசினான்.

கவுண்டர் திடுதிப்பென்று கை, கால்களை உதறுவதை நிறுத்தி தன் போராட்டத்தை கரண்ட் கட் ஆனது போல் வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு விட...

தலையணையை அவர் முகத்திலிருந்து எடுத்தான். விலகினான்.

“நான் கிருஷ்ணசுவாமி சார். உங்களோட சீட்டாடி தோத்தவன். அத்துமீறி ஏன் உங்க ரூமுக்குள்ளே வந்தேன்னு சொல்றேன். முதல்ல எந்திரிச்சி உக்காருங்க சார்...”

கவுண்டர் எழுந்து உட்காரவில்லை. அப்படியே படுத்துக் கிடந்தார்.

திடுக்கிட்டான் கிருஷ்ணசுவாமி. அறையின் பெரிய விளக்கைப் போட்டுப் பார்த்தான். அவர் மார்பில் மூச்சின் அசைவுகள் இல்லை!

அய்யோ என்று அருகில் வந்து மூக்கருகே விரல் வைத்துப் பார்த்து, கவுண்டர் சர்வநிச்சயமாக இறந்து போனதை

உணர்ந்து தன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டான். உடம்பின் சர்வநரம்புகளும் சுண்டியிழுக்கப்பட்டன. உடனடி வியர்வை.

கடவுளே! என்ன இது? கவுண்டர் இறந்து... அய்யோ! நானா? இது... இது... கொலையா?

கிருஷ்ணசுவாமிக்கு மயக்கம் வந்தது. தடுமாறி கட்டிலில் அமர்ந்தான்.

“சார்! சார்! எந்திரிங்க!” என்று விரயமாக அவர் மார்பில் தட்டினான்.

தன் முகத்தில் அறைந்து கொண்டான். பாவி! நான் பாவி! ஒருவரை... ச்சே! என்ன மனிதன் நான்!

இப்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?

லாட்ஜ் மேஜை விலேக் ரிசப்ஷன் கவுண்டருக்கு அந்தப் பக்கம் தரையில் நியூஸ் பேப்பர் விரித்து படுத்திருப்பான். அவனை எழுப்பி விவரம் சொல்லி இவரின் ஊருக்குத் தகவல் சொல்ல வேண்டும்.

அப்படியே அவன் போலீசுக்கும் தகவல் தந்து...

என்னாகும்? என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான கேள்வி? கைது செய்யும். பேப்பரில் போட்டோ போட்டு எழுது வார்கள். திலகா, ரிஷி, அனிதா -மூவரும் எப்படி ரோட்டில் நடப்பார்கள்?

ரிஷியின் என்ஜினியர் கனவு சர்வநாசம்! திலகா தைரியசாலியா? தனியாய் குடும்பம் நடத்துவாளா- நான் ஜெயிலிலிருந்து வரும் வரைக்கும்?

ஜெயிலிலிருந்து வருவேனா? தூக்கில் போட்டு விட்டால்?

என் வாழ்க்கையில் இதெல்லாமா? திலகா விஷம் குடித்து விடுவாள். அவள் கோழை!

கிருஷ்ணசுவாமி மணி பார்த்தான். 4.05.

திடீரென்று உள்ளே ஒரு வைராக்யம் ஆஜராகி சல்லூட் அடித்தது.

இங்கே நடந்தது யாருக்குத் தெரியும்? இந்த லாட்ஜில் நான் ஒரு கஸ்டமர். இவர் ஒரு கஸ்டமர். நான் மூன்று நாட்களாகத் தங்கியிருப்பவன். இவர் இன்றைக்குத்தான் வந்தவர். இவருக்கும் எனக்கும் யார் முன்னிலையிலாவது அறிமுகம் நடந்ததா?

இல்லை!

நானும் இவரும் சிட்-அவுட்டில் அறிமுகமானதை யார் பார்த்தார்கள்?

யாரும் பார்க்கவில்லை!

இருவரும் சீட்டு விளையாடினது யாருக்குத் தெரியும்?

தெரியாது!

இப்போது இந்த நிமிஷம் இங்கே இவர் இறந்து கிடப்பது என் ஒருவனுக்கு மட்டுமே தெரியும்.

இவ்வளவு அனுகூலங்கள் இருக்க... நான் ஏன் தப்பிவிடக் கூடாது?

போலீஸ் முட்டாள் இல்லைதான். ஆனால் எல்லா கேஸ்களிலும் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்களா என்ன? எத்தனையோ ஃபைல்கள் முடிக்கப்படாமல் இல்லையா? ஏன்? அந்தக் குற்றங்களில் குற்றவாளிகள் சாமர்த்தியமாகச் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் நான் என்னென்ன சாமர்த்தியங்கள் செய்தால் போலீஸ் பிடியிலிருந்து தப்பலாம்?

முதலில் கைரேகை!

இந்த அறையில் நான் எதை, எதைத் தொட்டேன்?

கிருஷ்ணசுவாமி தன் பனியனைக் கழற்றினான். அதனால் சூட்கேஸைத் துடைத்தான். டம்ளரைத் துடைத்தான். கதவை, ஜன்னலை, சவிட்சை எல்லாம் கவனமாகத் துடைத்தான்.

கவுண்டரைப் பார்த்தான். தூங்குவது மாதிரிதான் படுத்திருந்தார். கொலை என்று சொல்ல எந்த ஆயுதமோ ரத்தமோ வேறு வெளி அடையாளங்கள் எதுவும் இல்லை.

கதவோ உள்புறம் சார்த்தியிருக்கிறது. சிட்-அவுட் கதவை முன்போல மூடி, வெளிப்புறத்திலிருந்து ஜன்னல் வழியாகக் கை விட்டுத் தாழிட்டு விட்டால்...?

காலையில் ரும் பையன் காபி, செய்தித் தாள் இப்படி எதற்காகவாவது வந்து கதவைத் தட்டுவான். பதில் இல்லை என்றால் இணைந்த குளியலறையில் குளித்துக் கொண்டிருப்பதாக நினைப்பான். போய் விடுவான்.

பிறகு அவனோ, வேறு யாராவதோ சந்தேகப்பட்டு கதவை உடைத்து உள்ளே வந்து கவுண்டர் இறந்திருப்பதைப் பார்ப்பார்கள்.

கொலை என்று நினைக்க என்ன வாய்ப்பிருக்கிறது?

வயதானவர்! ஏகப்பட்ட வியாதிகள்! இதயத்தில் ஆன்ஜியோபிளாஸ்ட் சிகிச்சை செய்து கொண்டவர்! உறங்கும் போது ஹார்ட் அட்டாக் வந்து நிம்மதியாகப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார் என்று நினைக்க மாட்டார்களா? பெட்டியில் பணமும், உடம்பில் நகைகளும் அப்படியே இருக்க, கொலை என்று தேவையில்லாமல் யூகம் செய்ய வாய்ப்பே இல்லை.

கிருஷ்ணசாமி போர்வையை அவருக்கு கழுத்து வரை போர்த்தி விட்டான். தனது பணக்கட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டு சிட்-அவுட் வந்தான். பனியனைக் கை மேல் சுற்றிக் கொண்டு கதவை மூடி, ஜன்னல் வழியாகத் தாழிட்டு விட்டு தன் அறையின் சிட்-அவுட் வந்து உள்ளே வந்து அதன் கதவை மூடினான்.

வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

ரேகைகளை அழித்து விட்டேன். கதவைத் தாழிட்டு விட்டேன். கவுண்டர் இயல்பாக உறங்குவது போல அமைத்து விட்டேன். இன்னும் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா?

கொலை வழக்குகளில் 'அலிபை' என்று சொல்வார்களே...

அதாவது... சம்பவம் நிகழ்ந்த போது ஒரு சந்தேகத்திற்கு உரிய நபர் தான் எந்த இடத்தில் இருந்தான் என்று ஆதாரத்துடன் நிரூபிப்பது.

ஒருவேளை நாளை போலீஸ் கவுண்ட்டரின் மரணத்தை இயற்கையான சாவு இல்லை என்று சந்தேகித்து கொலைக் கேசாக பதிவு செய்தால், உடலை பிரேதப்பரிசோதனை செய்வார்கள்.

அப்போது முகத்தில் தலையணை அழுத்தியதால் மூச்சுத் திணறல் ஏற்பட்டு அதனால் நிகழ்ந்த மரணம் என்பது விளங்கி விடும். எந்த நேரம் உடலை விட்டு உயிர் பிரிந்தது என்பதை துல்லியமாக கணக்கிட்டுச் சொல்லி விடுவார்கள்.

ஏதோ ஒரு வகையில் இந்தக் கொலையில் என்னை சம்பந்தப்படுத்திக் கொண்டு வந்து விட்டாலும் நான் தப்பிக்க வேண்டும். எப்படி?

கொலை நிகழ்ந்த நேரத்தில் நான் இந்த லாட்ஜிலேயே இல்லை. லாட்ஜைக் காலி செய்து விட்டுப் போய் விட்டேன் என்று ஆதாரப் பூர்வமாக பதிவு செய்து விட்டால்?

மணி என்ன இப்போது? 4.10. ஐந்து நிமிடங்கள் முன்பாக கொலை நடந்தது. அதாவது 4.05.

நான் இரண்டு மணிக்கே லாட்ஜைக் காலி செய்து விட்டதாக லாட்ஜின் லெட்ஜரில் பதிவு செய்ய முடியுமா?

அது எப்படி முடியும்?

யோசித்தான் கிருஷ்ணசுவாமி.

அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் இதைச் சாதிக்க முடியும் என்று தோன்றியது.

உடனே கிருஷ்ணசுவாமி அவசர அவசரமாக தனது பொருள்களைச் சேகரித்து பெட்டியில் அடைத்தான். உடைய ணிந்தான். பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓசையில்லாமல் புறப்பட்டான்.

பெட்ரோல் புகட்டப்படுவதைக் காரிலிருந்த படியே கவனித்த பரத். மற்றொரு சீருடை ஊழியனிடம் ஐநூறு ரூபாயை நீட்டி, “பில் வேணும்” என்றான்.

கசிலா அந்த சாக்லேட் பட்டையின் மேலாடை கழற்றி, ஜரிகை உள்ளாடையையும் கழற்றிக் கடித்தாள்.

பரத் அந்த புதிய ஜென்னை ஸ்டார்ட் செய்து, கண்ணாடியை ஏற்றி ஏ.சி. போட்டுக் கொண்டு, “எனக்கென்னவோ அனந்தராமன் பொய் சொல்றதாத்தான் படுது” என்று வேறு ஏதோ கதையின் ஐந்தாம் அத்தியாயம் போலப் பேசினான்.

“என்ன பொய்?”

“என் வைஃபைப் பார்த்தாலே எனக்குப் பிடிக்காதுன்னு சொன்னான்.”

“ஆமாம்...”

“நீயும்தானே பார்த்தே அவனை! எப்படி பாவை விளக்குறீர்பம் மாதிரி ஜிங்குன்னு இருந்தா! அவனைப் போயி எப்படிப் பிடிக்காமப் போகும்? தாய்லாந்துல அழகா, கூரா செதுக்கி வெச்சிருப்பாங்களே இளநி...”

“ஏய்!”

“அந்த இளநியைக் கடிச்சா எப்படி ஜில்லுன்னு இருக்குமோ, அப்படி ஒரு ஜில் ஒரு பார்வையிலேயே கிடைச்சது கசி. ஒரு பார்வைக்குள்ளே இவ்வளவு உணர முடியும்னா ஒரு போர்வைக்குள்ளே எவ்வளவு உணர முடியும்?”

“சாக்கடையை சந்தனப் பேலாவுல அள்ளின மாதிரி எதெதுக்கு சந்தம் யூஸ் பண்றதுன்னு இல்லையா பரத்?”

“நான் என்ன சொல்ல வந்தேன்னா...”

“ஹேய்... டைம் ஒன்பதாச்சு! மை காட்!” பதறினாள்.

“இதில பதற என்ன இருக்கு கசி?”

“ஏழரை மணிக்கு நான் ஒருத்தரைச் சந்திக்கணும். சுத்தமா மறந்துட்டேன்.”

“புரிஞ்சுக்கோ. நான் பக்கத்துல இருந்தா இந்த உலகம், யுனிவர்ஸ் எல்லாம் மறந்துடும்...”

“அய்யோ... அறுக்காதீங்க. வண்டியைத் திருப்புங்க உடனே...”

“இரு! உடனேன்னா சைக்கிளைத் திருப்பற மாதிரி தூக்கித் திருப்பிட முடியுமா? யு டர்ன் வரட்டும். எங்க போகணும்?”

“மைலாப்பூர்!”

“என்ன அங்கே?”

“கலிஃபோர்னியாவிலேர்ந்து என் ஃபிரண்டு ஸ்நேஹா லீவுல வந்திருக்கா...”

“ஸ்நேஹா! ஆஹா! பேரே ஒரு நெருக்கத்தைச் சொல்லுது. அவளை கண்டிப்பா நீ எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வெச்சே ஆகணும். ஏற்கெனவே என் அட்ரஸ் புக் நிரம்பி வழியுது சுகி. ஒரு நல்ல மேய்ப்பனா இருக்க முடியலை. டைம் இல்லைமமா, புரிஞ்சுக்கோ...”

“அடச்சீ! அலையாதீங்க! ஸ்நேஹா இங்க இல்லை. அவ வந்திருக்கிறது பொள்ளாச்சிக்கு. மைலாப்பூர்ல அவ அப்பாவைத்தான் சந்திக்கப் போறோம்...”

“எதுக்கு?”

“நேத்து அவர் போன் செஞ்சார். ஸ்நேஹா எனக்காக நாலஞ்சு மியூசிக் சி.டி. கொடுத்தனுப்பிச்சிருக்கா. அதை அவர் தங்கியிருக்கற லாட்ஜ்ல வந்து வாங்கிக்கச் சொன்னார்.”

“இவ்வளவுதானா? நோ மீட்டிங் வித் ஸ்நேஹா? அப்பாடா! ஆமாம், என்ன லாட்ஜ் அது?”

“துர்கா லாட்ஜ்”

“பேரைப் பார்த்தா ரிஸப்ஷன்ல லிப்ஸ்டிக் போட்ட

பொண்ணு இருக்க மாட்டான்னு தோணுதே! என்ன முறைக் கிறே? வாலிப வயசும்மா. மனசு துள்ளலா துடிக்கத் தானே செய்யும். கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு நெருப்பை அணைக்கச் சொல்லி கிறிஸ்து பொறக்கறதுக்கு முன்னாடிலேர்ந்தே நான் புலம்பிக்கிட்டு இருக்கேன். நீதான் கன்சிடர் பண்ணவே மாட்டேங்கறே...”

“காதலர்களா இருக்கறதில உள்ள சுகம் தம்பதியா மாறினதும் போய்டும் பரத்.”

“எந்தப் பைத்தியக்காரன் அப்படி ஒரு சுயசரித்திரம் எழுதியிருக்கான்?”

“இப்ப என்ன குறைச்சல்?”

“அய்யோ, சுகி! பாவம்! உன்னை பொத்திப் பொத்தி வளர்த்துட்டாங்க. சினிமா பார்த்து தப்பா நினைச்சுட்டிருக்கே. காதலோட கிளைமாக்ஸ் முத்தம்னு புரிஞ்சிருக்கே. அதான் ஆரம்பம் சுகி. அதுக்கப்புறம் ஷீட் செஞ்சா சென்சார்ல புடுங்கிடுவாங்க. நிறைய இருக்கு சுகி. முடிஞ்சா உனக்கு ஒரு பயிற்சி வகுப்பு ஆரம்பிக்கணும்.”

“ஸ்டாப்!”

“சரி, நான் பேசலை...”

“வண்டியை நிறுத்துங்க. துர்கா லாட்ஜ் வந்திடுச்சின்னு சொன்னேன்.”

இவர்கள் இடம் பார்த்து காரை நிறுத்தி விட்டு வந்தபோது துர்கா லாட்ஜ் வாசலில் ஒரு ஆம்புலன்ஸ், ஒரு போலீஸ் ஜீப், நான்கைந்து லத்தி சுழற்றும் காக்கிச் சட்டைகள், பதறி ஓடும் மக்கள் என்று பரபரப்பாக இருந்தது காட்சி அமைப்பு.

அறிமுக கான்ஸ்டபிள், “அட, நீங்க எங்க சார்?” என்றார்.

“இந்த லாட்ஜ்ல தங்கியிருக்கற ஒருத்தரைப் பார்க்க வந்தோம். என்ன கலாட்டா?”

“லாட்ஜ்ல ஒரு ஆள் செத்துட்டார். தாழ்ப்பாளர்

போட்டுக்கிட்டு டிக்கெட்டு வாங்கிட்டார். சூசைடோன்னு டவுட்டாகி எங்களுக்கு தகவல் சொன்னாங்க. கதவை உடைச்சி எண்ட்டர் பண்ணோம். சூசைட் மாதிரி தெரியலை. இன்ஸ் பெக்டர் டிஸ்கஸ் பண்ணிட்டு இருக்கார்.”

“யாரு இன்ஸ்பெக்டரு?”

“சபாநாயகம் சார். உங்களுக்குத் தெரியுமே... காலைல கண்ணு முழிச்சதும் புள்கம்மை வாயில் போட்டாருன்னா ராத்திரி படுக்கப் போறப்பதான் துப்புவாரு...”

“அவரா? சரி, செத்தது யாரு?”

“யாரோ பொள்ளாச்சி கவுண்டர் சார்”

“என்ன பேரு?” என்றாள் அவசரமாக சுசீலா.

“சூரியமூர்த்தியோ என்னவோ சொன்னாங்க. வயசிருக்கும் அம்பத்தஞ்சி!”

“பரத்! ஸ்நேஹாவோட அப்பா!” என்றாள்.

கிரைம் இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் புள்கம் மென்றபடி சம்பவம் நடந்த இரண்டாவது மாடி அறைக்கு மாடிப்படிசளில் அழைத்துச் சென்றபடி விவரித்தார்.

“காலைல எட்டு மணிக்கு டாக்கி வரச் சொல்லியிருந்தார். டாக்ஸிக்காரன் வந்தாச்சுன்னு சொல்றதுக்காக வந்து கதவைத் தட்டிருக்கான். பதில் இல்லை. குளிக்கிறாரோன்னு வந்துட்டு கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி தட்டிருக்கான். அப்பவும் பதில் இல்லை. லாட்ஜ் மேனேஜர்கிட்ட வந்து சொல்லிருக்கான். நாலஞ்சு பேரா தட்டிருக்காங்க. சுத்தியிருக்காங்க. பதிலே இல்லை. நேர் எதிர்க்க ஒரு சிட்-அவுட்டு, ஒரு ஜன்னலும் இருக்கு. ஒரு ஆளு கைப்பிடிச்சி ஏறி சிட்-அவுட்டு வந்து திறந்திருந்த ஜன்னல் வழியாப் பார்த்திருக்கான். தூங்கற மாதிரி ஆசாமி கிடந்திருக்கார். ஆனா மார்ல அசைவு இல்லை. ஒரு வேளை விஷம் எதுனா சாப்பிட்டிருந்தா என்ன பன்றதுன்னு ஸ்டேஷனுக்கு தகவல் கொடுத்துட்டாங்க. கதவை உடைச்சி உள்ளே போனேன். மேலோட்டமா பார்த்தா சாதாரண சாவு

மாதிரிதான் தெரிஞ்சது. ஆனா...”

“ஆனா?”

“போர்வையை எடுத்துட்டுப் பார்த்தா பெட் நனைஞ்சிருக்கு. மூத்திர நாத்தம். படுக்கை விரிப்பு ஒரே கசங்கல். ரெண்டு, மூணு அழுக்கு பாத அச்சு பாடியோட ரெண்டு பக்கத்திலியும். பாடியோட கால் அளவுக்குப் பொருந்தாத அச்சுக்கள்!”

“ஸோ?”

“ஒரு போராட்டத்தை சென்ஸ் பண்ண முடியுது. பயத்தில யூரின் போயிருக்கணும். மேல ஏறி அழுக்கிப் பிடிச்சிருக்கணும். ஸ்ட்ராங்குலேஷன் இல்லை. மூச்சை பொத்தியிருக்கலாம். போஸ்ட் மார்ட்டத்தில கரெக்ட்டா தெரிஞ்சிடும்.”

“யாரு?”

“தெரியலையே. விசிட்டிங் கார்டா வெச்சிட்டுப் போவான்? செமத்தியா வேலை வெச்சிருக்கான். நிறைய விசாரிக்கணும். பொள்ளாச்சிக்கு போன் போட்டுப் பேசினேன். வைஃப் இல்லையாம். ரெண்டு பசங்க. ஒரு பொண்ணு. கூட்டுக் குடும்பம். யாருக்கும் இன்னும் கல்யாண மாகலை. கடலை எண்ணெய் வியாபாரம். வியாபார விஷய மாகத்தான் வந்திருக்கார். கொலையா, எங்கப்பாவையா? ன்னு ஆச்சர்யப்பட்டுப் போய்ட்டாங்க. யாரும் பகையில்லை ன்னு சொன்னாங்க. புறப்பட்டு வந்துட்டு இருக்காங்க.”

“நும்ல பணம், காசு வெச்சிருந்திருப்பாரோ?”

“அந்த மோடிவ் இல்லை. ஏன்னா ஏழுமட்டு பவுன்ல கழுத்துல சங்கிலி கிடக்கு. விரல்ல ஆறு மோதிரம் அப்படியே இருக்கு. சூட்கேஸைத் திறந்து பார்த்தேன். எண்பதாயிரம் கூட்டுக் கட்டா இருக்கு.”

“பகை இல்லை. பணமும் நோக்கமில்லைன்னா...?”

“அதான்... சுத்தல்ல விடப் போகுதுன்னு சொன்னேன்.”

“இதைவிட பெரிய கேள்வி ஒண்ணு இருக்கு சார்” என்றான், சுசீலா.

“என்ன?” என்றார் சபாநாயகம்.

“கதவை உடைச்சி உள்ளேப் போனோம்னு சொன்னிங்க. நடந்திருக்கிறது கொலைதான்னா... வந்தவன் எப்படி உள்ளே போய் எப்படி வெளில வந்தான்?”

“நான் யூகிச்சுட்டேன். ரும் அமைப்பைப் பார்த்து நீங்க அதைச் சொல்லுங்க பார்க்கலாம்.”

செருப்புக்களை, ஷூவை, கழற்சி விட்டு கான்ஸ்டபிள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த அந்த 19ம் நம்பர் அறைக்குள் நுழைந்ததும் பரத், சுசீலா இருவரும் கர்ச்சிப் எடுத்து மூக்கைப் பொத்தினார்கள்.

கவுண்டர் இரவு 4.05லிருந்து அதே போஸில் கிடந்தார். ஈக்கள் நட்புடன் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ரேகை நிபுணர்கள் அங்கங்கே டஸ்ட் அடித்து ரேகைகளை சேகரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிட்-அவுட் அருகில் இருந்த ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்து விட்டு, “இந்த லாட்ஜ்ல எல்லா ரும்லயும் இப்படித்தான் வெச்சிருக்காங்களா? சிட்-அவுட்ல நின்னபடி ஜன்னல் வழியா கைவிட்டு இந்தக் கதவோட தாழ்ப்பாளை போடலாம், திறக்கலாம், நீங்க கூட ரும் கதவை உடைச்சி திறந்திருக்க வேண்டியதில்லை சார்!” என்றான் பரத்.

“கரெக்ட், ஆனா முன்கூட்டி இது பத்தி தெரியாததால உடைச்சிட்டோம். ஸோ... கொலைகாரன் டிரைனேஜ் பைப்பைப் பிடிச்சி ஏறி சிட்-அவுட் வந்து ஜன்னல் வழியா தாழ்ப்பாளைத் திறந்து உள்ளே வந்து கொலை செஞ்சிட்டு வந்த மாதிரியே திரும்பிப் போய்ட்டான். இதான் என் தியரி. என்ன சொல்றீங்க?”

“சரியான யுகம்தான். இந்தக் கதவில ரேகைகள் எடுத்தாச்சின்னு நினைக்கிறேன். நான் திறந்து சிட்-அவுட் போகலாமா?”

“ஷ்யூர்”

சிட்-அவுட் வந்தார்கள். இரண்டாவது மாடி. இருபதடி உயரம். அருகில் டிரைனேஜ் பைப் கீழே இறங்கியது. அதை யொட்டி சுவரில் அங்கங்கே கால் அச்சுக்கள் தெளிவாகப் பதிந்திருந்தன.

“இன்ஸ்பெக்டர், பெட்ஷீட் மேல பதிஞ்சிருக்கிற பாத அச்சுக்களும், சுவத்தில் பதிஞ்சிருக்கிற இந்த அச்சுக்களும் ஒத்துப் போகுதில்லையா?”

“அதான் இல்லை.”

“இல்லையா?”

“சுவத்தில் பதிஞ்சிருக்கிற பாத அச்சுக்கள் இந்த ஹோட்டல்ல வேலை பார்க்கற வாட்ச்மேன் அருணகிரியோடது. நாங்க வர்றதுக்கு முன்னடியே அவன் ஏறி வந்து பார்த்தானே அப்போ பதிஞ்சது”

“ஆனா... அதைத் தவிர வேற பாத அச்சோ இல்லை ஷூ நடமோ இல்லையே.”

“வந்தவன் சாக்ஸ் காலோட, கிளவுஸ் போட்ட கைகளை, வெச்சி ஏறி மேல வந்திருக்கலாம். இதில என்ன இடிக்கு துன்னா... பெட்ஷீட் மேல மட்டும் எப்படி பாத அச்சு படும்? சிட் அவுட் வரைக்கும் சாக்ஸ் காலோட மேல ஏறி வந்தவன் அப்புறம் அதைக் கழட்டிட்டு உள்ளே நுழைய வேண்டிய அவசியம் என்ன?”

“சரிதான். நீங்க மண்டையை பிராண்டிக்குத்தான் போறிங்க. ஏன் இன்னும் போஸ்ட்-மார்ட்டத்துக்கு அனுப்பாம இருக்கீங்க?”

“ஏ.சி.க்கு தகவல் தந்திருக்கேன். அவர் வர்றேன்னுருக்கார்.”

“வெல், நாங்க புறப்படறோம்” என்றான் பரத்.

“பொள்ளாச்சிலேர்ந்து அவங்க வந்ததும் என்னை காண்டக்ட் செய்யச் சொல்லுங்க சார். என் தோழிக்கு ஆறுதல் சொல்லணும்” என்றான் சுசீலா.

“ஷ்யூர்”

இவர்கள் கீழே இறங்கி வந்தபோது, ரிசப்ஷனில் இருந்த விவேக் அவசரமாக சுசீலா மேல் எழுதியிருந்த 'TEMPTANIC' என்கிற வார்த்தையைப் படித்துவிட்டு அர்த்தம் புரியாமல் குழம்பினான்.

6

சாப்பிட்டு முடித்து, தட்டு கழுவி அடுக்களையை திலகா சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த மத்தியானத்தில் அழைப்பு மணி ஒலித்தது.

“ரிஷி! யாருன்னு பாருடா!” என்றாள்.

“அண்ணன்தான் கிரிக்கெட் விளையாடப் போறேன்னு சொல்லிட்டுப் போச்சேம்மா” என்றாள் அறைக்குள் கட்டிலில் படுத்திருந்த அனிதா. “நான் பார்க்கட்டுமா?”

“வேணாம். நீ எந்திரிக்க வேணாம்”

திலகா வந்து மேஜிக் ஐ வழியாகப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, அவசரமாகக் கதவைத் திறந்து, சூட்கேசுடன் நின்ற கிருஷ்ணசுவாமியைப் பார்த்து, “அட! என்னங்க இது! இன்னிக்கு நைட் மலைக்கோட்டைல தானே புறப்படறதாச் சொன்னிங்க?” என்றாள்.

“கத்தாதே! எல்லா ஃப்ளாட்டுக்கும் கேக்கணுமா?” என்று உள்ளே வந்து, “அனிதாவுக்கு எப்படி இருக்கு?” என்றான்.

“ஜூரம் விட்டுவிட்டு வருதுங்க. அதான் ஸ்கூலுக்குப் போக வேணாமனு சொல்லிட்டேன்.”

“ஹை! டாடி!” என்று எழுந்தமர்ந்தாள் அனிதா.

கட்டிலில் அமர்ந்து அவள் நெற்றி தொட்டுப் பார்த்து, “என்னம்மா கண்ணு இப்ப எப்படி இருக்கு? கஷ்டமா இருக்கா?” என்றான்.

“இப்ப ஜூரம் இல்லை டாடி..”

“டாக்டர்கிட்ட கூட்டிட்டுப் போனியா திலகா?”

“காலைல கூட்டிட்டுப் போனேன். வைரஸ் ஃபீவர் மாதிரி இருக்குன்னு சொன்னார். மாத்திரை கொடுத்திருக்கார். பயப் பட ஒண்ணுமில்லைன்னார். ஆமா நீங்க ஏன் முன்கூட்டியே புறப்பட்டு...”

“சொல்றனே... முதல்ல சாப்ட்டிங்களான்னு கேக்க மாட்டியா?”

“அய்யய்யோ! சாப்புடலையா? சாம்பார், ரசம் எல்லாம் இருக்கு, சாதம் மட்டும் வச்சிட்டு வந்துட்டோமா?”

“மாவு இருக்கா?”

“இருக்கு”

“ரெண்டு தோசை ஊத்திக் கொடு. போதும். ரிஷி எங்கே?”

“கிரிக்கெட் விளையாடப் போறேன்னு சொல்லிட்டுப் போனான்.”

“காலனி கிரவுண்ட்லதானே? போய் முதல்ல அவனைக் கூப்புடு!”

“தோசை ஊத்திட்டு...”

“தோசை அப்புறம் ஊத்திக்கலாம். முதல்ல அவனைக் கூப்புடு காரணம் இருக்கு. என்னடி அப்படிப் பார்க்கறே? ஒண்ணுமில்லை. ராத்திரி உன்கிட்ட போன்ல பேசினப்போ அனிதாவுக்கு ஜூரம்னு சொன்னியா, எனக்கு மூட் அவுட் ஆயிடுச்சி. படுத்தா தூக்கம் வரலை. என்னென்னவோ தேவையில்லாத நினைப்பு! ராத்திரி ரெண்டே காலுக்கு ருமைக் காலி பண்ணிட்டு புறப்பட்டுட்டேன். ஏதாச்சும் லாரி புடிச்சாவது வந்துடனும்னு ஒரு துடிப்பு. எதுவும் கிடைக்கலை. எக்மோர்ல ஒரு பிரைவேட் பஸ்சை புடிச்சி வந்து சேர்ந்துட்டேன்.”

திலகா போய் ரிஷியை கையோடு அழைத்து வருவதற்குள் கிருஷ்ணசுவாமி ஒரு கைப்பை எடுத்து அதற்குள் ஐம்பதாயிரம் பணத்தை அடுக்கி வைத்திருந்தான்.

“அப்பா! என்னப்பா ராத்திரி பயந்துட்டிங்களாமே”

“ஆமாம்! ஏதோ ஒரு கவலை! விடு! உனக்கு காலேஜ்ல எவ்வளவு ஃபீஸ் கட்டணும்?”

“நாப்பத்தி ஒண்ணாயிரத்தி சொச்சம்.”

“எப்ப கடைசி தேதி?”

“நாளைக்குப்பா”

“இன்னிக்கும் கட்டலாமில்லை?”

“ஓ! அஞ்சி மணி வரைக்கும் தான் ஆபீஸ் இருக்கும்.”

“ரைட்டு, ஸ்கூட்டர் சாவி எடு. நீயும் என்னோட வா. முதல் காரியமா கட்டிட்டு வந்துட்டாதான் எனக்கு நிம்மதி”

“ஏன் இப்படி அவசரப் படறிங்க?”

“நாளைக்கு இந்தப் பணம் என் கைல இல்லாமப் போச்சின்னா?”

“என்ன சொல்றிங்க?”

“நம்ம பிளாட்டுல்ல திருட்டு பயம் அதிகமாயிருக்கே. அதைச் சொன்னேன். ஐம்பதாயிரத்தை ரொக்கமா வீட்ல வச்சிக்கிட்டு நிம்மதியா தூங்க முடியுமா?”

“சரி பசிக்குதுன்னிங்க. சாப்பட்டுப் போங்க”

“இல்லை, ஃபீஸ் கட்டிட்டு வந்துடறேன். ஆமாம், யாராச்சும் போன் செஞ்சாங்களா?”

“உங்க ஆபீஸ்லேர்ந்து மோசன் பேசினாரு.”

“என்னவாம்?”

“நீங்க எப்ப ஊர்லேர்ந்து வர்றிங்கன்னு விசாரிச்சார்.”

“வேற முக்கியமா எதுவும் இல்லையே.”

“இல்லை. யாராச்சும் போன் பண்ணுவாங்களா?”

“சும்மாக் கேட்டேன். நானும், ரிஷியும் போய்ட்டு வந்துடறோம்.”

கிருஷ்ணசுவாமி அவசரமாக ஸ்கூட்டரை எடுத்துக் கொண்டு, ரிஷியை பின்னால் உட்கார வைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

திருச்சி விமான நிலையம் தாண்டி அனாதையாக இருந்த அந்த தனியார் இன்ஜினியரிங் கல்லூரியில் பணம் கட்டி ரசீது வாங்கிக் கொண்டுதான் பெருமூச்சு விட்டான்.

தன் பதட்டமான செய்கைகள் மேல் அவனுக்கே ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது.

இதென்ன திருட்டுப் பணமா? நான் கடன் வாங்கின பணம்! இதில் கொஞ்சம் சிட்டாட்டத்தில் தோற்றேன். எவ்வளவு தோற்றேனோ அவ்வளவு மட்டுமே திரும்ப எடுத்தேன்.

தோற்றதோ, திரும்ப எடுத்ததோ யாருக்கும் தெரியாது.

சம்பந்தப்பட்ட ஒரே ஜீவன் அந்தக் கவுண்டர். அவர்தான் உயிரோடு இல்லை. யார் இந்தப் பணத்தைப் பிடுங்கி விடுவார்கள் என்று நான் இப்படி பதட்டப்படுகிறேன்?

வழியில் தாகத்திற்கு சோடா குடிக்கலாம் என்று சமாதானம் சொல்லி ஒரு பெட்டிக் கடையில் நிறுத்தி சொன்னதற்காக சோடா வாங்கிக் கொண்டு, மாலை செய்தித்தாள் வாங்கி அதிகம் ஆர்வம் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் குறிப்பிட்ட செய்தியைத் தேடினான் கிருஷ்ணசுவாமி. இருந்தது.

‘பொள்ளாச்சி தொழிலதிபர் மர்ம மரணம்’

இன்று காலை சென்னை, மைலாப்பூரில் ஒரு லாட்ஜில் பொள்ளாச்சியைச் சேர்ந்த சூரியமூர்த்தி கவுண்டர் என்கிற தொழிலதிபர் மர்மமான முறையில் இறந்து கிடந்தார்.

லாட்ஜ் மேனேஜர் கொடுத்த தகவலின் பேரில் போலீசார்

விரைந்து வந்து அறைக் கதவை உடைத்து பிணத்தைக் கைப்பற்றினர். இயற்கையான மரணம் இல்லை என்றும் பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கையில் உண்மை தெரியும் என்றும் வழக்கை பதிவு செய்துள்ள இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் தெரிவித்தார்.

போலீசார் முழுவேகத்தில் விசாரணையில் இறங்கியுள்ளனர்.

கர்ச்சிப் எடுத்து நெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன டாடி திடீர்னு ஈவினிங் பேப்பர் வாங்கறீங்க?” என்றான் ரிஷி.

“எங்க கம்பெனி சம்பந்தப்பட்ட விளம்பரம் ஒண்ணு கொடுக்கறதா இருந்தோம். அது வந்திருக்கான்னு பார்த்தேன்.”

“வந்திருக்கா?”

“வரலை. வா, போகலாம்.”

குழப்பமான சிந்தனையுடன் ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

7

மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வராந்தாவில் அழுது கொண்டிருந்த ஸ்நேகாவை தன் மார்பில் சாய்த்து முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து தேற்றிக் கொண்டிருந்தாள் சுசீலா.

ஸ்நேகாவின் இரண்டு அண்ணன்களும் சோகத்தில் முக்கியெடுத்த முகங்களுடன் சற்றுமுன் அறிமுகமான பரத்திடம், “போஸ்ட் மார்ட்டம் முடிஞ்சி பாடி கிடைக்க ரெண்டு மணி நேரமாகுமனு இன்ஸ்பெக்டர் சொல்றார். அங்க வீட்ல சொந்தக்காரங்க எல்லாம் கூடிட்டாங்க சார். நீங்க கொஞ்சம் சொல்லி...” என்று மூக்கு விடைத்தார்கள்.

இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் போன் மாற்றி போன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

“யோவ், அறுக்காம கேளு, சொல்லிட்டேன்!” என்று ஒரு கத்தல் குறுக்கே கடந்து போனது.

செண்ட்ரி போலீஸ், ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி ஜாக்கெட்டுக்குள்ளிருந்து எடுத்துக் கொடுத்த பீடிக் கூட்டை இமைக்கும் நேரத்தில் வாங்கிக் கொண்டார்.

“போஸ்ட் மார்ட்டம் எங்க நடக்குது சார்?” என்றான் பரத்.

“ராயப்பேட்டை ஹாஸ்பிடல்ல்தான். இன்னும் முடியலை. இப்பதான் போன் செஞ்சேன். அங்க போயும் காத்துக் கிட்டுதான் இருக்கணும். அதுவுமில்லாம இன்னும் கொஞ்சம் விசாரிக்கணும். விட்டுட்டா பொள்ளாச்சிக்கு ஓடணும் பரத்” என்றார் சபாநாயகம்.

“அப்பாவை இழந்துட்டு துடிக்கிறாங்க. முகம் கூட இன்னும் பார்க்கலை. எமோஷன்ல பேச்சே வரலை. என்ன கேக்கப் போறீங்க?”

“வாட் டு டீ? அட்டாக் வந்து தான் போய்ட்டாருன்னு ரிப்போர்ட் ஆயிட்டா ஒரு கேள்வியும் கிடையாது. டாக்டர் கிருஷ்ணகுமார் பாத்ரதுமே சொல்லிட்டார். சந்தேகத்துக் கிடமா இருக்குன்னு. கொஞ்சம் கோவாப்ரேட் பண்ணச் சொல்லுங்க.”

“மனோகர்” என்று மூத்த மகனை அழைக்க, சுதாகர் என்கிற இளைய மகனும் வந்து நாற்காலிகளில் அமர்ந்து வற்புறுத்தலுக்குப் பிறகு காபி அருந்தினார்கள்.

“மிஸ்டர் மனோகர், லாட்ஜ் ரூம்ல உங்கப்பா சம்பந்தப் பட்ட பொருள் எல்லாம் கைப்பற்றி எடுத்துட்டு வந்துருக் கோம். விஸ்ட் தர்றேன். உடனே ஒப்படைக்க முடியாது. ரூட்கேஸை லேபுக்கு அனுப்பணும்.”

“சார், அதெல்லாம் என் தங்கையோட ஃபிரண்டு சுசீலாவும், சாரும் இங்க இருக்கறதால - இவங்ககிட்ட ஒப்படைச்சுடுங்க. அப்புறம் நாங்க வாங்கிக்கறோம். முதல்ல எங்கப்பா முகம் பார்க்கணும் சார்! - நேத்து காலைல வந்ததும் போன்ல தெம்பாதான் பேசினார்!”

“இந்த மரணம் கொஞ்சம் சந்தேகப் படும்படியா இருக்கு ஸார். நான் போன்ல கேட்டப்பவே பகை யாரும் இல்லைன்னு சொன்னிங்க. நகை, பெட்டில பணம் எல்லாம் அப்படியே இருக்கு, அதனால நோக்கம் புரியலை”

“சார், கொலைன்னா சொல்றிங்க?” என்றான் சுதாகர்.

“சந்தேகப் படறேன். போஸ்ட் மார்ட்டத்துல கன்ஃபர்ம் ஆயிடும்.”

“யாரு? எதுக்காக செய்யணும்? ரொம்ப நல்லவரு சார். வருஷா வருஷம் அவர் பொறந்த நாளன்னைக்கு அஞ்சி ஏழை ஜோடிக்கு கல்யாணம் செஞ்சி வெப்பார் சார். அவரை வாழ்த்தற வாய்தான் அதிகம்.”

“ரைட்டு, பெட்டியில எண்பதாயிரம் பணம் இருக்கு. இதுக்கு விளக்கம் தெரியுமா? இது ஊர்லேர்ந்து அவர் எடுத்துட்டு வந்த பணமா?”

“இல்லை சார். இங்கே ஒரு பார்ட்டி ரொம்ப நாளா பாக்கிப் பணம் தரணும். நாலு லட்சத்து சொச்சம்! நானே நேர்ல போயி கொஞ்சம் கொஞ்சமா கொடுத்துடுப்பான்னு தயவா கேட்டு வசூல் பண்ணிட்டு வர்றேன்னு புறப்பட்டு வந்தார் சார். அந்த எண்பதாயிரம். அந்தப் பார்ட்டி கொடுத்த பாக்கிப் பணமாத்தான் இருக்கணும்.”

“யார் அந்த பார்ட்டி?”

“மந்தைவெளில அமுதா ஸ்டோர்ஸ்னு ஒரு டீலர் சார்.”

“கொஞ்சம் அவருக்கு போன் செஞ்சி உங்கப்பாவுக்கு அவர் கேஷ் எதுவும் கொடுத்தாரான்னு கேளுங்க. எண்பதாயிரம், கொடுத்தீங்களான்னு கேக்காதிங்க. எவ்வளவு கொடுத்தீங்கன்னு கேளுங்க.”

மனோகர் டெலிபோன் எடுத்து தன் சிறிய டைரியில் எண் பார்த்துக் கொண்டு...

“ஹலோ, அமுதா ஸ்டோர்ஸா? நான் பொள்ளாச்சி எஸ். எம்.

கவுண்டர் பையன் மனோகர் பேசறேன். யாரு, சண்முகம் அண்ணனா?... ஆமாங்க. எங்களுக்கே அதிர்ச்சியா இருக்கு... ராயப்பேட்டை ஹாஸ்பிடல்ல... தெரியலை. இப்ப நான் மைலாப்பூர் போலீஸ் ஸ்டேஷன்லேர்ந்து பேசறேன்... அப்பா நேத்து உங்க கடைக்கு வந்தாரா?... சரி.. சரி... எவ்வளவு கொடுத்திங்க?... சரி.. சரி.. நான் அப்புறம் பார்க்கறேன். நன்றிங்க.”

பேசி வைத்துவிட்டு “எண்பதாயிரம்தான் கொடுத்தாராம். கேஷா பேங்கல் எடுத்துக் கொடுத்தாராம்.” என்றான்.

“சென்னையில் உங்கப்பா வேற யாரையாச்சும் சந்திக்கிறதா இருந்தாரா?”

“இங்க அவருக்கு வேற வேலை இல்லை சார்.”

“உங்க தொழில்ல போட்டி இருக்கா?”

“அது இல்லாம இருக்குமா சார்?”

“போட்டி காரணமா யாரோடயாவது வியாபாரப் பிரரச்சினைகள் உண்டா?”

“அப்படி எதுவும் இல்லை சார்.”

“உங்க ஆஃபீஸ், மில்லுல எவ்வளவு பேர் வேலை பார்க்கிறாங்க?”

“தொண்ணுத்தி ஏழு பேர் சார்.”

“யூனியன் உண்டா தொழிலாளர்களுக்கு?”

“இல்லை சார். எல்லாம் காண்ட்ராக்ட் லேபர் சார். சம்பளம் கொடுத்து வெச்சிருக்கிறது ஏழெட்டுப் பேர்தான்.”

“நான் எதுக்காக இப்படியெல்லாம் கேக்கறேன்னு..”

“புரியுது சார். எந்த வகையிலயும் எங்களுக்கு பகை இல்லை சார் ஊர்ல கௌரவமான குடும்பம் சார்.”

“உங்கப்பாவுக்கு ஏதாச்சும் வீக்னெஸ் உண்டா?”

“வெத்தலை போடுவாரு. அதுவும் எப்பவுமில்லை”

“நான் என்ன கேக்கறேன்னா...”

“அய்யோ! அதெல்லாம் இல்லை சார்.”

“அம்மா எப்போ இறந்தாங்க?”

“ஏழு வருஷம் இருக்கும்”

“சென்னைக்கு அடிக்கடி வருவாரா?”

“மூணு மாசம் ஒரு தடவை வருவார் சார். வியாபார விஷயமாதான்.”

“வேற இங்க சொந்தக்காரங்க வீடு எதுவும்?”

“இல்லை சார்.”

“நான் எதுக்கு இவ்வளவு தூரம் மறுபடி மறுபடி கேக்கறேன்னா... இதோ பாருங்க! இந்த பில்லை லாட்ஜ் ரும் குப்பைத் தொட்டிலேர்ந்து எடுத்தேன். மைலாப்பூர்ல ஒரு சூப்பர் மார்க்கெட்ல நேத்து சாயங்காலம் 6.10க்கு ரெண்டு பேனா, ஒரு போட்டோ ஃபிரேம், ஒரு சீட்டுக்கட்டு வாங்கியிருக்கார். இந்தப் பொருள் எல்லாம் ரும்லயோ, குட்கேஸ்லயோ இல்லை. இதெல்லாம் எதுக்கு. யாருக்கு வாங்கினார்னு புரியலை. பின்பக்கம் பாருங்க... ஏதோ கணக்கு விபரம் எழுதி வெச்சிருக்கார். புரியுதா பாருங்க.”

S.M.	L.K.
16+	+17
16+	17+7
16+70	24+
86+35	24+
121+	24+2
121+62	26+
183+	26+26
183+33	52+
216+	52+
224	52

இப்படி இருந்தது.

மனோகரும், சுதாகரும் அதைப் பார்த்துக் குழம்பினார்கள்.

“இது என்னன்னு புரியலையே சார்?”

“நல்லா யோசிங்க. உங்க வியாபாரத்தில ஏதாச்சும் கொடுக்கல் வாங்கல் விவகாரமா இருக்கலாமா? இன்கம்டாக்ஸ்ல ரிக்கிடக் கூடாதுன்னு பூடகமா வர வேண்டிய தொகை பாக்கியை இந்த மாதிரி எழுதி வைப்பாரா உங்கப்பா?”

பரத் வாங்கிப் பார்த்து, “எஸ்.எம்., எல்.கே.-ரெண்டு பார்ட்டிங்க பேரா இருக்கலாம். அங்கங்கே வருதே, அதுக்கு விபரம் புரியலையே. ஏன் மனோகர், உங்க வியாபாரத் தொடர்பில் மெட்ராஸ்ல எஸ். எம்., எல்.கே. இப்படி சுருக்கமா நீங்க குறிப்பிடற டீலர்ஸ் யாராச்சும் இருக்காங்களா?” என்றான்.

“இல்லையே சார்”

“வியாபாரப் பொறுப்புல நீங்க இருக்கிங்களா?”

“நாங்க ரெண்டு பேருமே பார்த்துக்கறோம். பெரிய தொழில் சார். இன்னும் நாலு பேர் இருந்தாலும் பத்தாது. எங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும். இது வியாபாரக் கணக்கில்லை. சொல்லப் போனா இது எங்கப்பாவோட கையெழுத்து மாதிரியே இல்லை”

“எதை வெச்சி சொல்றிங்க?”

“அவருக்கு லேசா கை நடுக்கம் உண்டு. இவ்வளவு நிருத்தமா நம்பர்களை அவரால எழுத முடியாது. தவிர நம்பர் ஏழு எழுதறப்போ குறுக்கே சின்ன கோடு போடுவார். இதில பிளைனா இருக்கு ஏழு!”

பரத், சபாநாயகத்தைப் பார்த்தான்.

“இதை எங்கேர்ந்து எடுத்திங்க சார்?”

“இவங்கப்பா தங்கியிருந்த ரும் குப்பைத் தொட்டில.”

“நேத்து காலைல ருமுக்கு இவர் வர்றதுக்கு முன்னாடி அதே ருமை முதல் நாள் யூஸ் பண்ணினவர் போட்ட குப்பையா இருக்குமோ?” என்றான் மனோகர்.

“இல்லை சார்” என்றான் பரத், “பில்லுல நேத்து ஈவினிங் 6.10க்கு இந்தப் பொருள்கள் வாங்கப்பட்டதா கம்ப்யூட்டர் பதிவு செஞ்சிருக்கே. இன்னொரு சான்ஸ் இருக்கு இன்ஸ்பெக்டர்”

“என்ன பரத்?”

“அந்த லாட்ஜ்ல வேலை பார்க்கிற ரும்-பாய்ஸ் எல்லாரையும் விசாரிக்கணும். இந்த பில்லுல குறிப்பிட்ட பொருள்களை வேற ரும்ல தங்கியிருந்தவங்க யாராச்சும் வாங்கிட்டு வரச் சொல்லியிருக்கலாம். இவன் அந்த பில்லுல கணக்கு எழுதிருக்கலாம். இவங்கப்பா ருமுக்கு ஏதாச்சும் கொடுக்க வந்தவன் இந்த பில் தனக்குத் தேவை இல்லைன்னு கசக்கி குப்பைக் கூடையில் போட்டிருக்கலாம்.”

“மே பி. விசாரிக்கலாம், நேத்து அவர் ரும் எடுத்து தங்கினதிலேர்ந்து அவரைப் பார்க்கிறதுக்காக விசிட்டர்ஸ் யாரும் வரலைன்னு வாட்ச்மேனும் சொல்றான். மேனேஜரும் சொல்றார். கையெழுத்து அவரோடது இல்லைன்னா வேற யாரோதான் போட்டிருக்கணும். அந்த யாரோ ருமுக்குள்ளே இயல்பா வந்து போக முடியற ரும்பாயா இருக்கலாம். ஆனா, இது என்ன கணக்கு?

“இந்த ரும் பாய்ஸ் எல்லாம் பொழுது போகாதப்ப அவங்களுக்குள்ளே வித்தியாசமா ஏதாச்சும் விளையாட்டு... ” என்று துவங்கிய பரத் சட்டென்று பிரகாசமாகி இன்ஸ்பெக்டர் ரிடமிருந்து மீண்டும் அந்த பில்லை வாங்கிப் பார்த்து, “சார், இது சீட்டாட்ட ஸ்கோர்! சீட்டாட்டத்தில இப்படித்தான் ஸ்கோர் எழுதுவாங்க. ஈன்னா டிக்ளேர்னு அர்த்தம். S.M., L.K.ன்னு ரெண்டு பேர் 220 பாய்ண்ட்ஸ் வெச்சி விளையாடிருக்காங்க. இந்த கேம் 220 S.M. தாண்டினதும் நின்னுடுச்சி பாருங்க. இதுல L.K. ஜெயிச்சிருக்கான்” என்றான்.

மனோகர் துடிப்பாக, “சார் எங்கப்பாவுக்கு ஏதாச்சும் வீக்னெஸ் உண்டானனு கேட்டங்க இல்ல... அவருக்கு சீட்டாட்டத்துல ஆர்வம் உண்டு சார். நாலஞ்ச வருஷம் முன்னாடி ரெகுலரா சாயங்காலமானா ஆறுமுக கவுண்டர் வீட்டுக்குப் போய்டுவார். அங்க ஒரு ஜமாவே இருக்கும். நடுராத்திரி வரைக்கும் ஆடுவார். இப்ப நிறுத்திட்டார். ஆனாலும் எப்பவாவது பெங்களுர்லேர்ந்து எங்க சித்தப்பா வந்தா ஆடுவார். அவருக்கு சீட்டாட்டத்தில் ஒரு மோகம் உண்டு சார்!” என்றான்.

“இப்போ எல்லாம் கிளியராய்டுச்சி. இதில S.M.ன்னு ஷார்ட்டா குறிப்பிட்டிருக்கிறது சூர்யமூர்த்திதான், யாரோ L.K. என்றவரோட சீட்டாடியிருக்கார்.”

“ஆனா காச வெச்சி ஆடின மாதிரி தெரியலை” என்றார் சபாநாயகம்.

“எப்படி சொல்றிங்க?”

“சூட்கேஸ்ல வகுல் பணம் எண்பதாயிரம் அப்படியே இருக்கு.”

“மணிபர்ஸ்ல?”

“மணிபர்ஸ்ல ஆயிரத்தி அறுநூறு ரூபா இருக்கு.”

“இவரு எவ்வளவு எடுத்துட்டு வந்தாருன்னு தெரியாதே. உங்கப்பா எவ்வளவு பணம் எடுத்துட்டு வந்தாருன்னு தெரியுமா மனோகர்?”

“தெரியும் சார். நான்தான் மில்லுலேர்ந்து ரெண்டாயிரம் பணமும், ரயில் டிக்கெட்டும் அவர் கைல கொடுத்தேன். போது மானனு கேட்டேன். போதும்னு பர்ஸ்ல வெச்சிக்கிட்டார்.”

“லாட்ஜ் அட்வான்ஸ் ரூபா இருநூறு கொடுத்திருக்கார். மிச்சம் இருநூறுல சாப்பாடு மத்த செலவுகள் இருக்கு.” என்றார் சபாநாயகம், “கணக்கு பார்த்தா அதிகபட்சம் நூறு ரூபா அவர் தோத்திருக்கலாம்.”

“நோ! எங்கப்பா நூறு ரூபா எல்லாம் வெச்சி ஆடியிருக்க மாட்டார்.”

“ஏன்?”

“அவருக்குப் பிடிக்காது. ஆறுமுக கவுண்டர் வீட்ல ஒரு நாக் அவுட்டுக்கு பத்தாயிரம்னுதான் நடக்கும். இவர் அங்க தவிர வேற எங்கயும் போகமாட்டார். தோத்தாலும், ஜெயிச்சாலும் தொகை பெரிசா இருக்கணும், இல்லைன்னா உக்காந்து ஆடறதில பிரயோஜனமில்லைன்னு சொல்வார். பெங்களுர் லேர்ந்து வர்ற சொந்த தம்பிகிட்டயே அஞ்சாயிரம் இல்லைன்னா பத்தாயிரம்னுதான் வெச்சி ஆடுவார்.”

“அப்போ அந்த யாரோ L.K.யோட காசு வைக்காம விளையாடியிருக்கலாம்.”

“இருக்கலாம், பொழுது போகறதுக்காக விளையாடியிருக்கலாம். ஆனா... எங்கப்பா காசு வெச்சிக்காம ஆட மாட்டார் சார், அவருக்குப் பிடிக்காது.”

“ஓகே. ஓகே. இந்த L.K. ஒரு வேளை ஹோட்டல் ரும்-பாயா இருக்கலாம்.” என்றார் சபாநாயகம்.

“அது யாரா இருந்தா என்ன இன்ஸ்பெக்டர். கவுண்டர் சீட்டு விளையாடிருக்கார். இந்த தகவல் என்ன விதத்தில உங்க இன்வெஸ்டிகேஷனுக்கு உதவி?” என்றான் பரத்.

“கவுண்டரை லாட்ஜ் ரூம்ல வெச்சி கடைசியா ஈவினிங் ஆறு மணிக்கு மேல யாரோ ஒரு ‘எல்,கே’ சந்திச்சி சீட்டு விளையாடியிருக்கிறது ஒரு முக்கியமான பாய்ண்ட்டா தெரியலையா? அந்த ‘எல். கே’வை சந்திச்ச விசாரிச்சா ஏதாச்சும் புதுத் தகவல் கிடைக்கலாம்.”

யோசனையாக தலையசைத்தான் பரத்.

போன் ஒலிக்க, எடுத்துப் பேசி வைத்த இன்ஸ்பெக்டர், “போஸ்ட்மார்ட்டம் முடிஞ்சிருச்சி. வாங்க. பாடியை ஒப்படைக்கிறேன். அப்புறம்... இது அப்பட்டமான கொலைதான்! கழுத்தெலும்பு லேசா கிராக் ஆகியிருக்கு. மூச்சுக் குழாய் நசுங்கி

யிருக்கு. பலாத்காரமா மூச்சு விடறதை தடை செஞ்சிருக்கலாம். இறந்த நேரம் அதிகாலை 4.00 மணி சுமார்னு சொல்றார் டாக்டர்” என்றார்.

சற்று விலகி சுசீலா அருகில் நின்றபடி எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஸ்னேஹா, “மைகாட்! சுசி... சுசி... என் டாடியாருக்கும் துரோகம் நினைக்காதவரு.. அவரைப் போயி... யார் அவன்? ராஸ்கல்! அவனை கொண்டாந்து என் முன்னாடி நிறுத்து! ப்ளடி மர்டரர்! ஐ மஸ்ட் கிக் ஹிம் டு டெத்!” என்று வெறி பிடித்தவளாகக் கத்த.. சுசீலா அவளை சமாதானப் படுத்தினாள்.

ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரியில் கவுண்டரின் பாடியை அதன் ஃபார்மாலிட்டிஸ் முடித்து வாங்கி மனோகர் பொள்ளாச்சியிலிருந்து எடுத்து வந்திருந்த டெம்போ வேனில் ஐஸ் பார்சுக்கு மேலே கிடத்தி, சோகமாக அனுப்பி வைத்தபோது...

ஸ்னேஹா, இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகத்தின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, “விட்டுடாதிங்க சார்! அந்தப் படுபாவி நூக்குல தொங்கணும்” என்று கத்திவிட்டுப் புறப்பட்டாள்.

8

“இந்த பேனா ரொம்ப அழகா இருக்கு டாடி. நான் நாளைக்கு ஸ்கூலுக்கு எடுத்துட்டுப் போகட்டுமா? ப்ளீஸ்” என்றாள் அனிதா கிருஷ்ணசுவாமி கொடுத்த புதிய பேனாவைப் பார்த்தபடி.

“எடுத்துட்டுப்போ!” என்றான்.

அந்த போட்டோஃபிரேமில். திலகா தங்கள் கல்யாண ஆல்பத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த ஒரு போட்டோவை நுழைத்தபடி, “ரொம்ப நாளா சொல்லிட்டு இருந்தேன் எப்படி நிடர்னு ரூபகம் வந்துச்சி உங்களுக்கு?” என்றாள்.

“பசங்களுக்கு பேனா வாங்கத்தான் அந்தக் கடைக்குப் போனேன். வெறுமனே அது மட்டும் வாங்க கூச்சமா

இருந்தது. அப்ப இது கண்லபட்டுது. இதுவும் இந்த 3D சீட்டுக்கட்டும் வாங்கினேன்” என்று சீட்டுக்கட்டை பெட்டியிலிருந்து எடுத்தான்.

“ஹை! 3D சீட்டுக்கட்டா?” என்று ஆர்வமாக வாங்கிப் பார்த்தான் ரிஷி. “நல்லாருக்குப்பா, இதை நான் வெச்சிக்கட்டுமா?”

“படிக்கிற பையன். உனக்கு எதுக்குடா சீட்டுக்கட்டு?”

“எப்பவாவது ஜாலிக்காக ஃபிரண்ட்சோட விளையாடுவேன்”

“அடி செருப்பால!” என்று ஆத்திரமாக எழுந்த கிருஷ்ண சுவாமி “எத்தனை நாளா இந்தப் பழக்கம்? நீ ஜென்மத்துக்கும் சீட்டுக் கட்டைத் தொடக்கூடாது, சொல்லிட்டேன். காசு வைச்சி ஆடுவியா?” என்று கத்தினான்.

அந்தக் கத்தலில் மூவருமே மிரண்டு போனார்கள்.

“நான் காசெல்லாம் வெச்சி விளையாடறதில்லைப்பா, சும்மா ஜாலிக்காக...”

“ஜாலிக்காகக் கூட இதைத் தொடக்கூடாது நீ! புரிஞ்சுதா? கொண்டா இங்கே!” என்று பிடுங்கி திலகாவிடம் கொடுத்தான், “முதல் காரியமா இதை அடுப்பில் போட்டு எரி!”

“என்னாச்சிங்க? ஏன் இப்படி எமோஷனாகறிங்க? நம்ம பிள்ளை அப்படி எல்லாம் கிடையாதுங்க. நீங்கதான் எப்பவாச்சும் ஆடுவிங்க.”

“விட்டாச்சுடி! எல்லாம் விட்டாச்சி! இதை எரிச்சுடு.”

“விட்டாச்சன்னா எதுக்காக காசு கொடுத்து வாங்கினிங்க?”

சுதாரித்துக் கொண்டு, “இல்லை, இது என் ஆஃபிஸ் ஃபிரண்டு ஒருத்தனுக்காக வாங்கினேன் திலகா”

“அப்புறம் எதுக்கு எரிக்கச் சொல்றிங்க?”

“இந்தப் பய சீட்டாடுவேன்னு சொன்னதும் டென்ஷன் ஆயிட்டேன். கொண்டா அதை” மறுபடி சூட்கேஸில்

வைத்தான். அவன் நடவடிக்கைகளின் முரண் புரியாமல் பதட்டமாகப் பார்த்த திலகா சூழ்நிலையை சீர் செய்யும் நோக்கில், “சரி, இந்த போட்டோஃபிரேம் என்ன விலைங்க?” என்றான்.

“அறுபது ரூபான்னு ரூபகம். இரு பில்லு பார்த்து சொல்றேன்.”

தன் சட்டை பாக்கெட்டில் கைவிட்டு கற்றையாக காகிதங்களை எடுத்து அதில் சூப்பர் மார்க்கெட் பில்லைத் தேடினான். நடைக்கவில்லை.

சட்டென்று பொறி தட்டியது!

கவுண்டரோடு ஆடிய முதல் ஆட்டத்தில் ஸ்கோர் எழுத அந்த பில்லைத்தானே பயன்படுத்தினேன்! அந்த ஆட்டம் முடிந்தும் அதைக் கசக்கி குப்பைக் கூடையில் வீசினேன்.

அடுத்தடுத்த ஆட்டங்களுக்கு ஸ்கோர் எழுத ஒரு விளம்பர நோட்டீசின் பின்புறத்தைப் பயன்படுத்தினேன். அந்த நோட்டீசை பஸ்சில் வரும்போது ரூபகமாக எடுத்துக் கிழித்து ஜன்னல் வழியாக பறக்க விட்டேன்.

ஆனால் முதல் ஆட்ட ஸ்கோருடன் கூடிய அந்த பில்?

ரூபகமாக குப்பைக் கூடையிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ள மறந்துவிட்டேனே...

அந்த பில்லில் தேதி, நேரம் எல்லாம் இருக்கிறதே. பின்புறம் என் கையெழுத்து S.M. L.K. என்று இருவரின் இனிஷியல் களையும் போட்டு ஸ்கோர் எழுதியிருக்கிறேனே.

போலீஸ் அதைக் கைப்பற்றாமலிருக்குமா?

ஆராய்ச்சி செய்யாமல் இருக்குமா?

நானும் கவுண்டரும் சீட்டாடியதற்கு யாருமே சாட்சியில்லை என்று மனதை திடப்படுத்தியிருந்தேனே... இப்படி ஸ்டீடு மாதிரி ஒரு தடயத்தை விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேனே...

போலீஸ் என்னைத் தேடி வருமா?

இப்போ நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்?

“என்னாச்சங்க? என்ன யோசனை திடீர்னு? ஏன் இப்படி வேர்க்குது?”

“எல்லாரும் என்னைத் தனியா விடறிங்களா? தலை வலிக்குது!” என்று காட்டுக் கத்தலாய்க் கத்தினான் கிருஷ்ண சுவாமி.

9

“வேற வேலைகள் நிறைய இருக்கு சுசி நமக்கு!” என்றான் பரத்.

“ஸ்நேஹா எவ்வளவு துடிச்சிப் போனா, பார்த்திங்க தானே?” என்றாள் சுசீலா.

“ஸ்நேஹா வேக வேகமாக துடிச்சதைப் பார்த்தேன்.”

“அப்பாவை இழந்த சோகத்துல இருந்தவளைக் கூட நீங்க...”

“அதனாலதான் கமெண்ட் எதுவும் அடிக்காம பார்வை யோட நிறுத்திக்கிட்டேன்...” என்று பென்சில் சீவினான்.

“ஓ.கே. இப்ப என்னோட புறப்படப் போறீங்களா இல்லையா?”

“எங்கே?” ஷார்ப்பனரில் சேகரமான மரக்குப்பையை தொட்டியில் தட்டினான்.

“அந்த லாட்ஜுக்கு. ஸ்நேஹா அப்பாவை கொலை செஞ்சவனை கண்டுபிடிச்சேயாகணும்...”

“இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் பார்த்துப்பார்.”

“அவருக்கு நாம உதவி செஞ்சா தப்பில்லை பரத். அவ என் தோழி! நீங்க ஈடுபடலைன்னாலும் நான் தீவிரமா இறங்கறதா இருக்கேன்.”

“சுசி, பாவம் நீ! பின்புத்தியை வைச்சிக்கிட்டு எப்படி கண்டுபிடிப்பே?”

“வ்வாட்? பின்புத்தியா?”

“பெண்புத்தி பின்புத்தின்னுதானே பெரியவங்க சொல்லியிருக்காங்க. நீ பெண்தானே? என்ன, டீ ஷர்ட் போட்ட பெண்!”

“இன்சல்ட்! கிரேட் இன்சல்ட்! வெவ்! பரத், நீங்க என்கூட வாங்க. ஆனா வாயே திறக்கக் கூடாது. முழுக்க நானே விசாரிச்சு, நானே முடிவுகள் எடுத்துக் கொலைகாரனைக் கண்டு பிடிக்கிறேன். அப்படி செஞ்சிட்டா என்ன செய்றீங்க?”

“ஆனந்தத்துல அப்படியே கட்டிப் பிடிச்சி பத்து உம்மா தந்துடறேன்.”

“அலையாதிங்க! எனக்கு பயபக்தியோட, மரியாதையோட ஒரே ஒரு சல்யூட் அடிச்சாப் போதும்.”

“ஏன் அப்படி?”

“டைட்டில் அப்படித்தானே இருக்கு. ரைட், வாங்க என்னோட.”

★

★

★

அவர்கள் துர்கா லாட்ஜிற்கு வந்தபோது அதன் மேனேஜர் விவேக் அவள் நீட்டிய விசிட்டிங் கார்டைப் படிக்காமல் அவள் பனியனில் 'I am a complan girl' என்பதைப் படித்து வழிந்த ரிரிப்பை அவசரமாக அடக்கிக் கொண்டு சுவரில் மாட்டியிருந்த பெரிய வட்ட வடிவ கடிகாரத்தில் நேரம் பார்த்துக் கொண்டான்.

“நீங்க கொஞ்சம் ஒத்துழைக்கணும் விவேக்” என்றாள், சுசீலா.

“அட! உங்களுக்கு ரொம்ப துப்பறியும் மூளைங்க! எப்படி கரெக்ட்டா என் பேரை...”

“இதுக்கெல்லாம் துப்பறியும் மூளை வேணாம். வற்றப்ப வாசல்ல நிக்கிற வாட்ச்மேனைக் கேட்டாப் போதும்!” என்றான் பரத்.

அவனை முறைத்து விட்டு, “பொள்ளாச்சி கவுண்டர் தங்கியிருந்த ரும் நம்பர் என்ன” என்றாள் சுசீலா!

“பத்தொம்பதுங்க.”

“இந்த லாட்ஜ்ல மொத்தம் எத்தனை ரும்ஸ் இருக்கு?”

“முப்பத்தி நாலுங்க.”

“அதில நேத்து எத்தனை ஃபுல்லு? எத்தனை காலி?”

“லெட்ஜரைப் பார்த்துச் சொல்றேங்க. இதெல்லாம் போலிசுக்கு ஏற்கெனவே சொல்லிட்டேன்” என்று முன்கியபடி ஏக்கரா லெட்ஜரில் விரல்களை மேயவிட...,

“எத்தனை ஃபுல்லுன்னு ஒரு கேள்வி போதும். பதினை மொத்த ரும்ல கழிச்சுப் பார்த்தா எத்தனை காலின்னு தெரியுமே” என்றான் பரத் அவள் காதருகில்.

“சைலன்ஸ்!” என்றாள் அவன் காதருகில்.

“நேத்து பதினெட்டு ரும்ஸ் ஃபுல்லுங்க மேடம்.”

“ரைட்டு, அந்த பதினெட்டு ரும்ல தங்கிருந்தவங்கள் யாராச்சும் காலி பண்ணிட்டாங்களா? இல்லை எல்லாரும் இருக்காங்களா?”

“எதுக்கு டபுள் டபுளாக் கேட்டு அவரை கன்ஃப்யூஸ் பண்ணே?”

“மேடம், நேத்து தங்கியிருந்தவங்கள்ல ஆறு பேர் காலி பண்ணிட்டாங்க...”

“காலி செஞ்சவங்க பேர் எல்லாம் படிங்க.”

“ஆர். பட்டாபிராமன், எம். கோபாலகிருஷ்ணன், எஸ். ரவிச்சந்திரன், பி சுபாஷ், பி. ஆனந்தராமன், எல். கிருஷ்ணசுவாமி....”

“பரத், எல்.கிருஷ்ணசுவாமி! சுருக்கமா எல். கே! அந்த ஃபீட்டாட்ட ஸ்கோர்ல அப்படித்தானே போட்டிருந்திச்சி? விவேக், இவர் எந்த ரும்ல தங்கியிருந்தார்?”

“இருபது!”

“எந்த ஊர்? விலாசம் என்ன?”

“திருச்சிங்க. விலாசம் இதோ இருக்கு பாருங்க.”

சுசீலா அவசரமாக ஒரு காகிதத்தில் லெட்ஜர் பார்த்து விலாசம் எழுதி முடித்ததும், “சுசி, வேஸ்ட்! இங்க பாரு! ராத்திரி 2.10க்கு இவர் காலி செஞ்சிருக்கார். ஏம்ப்பா, இது ராத்திரி 2.10 நானா, இல்லை மத்தியானம் 2.10ஆ” என்றான் பரத்.

“மிட் நைட்டு ரெண்டு பத்துதான் சார்.”

“சுசி, போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டிங் சூரியமூர்த்தி இறந்தது அதி காலை நாலு மணிக்கு. இந்த கிருஷ்ணசுவாமி அதுக்கு முன்னாலேயே காலி செஞ்சுட்டுப் போய்ட்டார்.”

முகம் கறுத்த சுசீலா இன்னும் காலி செய்யாமல் தங்கியிருப்பவர்களின் பெயர்களை எல்லாம் பார்த்தான், எல்.கேக்கு பொருத்தமாக எந்த பெயரும் இல்லை.

“இங்கே எத்தனை ரும் பாய்ஸ்?”

“மூணு பேர்.”

“அவங்க பேரென்ன?”

“முருகன், சத்யா, கோவிந்தன்.”

“அவங்க மூணு பேரையும் கூப்புடுங்க.”

“ஏற்கெனவே போலீஸ் விசாரிச்சதில நடுங்கிப் போயிருக்கானுங்க. சரி, கூப்புடறேன்.”

“சரி, நீ அவங்களை விசாரிச்சுட்டு வா, நான் கார்ல தலேர் மெஹந்தி லேட்டஸ்ட் ஆல்பம் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கேன். என்ன பார்க்கறே... நீதான் என்னை இந்தக் கதையில் கௌரவ

தோற்றமாக்கிட்டியே.” என்ற பரத் அவன் முறைக்க முறைக்க வெளியேறி காருக்குச் சென்றான்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து சுசீலா வந்து ஏறிக் கொண்டு கேஸ்ட்டைப் பிடுங்கிப் போட்டாள். அவன் சட்டை பாக்கெட்டிலிருந்து செல் போன் எடுத்து எண்கள் தொட்டு, “ஹலோ, ரவி டிராவல்ஸ்? நான் மூன்லைட் டிடெக்டிவ் ஏஜென்சிலேர்ந்து பேசறேன். இன்னிக்கு நைட் புத்து மணிக்கு திருச்சிக்கு, பஸ்ல ஏ.சி. கோசல் ரெண்டு டிக்கெட்ஸ் புக் பண்ணி ஆபீசுக்கு அனுப்பி வைச்சிடுங்க. போர்டிங் பாய்ண்ட் தி.நகர்!” என்று வைத்தாள்.

“ஏய் என்னது?”

“விசாரிச்சதில் எனக்கு அந்த திருச்சி எல்.கிருஷ்ணசுவாமி மேல சந்தேகமா இருக்கு.”

“அவன் சூர்யமூர்த்தி கவுண்டருக்கு பக்கத்துல ரும்ல தங்கியிருந்த காரணத்தாலயா? அவன்தான் ரெண்டு மணிக்கே காலி செஞ்சிட்டுப் போய்ட்டானே.”

“அதான் சந்தேகத்தைக் கிளப்புது பரத். இன்னிக்கு நைட் மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரஸ்ல திருச்சிக்குப் போறதுக்கு டிக்கெட் வாங்கிருக்கிறதா விவேக்கிட்ட கிருஷ்ணசுவாமி சொல்லியிருக்கான். ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு தூங்கிட்டு இருந்த விவேக்கை எழுப்பி காலி செய்றேன்னு சொல்லி பில் போடச் சொல்லியிருக்கான். என்ன இந்த நேரத்துல புறப்படறிங்கன்னு கேட்டுருக்கான் இவன்.”

“அதுக்கு அவன் என்ன சொன்னானாம்?”

“ஊர்ல என் பொண்ணுக்கு ஜூரம்ன்னு போன் செஞ் சப்போ என் வைஃப் சொன்னா, அதிலேர்ந்து எனக்கு மனசு சரியில்லை. கெட்ட கனவு வந்து முழிச்சுட்டேன். பதட்டமா இருக்கு, உடனே ஊருக்குப் போகணும்னு துடிப்பா இருக்கு. ஏதாச்சும் லாரி கிடைச்சாக்கூட அதில போய்டுவேன்னு அர்ஜெண்ட் செஞ்சிருக்கான்.”

“லாஜிக் சரியாத்தானே இருக்கு?”

“அவன் ரெகுலர் கஸ்டமர் இல்லை. ஒரு பேண்ட், சட்டை சலவைக்குப் போட்டிருக்கான். அந்த துணியைப் புத்தி எதுவும் சொல்லலை. கெட்ட கனவு, அது இதுன்னு சொல்றதில ஏதோ நாடகம் தெரியுது எனக்கு. அவன் தங்கியிருந்த ரும் இப்போ காலியாதான் இருக்கு. திறக்கச் சொல்லி போய்ப் பார்த்தேன்.”

“ஏதாச்சும் க்ளூ கிடைச்சதா?”

“இல்லை. அந்த ரூமோட சிட்-அவுட்லேர்ந்து பக்கத்தில கவுண்டர் கொலை செய்யப்பட்ட ரூமோட சிட்-அவுட்டைப் பார்க்கறப்போ ஒரு எண்ணம் தோணிச்சு. ரெண்டு சிட்-அவுட்டுக்கும் நடுவுல ரெண்டே அடி தான் பரத். ஒரு ஆள் இங்கேர்ந்து அங்கே எந்த பயமும் இல்லாம சுலபமாதாவலாம்.”

“லோ?”

“கிருஷ்ணசுவாமி ஏன் அந்த மாதிரி தாவி வந்து கொலை செஞ்சிட்டு அவசர அவசரமா ரூமை காலி செஞ்சிட்டுப் போயிருக்கக் கூடாது?”

“அடிப்படையா ஒரு பாய்ண்ட் இடிக்கிறது உனக்குத் தோணலையா?”

“என்ன?”

“டைம்! மரண நேரம் என்ன? காலி செஞ்ச நேரம் என்ன?”

“இது 4.00மணி. அது 2.10!”

“பின்னே?”

“அதைப் பத்தியும் யோசிச்சுட்டேன் பரத்! கிருஷ்ணசுவாமி கவுண்டரை கொலை செய்துதுன்னு முடிவு செஞ்சாச்சு. போலீஸ்ல தப்பிக்கிறதுக்காக முதல் காரியமா ரெண்டு புத்துக்கு ரூமைக் காலி செஞ்சாச்சு. பெட்டியை எங்கயோ கொண்டு போய் மறைச்சு வெச்சிட்டு கொஞ்ச நேரம் கழிச்ச ரகசியமா வந்து டிரைனேஜ் பைப் பிடிச்சி கவுண்டர் ரூமக்கு வந்து கொலை செஞ்சிட்டுப் போயிருக்கலாமே.”

“ஏன்? இதிலயும் இடிக்கிற விஷயம் இருக்கு. பெட்ஷீட் மேல பாத அச்சுக்கள் இருந்திருக்கு. சுவத்தில இருந்த அச்சுக்களோ வாட்ச்மேனோடது. அவன் காலையில் எல்லாரும் பார்க்க ஏறினவன். ரைட்டு, திருச்சியை சேர்ந்த யாரோ ஒரு கிருஷ்ணசுவாமிக்கும் பொள்ளாச்சியை சேர்ந்த யாரோ ஒரு கவுண்டருக்கும் எப்படி நீ முடிச்சு போடறே? மோடிவ் வேணுமே.”

“அது இனிமே விசாரிச்சா கிடைச்சுட்டுப் போகுது. கொலை செஞ்சது கிருஷ்ணசுவாமியோ இல்லையோ, கவுண்டரோட சீட்டு விளையாடினது நிச்சயமா கிருஷ்ணசுவாமிதான். அதை ஒத்துக்கறிங்களா பரத்?”

“எல்.கே. இனிஷியல் பொருந்தறதாலே அவரா இருக்கலாம், ஆனா உறுதியா சொல்ல முடியாது.”

“திருச்சிக்குப் போய் கிருஷ்ணசுவாமியை சந்திச்சா உறுதியா சொல்லலாம். கவுண்டரை கடைசியா சந்திச்சுப் பேசின, விளையாடின எல். கே. இந்த கிருஷ்ணசுவாமியா இருந்தா நமக்கு வேற ஏதாச்சும் தகவல் கிடைக்கலாம்.”

“கிடைக்கலாம். இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் ஏற்கெனவே லாட்ஜ்ல விசாரிச்சார். அவருக்கு இந்த எல்.கே.யை சந்தேகப் படணும்னு ஏன் தோணலை சுகி?”

“அதானே? சந்தேகப்பட்டு ஏதாச்சும் ஸ்டெப்ஸ் எடுத்துருக் காரான்னு கேட்டுடணும்.”

சுகீலா மீண்டும் போனில் மைலாப்பூர் போலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு பேசி விட்டு, “எஸ். ஐ தான் பேசினார், சபாநாயகம் பொள்ளாச்சி புறப்பட்டுப் போயிருக்காராம்.”

“வேர்ல ஆரம்பிக்கிறார்.”

“அதுக்குள்ளே நான் பூப்பறிச்சிடறேன்.”

“பை த பை உன்னோட நானும் திருச்சிக்கு கண்டிப்பா வரணுமா?”

“ஏன், இங்க என்ன?”

“மீனாட்சி காலேஜ்ல ஒரு ஃபேஷன் ஷோவுக்கு என்னை ஜட்ஜா கூப்பிட்டிருக்காங்க சுகி. நாளைக்குக் காலைல பத்து மணிக்கு ப்ரோக்ராம்.”

“கேன்ஸல் பண்ணிடலாம்.”

“வேற ஜட்ஜ் கிடைக்காம தவிச்சுப் போய்டுவாங்க சுகி.”

“ஷட் அப்! அவங்களைப் பத்தித்தான் உங்களுக்குக் கவலையா?”

“பின்னே? நான் விதவிதமா சைட் அடிக்கிற சான்ஸ் கெட்டுப் போகுதேன்னு வருத்தப்படறேன்னு நினைச்சியா? இன்டர்நெட் போட்டதுக்கப்புறம் சலிக்கச் சலிக்கப் பார்த்து... இப்ப யாரையும் டிரெஸ்ஸோட பார்க்கவே பிடிக்க மாட்டேங்குது சுகி...”

“அல்பம்! இன்டர்நெட் இதுக்குதான் இருக்கா? உங்களை எல்லாம் நிக்க வெச்சி...”

“அய்யோ! நின்னுக்கிட்டு எனக்கு பழக்கமில்லை சுகி.”

கைப்பையால் அவன் தோளை மொத்தினான் சுகீலா. கார் அவசரமாக நெளிந்து விட்டு நேராக, பின்னால் வந்த பைக் வாலா வேகம் கூட்டி அருகில் வந்து ‘இடியட்’ என்று திட்டினது காருக்குள் கேட்கவில்லை.

10

திருச்சி. ஹோட்டல் ராஜாளி.

வந்ததுமே ரும் சர்வீசில் காபி குடித்துவிட்டு, “யப்பாடா! எனக்கு ரொட்டின் லைஃப்லேர்ந்து விடுதலை. கிளாரா டேவிட்டும் நானும் கொஞ்ச நேரம் கழிச்ச செஸ் விளையாடிட்டு இருப்போமாம். நீ பாவம்! லொங்கு லொங்குன்னு அலைஞ்சி திரிஞ்சி துப்பறிவியாம்” என்றான் பரத்.

“உங்க யோசனைதான் வேணாம், ஆனா நான் போற இடத்துக்கெல்லாம் நீங்களும் வந்தாகணும், மைண்ட் இட்!” என்றான் சுகீலா சூட்கேஸ் திறந்து டவல் எடுத்தபடி.

“நான் கிளாராவுக்கு வாக்கு கொடுத்துட்டேனே.”

“யாரு கிளாரா?”

“ரிசப்ஷன்ல பார்க்கலை? பருத் தொல்லையால அவதிப் படறா! பாவம்! நைட் ஷிப்ட்டு! எட்டு மணியோட டீட்டி முடிஞ்சி...”

“அதுக்குள்ளே இவ்வளவு தகவல் சேகரிச்சிட்டிங்களா?”

“பரத் ஈஸ் கிரேட்ன்னு ஒத்துக்கறியா?”

உதட்டைச் சுழித்துக் காட்டிவிட்டு பாத்ரூமுக்குள் நுழைந்த அவளைப் பின் தொடர்ந்த அவனைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி “என்ன இது?” என்றாள்.

“நான் போற இடத்துக்கெல்லாம் நீங்களும் வந்தாகணும்னு நீதானே சொன்னே டார்..” என்றவன் “லிங்” சொல்லி முடிப்பதற்குள் முகத்தின் மேல் கதவு சாத்தப்பட்டது.

பரத் ஆங்கில செய்தித்தாள் எடுத்துக் கொண்டு சோபாவில் அமர்ந்து படித்தான். கம்ப்யூட்டர் நிறுவனத்தின் துண்டுப் பிரசுரம் வழக்கிக் கொண்டு மடியில் விழுந்தது. சுசீலா குளித்துவிட்டு வந்து, “ம் சீக்கிரம் குளிச்சிட்டு வாங்க பரத்.” என்றாள். பரத் டி.வி அணைத்துவிட்டு எழுந்தான்.

பரத் குளியலறையில் பாட்டு பாடிக்கொண்டே சோப்பு போட்டுக் கொண்டிருந்தபோது வெளியே சுசீலா சிரித்துப் பேசுவது கேட்டது.

யாருடன் போனில் பேசுகிறாள்? அதுவும் இப்படி சிரித்து?

பரத் அவசரமாக குளித்து முடித்துவிட்டு துண்டு சுற்றிக் கொண்டு அறைக்கு வர, அந்த இளைஞன் காபியை ஊற்றிக் குடித்துக் கொண்டிருக்க, சுசீலா எதிரே பனியன் கல்ச்சரில் இருந்து மாறி குரிதார் அணிந்திருந்தாள்.

“ஷிவா, இவர்தான் பரத், பரத், இதான் ஷிவா . போலாமா ஷிவா?” என்று சுசீலா எழுந்து கொண்டாள்.

அந்த ஷிவா தன் டீ விலரோ, ஃபோர் விலரோ-சாவியை

எடுத்துக் கொண்டு எழுந்து கொள்ள...

“என்ன? என்ன சசி? எங்கே? யாரு?” என்று தடுமாறினான் பரத்.

“உங்களுக்கு ஏதோ வேலை இருக்குன்னு சொன்னிங்களே. நான் ஏற்கனவே ஷிவாவுக்கு போன் பண்ணி ஸ்கூட்டர் எடுத்துட்டு வரச் சொல்லியிருந்தேன். ஷிவா பாருங்க, எவ்வளவு பங்கச்சவல்! நைஸ் பாய்!”

“எல்லாம் சரி, சார் யாருன்னு முழுசா அறிமுகப் படுத்தலையே..”

“சொன்னே, ஷிவா!”

“அது வெறும் பேரு!”

“எம்.சி.ஏ படிச்சிருக்கார். அமெரிக்கா போலாமா, ஹைதராபாத் போலாமான்னு யோசனைல இருக்கார். ஷிவாவுக்கு ஏகப்பட்ட ஆஃபர்! இல்லை ஷிவா?”

ஷிவா வளர்ப்புப் பிராணி போல உடனே தலையாட்டி, “யெஸ், யெஸ்” என்று விட்டு கூலிங்கிளாஸ் அணிந்து கொண்டு, “எங்கங்கே போகணும் உங்களுக்கு?” என்றான்.

“போற வழில சொல்றேன் ஷிவா. பரத், வர்றோம். நீங்க இங்கயே ஆர்டர் செஞ்சி சாப்பிட்டுருங்க. நாங்க போற வழில ஏதாச்சும் ஃபாஸ்ட் ஃபுட்ல சாப்பிட்டுப் போறோம். பை!” என்றான்.

“எப்போ வருவே?” என்றான் பரிதாபமாக பரத்.

“போன் பண்ணே.”

“சீ யூ சார்” என்று மரியாதைக்கு கைகுலுக்கி அவன் வெளியேற, சுசீலா ஹெண்ட் பேகை தோளில் மாட்டி செருப்பணியும் போது குறுக்கே கைநீட்டி, “அவன் யாருன்னு இப்ப சொல்லப் போறியா இல்லையா?” என்றான் பரத்.

“அதான் விபரமா சொன்னே.”

“எங்கேர்ந்து திடர்னு மொளைச்சான்?”

“திடர்னு மொளைக்கிறதுக்கு ஷிவா என்ன செடியா? இருபத்தி நாலு வருஷம் முன்னாடி எல்லாரையும் மாதிரி பொறந்தவன்தான். அதுசரி, உங்க காது ஏன் திடர்னு இப்படி சிவப்பா இருக்கு? வேணும்னா டாக்டரைப் பார்த்துடுங்க பரத். வர்றேன்.”

“ஏய்! நிஜமா நான் வரவேணாமா?”

“கிளாராவோட செஸ் ஆடுங்க பரத்.”

“அது... நான் சும்மாச்சுக்கும் சொன்னேன்.”

“அப்போ நல்லாத் தூங்குங்க. வந்துடறேன்.”

சுசீலா நிஜமாகவே வெளியெறிவிட, பரத் கொஞ்ச நேரத்திற்கு மூடப்பட்ட கதவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்! இதோ திரும்ப திறந்து உள்ளே வந்து ‘டென்ஷனாயிட்டிங்களா? வாங்க, போலாம். அவனை நான் ஆக்ட் பண்ணச் சொன்னேன்’ என்று சொல்லப் போகிறாள் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க...

சுசீலா வரவில்லை.

இரண்டு மணி நேரம் கழித்து சுசீலா மட்டும் திரும்பி வந்து கைகளை உதறிக் கொண்டு, “என்ன பரத், தூங்கினிங்களா” என்றாள். பரத் படித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்திலிருந்து ஒரே ஒரு தரம் அவளைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் வரிகளில் புதைந்தான்.

அருகில் வந்து புத்தகத்தைப் பிடுங்கி வைத்து, “கோபமா?” என்றாள்.

“எனக்கென்ன கோபம்?”

“ஷிவாவைக் கழட்டிவிட்டுட்டேன் பரத்.”

“ஏன், சரியா முத்தம் கொடுக்கத் தெரியலையா?”

“ஏன், இப்படி பொறாமை பிடிச்சி பேசறிங்க? ஷிவா என்

ஃபிரண்டு ஒருத்தியோட தம்பி. எல். கிருஷ்ணசுவாமியை நேரா சந்திக்கிறதுக்கு முன்னாடி அவன் குடும்பம் பத்தி விபரங்கள் சேகரிக்க உதவியா அவனை வரச் சொல்லியிருந்தேன். ருட்ஸ் ஆல்.”

“விபரம் சேகரிச்சுட்டியா?”

“அதுக்குதானே வெயில்ல அலைஞ்சோம். கிருஷ்ணசுவாமி எல்லோரா இண்டஸ்ட்ரில் உதவி மேனேஜர். கம்பெனியும், ஆஃபிசும் இருக்கறது திருவரம்பூர்ல. இவன் வீடு இருக்கறது குமரன் நகர்ல. வீட்ல திலகான்னு ஒரு மனைவி. ரிஷின்னு ஒரு பையன். அனிதான்னு ஒரு பொண்ணு. வாடகை வீடு. பையன் இப்பதான் ப்ளஸ் டு முடிச்சி என்ஜினியரிங் காலேஜ்ல சேர்றதா இருக்கான். பொண்ணு ஸ்கூல் கர்ள், கிருஷ்ணசுவாமி ஸ்கூல்டர் வெச்சிருக்கான். தப்பு, தண்டாவுக்கு போகாதவன். அண்ணனுக்கு ஒரே ஒரு வீக்னெஸ் காசு வெச்சி சீட்டாடுவாரு! டிட்டத்தட்ட தினமும்!”

“ரைட்டு! மேற்கொண்டு என்ன செய்யப் போறே?”

சுசீலா தன் வாட்சைப் பார்த்துக்கொண்டு, “இப்போ கிருஷ்ணசுவாமி தன் ஆஃபிஸ்ல இருப்பான். நேரா அவன் வீட்டுக்குப் போறோம்” என்றாள்.

11

“யாரு?” என்றாள் திலகா கதவைத்திறந்தபடி.

“வணக்கம், நான் சுசீலா, இவர் பரத், நாங்க மெட்ராஸ்லேர்ந்து வர்றோம், டிடெக்டிவ் ஏஜென்சி. டிட்டத்தட்ட போலிஸ்ன்னு வெச்சுக்கங்களேன். உக்காந்து பேசலாமா?” சகஜமாக உள்ளே வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“போலிசா?” என்று தயங்கியவள், “உக்காருங்க, என்ன விஷயம்?” என்றாள் பதட்டமாக.

“முதல்ல அந்த கிரைண்டரை நிறுத்திட்டு வந்தா பேச

வசதியா இருக்கும்.”

பரத் அங்கிருந்த செய்தித்தாளை எடுத்துக் கொண்டபின்.

கசீலா கை துடைத்தபடி வந்த திலகாவை உட்காரச் சொல்லி,
“எங்கே உங்க ஹஸ்பண்ட் கிருஷ்ணசுவாமி?” என்றாள்.

“ஆபிசுக்குப் போயிருக்கார்.”

“ரிஷி? ரிஷிதானே உங்க பையன்?”

“ஆமாம். இங்கதான் கிரவுண்ட்ஸ் கிரிக்கெட் விளையாடப் போனான்.”

“அனிதா?”

“ஸ்கூலுக்குப் போயிருக்கா. எப்படி எல்லாம் கரெக்ட்டா...”
ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“அதான் துப்பறியும் நிறுவனத்திலேர்ந்து வற்றதா சொன்னமே. விபரம் இல்லாம வருவமா? எல்லோரா இண்டஸ்ட் ரிலதானே கிருஷ்ணசுவாமி உதவி மேனேஜரா வேலை பார்க்கறார்?”

“ஆமாம். என்ன விஷயமா நீங்க?”

“சொல்றேன். நேத்துதானே மெட்ராஸ்லேர்ந்து அவர் திரும்பினார்?”

“ஆமாம்.”

“அவர் எத்தனை மணிக்கு வந்தார்?”

“எதுக்காக இதெல்லாம் கேக்கறிங்க?”

“இவர் மெட்ராஸ்ல தங்கியிருந்த லாட்ஜ்ல, இவர் தங்கிருந்த ரூமுக்கு அடுத்த ரூம்ல தங்கியிருந்த ஒருத்தரையாரோ கொலை செஞ்சிட்டாங்க. அதைப் பத்தி ஏதாச்சும் சொன்னாரா?”

“இல்லை. எப்போ நடந்துச்சு?”

“நேத்து அதிகாலை நாலு மணிக்கு. லாட்ஜ்ல தங்கியிருந்

தவங்க, காலி செஞ்சவங்க எல்லாரையும் விசாரிச்சிட்டிருக்கோம். இந்தக் கேசல போலீசுக்கு நாங்க உதவறோம். கிருஷ்ணசுவாமி ரூமை எத்தனை மணிக்கு காலி செஞ்சாருன்னு தெரியுமா?”

“ராத்திரி ரெண்டே கால் மணிக்கு காலி செஞ்சதா சொன்னார்.”

“எதுல புறப்பட்டு எப்போ இங்க வந்து சேர்ந்தார்?”

“ஆறரை மணி பஸ்கன்னு சொன்னார். வீட்டுக்கு வந்தப்போ ரெண்டு மணி இருக்கும். நான் அவர் ஆஃபிஸ் அட்ரஸ் தர்றேன். அங்க போய் அவரை விசாரிங்களேன்.”

“போகத்தான் போறோம். உங்களுக்குத் தெரிஞ்சதை சொல்லுங்க. ராக்போர்ட் எக்ஸ்பிரஸ்ல நேத்து ராத்திரி புறப்பட்டு இன்னிக்கு காலைல வற்றதாகத்தானே ப்ரோக்ராம், எதுக்கு திடீர்னு ரெண்டு மணிக்கு காலி செஞ்சி அதிகாலைல பஸ் பிடிச்சி அப்படி பரபரப்பா வந்து சேர்ந்தார்?”

“என் பொண்ணுக்கு உடம்பு சரியில்லாம இருந்தது. ஜூரம். அதை போன்ல சொன்னேன். அவருக்கு மனசு சரியில்லையாம். நூக்கம் வரல்லையாம், ஏதோ கெட்ட கனவு. பயந்து போய் உடனே புறப்பட்டுட்டார்.”

“அப்படியா? சரி. மெட்ராசுக்கு எதுக்குப் போனார்?”

திலகா மௌனமாக இருந்தாள். செய்தித்தாள் படிக்கும் பரத் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“இவர் ஏன் எதுவும் பேச மாட்டேங்கறார்?”

“நான் சும்மா இவங்கசுட வந்தேங்க எனக்கு இதெல்லாம் எதுவும் தெரியாது” என்று விட்டு தொடர்ந்து பேப்பர் படித்தாள்.

“சொல்லுங்க திலகா. எதுக்கு மெட்ராஸ் போனார்?”

“நான் குடும்ப விஷயத்தை எல்லாம் சொல்லலாமான்னு தெரியலை. ஒரு நிமிஷம் இருங்க. நான் அவருக்கு போன்

செஞ்சி கேட்டுக்கிட்டு அப்புறம்...”

“நோ! நான் உங்களை விசாரிச்சி முடிக்கிற வரைக்கும் நீங்க யாருக்கும் போன் செய்யக் கூடாது. உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச உண்மைகளை நீங்க மறைக்காம சொல்லியாகணும்.”

மிரண்டு போனாள் திலகா. எச்சில் விழுங்கினாள்.

பரத் பேப்பரைப் போட்டுவிட்டு எழுந்து: “சுசீ, நீ விசாரிச்சிட்டு இரு. நான் ஒரு வாக் போய்ட்டு வர்றேன்.” என்று வெளியேறினாள்.

“சொல்லுங்க,”

“அவரோட சித்தப்பா சென்னைல இருக்கார். எங்க பையன் ரிஷிக்கு பிரைவேட் என்ஜினியரிங் காலேஜ்லதான் சீட்கிடைச்சது. அதுக்கு ஃபீஸ்கட்ட பணமில்லை. அம்புதாயிரம் கடன் வாங்கப் போனார்.”

“வாங்கிட்டாரா?”

“வாங்கிட்டு வந்து காலேஜ்ல பணமும் கட்டியாச்சு.”

“அதுக்குள்ளேயா? எவ்வளவு கட்டினிங்க?”

“நாப்பத்தி ஓராயிரம்னு நினைக்கிறேன். நேத்தே கட்டிட்டு வந்தாச்சு.”

“வந்ததிலேர்ந்து டென்ஷனா இருந்தாரா?”

“ஆமாம்.”

“ஏன்?”

“தலைவலின்னு சொன்னாரு. அவருக்கு பஸ் டிராவல் ஒத்துக்காது. முதுகுத்தண்டுல வலி எடுக்கும். அப்போ எல்லாத்துக்கும் எரிஞ்சி விழுவார்.”

“மெட்ராஸ்லேர்ந்து அவர் என்ன வாங்கிட்டு வந்தார்?”

“குழந்தைகளுக்கு ரெண்டு பேனாவும், அதோ அந்த ஃபோட்டோ ஃபிரேமும் வாங்கிட்டு வந்தார்.”

“அப்புறம்?”

“ஒரு சீட்டுக்கட்டு வாங்கிட்டு வந்தார்.”

“கிருஷ்ணசுவாமி சீட்டு விளையாடுவாரா?”

“எப்பவாவது விளையாடுவார்.”

“தினமும் வீட்டுக்கு எத்தனை மணிக்கு வருவார்?”

“ஓம்பதாய்டும்.”

“ஆஃபிஸ் ஒம்போது மணி வரைக்குமா?”

“இல்லை. அஞ்சி மணிக்கே முடிஞ்சிடும். இவர் ஓவர்டைம் வேலை செய்வார்.”

“பொள்ளாச்சி சூர்யமூர்த்தி கவுண்டர்ன்னு கேள்விப் பட்டிருக்கிங்களா?”

“இல்லை.”

மேலும் மேலும் விசாரித்துவிட்டு விடைபெற்று வெளியே வந்து அருகில் கிரவுண்டில் பொடியன்களுடன் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தவனை, “பரத்!” என்று கூத்தியழைத்து...

காத்திருந்த பிரைவேட் காரில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

“திருவெரம்பூர்!” என்றாள் சுசி. “பரத், நீங்க மோசம்.”

“என் பேர் பரத் இல்லைங்க” என்றான் டிரைவர்.

“உன்னைச் சொல்லலை. ஓட்டுக் கேக்காம ஓட்டு”

“ஏன் சுசி என்னைத் திட்டே?”

“நான் தனியா கண்டுபிடிக்கிறேன்னு சொன்னேன்தான். அதுக்காக கொஞ்சம் கூட உதவி செய்யக் கூடாதா?”

“கண்டிஷன் என்ன? நீ தனியா விசாரிச்சி தனியா முடிவுகள் எடுக்கறதாப் பேச்சு. நான் குறுக்கே புகுந்தா எப்படி? அதான் சைலண்ட்டா இருக்கேன்.”

“சொல்றதையாவது காதுல கேக்கலாமா?”

“அது தாராளமா கேக்கலாம். சொல்லு!”

“இந்த கிருஷ்ணசுவாமியை நான் டபுள் ஸ்ட்ராங்கா சந்தேகப்படறேன் பரத். நேத்து வந்ததும் காலேஜுக்கு பணம் கட்டத்தான் சித்தப்பா கிட்ட அம்பதாயிரம் கடன் வாங்கி புறப்பட்டவன் அர்த்த ராத்திரில புறப்படுவானா? அது பாதுகாப்பானதா? முதுகுத் தண்டுல பிராப்ளம் உள்ளவன் பஸ்கல எதுக்கு டிராவல் செய்யணும்? அதுவும் கன்ஸ்பர்மீட் ரயில் டிக்கெட்டை கைல வெச்சிக்கிட்டு? சலவைக்குப் போட்ட பேண்ட், சட்டையப் பத்திக்குட கவலைப்படாம அப்படி என்ன அர்ஜெண்ட்? பொண்ணுக்கு ஜூரம்னு மனசு பதறி புறப்பட்டதா சொல்றது சும்மா பம்மாத்து! ஒண்ணும் பெரிய ஜூரம் இல்லை. அந்தப் பொண்ணு இன்னிக்கு ஜம்முன்னு ஸ்கூலுக்குப் போயிருக்காளே.. சூப்பர் மார்க்கெட்ல பேனா, ஃப்ரேம், சீட்டுக்கட்டு வாங்கினது இவன்தான். ஸோ... கவுண்டரோட ஏழு மணிக்கு மேல சீட்டு விளையாடினவனும் இவன்தான்.”

“எல்லாம் ரைட்டு, இந்தாள் எதுக்கு அந்தாளை அநாவசியமா கொலை செய்யணும்? ஜென்மப் பகையா? சில பல வருஷங்களுக்கு முன்னால கிருஷ்ணசுவாமியோட தங்கையை யாரோ கற்பழிச்சு அது கவுண்டர்தான்னு தெரியவந்து பழி வாங்கிட்டானா கிருஷ்ணசுவாமி? அரெஸ்ட் வாரண்ட் கேட்டா மாஜிஸ்ட்ரேட் கிட்ட போலிஸ்காரங்க பொருத்தமா ஒரு காரணம் சொல்ல வேணாம்?”

“என் சாமர்த்தியமான விசாரணையில் கிருஷ்ணசுவாமி வாய்லேர்ந்தே எல்லா உண்மையையும் வரவழைக்கிறேன் பாருங்க. எதுவும் தப்பில்லைன்னா நேத்து ஊர்லேர்ந்து திரும்பினதிலேர்ந்து வீட்ல எல்லார்கிட்டயும் எரிஞ்சி விழுந்து ஒரே டென்ஷனா எதுக்கு இருக்கணும்?” என்றாள் சுசீலா.

“கேளு! நல்லா கேளு!” என்றான் பரத்.

பியூன் வந்து, “பரத் சுசீலான்னு...” என்று ஆரம்பித்ததும், “வரச்சொல்லு” என்றான் கிருஷ்ணசுவாமி.

சற்றுமுன் திலகா போன் செய்து அவர்கள் வந்தது, விசாரித் துது எல்லாம் சொல்லியிருந்ததால் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந் தான். மனதை திடப்படுத்தி வைத்திருந்தான்.

முகத்தில் கொஞ்சம்கூட குழப்பம் காட்டிவிடக் கூடாது. டிப்ளமேடிக்காக, இயல்பாக, சாமர்த்தியமாக எந்த கொக்கிக் கேள்விகளிலும் மாட்டிக் கொள்ளாமல் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

பரத், சுசீலா உள்ளே வர, “வாங்க. ப்ளீஸ்” என்று நாற்காலிகளைக் காட்டி புன்னகைத்தான். அமர்ந்ததும் அந்த வசதியான குளிர் அறையை அளவெடுத்தான் பரத்.

“நாங்க மெட்ராஸ்லேர்ந்து வர்றோம். பரத்-சுசீலான்னு..”

“தெரியும். என் வீட்டுக்குப் போய் விசாரிச்சிங்களாம். என் வைஃப் போன் செஞ்சி விபரமா சொன்னா. நேத்து ஈவினிங் பேப்பர்ல பார்த்துதான் எனக்கே மர்டர் மேட்டர் தெரியும். ரொம்ப வருத்தப்பட்டேன். உங்களுக்கு என்ன விபரம் தெரியணும்? கேளுங்க. எனக்குத் தெரிஞ்சதைச் சொல்றேன். ஒரு நிமிஷம்” என்ற கிருஷ்ணசுவாமி டெலிபோன் எடுத்து, “கொஞ்ச நேரத்துக்கு எனக்கு கால்ஸ் எதுவும் கொடுக்காதே, என்ன சாப்பிடறிங்க?” என்றான்.

“நோ! தேங்க்ஸ்”

சுசீலா டேப் ரெக்கார்டரை எடுத்து மேஜைமேல் வைத்தாள்.

“இது ஒரு ரொட்டின் என்கொயரி. தட்ஸ் ஆல். போலீஸ் எங்ககிட்ட ஒரு அட்ரஸ் லிஸ்ட் கொடுத்தது. அவங்க எல்லாம் கவுண்டர் மரணத்துக்கு அப்புறம் ஹோட்டலை காலி செஞ்சிட்டுப் போனவங்க. அதில உங்க அட்ரசம் இருந்ததால உங்களைத் தேடி வந்தோம்.”

“பரவால்லை, நான் என்ன செய்யணும்?”

“உண்மையான தகவல்கள் மட்டும் சொல்லுங்க. யுகமா எதுவும் சொல்ல வேணாம். நீங்க துர்கா லாட்ஜில் எந்த ரூம்ல தங்கியிருந்திங்க?”

“இருபது.”

“சூர்யமூர்த்தி கவுண்டர் தங்கியிருந்தது உங்களுக்கு அடுத்த ரூம்லதான்! நீங்க அவரைப் பார்த்திங்களா? பேசினிங்களா?”

இந்தக் கேள்விக்கு கிருஷ்ணசுவாமி நேற்றிலிருந்தே தயாராக இருந்ததால், “என்னங்க இப்படி கேக்கறிங்க? அவரோட அவர் ரூம்ல உக்காந்து அரட்டை அடிச்சிக்கிட்டு சீட்டு விளையாடிட்டு இருந்தேங்க” என்றான்.

“அப்படியா? எப்போ? எத்தனை மணிக்கு?”

“முந்தா நாள் ராத்திரி ஏழு மணிக்கு. எனக்கு பொழுது போகாம என் ரூம் சிட்-அவுட்ல உக்கார்ந்து தனியா கார்ட்ஸ் விளையாடிட்டு இருந்தேன். அப்போ அவரு அவரோட சிட்-அவுட்லேர்ந்து பேச்சுக் கொடுத்தாரு. அப்பதான் நான் அவரைப் பார்த்தேன். அவருக்கும் பொழுது போகலைன்னு சொன்னார். சீட்டு விளையாடக் கூப்பிட்டார். அவர் ரூமுக்கு நான் போனேன்.”

“எப்படிப் போனிங்க?”

“ரெண்டு சிட்-அவுட்டுக்கும் நடுவுல இடைவெளி பெருசா இல்லை. ஜஸ்ட் தாண்டி அந்தப் பக்கம் போய்ட்டேன்.”

“என்ன விளையாடினீங்க சார்?”

“சீட்டுக்கட்டுன்னு சொன்னேன்.”

“அதில என்ன விளையாட்டு?”

“ரம்மிதான். ட்டு ட்வெண்ட்டி பாய்ண்ட்ஸ் வெச்சி விளையாடினோம்.”

“காசு வெச்சி விளையாடினீங்களா?”

“சேச்சே! சும்மா ஒரு சுவாரசியத்துக்காக தோக்கறவங்க ஜெயிக்கிறவங்களுக்கு மறுநாள் காலைல டிஃபன் வாங்கிக் கொடுக்கணும்னு பேசி அதைத்தான் பந்தயமா வெச்சிக்கிட்டோம்.”

“சரி, எத்தனை கேம் விளையாடினீங்க?”

“ஒரே ஒரு கேம் தான்.”

“யாரு ஜெயிச்சது?”

“நான் தான் ஜெயிச்சேன்.”

“அப்புறம்?”

“அவருக்குத் தூக்கம் வருதுன்னு சொன்னாரு. மாத்திரை எல்லாம் போட்டுக்கிட்டாரு. நான் குட்டைநட் சொல்லிட்டு மறுபடி என் ரூமுக்கு வந்துட்டேன்.”

“அப்புறம்?”

“எனக்கு தூக்கம் வரலை. என் பொண்ணு அனிதாவுக்கு ஜூரம்னு என் வைஃப் ஈவினிங் போன்ல சொன்னதிலர்ந்து வேண்டாத கற்பனைகள்! எனக்கு அவன்னா உசரு. மனசு பிசைஞ்சது. துர்ங்க முயற்சி செஞ்சேன். அவ செத்துப் போற மாதிரி கனவு! அலறி அடிச்சுக்கிட்டு எழுந்தேன். பதட்டமா இருந்திச்சு. உடனே திருச்சிக்கு வந்துடணும்னு தோணிச்சு. அவசரமா எல்லாம் பேக் பண்ணி லாட்ஜை காலி செஞ்சுட்டு புறப்பட்டுட்டேன்.”

“அப்போ என்ன மணி இருக்கும்?”

“நான் அதுகூடபார்க்கலைங்க. மேனேஜரை எழுப்பினேன். விபரம் சொன்னேன். அவன் லெட்ஜர்ல காலி செஞ்ச நேரம் எழுதறப்போ வால்கிளாக் பாத்து ‘என்ன சார், ரெண்டு பத்து ஆகுது. இந்த நேரம் என்ன பஸ் கிடைக்கும்?’னு கேட்டப்ப தான் அது அன்டைமீனு புரிஞ்சது. பரவால்லைன்னு வெளில வந்து நடந்தேன். ஒரு ஆட்டோ புடிச்சி எக்மோர் வந்தேன். பிரைவேட் பஸ் ஓடறவங்களை விசாரிச்சேன். காலையில்

ஆறரை மணிக்கு முன்னாடி எந்த பஸ்கும் இல்லைன்னு சொன்னாங்க. அங்கயே குட்டி போட்ட பூனை மாதிரி நடந்துகிட்டு, டீ குடிச்சி, சிகரெட் பிடிச்சி டைத்தை செலவு செஞ்சி ஆறரை மணிக்கு பஸ் புறப்பட்டு வந்துட்டேன்.”

“கவுண்டர் கொலை செய்யப்பட்டது பத்தி எப்படித் தெரியும்?”

“நேத்து ஈவினிங் மாலை முரசுல பார்த்தேன்.”

“நீங்க கவுண்டரோட எவ்வளவு நேரம் விளையாடிட்டு இருந்திங்க?”

“ஒரு மணி நேரம் இருக்கலாம்.”

“எட்டு, எட்டரைன்னு வெச்சிக்கலாமா நீங்க உங்க ரூமுக்கு வந்தப்போ?”

“இருக்கலாம்.”

“அதுக்கப்புறம் யாரோ வந்து கொலை செஞ்சிருக்கான்.”

“எதுக்கு மேடம் இந்தக் கொலை நடந்திருக்கு?”

“தெரியலைங்க. பணம், நகை எல்லாம் அப்படியே இருக்கு. கதவை உடைச்சிதான் போலிஸ் உள்ளேப் போச்சி.”

“அப்படியா? அப்ப வந்தவன் எப்படி வந்தான்?” என்றான் கிருஷ்ணசுவாமி அப்பாவியாக முகத்தை வைத்துக் கொண்டு.

“அவர்கிட்ட சீட்டாடினப்போ என்ன பேசினிங்க?”

“அப்பதான் அறிமுகமானவர்கிட்ட என்ன பேச முடியும்? பொதுவா நாட்டில இன்னிக்கு உள்ள பிரச்சினைகளைப் பத்திப் பேசினோம்.”

“தன் பர்சனல் மேட்டர் ஏதாச்சும் சொன்னாரா?”

“தனக்கு பிரஷர், சுகர்ன்னு எல்லா பிராப்ளமும் உண்டுன்னு சொன்னார். தன் தொழில் பத்தி சொன்னார்.”

“தனக்கு யாராச்சும் பகை இருக்கிறதா சொன்னாரா?”

“இல்லை. அப்படியே இருந்தாலும் அப்பதான் அறிமுகமான என்கிட்ட சொல்வாரா? எனக்கு ஒரு சந்தேகம்.”

“என்ன?”

“நீங்களே கேட்டுக்கிட்டு இருக்கிங்க. சார் ஏன் எதுவும் கேக்கலை?”

பரத் சிரித்து, “மேடம் தடை உத்தரவு வாங்கிருக்காங்க. ஆனாலும் நீங்க ஆசைப் பட்டதுக்காக ஒரே ஒரு கேள்வி கேக்கறேன். ரெண்டு பத்துக்கு மைலாப்பூர்ல ரூமை காலி செஞ்சிருக்கிங்க. ஆறரை மணிக்கு எக்மோர்ல பஸ் பிடிச்சிருக்கிங்க. மைலாப்பூர்லேந்து எக்மோர் ஆட்டோல வர்றதுக்கு அதுவும் டிராஃபிக் இல்லாத அந்த நேரம் அதிகபட்சம் பதினஞ்சு நிமிஷம் ஆகலாம். ஸோ, ரெண்டரை ஆறரை எக்மோர்ல சும்மா நாலு மணி நேரம் நீங்க உலாத்திக்கிட்டு இருந்திருக்கிங்க. அதுவும் கைல அம்பதாயிரம் ரொக்கம் வெச்சிக்கிட்டு. இது கேக்கறதுக்கு கொஞ்சம் அபத்தமாய் படலையா மிஸ்டர் கிருஷ்ணசுவாமி.” என்றான்.

“நீங்க கேட்ட மாதிரிதான் என் பொண்டாட்டியும் என்னை பொறுப்பில்லாம அஜாக்கிரதையா இருந்திருக்கிங்களேன்னு சத்தம் போட்டா! நான் ஏதாச்சும் லாரி பிடிச்சி புறப்படறதா பிளான் பண்ணிதான் ரூமை காலி செஞ்சேன். லாரி எதுவும் கிடைக்கலை. புதட்டமா ரூமை காலிசெஞ்சுட்டேன். மறுபடி எக்மோர்லேந்து ரெண்டு மணி நேரத்துக்காக ரூம் போட விரும்பலை. அதனால் அங்கயே நடந்துக்கிட்டு இருந்துட்டேன். இதோபாருங்க சார், நீங்க என்னை சந்தேகப் படறது அநாவசியம்.”

“சென்னைல உங்களுக்கு அம்பதாயிரம் கடன் கொடுத்த உங்க சித்தப்பா அட்ரஸ் கொஞ்சம் தரமுடியுமா?” என்றான் கசீலா.

“தாராளமா” என்று ஒரு சிறிய மெமோ காகிதத்தில் எழுதிக் கொடுத்தான் கிருஷ்ணசுவாமி, “அவ்வளவுதானே?” என்றான்.

“நீங்க எந்தத் தகவலும் மறைக்கலையே?” என்றாள்.

“இல்லைங்க. நான் எதுக்கு மறைக்கணும்?” என்றான்.

“நன்றி”

வெளியே வந்தார்கள்.

13

“ரொம்ப ஓல்ட் ஐடியா சுகி, பார்ட்டி ரொம்ப உஷார். இதில மாட்டவே மாட்டான்” என்றான் பரத்-ஹோட்டல் அறையில்.

“உங்க யோசனை கேட்டேனா? நான் சொல்றபடி செய்யப் போறிங்களா, இல்லையா?” என்றாள் சுசீலா.

“ஓகே, எனக்கென்ன?” என்ற பரத் போன் எடுத்து ரிசப்ஷன் மூலமாக கிருஷ்ணசுவாமி அலுவலக நம்பர் டயல் செய்து மறுமுனை எடுக்கப்பட்டதும் ரிசீவரில் கர்சீப் போட்டுக் கொண்டு, “டெபுடி மேனேஜர் மிஸ்டர் கிருஷ்ணசுவாமி ப்ளீஸ்...” என்று கரகரத்தான்.. காத்திருந்தான்.

“யெஸ், கிருஷ்ணசுவாமி ஹியர்”

“வணக்கம் சார். என் பேர் திவாரி. ஊரு மெட்ராஸ், உங்களை எனக்குத் தெரியும். என்னை உங்களுக்குப் தெரியாது. ஒரு முக்கியமான விஷயமா உங்களோட தனியா பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரணும். அதனால மெட்ராஸ்லேர்ந்து புறப்பட்டு வந்தேன் சார்.”

“என்ன விஷயம்?”

“கவுண்டர் கொலை விஷயமாதான்”

“வாட் நான்சென்ஸ்!”

“கத்தாதிங்க. கொஞ்சம் விபரமா சொல்லட்டுமா? தூர்கா லாட்ஜுக்கு ரெண்டு பில்டிங் தள்ளிதான் ஒரு மாடி ரூம்ல

நான் தங்கிருக்கேன். பறவைகள் பத்தி ஆராய்ச்சி பண்றவன் சார். பவர்ஃபுல் பைனாக்குலர்ஸ் வெச்சி ராத்திரி பகல்லு பார்க்காம மரங்கள்ல அடையற பறவைகளை, வானத்துல பறக்கற பறவைகளைப் பார்த்துட்டு இருப்பேன் சார். முந்தா நாள் நைட் ஏழு மணி இருக்கும். என் பில்டிங் மொட்டை மாடில சேர் போட்டு உக்காந்து. பக்கத்தில் இருந்த மரங்கள்ல பதுங்கின பறவைகளை வாட்ச் பண்ணிட்டிருந்தேன். அப்போ சும்மா பார்வையை திருப்பினேன். தூர்கா லாட்ஜ்ல ரெண்டாவது ஃபுளோர்ல கடைசி ரூம் சிட்-அவுட்லேர்ந்து ஒருத்தர் தாவி அடுத்த சிட்-அவுட்டுக்கு வந்தார். என்னடா இதுன்னு ஃபோகஸ் செட் செஞ்சிப் பார்த்தா ரூமுக்குள்ளே ரெண்டு பேர் சுவாரசியமா சீட்டு விளையாடிட்டு இருந்தாங்க. மறுநாள் காலைலதான் விஷயம் தெரிஞ்சது. அந்த லாட்ஜ்ல கவுண்டர் ஒருத்தர் கொலை செய்யப்பட்டார்ன்னு. விசாரிச் சேன். அவரோட சீட்டு விளையாடினது பக்கத்து ரூம் ஆசாமி யாச்சேன்னு யோசிச்ச லாட்ஜ்ல கேட்டா நீங்க காலி செஞ் சுட்டுப் போய்ட்டதா சொன்னாங்க. உங்க பேர், விலாசம் வாங்கிக்கிட்டேன். எதுக்கு சார் நீங்க அவரை கொலை செஞ்சிங்க?”

“என்ன உறல இது? நான் யாரையும் கொலை செய்யலை. நீங்க பார்த்தது உண்மைதான். நான் அந்த கவுண்டரோட சீட்டு விளையாடினேன். இதைப் பத்தி என்னை டிடெக்டிவ் ஏஜென்சில இருந்து வந்து விசாரிச்சவங்ககிட்டயும் சொல்லிட்டேன்.”

“அப்படியா? ஒரு நாலு மணி சுமாருக்கு டிரைனேஜ் பைப் பிடிச்சி ஒரு உருவம் ஏறி கவுண்டர் ரூமோட சிட்-அவுட்ல குதிச்சது சார். யாருன்னு பார்த்தா முதல்ல சீட்டு விளையாடின அதே உருவம், ஜன்னல் வழியா கை விட்டு கதவைத் திறந்து உள்ளேப் போய் கதவை சாத்திடுச்சி அந்த உருவம். எனக்கு ஒரேத் தவிப்பாய் போச்சி. கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி அதே உருவம் கதவைத் திறந்து ஜன்னல் வழியா வந்து டிரைனேஜ் பைப் வழியா கீழே இறங்கிடுச்சி. அதாவது.. நீங்க! இந்த விபரங்களையும் நான் போலீஸ்ல சொன்னா பரவால்லையா மிஸ்டர் கிருஷ்ணசுவாமி?”

எதிர்முனையில் கிருஷ்ணசுவாமி சிரமப்பட்டு சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

என்னை சிக்க வைக்கும் முயற்சி இது!

குரல் மாற்றிப் பேசுவது அநேகமாக இங்கே வந்த பரத்! அல்லது அவர்களின் உத்தரவின்படி வேறு யாரோ!

இப்படி ஒரு கற்பனைக் கதை சொல்லி மிரட்டினால், நான் பயந்து போய் விடுவேனாம். 'போலிசில் சொல்லாமல் இருக்க எவ்வளவு பணம் வேண்டும்?' என்று பேரம் பேசத் துவங்கு வேனாம். அதை வைத்து கவுண்டரை நான் தான் கொலை செய்தேன் என்று அவர்கள் உறுதி செய்து கொள்வார்களாம்!

ஆக... என்னை செமத்தியாக சந்தேகப்படுகிறார்கள். நியாயம்தான். ஸ்கோர் எழுதின காகிதம் கிடைத்திருக்கிறது. நான் பக்கத்து அறையில் தங்கியவன். திடீரென்று காலி செய்தவன்!

நாலுமணிக்கு உயிர் பிரிந்ததாக பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கை தகவல் சொல்லியிருக்கும். ஆனால் 2.10க்கு அறையை காலி செய்துவிட்டதாக லாட்ஜ் லெட்ஜர் சொல்லியிருக்கும், குழப்பம்! ரூமைக் காலி செய்த பின்னர் நான் டிரைனேஜ் பைப் வழியாக கவுண்டர் அறைக்கு வந்து கொலை செய்து விட்டுத் திரும்பியிருக்க வேண்டுமென்பது அவர்களின் யூகம்.

அந்த யூகத்தை உறுதி செய்யவே இந்த பிதட்டல் நாடகம்!

நான் சிக்குவேனா?

"உங்க பேர் என்ன சொன்னிங்க?" என்றான் கிருஷ்ணசுவாமி.

"திவாரி"

"நீங்க என்ன பார்த்திங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது. எதுக்காக மெனக்கெட்டு புறப்பட்டு இங்கே வந்திருக்கிங்கன்னும் புரியலை. ஒரு உருவம் டிரைனேஜ் பைப் பிடிச்சி ஏறினதை, இறங்கியதை வேடிக்கை பார்த்த நீங்க உடனடியா போலிஸ்ல சொல்ல வேணாமா? ஏன் சார் சொல்லலை?"

"போலிஸ்ல சொல்றதைவிட, அது யார்ன்னு விசாரிச்ச நேரடியா பேசினா எனக்கு லாபம் கிடைக்குமென்னுதான்..."

"பேத்தல்! நான் கௌரவமானவன் சார். குடும்பஸ்தன். என் ஆபீஸ்ல நான் தப்பு செய்ய நினைச்சா மாசம் முப்பதாயிரம் தனியா வருமானம் பார்க்க முடியும். நேர்மையானவன் சார். என் பையனுக்கு காலேஜ்ல பணம் கட்ட தோதில்லாம அம்பதாயிரம் என் சித்தப்பாகிட்ட கடன் வாங்க வந்தவன். என்னைப் போய் தேவையில்லாம வம்புல இழுத்துவிடப் பார்க்காதிங்க."

"அப்போ நான் பார்த்ததை எல்லாம் போலிஸ்ல சொல்லிக் கலாம்."

"சொல்லிக்கடா! போடா! வைடா போனை!"

சடக்கென்று எதிர்முனை துண்டிக்கப்பட, பரத் மெதுவாக போனை வைத்து தன் முகத்தோடு முகம் வைத்து முழு உரையாடலையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சசீலாவைப் பார்த்து, "திட்டு வாங்கித் தந்துட்டே, சந்தோஷமா?" என்றான்.

"இப்பவும் எனக்கு கிருஷ்ணசுவாமி மேல சந்தேகம் நீங்கலை பரத். ரொம்ப சாமர்த்தியமா காய் நகர்த்திருக்கான்னுதான் படுது. விசாரிச்சப்போ ரொம்ப ஸ்மார்ட்டா பதில் சொல்லிருக்கான். ரெண்டு விஷயம் தொங்கல்ல இருக்கு. கிருஷ்ணசுவாமி எதுக்காக கொன்னான்? எப்படி எந்த சமயம் கொன்னான்?"

பரத் பெருமூச்சு விட்டு கட்டிலில் சாய்ந்து கொண்டு சிகரெட் பற்ற வைத்தான்.

"மேற்கொண்டு என்ன செய்யப் போறே சசி?"

"புரியலையே, ஒருவேளை அவன் சொன்னதெல்லாம் உண்மையோ? சீட்டு விளையாடினதோட சரியோ? மகள் ரூபகமா பதட்டமா ரூமை காலி செஞ்சது உண்மையோ? நாம்தான் அநாவசியமா சந்தேகப் படறோமா? ஒரேக் குழப்பமா இருக்கு பரத்" என்று அப்படியே பல்படி அடித்துப் பேசினான்.

ஒண்ணு எதிர்பார்க்கிறதா சொன்னார்ன்னு சொன்னான். இது கொலைகாரன் சைக்காலஜி! கொலைச் செய்தி பேப்பர்ல வந்துடுச்சான்னு தெரிஞ்சுக்க ஒரு துடிப்பு இருக்கும். இந்தக் கொலையைப் பத்தி போலிஸ் என்ன நினைக்குதுன்னு தெரிஞ்சுக்க ஒரு ஆர்வம் இருக்கும். கிருஷ்ணசுவாமி ஆபிஸ்ல அவன் கூப்புடறதுக்காக காத்திருந்த சமயத்தில டாய்லெட் போய்ட்டு வந்தானே, அப்ப நான் அந்த ஆபிஸ்ல விசாரிச்சேன். அவங்க ஆபிஸ்ல கம்பெனி சார்பா எந்த விளம்பரமும் கொடுக்கறதா இல்லை. அதுக்கு அவசியமும் இல்லை.”

“பரத்... வாவ்!” என்றான் சுசீலா ஓசை வராமல் கை தட்டி.

“எனக்கும் அதே ரெண்டு கேள்விகள் இருக்கு. லாட்ஜ் ரும் காலி செஞ்ச நேரம் என்ன? நாலு மணிக்கு கவுண்டரை இவன்தான் கொலை செஞ்சிருந்தா ரெண்டே காலுக்கு எப்படி காலி செய்ய முடியும்? அடுத்தது... மோடிவ்! அதுவும் ஒரு மாதிரி யூகம் பண்ணேன் சுசி.”

“என்ன?”

“கவுண்டரை கொலை செய்யணும்னு கிருஷ்ணசுவாமி முன்கூட்டி திட்டம் போடலை. ரெண்டு பேருக்கும் வேற எந்த பகையும் இல்லை. திடீர்னு உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புல கொலை நடக்கலாம். ஒரு மாசம் முன்னாடி ஒரு கிராமத்தில டிக்கடையில் சம்பந்தமே இல்லாம ஒருத்தன் கத்தியால குத்திட்டான். எதுக்கு? சாதாரணமா பேசிட்டு இருந்தப்போ இவனுக்குப் பிடிச்ச அரசியல் தலைவரைப் பத்தி அடுத்தவன் கேவலப் படுத்திப் பேசியிருக்கான். என் தலைவனைப் பத்தியாடா சொன்னேன்னு இவன் பாய்ஞ்சுட்டான்.”

“ஆனா கிருஷ்ணசுவாமி படிச்சவன். குடும்பஸ்தன்.”

“அந்த மாதிரி வேற ஏதாச்சும் புரவோக் பண்ணிருக்கலாம். ஜாலியா சிரிச்சுப் பேசிட்டிருந்த சூரியமூர்த்தி கவுண்டர் ஏதாச்சும் ஒரு ஜாதியைப் பத்தி தரக்குறைவா பேசியிருந்தா? கிருஷ்ணசுவாமி அதே ஜாதியைச் சேர்ந்தவனா இருந்தா.. ஒரு ஆத்திரம் வருமில்லையா? இந்த மாதிரி ஏதோ ஒரு விஷயம்

திடீர்னு கிருஷ்ணசுவாமியை கொலை செய்யத் தூண்டி யிருக்கணும். அது என்ன? சொஞ்சம் ஸ்டேஷன்ல வெச்சி விசாரி ச்சா கக்கிடுவான். வரட்டும் இன்ஸ்பெக்டர்!” என்றான் பரத்.

14

மாலையில் வந்து சேர்ந்த இன்ஸ்பெக்டரிடம் பரத் தனது யூகங்களை சொல்லியதும், “இது போதும் சார் அவனை கைது செய்றதுக்கு! கைது செஞ்சி சென்னைக்கு கூட்டிட்டுப் போய் ஸ்பெஷலா விசாரிச்சா எல்லா உண்மையும் வந்துடும்” என்று எழுந்தார்.

★

★

★

சென்னை. விசாரணைக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த அறையில் தனக்கு எதிரே நின்றிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் மற்றும் அதிகாரிகளை வெறுப்பாக முறைத்தான் கிருஷ்ணசுவாமி.

“சார்! நீங்க எத்தனை விதமா கேட்டாலும், எத்தனை தடவை கேட்டாலும் என் பதில் ஒண்ணுதான். நான் அவரோட கார்ட்ஸ் விளையாடினது மட்டும் தான் உண்மை. மத்தபடி அவரை கொலை செய்ய எனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு? என் வீட்ல சோதனை செஞ்சிங்க. என்னை இந்தக் கொலையில சம்பந்தப் படுத்தற மாதிரி ஏதாச்சும் ஆதாரம் கிடைச்சதா? இல்லை! பக்கத்து ரூம்ல தங்கிருந்தேன். கடைசியா அவரை சந்திச்சுப் பேசினேன். -அதனால் என்னை கைது செஞ்சி இப்படி விசாரிக்கிறது சரியா? இவ்வளவுக்கும் கொலை நடந்தப்போ நான் லாட்ஜில் இல்லை. முன்னாடியே காலி பண்ணிட்டுப் போய்ட்டேன். தயவு செஞ்சி என்னை விட்டுடுங்க!” என்றான் உறுதியாக.

அதிகாரிகள் சன்னக் குரலில் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். கதவு திறந்து மற்றொரு உதவி அதிகாரி வந்து ஒரு ரிப்போர்ட்டை இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகத்திடம்

கொடுத்துச் செல்ல, அதைப் பார்த்துவிட்டு அவன் அருகில் வந்தார்.

“கிருஷ்ணசுவாமி, உங்க கைரேகைதான் அந்த ரும்ல கிடைக்கலையே ஒழிய, உங்க பாத அச்சு பெட்ஷீட் மேல கிடைச்சிருக்கு! யெஸ்! உங்க பாத அச்சுக்களை லேபுக்கு அனுப்பிச்சோம். ரெண்டும் ஒண்ணுன்னு வந்திருக்கு. இதுக்குப் பிறகும் பிடிவாதம் பிடிக்கப் போறிங்களா?”

ஒரே ஒரு விநாடி யோசித்தான் கிருஷ்ணசுவாமி

“இதானா உங்க சந்தேகத்துக்குக் காரணம்? சார், நானும் கவுண்டரும் கார்ட்ஸ் விளையாட்டிட்டு இருந்தப்போ இவ்வளவு பெரிய ராட்சச வண்டு ஒண்ணு ருமுக்குள்ளே புகுந்து சுத்த ஆரம்பிச்சிடுச்சி. கவுண்டர் அது எங்க காதுக்குள்ளே புகுந்துமோன்னு காதைப் பொத்திக்கிட்டு முதல்ல அதைத் துரத்துங்க வெளிலன்னு சொன்னார். நான் தலையணை எடுத்து அதை நோக்கி வீசினேன். அப்ப பெட்மேல ஏறி நின்னு வீசினேன், என் பாத அச்சுக்கள் பெட்ஷீட் மேல அப்படித்தான் பதிஞ்சிருக்கணும்.”

வாயடைத்துப் போனார் சபாநாயகம். கிருஷ்ணசுவாமிக்கு உள்ளுக்குள் உதறல் இருந்தாலும் இந்தக் கொலையின் நோக்கம் புரியாமல் போலிஸ் விழி பிதுங்குவதை உணர்ந்தான். கடைசி வரை சாதித்து விடுவது என்று தீர்மானித்தான்.

வெளியே வந்த சபாநாயகம், காத்திருந்த பரத்-சுசீலாவிடம் வந்தார்.

“ஹி ஈஸ் கிளவர் பரத், வெரி கிளவர்” என்று அவன் சொன்ன பதில்களைச் சொன்னார்.

“சார், ஆதாரப்பூர்வமா இவங்களால நம்மை எதுவும் செய்ய முடியாதுன்னு அவன் உறுதியா இருக்கறதால்தான் கம்பீரமா மறுக்கறான். கொலை நடந்தப்போ தான் அங்க இல்லைங்கற பாய்ண்ட்டை மறுபடி மறுபடி ஸ்ட்ரெஸ் பண்ணான். நான் ஒண்ணு செய்றேன். தூர்கா லாட்ஜ் மேனேஜர் விவேக்கை இன்னொரு தடவை விசாரிக்கிறேன். காலைல நாலு

மணிக்கு மேல காலி செஞ்சிட்டு லெட்ஜர்ல 2.10ன்னு எழுதச் சொல்லி அதுக்காக லஞ்சம் எதுவும் கொடுத்திருந்தா?” என்றான் பரத்.

“இது ஒரு பாய்ண்ட்! நானும் வர்றேன், வாங்க” என்றார் குயிங்கம் மென்றபடி சபாநாயகம்.

★

★

★

விழுந்த அறையில் பொறி கலங்கினான் விவேக்.

“சத்தியமா அவர்கிட்ட நான் காசு எதுவும் வாங்கலை சார்! என்னை நம்புங்க! அவர் 2.10க்குதான் ரூமை காலி செஞ்சுட்டுப் போனார். இதோ இந்த வால் கிளாக் டைம் பார்த்து நானேதான் லெட்ஜர்ல எழுதினேன்.”

“அவர் காலி செஞ்சப்ப நீ இங்கே முழிச்சிட்டிருந்தியா?”

“இல்லை சார். பனிரெண்டு மணி வரைக்கும் வழக்கமா முழிச்சிட்டிருப்பேன். அப்புறம் கவுண்டருக்கு இந்தப் பக்கம் இங்க படுத்துடுவேன். யாராச்சும் ரும் போடணும்னாலும், காலி செய்யணும்னாலும் என்னை எழுப்புவாங்க. தூங்கிட்டு இருந்த என்னை கிருஷ்ணசுவாமி எழுப்பினார்.”

“சரி, அவருக்கு அட்வான்ஸ் பணத்தில் வாடகைபோக மிச்சம் கொடுத்து ரசீது போட்டு அனுப்பிச்சதும் என்ன செஞ்சே?”

“அந்த நேரத்துக்கு என்ன செய்வாங்க? மறுபடி படுத்து தூங்கிட்டேன்.”

பரத் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

“சுசீ, கிருஷ்ணசுவாமியை நாம் விசாரிச்ச கேஸ்ட் கொடு” என்று வாங்கி காருக்குச் சென்று போட்டுக் கெட்டான். ஒரு இடத்தில் நிறுத்தி இன்ஸ்பெக்டரிடம். “இதைக் கேளுங்க” என்றான்.

“அப்போ என்ன மணி இருக்கும்?”

“நான் அதுகூட பார்க்கலைங்க. மேனேஜரை எழுப்பினேன். விபரம் சொன்னேன். அவன் லெட்ஜர்ல காலி செஞ்ச நேரம் எழுதறப்போ வால்கிளாக் பாத்து ‘என்ன சார், ரெண்டு பத்தாகுது. இந்த நேரம் என்ன பஸ் கிடைக்கும்?னு கேட்டப்பதான் அது அன்டைம்னு புரிஞ்சுது..”

டேப்பை நிறுத்தின பரத், “தட்ஸ் இட்! எனக்கு ஒரு ரிமோட் கோணம் தோணுது சார். இந்த லாட்ஜ் ரிசப்ஷன்ல உள்ள வால்கிளாக் பாத்துதான் விவேக் லெட்ஜர்ல எழுதினான். மறுபடி தூங்கிட்டான். முதல்யும் தூங்கிட்டுதான் இருந்தான். இப்ப நான்தான் கிருஷ்ணசுவாமி. நாலு மணிக்கு கவுண்டரை நான் கொலை செஞ்சிட்டேன். நோக்கம் அப்புறம் பார்த்துக்கலாம். உடனே ரூமை காலி செஞ்சிடறதுன்னு தீர்மானிக்கிறேன். ரிசப்ஷன் வர்றேன். மேனேஜர் தூங்கறான். வேற யாரும் இல்லை. ரெக்கார்ட்ல ஏற்கனவே காலி செஞ்சுட்டதா நம்ப வைக்கணும்னா என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கிறேன். வால்கிளாக் எடுக்கறேன். நாலு பத்துன்னு இருக்கிற நேரத்தை ரெண்டு பத்துன்னு செட் செஞ்சி மாத்திட்டு மேனேஜரை எழுப்பறேன். அவன் எந்திரிச்சி வால்கிளாக் பார்த்து லெட்ஜர்ல எழுதறான். மறுபடி தூங்கிடறான். வெளில போற மாதிரி பால்லா காட்டிட்டு மறுபடி ரிசப்ஷனுக்கு வந்து வால்கிளாக்ல மறுபடியும் பழைய நேரத்தை செட் பண்ணிட்டு போய்ட்றேன்.” என்றான்.

“பிரில்லியண்ட்! முதல்ல அந்த வால்கிளாக்ல கிருஷ்ணசுவாமியோட கைரேகை இருக்கான்னு பார்த்துடலாம் பரத். இருந்துட்டா அவன் மாட்னான்.” என்றார் உற்சாகமாக சபாநாயகம்.

★

★

★

மூன்னைட் டிடெக்டிவ் ஏஜன்சீஸ்

போன் ஒலித்தது. பரத் எடுத்து...

“பரத்! நான் இன்ஸ்பெக்டர் சபாநாயகம் பேசறேன். ஹோட்டல் வால்கிளாக்ல கிருஷ்ணசுவாமியோட கைரேகைகள்

இருக்கு. உங்க யூகப்படிதான் நடந்திருக்கணும். தவிர... இன்னொரு புதுக் குழப்பம்.”

“என்ன?”

“சூர்யமூர்த்தி கவுண்டர் சம்பந்தப்பட்ட சூட்கேஸ், மத்த பொருள்கள்ல கைரேகை எடுக்கச் சொல்லிருந்தேனில்ல. அதில சூட்கேஸ்ல இருந்த எண்பதாயிரம் பணத்தில் ஒரே ஒரு அம்பது ரூபா நோட்டுக் கட்டுல கிருஷ்ணசுவாமியோட கைரேகை பதிவாகியிருக்கு. இது எப்படி சாத்தியம்னு எனக்குப் புரியலை.”

“நாங்க நேர்ல வர்றோம் சார்” என்றான் பரத்.

★

★

★

போலிஸ் ஸ்டேஷனில் எண்பதாயிரம் தொகைக்கான பணக் கட்டுகளை ஆராய்ந்தான் பரத். ஆறு நூறு ரூபாய் கட்டுகள்! நான்கு ஐம்பது ரூபாய் கட்டுகள்! எல்லாம் பழைய நோட்டுகள்! எல்லாமே வங்கி கட்டுகள்.

கார்ப்பரேஷன் பேங்கின் அடையாறு கிளையின் முத்திரை கொண்ட காகிதம் பொருத்தி பின் செய்யப்பட்ட கட்டுகள்!

ஆனால்...

கிருஷ்ணசுவாமியின் கைரேகை பதிவாகியிருப்பதாக சொல்லப்பட்ட ஒரே ஒரு ஐம்பது ரூபாய் நோட்டுக் கட்டில் மட்டும் பேங்க் ஆஃப் இந்தியா. மைலாப்பூர் கிளையின் முத்திரையிட்ட காகிதம் பின் செய்யப்பட்டிருந்தது. எல்லா கட்டுகளிலும் அந்த பண்டல் கட்டப்பட்ட 14ம் தேதி ரப்பர் ஸ்டாம்ப் குத்தப் பட்டிருந்தது.

“கவுண்டர் வசூல் செஞ்ச தொகை எண்பதாயிரம் கரெக்டா இருக்கு. இதில் ஒரு நோட்டுக் கட்டுல மட்டும் கிருஷ்ணசுவாமியோட கைரேகை எப்படி வந்திச்சு?”

“இன்னொன்னு கவனிச்சிங்களா? இந்த ஒரு கட்டு மட்டும் பதினாலாம் தேதி மைலாப்பூர் பேங்க் ஆஃப் இந்தியால வித்திரா செய்யப்பட்ட கட்டு! மத்ததெல்லாம் அதே

பதினாலாம் தேதி அடையாறு, கார்ப்பரேஷன் பேங்ல வித்திரா செய்யப்பட்ட கட்டுகள்! என்ன அர்த்தம்?”

“நான் சொல்றேன்” என்றாள் சுசீலா, தன் கைப்பைக்குள் ஏதோ ஒரு காகிதம் எடுத்து, “பரத், இதோ கிருஷ்ண சுவாமியோட சித்தப்பா விலாசம். அவரே குறிச்சி கொடுத்தது. மைலாப்பூர்லதான் வீடு. போன் நம்பர் இருக்கு. போன் செஞ்சி கடனா கொடுத்த அம்புதாயிரத்தை பேங்க்ல எடுத்துக் கொடுத்திங்களா, எந்த பேங்க்லன்னு விசாரிங்க, கொஞ்சம் புரியும்” என்றாள்.

பரத் போன் செய்து பேசி வைத்தான்.

“பேசிட்டேன். மைலாப்பூர் பேங்க் ஆஃப் இந்தியால பதினாலாம் தேதி அம்புதாயிரம் பணம் வித்திரா செஞ்சி புத்து அம்புது ரூபா கட்டுக்களா கொடுத்ததா சொல்றார். ஸோ... கவுண்டரோட பணக்கட்டு மேல கிருஷ்ணசுவாமியோட கைரேகை வரலை, கிருஷ்ணசுவாமியோட பணக் கட்டுதான் இங்கே இடம் மாறியிருக்கு.”

“எப்படி? ஏன்?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“ஆமாம். இந்த சூட்கேஸ் நம்பர்லாக் கொண்டதாச்சே, நீங்க எப்படி திறந்திங்க இன்ஸ்பெக்டர்?”

“நான் ஜஸ்ட் ரெண்டு பக்கமும் பிரஸ் செஞ்சேன். திறந்திடுச்சி. நம்பர் லாக்ல சரியான நம்பர்லதான் இருந்தது.”

“கவுண்டர் பையன் சொன்னப்போ எங்கப்பா அஞ்சாயிரம், பத்தாயிரத்துக்குக் குறைஞ்சி சீட்டு விளையாட மாட்டாருன்னு சொன்னது ஞாபகமிருக்கா? இப்ப ஒரு யூகம் சொல்றேன். கிருஷ்ணசுவாமியும் கவுண்டரும் காலை டிஃப்னை பெட்டா வெச்சி கார்ட்ஸ் விளையாடலை. அது பொய்! பணத்துக்குத் தான் விளையாடிருக்காங்க. அஞ்சாயிரம்! இல்லைன்னா பத்தாயிரம்! நமக்கு கிடைச்ச ஸ்கோர்ஷீட் படி அவங்க ஒரே ஒரு கேம்தான் விளையாடினதா நினைச்சோம். அவங்க பல கேம்ஸ் விளையாடியிருக்கலாம். கேம்ல கிருஷ்ணசுவாமி கணிசமா தோத்திருக்கலாம். கவுண்டர் ஜெயிச்ச பணத்தை எடுத்து சூட்கேஸ்ல

வெக்கிறார். கிருஷ்ணசுவாமிக்கு பதட்டம்! பையன் படிப்புக்காக கடன் வாங்கின பணத்தை சீட்டாடி தோத்துட் டமேன்னு கவலை! நிலைமையை சொல்லி பணத்தை திருப்பி கேட்டிருக்கணும். கவுண்டர் திருப்பித் தர மாட்டேன்னு சொல்லிருக்கணும். ஆத்திரத்தில வெறியோட தலையணை எடுத்து முகத்தில பொத்தி கொலை செஞ்சிட்டு... தான் தோத்த பணத்தை மட்டும் பெட்டிலேர்ந்து மறுபடி எடுத்திருக்கணும். அப்போ தவறுதலா தன் கட்டுக்கு பதிலா கவுண்டர் கட்டு ஒண்ணு கிருஷ்ணசாமி கைக்கு வந்திருக்கணும்.” என்றாள் சுசீலா உற்சாகமாக.

“எல்லாமே பொருந்துதுங்க மேடம்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

★ ★ ★

“இப்ப என்ன சொல்றிங்க?” என்றார் சபாநாயகம்.

அடிபட்ட புலியின் பார்வை பார்த்தான் கிருஷ்ணசாமி.

நேரில் பார்த்தது போல எல்லா விபரங்களும் ஆதாரப் பூர்வமாக எடுத்து வந்து விட்டார்கள். இனி என்ன சொல்வது?

“சொல்லுங்க! உங்க சித்தப்பா கொடுத்த பணக்கட்டு கவுண்டர் பெட்டிக்குள்ளே எப்படிப் போச்சு உங்க கை ரேகையோட? கவுண்டர் கலெக்ட் செஞ்சபணக்கட்டு ஒண்ணு எங்கே மாயமா மறைஞ்சி போச்சி? நீங்க காலேஜ்ல கட்டின தொகையில் அந்தக் கட்டும் இருக்கணும். அந்த பணக்கட்டையும் கைப்பற்ற ஏற்பாடு செஞ்சிட்டேன். இனிமேயும் நீங்க பிடிவாதம் பிடிக்க முடியாது கிருஷ்ணசுவாமி.”

அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசுவாமி திடீரென்று தன் கைகளால் தன் முகத்தில் அறைந்து கொண்டு அழுத் துவங்கினான்.

“எல்லாம் இந்த சீட்டாட்ட வெறில வந்தது சார்! எனக்கு வேணும்! ஆனா.. நான் அவரைக் கொலை செய்யணும்னு

நினைக்கலை.”

... சொல்லத் துவங்கினான்.

★ ★ ★

“சூசி, இப்படி வந்து நில்லு” என்றான் பரத்

“எதுக்கு?”

“ரொம்ப மெனக்கெட்டே. நடுவுல குழம்பினாலும் கடைசில முத்தாய்ப்பா கொலை நோக்கத்தை கரெக்ட்டா செஸ் பண்ணிட்ட உனக்கு தாராளமா ஒரு சல்யூட் அடிக்கலாம்.”

பரத் அவளைப் பார்த்து சல்யூட் அடித்து...

“அதே சமயம்... கடிச்சித் திங்கலாம் மாதிரி இப்பவும் இளமையா இருக்கிற உன்னைப் பார்த்து சைட்டும் அடிக்கலாம்” என்றவனை...

“அதென்ன இப்பவும்?” என்று அடிக்க வந்தாள் கசீலா.

(முற்றும்)

ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... பரத்!

1

ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... பரத்!

(ஆறாவது நாவல்)

நினைவத்தலை...

... சொல்லத் தவறவில்லை.

★ ★ ★

"சு. இப்படி அந்த சிந்து" எத்தனையோ

தூதிகள்

"தோம்ப மெனக்கெட்டே, தடுவல் குழம்பினாலும்
கனைய முத்தாய்ப்பு சொல்ல தோக்கத்த அரைக்கட்டா
மெல் பண்ணிட்ட உனக்கு தாராளமா ஒரு சல்லு
அடிக்கலாம்."

!தூப ஒலையில்... முன்பு

அடிக்கலாம்" என்றவரை...

(ஸ்ரீமாத் பரமஹம்ச)

"அதென்ன இப்படி... அந்த அபாதிதான் கவிவா.

(முற்றாம்)

ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ்... பரத்!

1

மகிழம்பூர். தஞ்சை மாவட்டத்தின் தெம்பான கிராமங்களில் கொஞ்சம் பெருமையும் கொண்டிருக்கும் கிராமம். ரயில்வே ஸ்டேஷன் இருப்பது ஒரு பெருமை. எந்தக் கோடையிலும் வற்றாத ஏரி இருப்பது ஒரு பெருமை. ஊருக்கு இரண்டு கிலோ மீட்டர் தள்ளி இரண்டு பெருமைகளும் அருகருகே இருக்கின்றன. சுற்றுப்பட்டு அறுபது கிராமங்களின் தாகத்திற்கு இந்த கடம்பா ஏரிதான் பதில் சொல்லிவருகிறது.

'கடம்பா' என்ற பெயர் காரணம் தொண்ணூறு வயது தாண்டிய முதுமக்களை விசாரித்தால் சொல்வார்கள். நமக்கு அது அவசியமில்லை.

நாம் மயில்சாமியைப் பார்க்கலாம்.

அந்த ஐந்து மணி விடிகாலையில் அரைகுறையாகத் துடைத்த அரிதார முகமாக வானம் கலங்கலாக நிறம் மாறிக் கொண்டிருந்தது.

மரங்கள் இன்னும் பச்சை நிறத்திற்கு வராமல் கறுப்பாகத் தான் தெரிந்தன. சில வண்டுகளின் சுருதி இன்னும் இருந்தது.

மயில்சாமி ஏரியை நோக்கிச் செல்லும் செம்மண் சாலையில் தனது ஒற்றை மாட்டு வண்டியை 'ஹே... ஹேய்' என்று விரட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். தலையில் முண்டாசு. காதில் ஒற்றை பீடி, புஜத்தில் கறுப்புக் கயிற்றில் தாயத்து. 'பறவையைக் கண்டான், விமானம் படைத்தான்' என்று உற்சாகமாக வாய் விட்டுப் பாடியபடி வண்டியை 'ஓ....ஓ...' என்று ஏரிக்கரையின் ஓரத்தில் நிறுத்தினான்.

குதித்து இறங்கினான்.

ஒரு கால் பந்தாட்ட மைதானம் அளவிற்கு ஏரி இருந்தது.

தண்ணீர் காற்றில் சிலுசிலுத்தது. ஒரு பக்கமாக நிறைய தாமரைப் பூக்களும், இலைகளும் மேற்பரப்பில் மண்டியிருந்தன.

மயில்சாமி, ட்ரம்மில் தண்ணீர் நிரப்பிக் கொள்வதற்கு முன்பாக முதல் காரியமாக பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

‘எதிரொலி கேட்டான். வானொலி படைத்தான்.

எதனைக் கண்டான்? மதத்தினைப் படைத்தான்?’ என்று பாடியபடி பீடியின் வெப்ப சுகத்தை நுரையீரல்களுக்கு வழங்கினான்.

தண்ணீர் அள்ளுவதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்ட வாய் வெட்டின பிரிட்டானியா உயர டின்னை எடுத்துக் கொண்டு ஏரியில் இறங்கினான்.

தெளிவான நீரை ஒரு டின் அள்ளிக் கொண்டு வண்டிக்கு வந்தான். பெயிண்ட் அடித்து மயில்சாமி தண்ணீர் வண்டி என்று எழுதப்பட்ட ஒரு காலத்து கிரீஸ் ட்ரம் படுக்க வைக்கப் பட்டு அதன் வயிற்றில் திறப்புச் சதுரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மேல் குப்பை வடிகட்ட வாயில் துணி போட்டிருந்தான். அதன் மேல் மொண்டுவந்த தண்ணீரை ஊற்றி விட்டு இரண்டாவது நடையாக ஏரிக்குச் சென்றான்.

ஐந்தாறு முறை அவன் ஊற்றி டிரம்மை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கும் போது, சூழ்நிலையில் வெளிச்சம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அருகாமை ரயில்வே ஸ்டேஷனில் ஸ்டேஷன் மாஸ்டராக பணிபுரியும் மதுகுதனன் தன் லூனா மொபட்டில் ஏரியைக் கடந்த போது, “குட்மார்னிங் சார்” என்றான் கத்தலாக.

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் அந்த ஊருக்கு ஒரு கலெக்டரைப் போல. சோளம், காரட், கிழங்கு, கரும்பு, மாம்பழம் எல்லாம் இலவசமாக வீட்டுக்கு வரும். மதுகுதனன் கையை மட்டும் அசைத்து விட்டுப் போய் விட்டார்.

ஸ்டேஷன் வாசலில் தன் வண்டியை நிறுத்தி அவர் சில்ஹவுட்டாக நடந்து தன் அறைக்குள் நுழையும் வரை

பார்த்துக் கொண்டிருந்த மயில்சாமி தன் வேலையைத் தொடர நீர்நிலைக்குச் சென்று குவிந்த போது பதினைந்தடி தள்ளி அவன் கவனம் திரும்பியது.

தாமரை இலைகள் சூழ்ந்திருக்க... அதற்கு நடுவில் நீட்டிக் கொண்டிருப்பது என்ன? மரக்கட்டையா? மரக்கட்டை போலத் தெரியவில்லையே...”

மயில்சாமி கண்களை ஒரு தரம் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டு குறை வெளிச்சத்தில் ஊடுருவிப் பார்த்தான்.

மரக்கட்டைக்கு விரல் இருக்குமா என்ன?

அய்யோ!... அது... அது - ஒரு மனித உடம்பா?

மயில்சாமிக்கு முதுகு தண்டில் சிலிர்த்தது.

ஓட்டமாக ஸ்டேஷனுக்கு வந்து மூச்சிரைத்தான்.

தன் சிகரெட்டை அப்போதுதான் பற்ற வைத்த மதுகுதனன், “என்னய்யா இப்படி ஓடி வர்றே?” என்றார்.

“சார்... ஏரியில், ஏரியில்.... பொணம் சார்!”

“பொணமா? என்னய்யா சொல்றே நீ?”

“ஆமாம் சார். வந்து பாருங்களேன்.”

மதுகுதனன் சிகரெட்டை வீச மனமில்லாமல் இரண்டு இழுப்பு அவசரமாக இழுத்துக் கொண்டு, “வா, போய் பார்க்கலாம்” என்று அவனைத் தன் பின் சீட்டில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு லூனாவை ஏரிக்கு ஓட்டினார்.

இப்போது நன்றாகவே விடிந்திருக்க... தெளிவாகவே தெரிந்தது.

அது பிணம்தான். உடம்பு நன்றாக ஊதிப் போய் இரண்டு மூன்று நாட்களாயிருக்கும் பிணம்!

ஆண் பிணம்.

மதுகுதனன் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து டெலிபோன் எடுத்து

கும்பகோணம் ரயில்வே ஸ்டேஷனை அழைத்துப் பதப்பதப்பாக செய்தி சொல்லத் துவங்கினார்.

2

106 டிகிரி அனலுக்குப் பிறகு களைத்துப் போய் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சென்னை. இரவுக் காட்சி சினிமா பார்ப்பவர்கள், இரவு ஷிஃப்டில் வேலை பார்ப்பவர்கள், தூக்கம் வராதவர்கள் தவிர எல்லோரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் ராத்திரி பனிரெண்டே காலுக்கு...

கிளாராவும் உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். லேசான விசம்பல் ஒலியைக் கேட்கும் வரை...

கிளாரா - இளம் பெண். மாநிறம். ஐந்து புள்ளி நான்கு அடி உயரம். தற்சமயம் மார்க்கு அருகில் முடிச்சப் போடுகிற காட்டன் நைட்டி அணிந்திருந்தாள். கீழுதட்டுக்கு கீழே மிளகளவு மச்சம் அல்லது தீர்க்கமான முகத்திற்காக பிரம்மன் படைப்பின் போதே வைத்த விட்ட நிரந்தரதிருஷ்டிப் பொட்டு. மலையாள சீமா போல தடித்த உதடுகள். அடர்த்தியான புருவங்கள் வெகு சில பெண்களுக்கு அழகு சேர்க்கும் அம்சம். கிளாரா அந்த வெகுசில ஜாதி. தொலைக்காட்சி நச்சரிக்கும் எந்த ஷாம்பூவையும் உபயோகிக்காமலேயே வெவ்வேட்டாய் நழுவும் இடுப்பு வரை இறங்கும் கூந்தல். கடைசியாக ஒரு செய்தி. கிளாராவுக்கு திருமணமாகி இரண்டு வருடம், நான்கு மாதங்கள், பதினேழு தினங்கள் ஆகி விட்டது.

அதனால் கட்டிலுக்கருகில் தொங்கும் துணியில் ஒன்றரை வருட சிண்ட்ரெல்லா வாயில் விரல் போட்டுக் கொண்டு உறங்கிக் கொண்டிருக்க...

கிளாரா முதலில் அந்த விசம்பல் ஒலி முதலில் கனவில் என்றுதான் நினைத்தாள். உறக்கம் கலைந்து காட்சிகள் ஃபோகஸுக்கு வந்ததும் தான் விசம்பல் கட்டிலில், அருகில் என்று புரிந்தது.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்க, உட்கார்ந்த நிலையில் லாரன்ஸ் சுவரில் மாட்டியிருக்கும் ஜீஸனின் படத்தைப் பார்த்தபடி விசம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

லாரன்ஸ் லுங்கியும், கை இல்லாத பனியனும் அணிந்திருக்க, குற்றவாளிக் கூண்டில் போல கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு விசம்பி, கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கோடுகள் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அர்த்த ராத்திரியில் ஒரு வளர்ந்த ஆண்பிள்ளை அழுவதா?

“என்னங்க, என்னாச்சு?” எழுந்தமர்ந்த கிளாரா அவன் தோளைத் தொட்டுக் கேட்டதும், அவசரமாக லாரன்ஸ் லுங்கியால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“ஒண்ணுமில்லை கிளாரா. நீ தூங்கு.”

“என்ன, சொல்லுங்க? எனக்குப் பதறுது. எதுக்காக இப்படி எழுந்து உட்கார்ந்து அழுதுகிட்டிருக்கிங்க. உடம்பு எதுவும் சரியில்லையா? வயிறு கியிறு வலிக்குதா?”

“ஒண்ணுமில்லைம்மா. நீ படுத்துக்க.”

“என்னங்க இப்படிச் சொல்றிங்க? நீங்க அழுது இது வரைக்கும் நான் பார்த்ததே இல்லையே. பக்கத்திலதானே டாக்டர் வீடு இருக்கு. வாங்க, ஏதாச்சும் பிரச்சினைன்னா போய்ப் பார்த்துட்டு வந்துடலாம்.”

கிளாரா அவன் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். ஜில்லென்றுதான் இருந்தது.

“உடம்புக்கு ஒண்ணும் இல்லை கிளாரா.”

“வேற என்னங்க? நான் ஏதாவது வருத்தப்படற மாதிரி நடந்துக்கிட்டேனா? சீக்கிரம் சொல்லுங்க. எனக்கு படபடக்குது.”

“சேச்சே. உன்னை பொண்டாட்டியா அடையறதுக்கு நான் ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலயும் கர்த்தருக்கு நன்றி சொல்லிக் கிட்டே இருக்கணும் கிளாரா.”

“ஆபீஸ் ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“சொன்னா உனக்குக் கேலியாப் படும். ஒண்ணும் பெரிசா இல்லை. நீ படுத்துக்க. நானும் படுத்துக்கறேன். தூங்கலாம்.”

லாரன்ஸ் படுத்துக் கொள்ள, கிளாராவும் படுத்துக் கொண்டு, “எதுவா இருந்தாலும் பரவால்லைங்க. சொல்லிடுங்க. எனக்கு தூக்கம் வராதுங்க.” என்றாள்.

“சரி, சொல்லிடறேன். ஒரு கனவும்மா. கனவுல ஜீஸஸ், சிலுவையில அறையப்பட்ட ஜீஸஸ் ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நிற்கிறார். அவர் உடம்புலேர்ந்து கொட்டின ரத்தம் தரையில் சேகரமாகி ஒரு சின்ன நதி போல ஓடி வருது. அந்த ரத்த நதி என் முகத்தில் படற மாதிரி இருந்திச்சு. சட்டுன்னு சிலிர்த்துப் போய் எந்திரிச்சுட்டேன். உடம்பு பூரா பரபரன்னு ஆய்ஞ்சு. ஜீஸஸ் நமக்காகப் பட்ட துன்பங்களை நினைக்க நினைக்க திடீர்னு அழுகை வந்துடுச்சி. அவ்வளவுதான்.”

“நிஜமா இதுதானா?”

“வேற எதுக்காக நான் அழப் போறேன்?”

கிளாராவால் அப்போதும் முழுமையாக நம்ப முடிய வில்லை. வற்புறுத்திக் கேட்டதால் திடீரென்று ஒரு கற்பனைக் கதை அமைத்து எனக்காக இப்படிச் சொல்கிறாரா? இல்லை சொல்வதெல்லாம் நிஜமா?

இவருக்குப் பொதுவாக சர்ச்சுக்கு வாரா வாரம் போகிற பழக்கமோ, தினம் ரெகுலராக பிரேயர் செய்யும் பழக்கமோ இல்லை.

‘எனக்கு இறைபக்தி கொஞ்சம் கம்மிதான்’ என்று இவரேபல சமயங்களில் சொல்லியிருக்கிறார்.

அப்படிப்பட்ட இவர் ஜீஸஸைப் பற்றிக் கனவு கண்டாரா? கண்டிருக்கலாம். அதற்காக இப்படி நடு ராத்திரியில் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, அழுகிற ரகமா இவர்?

“குட்நைட் கிளாரா. தூங்கு.”

அவளுக்கு முதுகு காட்டியபடி புரண்டு படுத்துக்

கொண்டான் லாரன்ஸ். ஆனாலும் அவளுக்கு ரொம்ப நேரத்திற்கு உறக்கம் வரவில்லை.

3

பரத் ஷுவரில் குளித்துக் கொண்டிருக்கும் போது கதவைத் தட்டினான் நாராயணன்.

“என்னடா?”

“உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்காங்க யாரோ.”

“அரை மணி நேரமாகும். இஷ்டமிருந்தா வெய்ட் பண்ணச் சொல்லு. இல்லைன்னா போய்ட்டு அரை மணி நேரம் கழிச்சு வரச் சொல்லு. காலைல திவ்யமா குளிக்கக் கூட முடியாம என்னடா வாழ்க்கை.”

“சரி சார். நீங்க சொன்ன மாதிரியே அந்த பொண்ணுகிட்டே சொல்லிடறேன். நியாயம்தான். என்னைக்கோ ஒரு நாள் குளிக்கிறோம். அன்னிக்கு திவ்யமா குளிக்கத்தான் வேணும்.”

“டேய்! இருடா முட்டாள்! வந்திருக்கிறது பொண்ணுன்னு சொல்றதுக்கு என்ன? என்ன வயது இருக்கும்?”

“வாற ஆவணி வந்தா இருபத்தேழு சார்.”

“ஆமாம். இப்போ உன் வயசுதான் எனக்கு ரொம்ப முக்கியம்! வந்திருக்கிற பொண்ணுக்கு வயசு என்ன இருக்கும்னு கேட்டேன்.”

“பேஜாரு சார் உங்களோட. இருங்க, அவங்களையேக் கேட்டுட்டு வந்து சொல்லிடறேன். உயரம் கூட கேக்கணுமா?”

துண்டை உருவி அவசரமாக இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டு கதவைத் திறந்த பரத், “டேய், நீ ஒரு எழுவும் கேக்க வேணாம். போய் ரெண்டு காபி போடு. சார் இப்ப வந்துடுவாருன்னு அவங்ககிட்டச் சொல்லு.” என்றான்.

அறைக்குள் வந்து ஐந்து நிமிடங்களில் உடுத்தி, அலங்கரித்து, செண்ட் பீய்ச்சிக் கொண்டு ஹாலுக்கு வந்த போது...

'HITS OF MINE' என்று வசனம் எழுதின பனியனை ஜீன்ஸ் பேண்ட்டில் நுழைத்திருந்த சுசிலா அமர்ந்து நியூஸ் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

பரத் அவளைத் தாண்டி பார்வையை ஓட்ட... யாருமில்லை.

"யாரைத் தேடினா பரத்?"

"என்னைப் பார்க்குதுக்காக ஒரு பொண்ணு வந்து வெய்ட் பண்ணுதா நாராயணன் சொன்னன்."

"ஏன், என்னைப் பார்த்தா பொண்ணா தெரியலையா? அப்பதான் சீக்கிரம் குளிச்சிட்டு வருவிங்கன்னு நாராயணனை நான்தான் அப்படிச் சொல்லச் சொன்னேன்."

ஃப்யூஸ் போன பல்பாக ஒளியிழந்த முகத்துடன் அமர்ந்த பரத், காபி கொண்டு நீட்டின நாராயணனை முறைத்தான்.

"கூட்டு சதியா பண்ணே படவா!"

"எனக்கு இன்னும் கூட்டே சரியா பண்ண வரலை சார். இதில சதி வேற எங்கே பண்ணது?"

சுசிலா காபியை வாங்கிக் கொண்டு, "அவனை ஏன் முறைக்கறிங்க? ஒரு பொண்ணு உங்களைப் பார்க்க வந்தா ஒரு மாதிரி ட்ரீட்மெண்ட், ஆம்பளை பார்க்க வந்தா ஒரு மாதிரி ட்ரீட்மெண்ட்டா?"

"ஒரு சிறப்புச் சலுகைதான் சுசி. பாவம்! பொம்பளைங்களை ரொம்ப நேரம் காக்க வைக்கக் கூடாது. அதனாலதான்."

"அது சரி, வயசு என்னவா இருந்தா என்ன? அதை எதுக்குக் கேட்டிங்க?"

பரத் இரண்டு கைகளையும் உயரே தூக்கிக் கொண்டு, "ஓக்கே. சரண்டர். விட்டுடு தாயே. என்ன தாயே, இவ்வளவு அதிகாலை தரிசனம்?" என்றான்.

"ஸ்டாப்த் தாயே! அசிங்கமா இருக்கு. மாலினி கேஸ்ல அவ ஹேண்ட் பேக்ல டைரக்டர் பாரதிராஜாவோட விசிட்டிங் கார்டு இருந்ததால அவரை இன்னைக்குக் காலையிலவீட்ல போய் பார்த்துடலாம்னு நீங்கதான் சொன்னிங்க பரத்."

"அப்பாயிண்ட்மெண்ட்?"

"வாங்கிட்டேன்."

"நீ எதுக்கு? நான் மட்டும் பார்த்துட்டு வந்துடறேனே."

"ஏன்?"

"இன்னிக்கு என்ன தந்திரம்னே புரியலை. நீ கொஞ்சம் மொழுமொழுன்னு அழகா தெரியறே. அவரோ அடுத்த படத்துக்கு புதுமுகம் தேடிக்கிட்டிருக்கிறதா படிச்சேன். வாம்மா, வந்து ரவிக்கையைக் கழட்டிட்டு நடின்னு உன்னை செலக்ட் பண்ணப் போறார்."

சுசிலா அவன் சட்டையைப் பிடித்தாள்.

"எப்படி? எப்படி? அழகா தெரியறேனா? அப்போ அழகா இல்லையா? இப்படி இன்ஸல்ட் பண்ணுதுக்காகவே அவர்கிட்ட நானே சான்ஸ் கேட்டு நடிக்கப் போறேன்."

"மாட்டே. எனக்குத் தெரியும்."

"எப்படிச் சொல்றிங்க?"

"டி.வி.ல நம்ம தொடர்ல நடிக்கக் கூப்பிட்டப்பவே மாட்டேன்னு சொல்லிட்டியே."

"அதுக்கு வேற காரணம் இருக்கு பரத். டி.வி.க்கு சில கோட்பாடுகள் இருக்காம். ஒரு எல்லைக்கு மேல குறும்புத் தனம் எதுவும் பேசக் கூடாதாம். இதைவிட முக்கியமான கொடுமை என்னன்னா வசன பனியன் போடக் கூடாதாம். அப்புறம் என்னத்துக்கு நான்? யாரை வேணும்னாலும் நடிக்க வச்சிக்கங்க. நான் வரலைன்னுட்டேன்."

"அது சரி, நான் மட்டுமாவது என் கேரக்டர்ல நடிக்கிறேன்னு

சொன்னேனே, அதுக்காவது அனுமதி கொடுத்தியா?”

“நான் சுசிலா இல்லைன்னு ஆனப்புறம் நீங்க மட்டும் எப்படி பரத்தா நடிக்கலாம்? ஏற்கனவே உங்களுக்கு கொஞ்சம் ரசிகைகள் அலையறாங்க. டி.வி. மூலமா இன்னும் நிறைய சக்களத்திங்க உருவாகறதை தடுக்கலாமேன்னுதான் வேணாம் னிட்டேன்.”

“அது சரி, டீப்ளிகேட் பரத், சுசிலா எப்படி உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?”

“சூப்பர் ஃபர்ஸ்ட் கிளாஸ்ன்னு சொல்ல முடியாது. ஆனா ஓக்கே. பாஸ் பண்ணிட்டாங்க. என்னதான் செஞ்சாலும் நிஜம் நிஜம்தான். நிழல் நிழல்தான்.”

“கரெக்ட். ஓரிஜினல் ஓரிஜினல்தான். பஞ்ச பிரா பஞ்ச பிராதான்.”

பரத் காதைத் திருகிய சுசிலா, “ஆரம்பிச்சாச்சா? கமான், போகலாம்” அவன் கையைப் பிடித்து வாசலுக்கு இழுக்க - டெலிபோன்.

“இரு. யாருன்னு பார்க்கலாம்.”

பரத் எடுத்து “பரத்” என்றான்.

“குட்மார்னிங் சார். நான் உங்க ஃபிரண்டு லாரன்சோட வைஃப் கிளாரா பேசறேன். செளக்கியமா?”

“நல்லா இருக்கேன் சிஸ்டர். ஏலக்கா வாசனையோட டிராபகம்தான் வரும் உங்களை நினைக்கிறப்ப. சிண்ட்ரெல்லா எப்படி இருக்கா?”

“நல்லா இருக்கா. நான் உங்களைப் பார்க்கணும்சார்.”

“நீங்கன்னா...”

“நான்மட்டும். அவர் ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டுப் போனதும் ஒரு பத்தரை மணிக்கு உங்க ஏஜன்சி ஆபீசுக்கு வரலாமா?”

“வாங்களேன். என்ன விஷயம்?”

“நேர்ல சொல்றேன்.”

“ஓக்கே. வாங்க” போனை வைத்து விட்டு யோசனையாக நிமிர்ந்தான் பரத்.

“யாரு பரத்?”

“கிளாரா. பத்தரைக்கு அவங்க மட்டும் ஆபீசுக்கு வந்து நம்மைப் பார்க்கறாங்களாம். விஷயம் நேர்ல சொல்றேன்னு சொன்னாங்க. என்னவா இருக்கும்னு புரியலை.”

இருவரும் காரில் சென்றார்கள்.

“லாரன்சை நான் பார்த்தே நாலு மாதம் இருக்கும். அவன் இல்லாம வந்து இவங்க என்கிட்டப் பேச விரும்பறாங்கன்னா நிச்சயம் பிரச்னை அவனைப் பத்தித்தான் இருக்கும். கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி வேலை கிடைக்காத சமயத்திலே லாரன்ஸ் நிறைய குடிச்சிக்கிட்டிருந்தான். மறுபடி ஆரம்பிச்சிட்டானா என்னவோ?”

“ஏன் அப்செட் ஆகறிங்க பரத். அவங்க வந்து சொன்னா தெரிஞ்சிட்டுப் போகுது” என்ற சுசிலாவின்தோளில் ஒரு கையைப் போட்டுக் கொண்ட பரத், “நகர்ந்துடாதே. கொஞ்சம் அப்செட் குறையட்டும்” என்றான்.

4

தினத்தந்தியின் திருச்சி பதிப்பில் மட்டும் அந்த செய்தி வெளியாகியிருந்தது.

பிணமான வாலிபர் யார்?

விபத்தா? கொலையா?

போலீஸ் தீவிர விசாரணை

கும்பகோணம் அருகில் உள்ள மகிழம்பூர் கிராமத்தின் எல்லையில் ரயில்வே ஸ்டேஷன் அருகில் உள்ளது கடம்பா ஏரி.

இந்த ஏரியில் நேற்றுகாலை ஒரு ஆணின் பிணம் மிதப்பதாக தகவல் பெற்றதும், கும்பகோணம் குற்றப் பிரிவு இன்ஸ்பெக்டர் ராமமூர்த்தி ஸ்தலத்திற்கு விரைந்து பிணத்தைக் கைப்பற்றி வழக்கு விசாரணையைத் துவக்கியுள்ளார்.

இறந்து போன வாலிபருக்கு முப்பது வயதிருக்கலாம். இடுப்பில் கறுப்பு அரைஞாள் கயிறு அணிந்துள்ள இவரைப் பற்றி யார், என்ன? என்கிற எந்த விபரங்களும் இதுவரை போலீசாருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

கும்பகோணம் அரசாங்க மருத்துவமனையில் பிணவறையில் வைக்கப்பட்டுள்ள இந்த அடையாளம் தெரியாத வாலிபரை யாராவது அந்த ஏரியில் தள்ளி விட்டு கொலை செய்தார்களா அல்லது அவரே குளிக்கும் போது மூச்சுத் திணறி இறந்து போனாரா என்று போலீசார் தீவிரமாக விசாரித்து வருகிறார்கள்.

ராமமூர்த்தி செய்தித்தானை மடக்கிப் போட்டு விட்டு கையில் பிடித்த பீங்கான் கப்பில் இருந்த காபியையும் குடித்து முடித்து வைத்த போது சப் இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணன் உள்ளே வந்தார்.

“குட்மார்னிங் சார். போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டு” என்று நீட்டினார்.

ராமமூர்த்தி வாங்கிப் பிரித்துப் பார்வையை ஓட்டினார்.

“அதிகப்படியான தண்ணீர் மூச்சுக் குழாய் உள்ளேப் போய் மூச்சுத் திணறல் காரணமா மரணம்னு போட்டிருக்காரு. உடம்புல வேற எந்தவிதமான காயமும் இல்லைன்னு போட்டிருக்காரு. மரணம் நடந்து மூனு நாள் ஆகியிருக்கும்னு போட்டுக்கார். குளிக்கறப்போ சேறு பகுதியில் கால் வழக்கி ஆழமான பகுதிக்குப் போயிருக்கணும். எ சிம்பிள் ஆக்ஸி டெண்ட் ஐ திங்க்.”

“இருக்கலாம் சார். ஏரியில அங்கங்கேசேறு பகுதி அதிகம்னு நிறைய பேரு சொல்லியிருக்காங்க சார்.”

“ஆனா இறந்தது யாருன்னு அடையாளம் கண்டுபிடிச்சா

தான் கேசுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க முடியும். அதானே?”

“அதுவும் சொல்லநினைச்சேன்.”

“வேற என்ன?”

“கிராமத்துக்குள்ளே விசாரிச்ச வரைக்கும் யாருக்கும் பிணத்தை அடையாளம் தெரியலை. அந்த கிரமத்தில பெரும்பாலும் எல்லா ஆம்பிளைங்களும் வேட்டி கட்டறவங்க தான். இறந்தவன் இளைஞன். ஏரியில் மிதந்த ஒரு பேண்ட்டை நாம கைப்பற்றினோமே அது இவன் சைசுக்குப் பொருந்துது. அதனால் பேண்ட் நிச்சயமா இவனோடதாத்தான் இருக்கணும்.”

“சரி, அதனால?”

“கிராமத்துத்துக்காரங்க யாருக்கும் அடையாளம் தெரியாத தால அவன் வெளியூர்காரன்தான்னு நம்பறிங்களா?”

“அதுதான் புரியுதே.மேல சொல்லுங்க.”

“ஏரியில நமக்குக் கிடைச்சது பேண்ட் மட்டும் தான். வெளியூர்லேர்ந்து ஒருத்தன் பேண்ட் மட்டும் போட்டுக்கிட்டு வருவானா? சட்டையும் போட்டுக்கிட்டுதானே வந்திருப் பான்? அந்த சட்டை எங்கே?”

“என்னய்யா கேள்வி இது? ஏரியில அடியில ஏதாவது ஒரு தாமரைக் கொடியில சிக்கியிருக்கலாம்.”

“என் பாய்ண்ட் அதில்லை சார். நமக்கு பிணம் நிர்வாணமாத்தான் கிடைச்சது. ஒரு சிகப்பு துண்டு தனியா கிடைச்சது. அதாவது கரையில் பேண்ட்டையும், சட்டை யையும் கழட்டி வெச்சிட்டு அந்த சிவப்பு துண்டை மட்டும் கட்டிக்கிட்டு அவன் குளிக்க இறங்கியிருக்கணும். அப்பத்தான் கால் நழுவி ஆழத்துக்குப் போய் மாட்டியிருக்கணும். கரெக்ட்டா?”

“கரெக்ட். அதான் நம்ம தியரி...”

“கரையில் கழட்டி வச்ச பேண்ட்டும், சட்டையும் ரெண்டுமே நமக்குக் கிடைக்கலைன்னா ரெண்டையும்

எவனோ திருடிட்டுப் போய்ட்டான்னு ஒரு யூகத்துக்கு வரலாம். ஏரியில் பேண்ட் மட்டும் கிடைச்சது. இப்ப ரெண்டு கேள்விகள். குளிக்கிறதுக்காக கரையில் கழட்டி வெச்சிருந்த அந்த பேண்ட் எப்படி ஏரிக்குள்ளே வந்து மிதக்கும்? அவனோட சட்டை எங்கே?”

ராமமூர்த்தி காலையில்தான் ஷேவ் செய்திருந்தாலும் அதற்குள் சொரசொரப்பாகிப் போன தன் தாடையை தடவியபடி கிருஷ்ணனைப் பார்த்தார்.

“கிருஷ்ணன், லேசா ஒரு குழப்பம் இருக்குதான். முதல்ல இறந்தவன் யாருன்னு கண்டுபிடிக்கிறதில் தீவிரம் காட்டலாம்னு நினைக்கிறேன்.”

“யெஸ் சார்” என்றார் கிருஷ்ணன்.

“அதுக்கு என்ன செய்யலாம்?”

“பேப்பர்ல பிணத்தோட போட்டோ கொடுத்திருக்கோம்.”

“அது யூஸ்லெஸ். மூணு நாள் தண்ணில ஊறிப் போய் விகாரமாப் போனமுகம்தான் போட்டோல இருக்கு. பாலுரட்டி வளர்த்த அம்மா பார்த்தாக் கூட தன் மகனை அந்த போட்டோ பார்த்து அடையாளம் சொல்ல முடியாது கிருஷ்ணன்.”

“தமிழ்நாடு பூரா இந்த மூணு நாளா வந்திருக்கிற மிஸ்ஸிங் கம்பளைண்ட் லிஸ்ட் வாங்கிப் பார்க்கலாம் சார்.”

“நாட் எ பேட் ஐடியா.”

“சார், முதல் காரியமா அந்த ஏரிக்குள்ளே ரெண்டு மூணு பேரைக் குதிச்சித் தேடிப் பார்க்கச் சொல்லலாம்னு படுத்து.”

“எதைத் தேடறது?”

“அவன் போட்டிருந்த சட்டையை. பேண்ட்ல மணி பர்சோ, கைக்குட்டையோ, ஒரு காகிதமோ கூட கிடைக்கலை. அதனால சட்டையில் அவன் சம்பந்தப்பட்ட தகவல் கிடைக்கலாம். வேற ஏதாவது புதுசா தகவல் சொல்ற பொருள் ஏதாவது கிடைக்கலாம்.”

ராமமூர்த்தி சற்றே யோசித்து விட்டு, “சரி, கிருஷ்ணன். ஏரியில் உள்ளே மூழ்கி தேடிப் பார்க்கறதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்க” என்று சொல்லிவிட்டு டெலிபோனைத் தன் அருகில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டார்.

5

கிளாரா காட்டன் புடவை கட்டி, கண்ணாடி வளையல்கள் போட்டிருந்தாள். நாற்காலியில் அமர்ந்ததும் அவளின் ஒற்றைப் பின்னல் தரை தொட முயன்றது. எடுத்து முன் பக்கம் போட்டுக் கொண்டாள். காபி டம்ளரை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக் குடித்தாள்.

பரத்தும், சுசிலாவும் அவளாக விஷயத்துக்கு வர எதிர் நாற்காலிகளில் காத்திருந்தார்கள்.

ரவி வந்து காலி காபி டம்ளர்களை எடுத்துச் சென்றதும், ஆட்டோமேடிக் டோர் க்ளோசரின் இயக்கத்தில் கதவு மூடிக் கொண்ட பிறகு கிளாரா செருமிக் கொண்டாள்.

“அவர் ஏதோ ஒரு பிரச்னையில் இருக்கார்ன்னு எனக்குப் புரியுது. அது என்னன்னு என்கிட்ட சொல்ல மாட்டேங்கறார். ரெண்டு நாளா அவரோட நடவடிக்கைகள் எனக்குப் புதிரா இருக்குங்க சார்.”

“என்ன பண்ணான்?”

“நடுராத்திரி எழுந்து உட்கார்ந்துகிட்டு அழுதுகிட்டிருக்கார். கேட்டா ஜீஸஸ் பத்திகனவு கண்டு சிலிர்த்துப் போய் எழுந்துட்டேன். அவர் பட்ட துன்பங்களை எல்லாம் நினைச்சா அழுகையா வருதுன்னு சின்னப் பிள்ளைக்கு சொல்ற மாதிரி சொல்றார்.”

“அப்புறம்?”

“தட்டு முன்னாடி உக்காந்துகிட்டு சாதத்தைப் பிசைஞ்சிக் கிட்டே இருக்கார். சிந்தனை எங்கேயோ இருக்குது.

சாப்பிடுங்கன்னு சொன்னதும் தான் சுய நினைவுக்கு வந்து சாப்பிடறார். ரூத் பிரஷ்ல ஷேவிங் கிரீமை பிதுக்கி பல்லு தேய்க்கப் போய்ட்டார். நான் பார்த்து தடுத்துட்டேன். ஏதோ ஞாபகம்னு சிரிக்கிறார். பீரோ சாவியை எடுத்துக்கிட்டுப் போய் பைக்ல போட்டு அதை ஸ்டார்ட் பண்ணுக்கு முயற்சி பண்ணார். இதுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?”

“வேற ஒரு விஷயத்தில சிந்தனைன்னு அர்த்தம்” என்றாள் சுசிலா.

“பொண்டாட்டிக்கிட்ட சொல்ல முடியாம அப்படி என்ன விஷயம்னு புரியலை எனக்கு. ஆபீஸ் போறவர், அங்கே ஏதாச்சும் பிரச்சனை இருக்கலாம். ஏன் ஒண்ணுமில்லைன்னு என்கிட்ட மறைக்கணும். ஒண்ணுமில்லைன்னு அவர் சொல்லச் சொல்ல தான் விஷயம் ஏதோ பெரிசா இருக்குமோன்னு எனக்கு பயமா இருக்குது. அதனாலதான் உங்ககிட்ட வந்தேன். அவரை சந்திச்சி அவருக்கு என்ன பிரச்சினைன்னு கொஞ்சம் கேட்டு சொல்லிட்டா எனக்கு நிம்மதியா இருக்கும்.”

“நீங்க பயப்படற மாதிரி எதுவும் இருக்காதுன்னுதான் நான் நினைக்கிறேன். நான் இன்னைக்கே அவனை மீட் பண்ணப் போறேன். கவலைப்படாதீங்க. அப்செட் ஆகறது எல்லாருக்கும் சகஜம். இப்ப என்னையே எடுத்துக்கங்க, காலையில நான் குளிச்சிட்டிருந்தப்போ ஒரு பொண்ணு என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறதா என் வேலைக்காரன் சொல்ல...”

“போதும் பரத். அவங்க புறப்படனுமாம்.” என்றாள் சுசிலா.

கிளாரா சென்றதும், “ஏன் சுசி, கிளாரா போனதும் கேக்கலாமனு இருந்தேன். நம்ம மாதவிக்கு ரகசியமா சாராயம் குடிக்கிற பழக்கம் எதுவும் இருக்கா என்ன?”

“சே! என்ன கேள்வி இது?”

“நான் ஆபீசுக்குள்ளே வற்றப்ப மேஜைக்கடியில குனிஞ்சி ரகசியமா ஊறுகா எடுத்துச் சாப்பிட்டா சுசி.”

“ஷி ஈஸ் மிஸ்ஸிங் ஹர் பிரியட்ஸ் - ரெண்டு மாசமா.”

“ஏன்?”

“உதைச்சேன்னா படவா!”

“ஓ! அதான் முகத்தில உடம்புல எல்லாம் ஒரு புது தேஜஸ் தெரியுதா? கொஞ்ச நாள் அழகா தெரியறதுக்காக தான் ரொம்ப பெண்கள் அடிக்கடி கர்ப்பம் ஆகிடறாங்களா சுசி?”

“இந்த ஆராய்ச்சி இப்ப ரொம்ப முக்கியமா?” என்ற சுசிலா டெலிபோன் எடுத்து எண்கள் ஒற்றி, “ஹலோ தாம்சன்? மிஸ்டர் லாரன்ஸ் ப்ளீஸ்...” என்று விட்டு பரத்திடம் நீட்டினாள்.

பரத் வாங்கி, “ஹலோ லாரன்ஸ் குட்மார்னிங்” என்றான்.

“குட்மார்னிங் பரத்.”

“இன்னைக்கு நான் உனக்கு குட் ஈவினிங் சொல்ல விரும்பறேன்.”

“சொல்லேன்.”

“நேர்ல சொல்றேன். அஞ்சரைக்கு உங்க ஆபீஸ் வாசல்லயே வெய்ட் பண்ணு. வந்துடறேன். அப்புறம்... அவ பேர் என்ன?”

“யாரு?”

“மின்மினின்னு பேர் சூட்டினேனே, உங்க ஆபீஸ் டெலக்ஸ் சுந்தரி. விசாரிச்சதா சொல்லு. ஈவினிங் ஃப்ரீயான்னு விசாரி. ஹவ் அபவுட் எ காபி வித் பரத்ன்னு...”

மேலே முடிக்கும் முன்பாக சுசிலா பிடுங்கி லொடக் என்று ரிசைவரை வைத்து, “ரொம்ப ஜொள்ளனாய்டிங்கப்பா” என்றாள்.

“இல்லை சுசி. அந்த டெலக்ஸ் சுந்தரிதான் வாழ்க்கையில எனக்குப் புதுப்புது விஷயங்களைத் தெரிய வச்சா.”

“அப்படி என்ன விஷயங்கள்?”

“உதாரணமா ஒண்ணு சொல்றேன். அவளைப் பார்க்கற வரைக்கும் எனக்கு கறுப்பு, வெள்ளை ரெண்டே கலர்தான்

கிடைக்கும்னு நினைப்பு. அப்பறம்தான் சிகப்பு, ரோஸ்கலர்ல எல்லாம் கூட விக்கிராங்கன்னு தெரிஞ்சது.”

“என்ன அது?”

“வேணாம். திட்டுவே. செந்தமிழ்ல வட்டுடைன்னா என்னான்னு ஒருதமிழ் ஆசிரியரை விசாரிச்சிட்டு அப்புறம் வேணும்னா திட்டும்மா.”

“உடம்பு பூரா திமிரு உங்களுக்கு...” என்று அவன் மேல் பேப்பர் வெய்ட்டை சுசிலா ஏறிய, அதை சிரமப்பட்டு கேட்ச் பிடித்த, “படாத இடத்தில் பட்டா என்ன ஆகறது? நாளைக்கு நீ தாயாக வேணாம்?” என்றான் பரத்.

6

ஏரியைச் சுற்றி எல்லா கரைகளிலும் மகிழம்பூரின் மொத்த ஜனத்தொகையும் நிரம்பியிருந்தது. ஷூட்டிங் போல் வேடிக்கை பார்த்தது.

சப் இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணன் ஜீப்பில் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருக்க, தண்ணீருக்குள் அதிக நேரம் மூச்சுப் பிடித்துப் பொருள்களைத் தேடுகிற வித்தையில் கரை கண்ட நான்கு பேர்கள் தண்ணீரின் மேற்பரப்புக்கு வந்து மூச்சு விட்டுக் கொள்வதும், சற்றுத் தள்ளிச் சென்று மூழ்குவதுமாக இருந்தார்கள்.

அவர்களில் ஒரு தலை ஒவ்வொரு முறை மேலே வரும் போதும் கிருஷ்ணனும், மொத்த கூட்டமும் எதையோ கொண்டு வரப் போகிறான் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டு மணி நேரமாக இந்த கண்ணாமூச்சி தேடல் நடந்து கொண்டிருக்க, தன் யுகம் தப்பானதோ என்று கிருஷ்ணனுக்கு அவ நம்பிக்கை வந்து விட்ட நேரத்தில்...

ஒரு ஆசாமி நீர்ப்பரப்பின் மேல் ஒற்றைக் கையை

உயர்த்திப் பிடித்தபடி தோன்றினான். அந்தக் கையில் சேறும், சகதியும் பூசிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறிய சூட்கேஸ் இருந்தது.

கிருஷ்ணனுக்கு தம்ஸ் அப் இளைஞன் போல இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திக் கொண்டு குதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

ஏரியின் மையத்திலிருந்து அந்த ஆசாமி இவர் நின்றிருந்த கரையை நோக்கி நீந்தி வரும் வரைக்கும் கூடப் பொறுமையின்றி, “சீக்கிரம் கொண்டாய்யா” என்றார்.

அவன் அந்த சூட்கேசை அவர் முன்பாகப் போட்டதும், எல்லாக் கரைகளிலும் நின்ற மக்கள் இங்கே குவியத் துவங்க, இரண்டு கான்ஸ்டபிள்கள் குச்சிகளைச் சுழற்றி அவர்களை ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையைத் தாண்ட விடாமல் பார்த்துக் கொண்டனர்.

முதல் காரியமாக ஏரித்தண்ணீரிலேயே அந்த சூட்கேசின் மேல் படிந்திருந்த சகதியைக் கழுவி சுத்தம் செய்யச் சொன்னார். அது ஒரு வி.ஐ.பி. சூட்கேஸ். பிரவுன் நிறம். அதிகமான ஸ்க்ராட்சுகள் இல்லை. சாவி போட்டு திறக்கும் பகுதியில் ‘கு’, ‘ஓ’ என்று இன்ஷியல்ஸ் மட்டும் ஸ்டிக்கரில் ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

கிருஷ்ணன் அந்தப் பெட்டியைத் திறக்க முயன்றார். முடியவில்லை. பூட்டியிருந்தது. ஜீப்பில் இருந்த வலுவான ஒரு இரும்புக் கம்பி எடுத்து நெம்பி சிறிய இடைவெளி ஏற்படுத்தி, அந்த இடைவெளிக்குள் கம்பியைக் கொடுத்துப் பூட்டுப் பகுதி வரை மெதுவாக நகர்த்தி... பிறகு படக்கென்று இரண்டு, மூன்று முறைகள் முரட்டுத்தனமாக முயன்றதும் பூட்டு உடைந்து போய் பெட்டி திறந்து கொண்டது.

உள்ளே இருந்தவற்றை எல்லாம் அப்படியே ஜீப்பின் பானெட்மேல் கவிழ்த்தார். எல்லா பொருள்களுமே சொதசொதவென்று நனைந்து போயிருந்தன.

நான்கு பேண்ட்ஸ், நான்கு ஷர்ட்ஸ், மூன்று பனியன்கள், இரண்டு ஜட்டி, இரண்டு கைலி, ஒரு துண்டு, மூன்று கர்சீப்ஸ்

இவை துணிவகைகள்.பிறகு... பாண்ட்ஸ் பவுடர் டப்பா, குனேகா செண்ட் பாட்டில், பிளாஸ்டிக் சீப்பு, தே பிரஷ், பேஸ்ட், ஷேவிங் செட் அவ்வளவே.

கிருஷ்ணன் அந்த பேண்ட்டை எடுத்து இடுப்பின் உள்பக்கம் பார்த்தார். அவர் எதிர்பார்த்தது போலவே தைத்த டைலர் கடையின் பெயரும், ஊரும் இருந்தது.

ADVANCE STYLE

BOMBAY

எல்லா பேண்டுகளும், சட்டைகளும் அதே 'அட்வான்ஸ் ஸ்டைல், பாம்பே' துணி லேபிளைத் தாங்கியிருந்தது.

எல்லாப் பொருள்களையும் அள்ளி அதே சூட்கேசில் போட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டார் கிருஷ்ணன்.

★ ★ ★

“வெரிசூட்” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் ராமமூர்த்தி. “இப்ப நம்மகிட்ட இறந்தவன் பத்தி ரெண்டு தகவல்கள் இருக்கு. அவன் பாம்பேல இருகிறவன். இல்லைன்னா இருந்தவன். அவனோட பேரு 'கே'ல ஆரம்பிக்கிற பேரு. அவனோட அப்பா பேரு 'எஸ்'ல ஆரம்பிக்கிற பேரு.”

“மூணாவதா இன்னொரு தகவலும் இருக்கு சார்” என்றார் கிருஷ்ணன்.

“என்ன அது?”

“ஏதோ ஒரு காரணத்துக்காக அவன் மகிழம்பூர் கிராமத் துக்கு வந்திருக்கான். அவன் அநேகமா ரயில்லதான் வந்திருக்கணும்.”

“மகிழம்பூர் ஸ்டேஷன்ல ஏகப்பட்ட பாசன்ஜர்ஸ் நிக்குமே.”

“சார், இவனோ பாம்பேக்காரன். பாம்பேலேர்ந்து மகிழம்பூர் வரணும்னா மெட்ராஸ் வந்துதான் வரணும். மெட்ராஸ்லேர்ந்து வர்ற டிரையின்ல மகிழம்பூர்ல நிக்கிற எக்ஸ்பிரஸ் டிரையன் ஒண்ணே ஒண்ணுதான். அது ராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ்.”

“எத்தனை மணிக்கு மகிழம்பூர்ல நிக்கிது அது?”

“கும்பகோணத்துக்கு ஷெட்யூல் டைம் நாலு முப்பத்தெட்டு அதிகாலை சார். மகிழம்பூர்ல நாலு, நாப்பத்தி ரெண்டுக்கு நிக்கும் சார்.”

“போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டடி கணக்கு செஞ்சி பார்த்தப்போ மரண தேதி - மரண நேரம் உத்தேசமா என்ன வந்திச்சி?”

“ஏழாம் தேதி காலையில அஞ்சு மணிவாக்கில இறந்திருக் கணும்னு கணக்கு வந்திச்சி சார்.”

“பொருந்துதே. 6-ம் தேதி மெட்ராஸ்ல புறப்படற இரா மேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ்ல அவன் புறப்பட்டிருக்கான். ஏழாம் தேதி காலையில நாலே முக்காலுக்கு மகிழம்பூர்ல இறங்கி யிருக்கான். அதுக்கப்பறம் தண்ணியில எப்படி மூழ்கினான்?”

“மூழ்கலை சார். மூழ்கடிக்கப்பட்டிருக்கான். இன்னுமா இதை விபத்துன்னு நினைக்கிறிங்க? விபத்தா இருந்தா சூட் கேஸ் எப்படி ஏரிக்குள்ளே போகும்?”

“ஸோ?”

“நிச்சயமா இது கொலைதான்.”

“ஏன், தற்கொலையா இருக்க முடியாதா? சூட்கேசை ஏரியில கடாசிட்டு தண்ணியில குதிச்சு அவன் தற்கொலை செய்துகிட்டிருக்கக் கூடாதா?”

“மன்னிக்கணும் சார். தற்கொலை செய்துக்கறவன் பேண்ட், சட்டையைக்கழட்டி வெச்சிட்டு, இடுப்புல துண்டைக் கட்டிக்கிட்டு குளிக்கிற மாதிரி இறங்கி தற்கொலை செய்துக்க மாட்டான்.”

தன் கேள்வியின் அபத்தத்தை உணர்ந்த ராமமூர்த்தி, “ஐ ம் ஸாரி, நான் அந்த பாயண்ட்டை மறந்துட்டேன்” என்றார் வோல்ட்டேஜ் குறைந்து போன குரலில்.

கிருஷ்ணன் மேஜை மேல் இருந்த ஃபைலைப் புரட்டி போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தார்.

“என்ன பார்க்கிறிங்க?”

“இதில டாக்டர் ஒரு பாய்ண்ட் நோட் பண்ணிருக்கார். பிணத்தோட இடது கை மணிக்கட்டில ரிஸ்ட் வாட்ச் கட்டி, கட்டி வெயில் படாம ஒரு பட்டையா தோள் வெளுத்துப் போயிருக்குன்னு சொல்லிருக்கார். அதே மாதிரி மோதிர விரல்வையும் மோதிரம் போட்டதுக்கான தோல் நிற மாற்றம் இருக்கிறதாச் சொல்லிருக்கார்.”

“ஆமாம். நானும் பார்த்தேன். அதுக்கென்ன?”

“நான் ஒரு காட்சி சொல்றேன். பொருந்துதான்னு பாருங்க சார். இந்த எஸ்.கே.ரயிலை விட்டு இறங்கறான். ஊருக்குள்ளேப் போக ரெண்டு கிலோ மீட்டர் நடக்கணும். அதி காலை நாலே முக்காலுக்கு இன்னும் விடியாது. அதனால் இருட்டா இருந்திருக்கும். என்ன செய்றதுன்னு யோசிச்சிருக்கான். நிலா வெளிச்சத்தில ஏரியைப் பார்த்ததும் குளிச்சுட்டு ஊருக்குள்ளேப் போகலாம்னு முடிவு பண்ணி ஏரிக்கு வர்றான். பெட்டியை கரையில் வச்சிட்டு, சட்டை பேண்ட் கழட்டி துண்டு கட்டிக்கிறான். தன் மோதிரத்தையும், வாட்ச்சையும் கழட்டி கரையில் வச்சிட்டு தண்ணியில இறங்கறான்.”

“ம்?” என்றார் ராமமூர்த்தி ஆர்வமாக.

“அப்போ யாரோ ஒருத்தன் அங்கே வர்றான். கரையில் இருக்கிற வாட்ச்சையும், மோதிரத்தையும் பார்க்கறான். இவன் மட்டும் தனியா குளிச்சிட்டு இருக்கிறதைப் பார்க்கறான். உடனே இவனை தண்ணிக்குள்ளே அழுக்கி சாகடிச்சிட்டு வாட்ச், மோதிரத்தை எடுத்துட்டு பெட்டியைத் தூக்கி ஏரியில கடாசிட்டுப் போய்ட்டான்.”

“ஒரு வாட்ச், மோதிரத்துக்காக கொலை செய்வானா?”

“உங்களுக்குத் தெரியாததா சார்? நூறு ரூபாய்க்காக, பத்து ரூபாய்க்காக, ஒரு கிளாஸ் டீக்காக எல்லாம் கூட கொலைகள் நடந்திருக்கு.”

“நீங்க ஃபார்ம் பண்ணி வச்சிருக்கிற தியரிப்படியே கொஞ்சம் ப்ரொஸ்ட் பண்ணலாம்னு தோணுது. ரைட். நான் டி.எஸ்.பி. அய்யாவைப் பார்த்துப் பேசறேன். இந்த பேண்ட், சட்டையில ஒரு செட்டை கூரியர்ல பாம்பே போலீசுக்கு அனுப்பி அங்கே இந்த டைலர் கடையில விசாரிக்கச் சொல்லலாம். வேற என்ன செய்யலாம்?”

“மகிழ்மூர் சின்ன ரயில்வே ஸ்டேஷன் சார். ராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ்லேர்ந்து ரொம்ப பேர் இறங்கியிருக்க மாட்டாங்க. நான் ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைப் போய் கொஞ்சம் விசாரிக்கிறேன். அவன் இவர்கிட்டே ஏதாவது பேசியிருக்கலாம்.”

“வெரிகுட். முதல்ல அவரை விசாரிச்சுட்டு வந்துடுங்க” என்று அவரை அனுப்பி வைத்த ராமமூர்த்தி, கிருஷ்ணனின் மூளை சட், சட்டென்று சில யோசனைகளைச் சிந்துவதற்காக வியப்பும், பொறாமையும் மேலிட ஒரு பெருமூச்சு விட்டார்.

7

பிரச்சினைகளில் இருந்து தற்காலிகமாக தப்பித்துக் கொள்வதற்காக கொஞ்சம் பேரும், புதிதாக பிரச்சினைகளை உருவாக்கிக் கொள்வதற்காகக் கொஞ்சம் பேரும் கடற்கரைக்கு வந்திருந்தார்கள்.

லட்சம் கால்கள் தினம் மிதித்தும் பொறுமையாகப் படுத்தி ருந்தது மணல்வெளி. காதலர்கள் முழுதும் இருட்டக் காத்திருந்தார்கள். சில தைரியப் புருஷர்கள் (?) மன்மதத் தூண்டுதல் களால் இப்போதே சில்மிஷங்கள் துவங்கியிருக்க... சுண்டல் பையன்கள் சுறுசுறுப்பாய் அவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சாந்தோம் கடற்கரையின் உள் சாலையில் காரை நிறுத்தின பரத் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த இசையை நிறுத்தி விட்டு “இறங்கு” என்றான்.

டையின் முடிச்சை தளர்த்தி விட்டிருந்த லாரன்ஸ் காரை விட்டு இறங்கி ஆர்ப்பரிக்கும் அலைகளைப் பார்த்தான். நடக்கும் பரத்தை பின்பற்றினான்.

மணல்வெளியில் உட்கார்ந்தார்கள்.

லாரன்ஸ் முந்தாநாள் ஷேவ் செய்திருந்தான். கண்கள் உறக்கத் தேவையை வலியுறுத்தின. உதடுகள் இன்னும் அதிக மாகக் கறுத்திருந்தன. முகத்தில் சாவு வீட்டுக்கு வந்தவனின் களை இருந்தது. டை காற்றில் துடித்தது.

பரத் தனக்கொன்றும் அவனுக்கொன்றுமாக சிகரெட் எடுத்து, காற்றை எதிர்த்துப் போராடி விரல் குடிசையமைத்து பற்ற வைத்த பின்னர், “உன்னைப் பார்த்தே ரொம்ப நாளாச்சி இல்லே?” என்றான்.

“ஆமாம். நீ பயங்கர பிஸியாச்சே. என்னைத் தேடிட்டு வந்து இங்கே இழுத்துக்கிட்டு வந்து இப்படி ரிலாக்ஸ்டா பேசிட்டிருக்கிறதே ஆச்சரியமா இருக்குப்பா. என்ன விஷயம்?”

“இது நான் கேக்க வேண்டிய கேள்வி.”

லாரன்ஸ் புகைப்பதில் கவனம் செலுத்தினான்.

“என்ன ஆச்சு லாரன்ஸ்? டல்லா இருக்கியே. யு ஆர் நாட் நார்மல். எனி பிராப்ளம்?”

“அதெல்லாம் எதுவும் இல்லை. ஆபீஸ்ல கொஞ்சம் வேலை அதிகம்.”

“என்கிட்டயே ரூப் விடலாமா லாரன்ஸ்? கண்ணைப் பார்த்தே எதிரியோட மனசை நிதானிக்கிறவன் நான்.”

“ஆனா, நான் எதிரி இல்லையே, நண்பன்!”

“ஜோக்? ஹஹஹ ஹா ஹா! சிரிச்சாச்சு. இப்பசொல்றியா?”

“என்ன சொல்லணும்?”

“என்ன உன் பிரச்சினை?”

“எதுவுமில்லையே. நீயா ஏதாச்சும் யூகம் செய்துட்டுக் கேட்டா எப்படி? அப்புறம் உன்னைத் திருப்திப் படுத்தறதுக்காக கற்பனையா ஏதாச்சும் பிரச்சனையை சொல்ல வேண்டியது தான்.”

“நேரா வந்துட்டுமா லாரன்ஸ்? நான் எதையும் மறைக்க விரும்பலை. காலையில் கிளாரா என் ஆபீசுக்கு போன் செய்துட்டு நேர்ல வந்திருந்தாங்க.”

லாரன்ஸ் முகத்தில் மெலிதான அதிர்ச்சியும், திடுக்கிடலும் வந்து போனது.

“அப்படியா?” என்றான்.

“ஷி ஈஸ் வெரிமச் வெரீட் அபவுட் யூ. ரெண்டு, மூணு நாளா ஏதோ பிரச்சினையை மனசில வச்சிக்கிட்டு நீ தடுமாறிக்கிட்டிருக்கேயாம். அதை அவங்க கிட்ட சொல்லவும் மாட்டேங்கறியாம். எவ்வளவு தூரம் கவலைப்பட்டிருந்தா அவங்க என்கிட்டே வந்து சொல்லி உன்னைக் கேக்கச் சொல்வாங்க? சொல்லு மேன். என்ன உன் ப்ராப்ளம்? மே ஐ ஹெல்ப் யூ.”

“எனக்கு சிரிப்புதான் வருது.”

“ஏன்?”

“இல்லாத நோய்க்கு வைத்தியம் பார்க்கறேன்னு ஒரு டாக்டர் சொன்னா சிரிப்பு வராதா? அந்த மாதிரிதான் இருக்கு நீ பேசறது. கிளாரா ரொம்ப சென்ஸிடிவ் டைப். எதையும் பெரிசுபடுத்திப் பார்க்கறவ. அவளா எதையோ கற்பனை செய்துகிட்டு உன்கிட்ட வந்து சொல்லிருக்கா. நீயும் அதை தலைபோற பிரச்சினை மாதிரி எடுத்துக்கிட்டு உன் வேலையை எல்லாம் விட்டுட்டு என்கிட்ட வந்து கேக்கறே. சிரிக்காம என்ன செய்றது?”

“தேர் ஈஸ் அப்ஸல்யூட்லி நத்திங்?”

லாரன்ஸ் புன்னகைத்தபடி தலையை குறுக்கில் அசைத்தான்.

“பின்னே எதுக்கு நடுராத்திரில எழுந்து உட்கார்ந்துட்டு அழுதே?”

“ஜீஸஸ் பத்தி ஒரு கனவுப்பா.”

“வுடான்ஸ் நம்பர் ஒன்.”

“நம்பலைன்னா நான் என்ன பண்ண முடியும்?”

“சதா ஏதோ ஒரு சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறது உண்மையா, இல்லையா?”

“அந்த கனவுக்கப்பறம் திடீர்னு ஜீஸஸ் மேல ஒரு புது அன்பு வந்திருக்கு பரத். அப்பப்போ என் மனசு ஜீஸஸ்கிட்டேப் போய்டுது.”

“இதான் உண்மையா?”

“வேற என்ன எதிர்பார்க்கறே நீ?”

“உடைச்சிக் கேட்டுடவா?”

“ஷ்யூர்.”

“கடன் வாங்கியிருக்கியா?”

“பலபேருக்கு கடன் கொடுத்துதான் இருக்கேன்.”

“ஆபீஸ்ல ஏதாச்சும் டென்ஷனா?”

“ம்கூம். எனக்கு எங்க கம்பெனி கொடுத்திருக்கிற சதந்திரமும், சலுகையும் எக்கச்சக்கம்.”

“தப்பா எடுத்துக்காதே. ஆபீஸ்ல வேற பொண்ணோட ஏதாச்சும் அஃபையர் ஏற்பட்டிருக்கா சமீபமா. மறைக்காம சொல்லு. திஸ் ஈஸ் நேச்சரல்.”

“பேத்தாதே. ஐ வல் கிளாரா. ஐ வல் ஒன்லி கிளாரா.”

“வெளில சொல்ல முடியாம உனக்கு உடல் ரீதியா ஏதாச்சும் ஹெல்த் பிராப்ளம் இருக்கா?”

“ஏன் இப்படி எல்லாம் பேத்தலா கார்னர் பண்றே?”

“இதெல்லாம் மனைவிகிட்ட மறைச்ச ரகசியமா கலங்க வேண்டிய பிரச்சினைகள் லாரன்ஸ். அதனால கேட்டேன்.”

“எனக்கு தான் எந்த பிரச்சினையும் இல்லைன்னு சொல்றனே.”

“கிளாரா ஸ்ட்ராங்கா உணர்றாங்களே.”

“அவ ஒரு சென்ஸிடிவ் கேர்ள்னு சொன்னனே.”

லாரன்ஸை உற்றுப் பார்த்தான் பரத். இவன் பிடிவாதமாக பொய் சொல்றான். மறைத்தேத் தீருவது என்று வெகு தீர்மானமாக இருப்பவனிடமிருந்து ஒரு வார்த்தையைக் கூட வரவழைக்க முடியாது.”

“கேள்விப்பட்டிருக்கேன். இன்னைக்கு தான் பார்க்கறேன்.”

“என்ன?”

“ஒரு கல்லுளிமங்கனை!”

“பரத். நீயும் என்னை நம்பலையா?”

“அதை விட நீ என்னை உன் உண்மையான ஃபிரண்டா இன்னும் நம்பலைன்னு சொல்லு. அதான் உண்மை. ஒக்கே, போலாம் வா.”

பரத் எழுந்து மணல் தட்டி காரில் அமர, அமைதியாகத் தொடர்ந்து வந்து லாரன்ஸ் அவன் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

பரத் புறப்பட்டதும் சொன்னான். “ஒக்கே. என்கிட்டே சொல்ல வேணாம். உன் பிரச்சினையை நீயே சமாளிச்சுக்கோ. பட் ஒன்திங்! உரிமையோட என்கிட்ட வந்ததுக்காக கிளாராவைத் திட்டாதே!”

8

மகிழ்மூர் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் மாஸ்டர் மதுகுதன் சப் - இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணன் வந்த போது, கேரியர் பிரித்து ஒரு கையில் அப்பளத்துடன் மும்முரமாக இருந்தார்.

“நீங்க சாப்பிடுங்க. நான் வெய்ட் பண்ணேன்.”

பலர் அமர்ந்து, அமர்ந்து பாலீஷ் ஏறிப்போன தேக்கு மரநாற்காலியில் அமர்ந்த கிருஷ்ணன் சுவரில் மகிழம்பூருக்கு வருகிற ரயில்களின் விபரங்களைப் பார்வையிடத் துவங்கினார்.

மதுகுதனன் சில நிமிடங்களில் கைத்துண்டில் வாய்துடைத்துக் கொண்டு வந்து அமர்ந்து, “சொல்லுங்க சார்” என்றார்.

“கடம்பா ஏரியில் மிதந்த பிணத்தைப் பத்தி முதல்ல தகவல் கொடுத்ததே நீங்கதான். அந்த ஆள் தானா ஏரியில் விழுந்திருக்க முடியாதுன்னு நாங்க நினைக்கிறோம். யாரோ அவனைக் கொலை செய்திருக்கணும்னு யூகம் செய்றோம். அவன் யாருன்னு அடையாளம் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு ஒரு பக்கம் முயற்சி செய்துட்டிருக்கோம். இதில உங்க ஒத்துழைப்பும் எங்களுக்குத் தேவைப்படுது.”

புராயரில் இருந்து அலுமினியப் பெட்டி மேலே எடுத்து வைத்துத் திறந்து, “என்ன செய்யணும்னு சொல்லுங்க. செய்துடலாம். வெத்தலை போடறீங்களா?” என்றார்.

“நோ. தேங்ஸ். ‘எஸ்.கே.’ங்கிற அந்த ஆள் இராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ் ஏழாம் தேதி காலையில் மகிழம்பூர் ஸ்டேஷன்ல இறங்கியிருக்கணும்னு எங்க யூகம். நீங்க டிரையினை ரிசீவ் பண்ணிருப்பிங்களே. ஏழாம் தேதி ஸ்டேஷன்ல இறங்கின பாஸன்ஜர்சைப் பார்த்த ஞாபகம் இருக்கா? கொஞ்சம் ஆழ்ந்து யோசிங்களேன் ப்ளீஸ்...”

“ஏழாம் தேதியா?” என்று மதுகுதனன் அருகில் தொங்கிய முரளிகிருஷ்ணா டிம்பர் கம்பெனி கொடுத்த மாத காலண்டரில் ஏழாம் தேதி என்ன கிழமை என்றுப் பார்த்தார். “வெள்ளிக்கிழமை. அன்னைக்கு நான் குடும்பத்தோட சுவாமிமலைக்குப் போனோம். காலையில் ராமேஸ்வரத்தை ரிசீவ் பண்ணிட்டு வீட்டுக்குப்போய், அதுக்கப்பறம்தான் குளிச்சிட்டுப் புறப்பட்டேன்.”

தன் வழக்குக்குத் தேவையில்லாத விஷயம் என்றாலும் கிருஷ்ணன் மௌனமாக கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“பொதுவா இராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ்ல மகிழம்பூருக்கு டிக்கெட் ரிசர்வ் செஞ்சி வர்றவங்க மூனு, நாலு பேர்தான் இருப்பாங்க.”

“இவன் பேண்ட், சட்டை போட்டிருந்தவன். கைல வி.ஐ.பி. கூட்கேஸ் வச்சிருந்திருப்பான்.”

கண்களை மூடி யோசித்த மதுகுதனன், “இருங்கோ வந்துட்டேன்” என்ற நினைவடுக்குகளில் எதையோ அவசரமாகப் பிடித்து விட்டவராகத் துடித்து, “ஆமாம். ஆமாம். இறங்கினான். இவன் மட்டும் இல்லை சார். இன்னொருத்தனும் இறங்கினான். ரெண்டு பேரும் பேண்ட் சட்டை போட்டிருந்தாங்க. மூஞ்சிகள் சரியா ஞாபகம் இல்லை. டிக்கெட்ஸ் கலெக்ட் பண்ணேன். ரெண்டு பேரும் பேசிக்கிட்டே நடந்து போய்ட்டாங்க.”

முகத்தில் ஆயிரம் வாட்ஸ் வெளிச்சம் வர கிருஷ்ணன், “கேஸ் கிட்டத்தட்ட முடிஞ்சது. நீங்க கலெக்ட் செஞ்ச அந்த ரயில் டிக்கெட்சை கொடுங்க. அதை வச்சி மெட்ராஸ்ல விசரிச்சி ரிசர்வேஷன் ஸ்லிப்புல அவங்க ரெண்டு பேரோட அட்ரஸையும் பிடிச்சிடலாம். அனேகமா ஒருத்தன் இறந்த வனாவும், ஒருத்தன் கொலை செஞ்சவனாவும் இருக்கலாம்” என்றார்.

மதுகுதனன் வெற்றிலை எச்சில் எதிரே தெறித்து விடக் கூடாதேயென்று முகத்தை வானம் பார்க்க வைத்துக் கொண்டு சிரித்தார்.

“எதுக்கு சிரிக்கிறிங்க?”

“அவங்க மெட்ராஸ்லேர்ந்து மகிழம்பூருக்கு ரிசர்வ் செஞ்சி பயணம் செய்திருந்தா தானே நீங்க அவங்க எழுதிக் கொடுத்த ரிசர்வேஷன் ஸ்லிப்பை வச்சி அட்ரஸ் கண்டுபிடிக்க முடியும்?”

“ஆமாம்.”

“அது ரிசர்வ் செஞ்சி வந்த டிக்கெட்ஸ் இல்லை. சாதாரணமான டிக்கெட்ஸ். காமன் கம்பார்ட்மெண்டல தான் அவங்க பயணம் செஞ்சி வந்து இறங்கினாங்க சார்.”

கிருஷ்ணனின் உற்சாக பலூனில் ஊசி இறங்கியது. ஆனாலும் தன் முயற்சியில் சற்றும் தளராத விக்கிரமா தித்தனைப் போல, “அன்னைக்கு ரயில்லேர்ந்து இவங்க ரெண்டே பேர்தான் இறங்கினதா?” என்றான்.

கொஞ்சம் யோசித்த மதுசூதனன், “இல்லை. நம்ம மகிழம்பூர் பள்ளிக்கூட தமிழ் வாத்தியார் நமசிவாயம் அன்னைக்கு இறங்கினார். நமக்கு நல்லப் பழக்கம். அவர் ஊருக்குப் போனப்பவே பொண்ணுக்கு காலேஜ் அட்மிஷன் சம்பந்தமாப் போறேன்னு சொல்லிட்டுதான் போனார். அதனால் ‘என்ன சார் அட்மிஷன் ஆச்சா’ன்னு கேட்டேன். ‘இழுத்தடிக்குது’ன்னு சலிச்சுக்கிட்டார்.” என்றார்.

“அவர் ரிசர்வ் செஞ்சி வந்திருந்தாரா?”

“இல்லை. அவரும் காமன் கம்பார்ட்மெண்ட்தான்.”

புத்துயிர் பெற்ற ஃப்யூனிக்ஸ் பறவை போல உற்சாகம டைந்த கிருஷ்ணன், “நான் உடனே அந்த வாத்தியாரைப் பார்க்கணுமே. அவர் அட்ரஸ் சொல்ல முடியுமா?”

“அட்ரஸ் என்ன அட்ரஸ்! ஊருக்குள்ளே போய் தமிழ் வாத்தியார் வீடுன்னு கேட்டா மாடு மேய்க்கிறவன் கூட காட்டுவான்.”

“ரொம்ப தேங்ஸ். ஒரே ஒரு பாக்கு மட்டும் எடுத்துக்கறேன்.” கிருஷ்ணன் அவரின் வெற்றிலைப் பெட்டியில் இருந்து ஒரு பாக்குப் பொட்டலம் எடுத்துப் பிரித்து வாயில் போட்டுக் கொண்ட பிறகு தன் மோட்டார் பைக் நோக்கி நடந்தார்.

9

அழைப்புமணி ஒலித்தது. மிக்ஸியை நிறுத்தி விட்டு ஈர்க்கையைத் துடைத்த பிறகு வந்து கதவைத் திறந்த கிளாரா வியந்தாள்.

லாரன்ஸ் நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான்.

“என்னங்க ஆச்சு? ஆபிஸ் புறப்பட்டுப் போய்ட்டு ஒரு மணி நேரத்தில வந்துட்டிங்க?” பதறினாள்.

“தாங்க முடியாம தலைவலி கிளாரா. அதான் சொல்லிட்டு வந்துட்டேன்.” உள்ளே வந்து ஷலிக்களை கழற்றிப் போட்டான்.

“வாங்க. டாக்டர்கிட்டேப் போகலாம்” என்றாள் கிளாரா.

“தலைவலிக்கெல்லாம் டாக்டர்கிட்டப் போய்கிட்டு? பியூனை விட்டு வாங்கிட்டு வரச் சொல்லி தலைவலி மாத்திரை சாப்பிட்டுட்டேன். அப்படியும் நிக்கலை. கொஞ்ச நேரம் தூங்கினா சரியாப் போய்டும்.”

லாரன்ஸ் படுக்கையறைக்கு வந்து ஒரு பெரிய கர்சீப் எடுத்து எதிரெதிர் முனைகள் பிடித்துச் சுருட்டி நெற்றியில் கட்டிக் கொண்டு கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டான்.

“சூடா காபி போட்டுத் தரட்டுமாங்க?”

“கொண்டா.”

கிளாரா காபி போட்டு எடுத்து வந்த போது லாரன்ஸ் போர்வையை எடுத்துக் கழுத்து வரைப் போர்த்திக் கொண்டான். “ஃபேனை அணைச்சுடு கிளாரா” என்றான்.

“என்னங்க பண்ணுது?”

“குளிருது.”

ஃபேனை நிறுத்தி விட்டு வந்து அவன் கன்னத்தைத் தொட்டுப் பார்க்க சுட்டது.

“ஜூரம் வந்துடுச்சங்க. டாக்டர் கிட்டப் போய்ட்டு வந்துடலாம். வாங்க.”

“ராத்திரி பூரா தூக்கமில்லை கிளாரா. அதான். தாங்கி எந்திரிச்சா எல்லாம் சரியாப் போய்டும்” என்று காபியை வாங்கிப் பருகி விட்டு மீண்டும் படுத்துக் கொண்டான்.

“ராத்திரி ஏன் தூங்கலை?”

“ஏதேதோ நினைப்பு. பேச்சுக் கொடுக்காம கொஞ்ச நேரம்

சும்மா இரேன். நான் தூங்கணும்.”

லாரன்ஸ் கண்களை மூடிக் கொண்டான். பெருமூச்சு விட்ட கிளாரா சமையலறைக்கு வந்து மதியச் சமையலுக்கான காரியங்களை முடித்து விட்டு மீண்டும் படுக்கை அறைக்கு வந்து தன் கணவன் அருகில் நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

இப்போது தொட்டுப் பார்க்க அதிகமாகக் கொதித்தது உடம்பு. கலவரமானாள். குளிரில் வெடவெடவென்று உடம்பு பூரா நடுங்க. லாரன்ஸ் தன் இரண்டு கைகளையும் தொடைகளுக்கு நடுவில் செருகிக் கொண்டு ஜூர வேகத்தில் முனகத் துவங்கினான்.

உடைந்து உடைந்து மெதுவாக வெளிப்பட்ட அவனுடைய முணகல் வார்த்தைகளைக் கூர்ந்து கவனித்தாள் லாரா.

“ஒரு... வகையில்... பார்க்கப் போனா... இது... கொலைதான்... ஜீஸஸ்... என்னை... மன்னிச்சிருங்க...”

இந்த வாக்கியத்தையே அவன் திரும்பத் திரும்ப உளறலாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, கிளாரா திடுக்கிட்டாள்.

என்ன சொல்கிறார் இவர்? கொலையா? எது கொலை? ஜீஸஸ் இவரை ஏன் மன்னிக்க வேண்டும்?

கிளாரா வியர்த்துப் போய் எழுந்து முதலில் டாக்டருக்கும், பிறகு பரத்திற்கும் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து போன் செய்தாள்.

10

சிவப்பு விளக்கு புகழ், இந்தி சினிமா புகழ், கடத்தல் புகழ், வர்த்தகப் புகழ், பங்கு மார்க்கெட் புகழ், பங்கு மார்க்கெட் மோசடி புகழ் - பாம்பே.

செம்பூரில் இருந்தது அந்த 'ADVANCE STYLE' தையல் கடை. ஆண்களுக்கு மட்டுமே தைக்கிற ஸ்தாபனம். இளைஞர்களைக் கவர்ந்த கடை.

பைக்கை நிறுத்தி இறங்கினார் இன்ஸ்பெக்டர் மேத்தா. சைடு பாக்கில் இருந்து கும்பகோணம் போலீஸ் அனுப்பி வைத்த 'S.K.' யின் பேண்ட் உள்ள பாலிதின் கவரை எடுத்துக் கொண்டு கடைக்குள்ளே நுழைந்தார்.

கடை ஒரு சின்ன ஹோட்டல் போல ரிசப்ஷன், டெலிவரி, ஃபிட்டிங் என்று தனித் தனிப் பகுதிகள் கொண்டிருந்தன.

ரிஸப்ஷனில் இருந்த பெண் சேலை கட்டி, ஸ்லீவ்லெஸ் ஜாக்கெட் அணிந்து உற்றுப் பார்த்தால் புலப்படும் பொட்டு வைத்திருந்தாள். உதட்டில் புன்னகை வைத்திருந்தாள்.

“யெஸ், ப்ளீஸ்...” என்றாள் மேத்தாவுக்கு தலையசைத்து.

கவரில் இருந்து பேண்ட்டை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்த மேத்தா, “இது உங்கள் கடையில் தைத்ததுதானே?” என்று இந்தியில் கேட்டார்.

அவள் லேபிளைப் பார்த்துவிட்டு “ஆமாம்” என்றாள்.

“இந்த பேண்ட்டுக்குரிய நபர் தமிழ்நாட்டில் சில தினங்களுக்கு முன்பாக ஒரு கிராமத்து ஏரியில் பிணமாகக் கிடந்தான். அவன் கொல்லப்பட்டிருக்கலாம் என்பது சந்தேகம். முதலில் அவன் யார் என்று அடையாளம் தெரிய வேண்டும். இந்தப் பேண்ட்டின் அளவுகளை அளந்து அதன் மூலம் உங்கள் கஸ்டமரின் பெயரையும், விலாசத்தையும் கண்டுபிடித்துச் சொல்ல முடியுமா, மேடம்?”

“மை குட்னெஸ்? எத்தனை ஆயிரம் கஸ்டமர்கள் எங்களுக்கு! பலரின் அளவுகள் ஒத்துப் போக சாத்தியமிருக்கிறது சார்.”

“ஒரு க்ளூ தர இயலும். இறந்தவனின் பெயர் சுருக்கம் S.K! அதனால் உங்கள் கஸ்டமர்களின் பெயர்களில் S இன்ஹியலுக்குப் பிறகு 'K' யில் துவங்குகிற பெயர் கொண்டவர்களை மட்டும் முதலில் தனியாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். பிறகு அந்த கஸ்டமரின் அளவுகளோடு, இந்தப் பேண்ட்டின் அளவுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.”

“நல்ல யோசனைதான். ஆனால் இதற்கு மணிக்கணக்கில் நேரமாகுமே.”

“ஆகட்டும். நானும் ஒத்துழைக்கிறேன். இவனை உன் உதவியால் கண்டுபிடித்து விட்டால், என் சொந்த செலவில் உனக்கொரு ஐஸ்க்ரீம் வாங்கித் தருகிறேன்.”

அவள் சிரித்து விட்டாள்.

ஒரு உதவியாளனை அழைத்து அந்தப் பேண்ட்டின் அத் தனை அளவுகளையும் மிகச் சரியாக அளந்து ஒரு தனிக் காகிதத்தில் குறிக்கச் சொன்னாள்.

பிறகு தன் நிறுவனத்தின் கஸ்டமர்களின் பெயர்கள், விலாசங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய லெட்ஜர் போன்ற புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு புரட்டத்துவங்கினாள்.

“ஸாரி. நாங்கள் அகர வரிசைப்படி இந்த விலாசங்களை வைத்திருக்கவில்லை.”

அவள் பாலிஷ் பூசின தன் விரல்களை பெயர்களின் இன்ஷியல்களில் வேகமாக ஓட்டினாள். 'S' என்று துவங்கினால் நிறுத்தி பெயரைப் பார்த்தாள். பெயர் 'K' யில் துவங்கிய முதல் பெயரான எஸ்.காதர்பாட்சாவில் விரலை நிறுத்தினாள்.

மேத்தா ஒருதனிக் காகிதத்தில் 'எஸ்.காதர்பாட்சா' என்று எழுதி அவரின் பெயர் இடம் பெற்றிருக்கும் பக்க எண்ணைக் குறித்துக் கொண்டதும், அவள் மீண்டும் விரல்களை ஓட்டினாள்.

ஒரு மணி நேரத்தில் எல்லா விலாசங்களும் முடிந்து போக, மேத்தா தன் லிஸ்ட்டைப் பார்த்தார். 'S' இன்ஷியலுடன் 'K' யில் துவங்கும் பதினான்கு பெயர்கள்!

“வெல். இப்போது இந்த பதினான்கு பேரின் பேண்ட் அளவுகளுடன் நான் கொடுத்த பேண்ட் அளவுகளை ஒப்பிட வேண்டும் மேடம்.”

அந்த ஒப்பிடல் காரியம் துவங்கியது.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் விடை கிடைத்தது.

எஸ்.கார்த்திகேயன் என்பவனின் பேண்ட் அளவுகளுடன் மேத்தா கொடுத்த பேண்ட் அளவுகள் சரியாக ஒத்துப் போயின.

“தேங்க் யூ வெரிமச். இந்த கார்த்திகேயனின் விலாசம் வேண்டும்.”

அவள் தனியாக ஒரு காகிதத்தில் அந்த கார்த்திகேயனின் 'தாராவி' விலாசத்தை எழுதிக் கொடுத்தாள்.

புன்னகையுடன் எழுந்து கொண்டார் மேத்தா.

“வெறும் பேச்சோடு சரியா சார்? எங்கே ஐஸ்க்ரீம்?”

“மை குட்னெஸ். யு ஆர் சீரியஸ் அபவுட் இட்? இவனைப் பற்றிய முழுதகவல்களையும் சேகரித்து கும்பகோணம் போலீசுக்கு அனுப்பி வைத்த மறு விநாடி நான் புறப்பட்டு இங்கே வருகிறேன். லெட் அஸ் ஹேவ் ஐஸ்க்ரீம். ஒக்கே?”

மேத்தா பைக்கை விரட்டி குறிப்பிட்ட அந்த தாராவி விலாசத்தை அடைந்தார். அந்த சிறிய தனி வீடு பூட்டியிருந்தது.

அருகில் ஒரு சில்லறை மீன் வியாபாரக் கடை இருந்தது. அங்கே வந்தார். பூட்டப்பட்டிருந்த வீட்டில் உள்ள கார்த்திகேயனைப் பற்றி விசாரித்தார்.

“அவரா? ஒரு பிளைவுட் கம்பெனிக்கு ரெப்ரசண்டேடிவாக வேலை பார்த்தான். அவனோடு அவன் மனைவி ஒருத்தி இருந்தாள். நந்தினி என்று பெயர். கொள்ளை அழகு. இவன் கம்பெனி வேலை காரணமாக மாதத்தில் பதினைந்து நாட்கள் டீர் போய் விடுவான். அவள் மட்டும் வீட்டில் தனியாக இருப்பாள். லெண்டிங் லைப்ரரி நடத்தும் மனோகர் என்னும் இளைஞன் தினசரி வந்து புத்தகம் கொடுப்பான். மாற்றி வாங்கி செல்வான். அதில் மனோகருக்கும், நந்தினிக்கும் ஒரு தொடர்பு ஏற்பட்டுப் போனது. இருவரும் ரகசியமாக வெளியில் சுற்றினார்கள். கணவனுக்குத் தெரியாமல் கூத்தடித்தார்கள். ஒரு எல்லையில் ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டு அவள் அந்த மனோகருடன் ஓடியேப் போய் விட்டாள். கார்த்திகேயன் நொந்து போய் விட்டான். கொஞ்ச நாள்

பித்துப் பிடித்தவன் போல இருந்தான். தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் தன் கிராமத்திற்கே போகப் போவதாக என்னிடம் சொன்னான். அதேப் போல வீட்டைக் காலி செய்து விட்டு போன வாரத்தில் புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். அவனை சென்னைக்கு ரயிலில் நான்தான் ரயிலேற்றி வழியனுப்பி வைத்தேன்.”

பெருமூச்சு விட்டார் மேத்தா.

கார்த்திகேயன் காலி செய்த வீட்டைத் திறந்து பார்க்க வேண்டும். அவன் வேலை பார்த்த கம்பெனியில் கொஞ்சம் விசாரிக்க வேண்டும். லெண்டிங் லைப்ரரி நடத்திய மனோகரைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும்.

ம்கூம். இப்போதைக்கு அந்த ரிசப்ஷனிஸ்ட் தோழிக்கு ஐஸ்க்ரீம் வாங்கிக் கொடுக்க இயலப் போவதில்லை!

11

டாக்டர் பிரிஸ்கிரிப்ஷன் எழுதிக் கொடுத்து விட்டு, “ஜஸ்ட் சாதாரண ஜூரம்தான். நாலு மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை இந்த டேப்லெட்ஸ் கொடுங்க. ஹி வில் பி ஆல்ரைட்” என்றுச் சொல்லி விட்டுப் போகும் வரை பரத்தும், சுசிலாவும் பொறுமையாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

லாரன்ஸ் அசந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

டாக்டரை அனுப்பி விட்டு வந்த கிளாராவின் முகம் இன்னும் வியர்வையில்தான் இருந்தது.

“பதட்டப்படாதீங்க சிஸ்டர். சாதாரண ஜூரம்தான்னு டாக்டர்தான் சொன்னாரே” என்றான் பரத்.

“நான் அதற்காகப் பதட்டப்படலை. மாத்திரை சாப்பிட்டா ஜூரம் சரியாய் போயிடப் போகுது. உங்களை உடனே வரச் சொன்னது அதுக்காக இல்லை.”

“வேற என்ன?” என்றாள் நாற்காலியில் அமர்ந்த சுசிலா.

“ஜூர வேகத்தில் இவர் கொஞ்சம் உளறினார். என்ன சொல்றார்ன்னு கேட்டா திக்குன்னு ஆய்ஞ்சீங்க.”

“என்ன சொன்னான்?”

“ஒரு வகையில் பார்க்கப் போனா இது கொலைதான். ‘ஜீஸஸ், என்னை மன்னிச்சிடுங்க’ன்னு திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னார்.”

புருவங்களைச் சுருக்கினான் பரத். “என்னது கொலையா?”

“ஆமாம். நான் இப்ப சொன்ன மாதிரியேதான் சொன்னார். நாலஞ்சு தடவை சொன்னார்.”

“ஜூரவேகத்தில் சம்பந்தமில்லாம உளர்றது சகஜங்க” என்றாள் சுசிலா.

“இல்லை சுசி. அப்படிப்பட்ட உறல்லயும் ஏதாச்சும் ஒரு லாஜிக் இருக்கும். லாரன்ஸைப் பொறுத்தவரைக்கும் மனசில எதையோப் போட்டு மறைச்சி வச்சிப் புழுங்கிக்கிட்டிருக்கிறதா சிஸ்டர் சொன்னாங்க. நான் பேசிப் பார்த்தப்ப இவன் பிடிவாதமா மறைச்சிட்டான். ஆனா வேணும்னே எதையோ சொல்லாம மறைக்கிறான்னு தெளிவாப் புரிஞ்சது. அதனால இவன் உறலா சொன்ன மேட்டரை சாதாரணமா அலட்சியப்படுத்தக் கூடாது” என்றான் பரத்.

“ஜீஸஸ், என்னை மன்னிச்சிடுங்கன்னு இவர் எதுக்காக சொல்லணும்? மன்னிக்க வேண்டிய அளவுக்கு இவர் என்ன தப்பு செஞ்சார் அப்படி?”

“நாம இங்கே இருந்து பேச வேணாம். ஹாலுக்கு போலாம் சிஸ்டர்” என்றான் பரத். மூவரும் ஹாலுக்கு வந்து அமர்ந்தார்கள்.

“சிஸ்டர், இவன் வழக்கம் போல இல்லாம இவனோட நடவடிக்கைகளில் ஒரு மாற்றத்தை நீங்கப் பார்க்க ஆரம்பிச்சது எப்பயிலேர்ந்துன்னு கொஞ்சம் யோசிச்சுச் சொல்ல முடியுமா?”

கிளாரா யோசித்தாள். சொன்னாள்.

“போன வாரம் வெளியூர் போய்ட்டு வந்தாருங்க. ஊர்லேர்ந்து திரும்பின தினத்திலேர்ந்தே ஒரு மாதிரியாதான் இருந்தார். அதுக்கப்பறம் இவரை நார்மலாப் பார்க்கவே முடியலை. சதா நிலைக்குத்தின பார்வையோட ஒரே சிந்தனை. தியானம் செய்வவங்களை விட அதிகமான ஈடுபாட்டோட சிந்தனை.”

“எந்த ஊர் போய்ட்டு வந்தான்?”

“மகிழம்பூர்” என்றாள் கிளாரா.

“எங்கே இருக்கு அது?”

“கும்பகோணத்துக்குப் பக்கத்தில.”

“அந்தக் கிராமத்தில இவனுக்கு என்ன வேலை? கம்பெனி வேலையா?”

“இல்லை. இவரோட பெரியப்பாவுக்கு வாரிசு இல்லை. செத்தப்ப அவரோட கொஞ்ச நிலத்தை இவர் பேருக்கு எழுதி வச்சிருந்தார். அந்த நிலம் மகிழம்பூர்ல இருக்கு. அங்கே குத்தகைக்கு விட்டிருக்கு. நேர்ல போறதே இல்லை. அப்பப்ப பணம் வந்துடும். இங்கே மெட்ராஸ்ல ஒரு பிளாட் வாங்க லாம்னு யோசிச்சோம். அந்த நிலத்தை குத்தகைக்காரனுக்கே வித்துடலாம்னு முடிவு செஞ்சோம். அது சம்பந்தமா நேர்ல போய் பேசிட்டு வர்றேன்னு புறப்பட்டுப் போனார்.”

“என்னைக்கு? கரெக்டா தேதி சொல்லுங்க.”

“வியாழக்கிழமை. அதாவது ஆறாம் தேதி இராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ்ல புறப்பட்டுப் போனார். வர ரெண்டு நாளா கும்னு சொல்லிட்டுப் போனவர் மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை ராத்திரியே வந்து நின்னார். என்னங்க ஆச்சின்னு கேட்டேன். திடீர்ன்னு அந்த நிலத்தை விக்க வேணாம்ன்னு தோணிச்சு. அதனால குத்தகைக்காரனைக் கூட பார்க்காம உடனே கும்பகோணம் வந்து பஸ் பிடிச்சி வந்துட்டேன்னு சொன்னார். விக்ரிதா முடிவு பண்ணிதானே போனாங்கன்னு கேட்டேன்.

‘இப்ப வேணாம்னு நினைக்கிறேன். விட்டுடேன்’ன்னு எரிஞ்சி விழுந்தார்.”

பரத் யோசனையாகத் தன் மடியில் தடவினான். சுசிலாவைப் பார்த்தான். அவள் அருகில் இருந்த ஸ்டாண்டில் கரைந்து முத்து முத்தாகச் சிந்தியிருந்த மெழுகுவர்த்தியின் புள்ளிகளை விரல் நகத்தால் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏங்க லாரன்சுக்கு டைரி எழுதற பழக்கம் உண்டா?”

“இல்லை. நாளைக்கு செய்ய வேண்டிய வேலைகளை ஒரு சின்ன மெமோ நோட் புக்ல எழுதி சட்டைப் பாக்கெட்ல வச்சிப்பாரு.”

“இவன் ஊருக்குப் போன இடத்தில ஏதோ ஒரு விபரீதமான சம்பவத்தைப் பார்த்திருக்கணும். இல்லைன்னா ஏதோ ஒரு சிக்கல்ல மாட்டியிருக்கணும்னு நினைக்கிறேன். அவன் தூங்கறான். அவன் சம்பந்தப்பட்ட மேஜையில், பீரோல கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி செஞ்சிப் பார்க்கலாமா?”

“செயங்க” என்றாள் கிளாரா.

“முதல்ல லாரன்ஸ் ஊர் பயணத்துக்கு எடுத்துட்டுப் போன சூட்கேசை எடுத்துட்டு வாங்க. அதை தான் முதல்ல ஆராயணும்” என்றாள் சுசிலா.

“வழக்கமா அவர் வெளியூர் பெட்டியில நான்தான் எல்லாம் எடுத்து வைப்பேன். அதே மாதிரி ஊருக்குப் போய்ட்டுத் திரும்பினதும் நான்தான் காலி செஞ்சி வைப்பேன். அவர் எடுத்துட்டுப் போய்ட்டு வந்த பெட்டியில இருந்த துணிகளை, சோப்பு, சீப்பு சமாச்சாரங்களை எல்லாம் நான் எடுத்து வச்சிட்டேன்.”

“சரி. வாங்க. அவன் ஆபீஸ் எடுத்துட்டுப் போற சூட்கேசைப் பார்க்கலாம்.”

மூவரும் மீண்டும் படுக்கையறைக்குள் வந்தார்கள். பரத்தும், சுசிலாவும் மௌனமாக ஆராயத் துவங்கினார்கள். லாரன்ஸ் அலுவலகத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் சிறிய

ப்ரீஸ்பீக்கேசிற்குள் ஒரு அலுவலக ஃபைலும், கைக்குட்டையும், பேனா மற்றும் ஒரு சிறிய முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியும், சீப்பும் இருந்தன.

கழற்றி ஹேங்கரில் மாட்டியிருந்த சட்டையின் பாக்கெட் டில் இருந்தவற்றை எடுத்தான் பரத்.

அதில்... 13-ம் தேதி - வியாழன்.

'பாவ மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும்'

- என்று எழுதி வைத்திருந்தான்.

பரத் தன் ரிஸ்ட் வாட்ச்சில் தேதி பார்த்தான். இன்று தேதி 12! பாவமன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்றால்... பாவம் என்ன செய்தான் இவன்?

அதைத் தவிர அலுவலக விசிட்டிங் கார்டுகள், பெட்ரோல் போட்ட பில், இவைகளும் இருக்க... ஒரு சிறிய ரசீது இருந்தது.

அதில்...

உதவும் கரங்கள்,

திரு. லாரன்ஸ் அவர்களிடமிருந்து சமூகப் பணிக்காக அவர் உவந்து கொடுத்த பொருள்கள் நன்றியுடன் ஏற்கப்பட்டன.

- பொறுப்பாளர்

அந்த அச்சிட்ட ரசீதில் எட்டாம் தேதி என்று குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.

"ஊருக்குப் போய்ட்டு வந்ததும் சமூகப் பணிக்கு உதவும் கரங்கள் அமைப்புக்கு ஏதோ டொனேஷன் கொடுத்திருக்கான். பாவ மன்னிப்பு கேட்கணும்ன்னு எழுதி வச்சிருக்கான். ஜூரத்தில அது கொலைதான்னு சொல்றான். ஜீஸஸ் என்னை மன்னிச்சிடுங்கன்னு சொல்றான். எல்லாத்தையும் சம்பந்தப் படுத்திப் பார்க்கறப்ப இவன் ஊருக்குப் போன இடத்தில ஏதோ ஒரு விபரீதமான சம்பவம் நடந்திருக்குன்னு நிச்சயம் புரியுது" என்றான் பரத்.

"எனக்கு வெடவெடங்குது" என்றாள் கிளாரா.

"கவலைப்படாதீங்க. நாங்கஇந்த உதவும் கரங்கள் அமைப்புல இந்த ரசீதைக் காட்டி விசாரிக்கிறோம். அங்கே ஏதாவது தகவல் கிடைக்கலாம்." என்று புறப்பட்டான் பரத்.

இருவரும் வெளியில் வந்து ஃபியட்டில் ஏறினார்கள்.

"ஒண்ணு நிச்சயமாப் புரிஞ்சு போச்சு" என்றாள் சுசிலா.

"என்ன?"

"இந்த கேஸ்ல ஒன்லி டீட்டி! நோ லூட்டி!"

"கிண்டலா? நான் டென்ஷனா இருக்கேன் சுசி. லாரன்ஸ் ஏதோ ஒரு செமத்தியான சிக்கல்ல மாட்டியிருக்கான். நான் ஒரு கான்சென்ட்ரேஷனோட ஈடுபட்டாகணும்."

"ஈடுபடுங்க."

"அப்படின்னா டென்ஷன் இருக்கக் கூடாது எனக்கு."

"டென்ஷன் படாதீங்க."

"டென்ஷன் குறையனுமின்னா இதழோடு இதழ் சேர வேண்டும்!"

அவன் தலையில் குட்டிய சுசிலா, "இப்பதான் நான் 'நோ லூட்டி'ன்னு சொல்லி முடிச்சி ஒரு நிமிஷம் கூட ஆகலை! முதல்ல உதவும் கரங்கள், கடைசியில உதவும் இதழ்கள்' என்றாள்.

12

உதவும் கரங்கள் அமைப்பின் பொறுப்பாளர் வித்யாகர் வெகு நிதானமாகப் பேசினார்.

"ஆமாம். மிஸ்டர் லாரன்ஸ் வந்து டொனேஷனா ரெண்டு பொருளைக் கொடுத்தார். ரசீது எதுவும் வேணாமனுதான்

சொன்னார். நான்தான் வற்புறுத்தி முறைப்படி இந்த ரசீதைக் கொடுத்தேன்.”

“அவர் என்ன பொருளைக் கொடுத்தார்?” என்றான் பரத்.

“இதோ காமிக்கிறேன்” அவர் சாவி போட்டு இரும்பு பீரோ திறந்து எடுத்து வந்து மேஜை மேல் வைத்தார்.

ஒரு ஆண்கள் கடடும் டைட்டான் கைக்கெடிகாரம்!

பவளம் பதித்த ஒரு தங்க மோதிரம்!

“இதைப் பத்தி ஏதாவது விளக்கம் சொன்னாரா அவர்?”

“அவர் வீட்ல உபயோகிக்காம இருக்கிறவை இவைன்னு சொன்னார். கெடிகாரத்தை காலேஜ்ல படிக்கிற யாராவது ஒரு ஏழைப் பையனுக்கு கொடுக்கச் சொன்னார். மோதிரத்தை வரதட்சணை காரணமா கல்யாணம் ஆகாம இருக்கற ஒரு ஏழைப் பெண்ணுக்கு கொடுக்கச் சொன்னார்.”

“வேற ஏதாவது சொன்னாரா?”

“இல்லை சார்.”

நன்றி சொல்லி இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

“ஏதாவது புரியுதா?” என்றாள் சுசிலா.

“ஏன் 'SUMMER FREEDOM' னு தெளிவா என்னால படிக்க முடியுதே சுசி” என்றான் பரத் அவள் பனியனைப் பார்த்து.

“லாரன்ஸ் பிரச்சினை பத்தி கேட்டேன்.”

“நேரா நியூட்டன்கிட்டப் போனா கொஞ்சம் புரியும். காரோட ரூட்டை மாத்துறியா?”

“அங்கேப் போயி?”

“அதை அங்கே சொல்றேன்.”

கிரைம்ஸ் பிரான்ச் இன்ஸ்பெக்டர் நியூட்டன் தன் அலுவலகத்தில் கையடக்க சீப்பால் பின்னந்தையை வாரிக் கொண்டிருக்கும் போது கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தார்கள்.

“ஹல்லோ! வாங்க! காபி, டீ?”

“முதல்ல இன்ஸ்பெக்டர்மேஷன்” என்று அமர்ந்தான் பரத்.

“அது தெரியும். பின்னே நான் செளக்கியமா இருக்கே னான்னு பார்த்துட்டுப் போகவா வருவாங்க” என்று வைத்தார். சுசிலாவைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் இளைச்ச மாதிரி இருக்கே?”

“கேஸ்ட் போட்டு கீப் ஃபிட் எக்ஸர்சைஸ் பண்ணேன் சார்.”

“பாத்துக்கம்மா. இப்போ கரெக்ட்டா இருக்கே. அப்புறம் ரொம்ப இளைச்சி போய்டப் போறே. வந்தனா இப்படித்தான் இருப்பு கொஞ்சம் பெரிசாய்டுச்சின்னு சொல்லிஹெல்த் கிளப்புக்குப் போனா, இப்ப என்னடான்னா ஒரு கையால பிடிச்சிடலாம் போல இருக்கு.”

“கவலைப்படாதீங்க சார். இவ திங்கற நொறுக்குத் தீனிக்கு என்ன எக்ஸர்சைஸ் செஞ்சாலும் இளைக்க மாட்டா. அப்படியே இளைச்சாலும், ஒரு பழமொழி சொல்வாங்களே, அது மாதிரிதான்.”

“என்ன பழமொழி அது?”

“மாஇ.கொ.இ.”

“என்ன இது அரசு பதில்கள் மாதிரி பேச ஆரம்பிச்சிட்டிங்க. புரியலையே” தலையைச் சொறிந்தார் நியூட்டன்.

“புரிய வேணாம் சார். கமிங் டு த பாய்ண்ட், மகிழம்பூர் தெரியுமா?”

“தெரியுமே. ஜம்முனு மணக்கும்.”

“மகிழம்பூ இல்லை சார். மகிழம்பூர். ஒரு ஊரு.”

“தஞ்சாவூர் ஜில்லால இருக்கிற ஊரு. அதுக்கென்ன?”

“அந்த ஊர்லயோ, சுத்து வட்டாரத்திலயோ இந்த ஏழாம் தேதி அன்னைக்கு கொலை ஏதாவது விழுந்திருக்கா. நாங்க நியூஸ் பேப்பரைப் புரட்டினவரைக்கும் அப்படி எதுவும் வர

வில்லை. ஒருவேளை, லோக்கல் எடிஷன்ல வந்திருக்கலாம்.”

“விசாரிச்சி சொல்ல அவகாசம் உண்டா?”

“தாராளமா. உங்களுக்கு அறுபது நிமிஷம் தர்றோம். அறுபத்தி ஒண்ணாவது நிமிஷம் உங்க போனை எங்க ஆபீஸ்ல எதிர்பார்ப்போம். ஒக்கேயா?”

குளிர்பானங்கள் உள்ளே வந்தன. குடித்து முடித்து விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

காரில் ஏறப் போனவனைக் கை நீட்டி தடுத்தாள் சுசிலா.

“முதல்ல எனக்கு விளக்கம் வேணும். அது என்ன மா.இ.கொ.இ?”

“தமிழ் பழமொழி சுசி.”

“அது புரியுது. பழமொழி என்ன?”

“இப்ப லாரென்ஸ் முக்கியமா, பழமொழி முக்கியமா?”

“சொல்லாத வரைக்கும் வண்டி ஒரு இஞ்ச் நகராத மிஸ்டர்.”

“உன்னோட பெரிய ரோதனை சுசி.” என்ற பரத் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து, எதிர் சுவரில் போஸ்ட்டர் தின்று கொண்டிருந்த மாட்டைக் காட்டிக் கேட்டான். “அது என்ன?”

“மாடு.”

“அது தலையில ரெண்டு இருக்கே. என்ன அது?”

“கொம்பு.”

“அவ்வளவுதான் க்ளூ தரமுடியும். வந்து உக்காரு பேசாம.”

பரத் காரை ஸ்டார்ட் செய்ய, சுசிலா அப்போதும் புரியாத வளாய் யோசனை செய்தபடி முன்புறம் ஏறிக் கொண்டாள்.

நேராய் லாரென்ஸ் வீட்டிற்கு வந்தார்கள். லாரென்ஸ் இப்போது கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்து கிளாரா கொடுத்த

கஞ்சியை டம்ளரிலிருந்து மெதுவாகப் பருகிக் கொண்டு ருந்தான்.

“என்ன லாரென்ஸ், உடம்பு எப்படி இருக்கு இப்போ?” என்று பரத் அவன் நெற்றியிலும், மார்பிலும் கை வைத்துப் பார்த்தான். ஜில்லென்றிருந்தது.

“ஜுரம்போய்ஞ்சி. ஆனா களைப்பா இருக்கு.”

பரத் அவன் அருகில் அமர்ந்து கண் ஜாடை காட்ட, சுசிலா கிளாராவை அழைத்துக் கொண்டு அறையின் கதவைச் சாத்தி விட்டு ஹாலுக்குச் சென்றாள்.

“லாரென்ஸ், இனிமேயும் நீ எதையும் மறைக்காதே. மகிழம்பூர் போய்ட்டு வந்த நீ ஏதோ ஒரு விவகாரத்தில சிக்கியிருக்க. அது என்னன்னு சொன்னா என்னால உதவி பண்ண முடியும்.”

“ப்ளீஸ் பரத்! என்னை எதுவும் கேக்காதே! உன் உதவி தேவைப்பட்டா அவசியம் நானே கேக்க மாட்டேனா?”

“அதில்லை லாரென்ஸ். நீ ஜுர வேகத்தில என்னென்னவோ உளறினே தெரியுமா? ஜீஸஸ் என்னை மன்லிச்சிடுங்கன்னு சொன்னே. அது ஒருவகையில கொலைதான்னு சொன்னே. இதுக்கெல்லாம் அர்த்தம் என்ன?”

“உளறினேன்னு நீயே சொல்றே. அப்புறம் அர்த்தம் கேட்டா எப்படி? அப்படி எல்லாம் பேசினேனான்னு எனக்குத் தெரியலை. பேசியிருந்தாலும் எனக்குக் காரணம் புரியலை.”

“லாரன்ஸ், நீ ஏன் இவ்வளவு வலுக்கட்டாயமா ஒரு உண்மையை மறைக்க விரும்பறேன்னுதான் எனக்குப் புரியலை. நான் உன்னோட நல்ல ஃபிரண்டு இல்லையா? உனக்கு நான் உதவமாட்டேன்னு நினைக்கிறியா?”

லாரென்ஸ் இரண்டு கைகளையும் அவனை நோக்கி கூப்பினான்.

“ப்ளீஸ்... ப்ளீஸ் பரத்! என்னை எதுவுமே கேக்காதே. நான் எதுவும் சொல்லத் தயாரா இல்லை.”

அவன் அப்படிச் சொன்னது வலிக்காமல் ஆனால் அறைந்தது போல இருந்தது. எழுந்து கொண்டான் பரத்.

“ஓக்கே. இதுக்கு மேல நான் வற்புறுத்தறதா இல்லை. ஆனா உனக்கு என் உதவி தேவைப்பட்டா தயங்காம கூப்பிடு. உடம்பைப் பார்த்துக்கோ. வர்றேன்.”

பரத் வெளியே வந்து “வா சுசி” என்றான்.

கிளாரா அவனைத் தவிப்புடன் பார்த்தாள்.

“மகிழம்பூர் போய்ட்டு வந்ததில நிச்சயமா ஏதோ ஒரு குழப்பம் இருக்கு. அதை எப்படிச் கேட்டாலும் லாரென்ஸ் சொல்றதா இல்லை. ரொம்ப அழுத்தமான காரணம் இல்லைன்னா அவன் சொல்லிடுவான். ஓக்கே. அவனா சொல்றப்போ சொல்லட்டும். நாங்க வர்றோம்.”

காதில் சுசிலாவிடம் கேட்டான் பரத்.

“விசாரிச்சியா?”

“விசாரிச்சுட்டேன். அவங்களுக்கு தெரிஞ்சி லாரன்ஸ் கிட்டே ஒரே ஒரு ஹெச்.எம்.டி. வாட்ச் மட்டும்தானாம். பழைய வாட்ச் எதுவும் வீட்ல இருந்ததா ஞாபகமில்லையாம். அதே மாதிரி பவளம் பதிச்ச மோதிரம் எதுவும் வீட்ல இல்லவே இல்லையாம்.”

“தட் மீன்ஸ் வாட் சுசி?”

“லாரென்ஸ் அந்த வாட்ச்சையும், மோதிரத்தையும் கீழே கிடந்து எடுத்திருக்கணும். போலீஸ்ல ஒப்படைக்கிறதுக்கு பதிலா ஏழைகள் கிட்ட ஒப்படைக்கலாமேன்னு உதவும் கரங்களுக்குப் போய்ட்டார்.”

“நோ! அதில்லை. நியூட்டன்கிட்டேர்ந்து தகவல் வரட்டும். நான் ஒரு தியரி சொல்றேன்.”

“தியரி அப்புறம். முதல்ல இன்னும் புரியாத அந்த பழமொழிக்கு பொழிப்புரை வேணும் பரத்.”

“யு ட்ரீட்டி மைண்டட் ராஸ்கல்ன்னு உங்கிட்ட திட்டு

வாங்கிறதா இப்போதைக்கு இல்லை சுசி” என்று அவள் தோளில் வைத்த அவன் கையை ஸ்பிரிங் வேகத்தில் விலக்கி உதடுகளில் பழிப்பு காட்டினாள்.

13

தமிழ் வாத்தியார் நமச்சிவாயம் தன் வீட்டுக் கயிற்றுக் கட்டிலில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு, கொறிப்பதற்கு அருகில் நிலக்கடலை வறுத்துக் கொண்டு யவனராணி படித்துக் கொண்டிருந்த போது... சப் இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணன் சரித்திர சூழ்நிலைக்கு சம்பந்தமேயில்லாமல் காக்கி உடையுடன் உள்ளே நுழைந்தார்.

நமச்சிவாயத்தை தற்காலத்திற்குக் கொண்டு வந்து தான் வந்த நோக்கத்தைப் புரிய வைத்த பிறகு கிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“ஏழாம் தேதி அதிகாலையில் இராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ் லேர்ந்து உங்க மகிழம்பூர் ஸ்டேஷன்ல இறங்கினது மொத்தம் மூணே பேர். நீங்க ஒருத்தர். இன்னும் ரெண்டு பேண்ட் போட்ட வாலிபப் பசங்க. மூணு பேருமே காமென் கம்பார்ட் மெண்ட்லதான் பயணம் செய்திருக்கிங்க. அந்த ரெண்டு பேரை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கா?”

நமச்சிவாயம் தன் மடியில் இருந்து தகர பொடி டப்பா திறந்து ஒரு சிட்டிகை எடுத்து சார், சார் என்று உறிஞ்சி, மேல் துண்டால் மூக்கை பிரஷ் செய்து விட்டு, “நல்லா கேட்டிங்க. ஞாபகம் இருக்கான்னு நாங்க மூணு பேரும் ஒரே பகுதியில் தான் உக்காந்து பயணம் செஞ்சோம். தரையில் நியூஸ் பேப்பர் விரிச்சி நான் படுத்துட்டேன். அவனுங்க ரெண்டு பேரும் பேசினாங்க. ராத்திரி ரொம்ப நேரத்துக்குப் பேசிக்கிட்டே இருந்தானுங்க. சார், நான் கொஞ்சம் தூங்கணும்னு கடுப்படிச்சிட்டேன்னா பார்த்துக்கங்களேன்.”

கிருஷ்ணன் தெம்பாகி, “இருங்க, அவங்க ரெண்டு பேரும் எப்படி இருந்தாங்க. அதைச் சொல்லுங்க” என்றார்.

“நாகரீகமா பேண்ட், சட்டை போட்டுருந்தாங்க. ஒருத்தன் கிறிஸ்தியன். கழுத்தில் சிலுவை டாலர் மாட்டியிருந்தான். இன்னொருத்தன் பம்பாய்க்காரன். ஆனா நம்ம தமிழ் ஆளுதான்.”

“வெரிகுட். அவங்ககிட்ட நீங்க பேசினிங்களா?”

“முதல்ல கொஞ்ச நேரம் நாங்க மூணு பேருமே பேசிக் கிட்டு தான் வந்தோம். பம்பாய்க்காரன் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாடி பம்பாய்க்குப் போய் செட்டில் ஆனவனாம். அங்கே ஏதோ பிரச்சினைன்னு திரும்பி வந்ததா சொன்னான். சிலுவை போட்டுருந்தவன் மெட்ராஸ்ல ஏதோ ஒரு கம்பெனியில வேலை பார்க்கறதா சொன்னான்.”

“எந்த கம்பெனிக்கு ஞாபகம் இருக்கா?”

“அது கூட கிறிஸ்தவ பேர்தான். சொன்னான். இருங்க. சொல்றேன்” என்று நமச்சிவாயம் தன் நெற்றிப் பொட்டில் தட்டிப் பார்த்து, “கரெக்ட், தாம்ஸன் அண்ட் கம்பெனின்னு சொன்னான்.”

“கம்பெனின்னா என்ன தயாரிக்கிற கம்பெனி?”

“அதை நான் கேட்டுக்கலை. அவனும் சொல்லலை.”

“அவன் பேர் என்ன?”

“யாரோடபேரும் கேட்டுக்கலை. திடீர்ன்னு என்னைக் கழட்டி விட்டுட்டானுங்க. அவனுங்க ரெண்டு பேரும் இங்கிலீஷ்ல பேச ஆரம்பிச்சிட்டானுங்க. வேணும்னே என்னை அலட்சியப்படுத்தின மாதிரி இருந்திச்சி. நமக்கு இங்கிலீஷ் அவ்வளவு புரியறதில்லை. சரிதான் போங்கடான்னு நான் பேப்பரை விரிச்சிப் படுத்துட்டேன்.”

“அப்புறம்?”

“அப்புறம்தான் சொன்னனே, லொட லொடன்னு பேசிக்கிட்டே இருந்தானுங்க. நான் தூங்கணும்னு சொன்ன தும் நிறுத்திட்டானுங்க.”

“அதுக்கப்பறம் முழுக்க அவங்க இங்கிலீஷ்லதான் பேசிக்கிட்டாங்களா?”

“ஆமாம். ரெண்டு பேருக்கும் தமிழ் தெரியும். அப்புறம் எதுக்குப் பெரிய துரை மாதிரி இங்கிலீஷ்ல பேசிக்கணும். தமிழ் தெரிஞ்ச ரெண்டு தமிழர்கள் இங்கிலீஷ்ல பேசிக்கிட்டா எனக்குப் பொசபொசன்னு வரும்.”

“சரி, காலையில் ஸ்டேஷன்ல இறங்கினதுக்கப்பறம் அவங்ககூட பேசலையா?”

“ராத்திரி திடீர்னு என்னை சுத்தரிச்சி விட்ட மாதிரி அவங்க இங்கிலீஷ்ல பேச ஆரம்பிச்சதிலேந்தே எனக்கு அவங்க மேல வெறுப்பாய்ஞ்சி. நான் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் கிட்ட ரெண்டு வார்த்தை பேசிட்டு ஸ்டேஷன் ரூம்ல நான் வச்சிட்டுப் போயிருந்த என் சைக்கிளை எடுத்துக்கிட்டு ஊருக்குள்ளே வந்துட்டேன்.”

“கடைசியா அவங்களைப் பார்த்தப்போ அவங்க ரெண்டு பேரும் என்ன பண்ணிக்கிட்டிருந்தாங்க?”

“ரெண்டு பேரும் ஸ்டேஷனை விட்டு வெளில வந்து பேசிக்கிட்டே ஏரியை பார்க்க நடந்துக்கிட்டிருந்தாங்க. புதர் பக்கம் ஒதுங்கறதுக்காகப் போறாங்கன்னு நினைச்சிக்கிட்டு நான் சைக்கிளை மிதிச்சிக்கிட்டு வந்துட்டேன்.”

“அப்போ ஏரிக்கரையிலே வேற யாராவது இருந்தாங்களா?”

“அவ்வளவு விடிகாலையில யாரு இருப்பா?”

“சரி, ரெண்டு பேரும் மகிழம்பூருக்கு வர்றாங்கன்னு உங்களுக்குத் தெரியும். ஒருத்தன் மெட்ராஸ்காரன். ஒருத்தன் பம்பாய்க்காரன். அவங்களுக்கு இங்கே மகிழம்பூர்ல என்ன காரியம் இருக்க முடியும்னு உங்களுக்குத் தோணலையா? என்ன விஷயமா எங்க ஊருக்கு வர்றீங்கன்னு கேக்கலையா?”

“கேக்கணும்னு மனசு துடிச்சது. ஆனா அவங்க என்னை அவமானப்படுத்தற மாதிரி நடந்துக்கிட்டதால இவனுங்க கிட்ட நமக்கென்ன பேச்சு வேண்டிக் கெடக்கு. வந்துட்டுப் போறாங்கன்னு கம்முன்னு இருந்துட்டேன்.”

கிருஷ்ணன் அவரை மடக்கி மடக்கி எத்தனை விதமாகக் கேட்டாலும் புதிய தகவல்கள் எதுவும் கிடைப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கிருஷ்ணன் நன்றி சொல்லி கும்பகோணம் ஸ்டேஷனுக்குத் திரும்பிய போது அவரை உற்சாக முகத்துடன் வரவேற்றார் இன்ஸ்பெக்டர் ராமமூர்த்தி.

“பாம்பேலேர்ந்து தகவல்கள் வந்திருக்கு. செத்தவன் பேரு கார்த்திகேயன். மகிழம்பூர் அவனோட சொந்த கிராமம். எப்போ பாம்பே போனான்னு தெரியலை. அங்கே ஒரு கம்பெனில ரெப் வேலை. அழகான பெண்டாட்டி. அவ மனோகர்ன்னு ஒருத்தனோட ஓடிப் போய்ட்டா. மனசு வெறுத்து இவன் பாம்பே வீட்டை காலி செய்துட்டு கிராமத்துக்குத் திரும்பியிருக்கான். இதான் அவன் பின்னணி, ஓடிப் போன அவன் பெண்டாட்டி அந்த மனோகர் பத்தி தீவிரமா விசாரிச்சிக்கிட்டிருக்காங்க.”

கிருஷ்ணன் தமிழ் வாத்தியாரிடம் சேகரித்த தகவல்களைச் சொன்னார்.

“அப்படின்னா?”

“ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து ஏரியை நோக்கிப் போனதை அவர் பார்த்திருக்கார் சார். பாம்பேலேர்ந்து காலி பண்ணிட்டு வந்த கார்த்திகேயன் கொஞ்சம் கணிசமா பணம் எடுத்துட்டு வந்திருக்கணும். பயணத்தில அவன்கிட்ட பேச்சுக் கொடுத்து அதைத் தெரிஞ்சிக்கிட்ட இந்த மெட்ராஸ்காரன் குளிச்சுட்டு போகலாமனு சொல்லி கார்த்திகேயனை தண்ணில இறக்கியிருக்கணும். அப்புறம் அவனை தண்ணிக்குள்ள அழுக்கி கொன்னுட்டு வாட்ச், மோதிரம், பணம் எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கிட்டு பெட்டியைத் தூக்கி ஏரியில வீசிட்டு சைலண்ட்டா புறப்பட்டுப் போயிருக்கணும்.”

“கரெக்ட்டா இருக்கு கதை! மெட்ராஸ்காரனை எப்படி பிடிக்கிறது? அவனைப் பத்தி என்ன தகவல் இருக்கு?”

“ரெண்டு முக்கியமான தகவல்கள் இருக்கு சார். ஒண்ணு - அவன் கழுத்தில சிலுவை அணிஞ்ச கிறிஸ்தவன். ரெண்டு - மெட்ராஸ்ல தாம்ஸன் அண்ட் கம்பெனில வேலை பார்க்கறவன்.”

“மெட்ராஸ்ல எத்தனையோ தாம்ஸன் அண்ட் கம்பெனில இருக்கலாம் கிருஷ்ணன்.”

“ஒவ்வொண்ணா விசாரிச்சாகணும் சார். ஏழாம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை அன்னைக்கு கம்பெனில லீவு போட்ட கிறிஸ்டியன் ஸ்டாஃப் யாருன்னு விசாரிக்கணும். அப்புறம் நம்ம தமிழ் வாத்தியார் அவன் முகம் பார்த்து கன்ஃபர்ம் செஞ்சிடுவார்.”

“ரைட்டு. நீங்க இன்னைக்கே மெட்ராசுக்கு புறப்படுங்க. தேவைப்பட்டா அங்கே உதவி வாங்கி அரெஸ்ட் பண்ணி கும்பகோணத்துக்குக் கூட்டிட்டு வந்துடுங்க” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் ராமமூர்த்தி.

14

மூன்னை டி.டெக்டிவ் ஏஜன்சிஸ்.

போன் ஒலித்தது. பரத் எடுத்து “ஹலோ.”

“நியூட்டன் பேசறேன்.”

“பேசுங்க.”

“நீங்க ஆசைப்பட்ட மாதிரியே மகிழம்பூர்ல ஏரியில ஒரு பிணம் கிடைச்சதாம் பரத்.”

“நான் ஆசைப்பட்டேனா? விபரமா சொல்லுங்க சார் முதல்ல.”

“போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட்டடி ஏழாம் தேதி காலையில அந்த ஆசாமி தண்ணியில மூச்சு திணறி இறந்திருக்கணும். பேர் கார்த்திகேயன். பம்பாய்லேர்ந்து மெட்ராஸ் வந்து மெட்ராஸ்லேர்ந்து ஆறாம் தேதி புறப்பட்டு போயிருக்கான். அவனோட மெட்ராஸ்லேர்ந்து வேற ஒருத்தன் டிராவல் பண்ணியிருக்கான். ரெண்டு பேரும் மகிழம்பூர்ல இறங்கியிருக்காங்க. ரெண்டு பேரும் அந்த ஏரியை நோக்கி நடந்துப்

போனதைப் பார்த்த சாட்சி இருக்கு. அதுக்கப்பறம் என்ன நடந்ததுன்னு சரியா தெரியலை. பம்பாய்காரன் பொணமா மிதந்திருக்கான். மெட்ராஸ்காரன் அவனை கொலை செஞ்சுட்டு அவனோட பணம், ரிஸ்ட் வாட்ச், மோதிரம் இதெல்லாம் திருடிக்கிட்டு கம்பி நீட்டியிருக்கணும்ங்கறது கும்பகோணம் இன்ஸ்பெக்டரோட தியரி.”

“என்னென்ன பொருள் சொன்னீங்க?”

“பணம், ரிஸ்ட் வாட்ச், மோதிரம்.”

“அந்த மெட்ராஸ்காரன் யாருன்னு கண்டுபிடிச்சிட்டாங்களா?”

“இன்னும் இல்லை. அவனைப் பிடிக்கிறதுக்கு உதவுற சில தகவல்களோட அங்கேந்து ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் புறப் பட்டு நாளைக்குக் காலையில இங்கே வந்து அலையப் போறாராம். இப்ப என்னைக் கொஞ்சம் கேக்க விடறீங்களா? இந்த மகிழம்பூர் கொலை வழக்குல மூன்னைட் எந்த வகையில மூக்கை நீட்டுது பரத்?”

“நேர்ல நாளைக்குச் சொல்றேனே...”

“பரத், குற்றவாளியை மறைக்கிறதும் கிரிமினல் குற்றம்.”

“குற்றவாளியா இல்லையான்னே குழப்பம் சார். தெளிவு பண்ணிக்கிட்டதுக்கப்பறம் உங்ககிட்ட சொல்லாமலா? அப்பறம் இன்னொரு உதவி வேணுமே.”

“என்ன?”

“மெட்ராசுக்கு வர்ற போலீஸ் அதிகாரியை நாளைக்கு சாயங்காலமா நாங்க பார்த்துப் பேசணுமே. ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா?”

“செய்துடலாம். இன்ஸ்பர்மேஷன்ஸ் தரப் போறீங்களா?”

“சரியான இன்ஸ்பர்மேஷன்ஸ் தெரிஞ்சுக்கணும்.”

“நழுவல் மன்னன்யா!” என்ற நியூட்டன் சற்றே எரிச்சலாய் போனை வைத்ததும், பரத் போன் விபரத்தை மூன்றில் ஒரு பங்காகச் சுருக்கி சுசிலாவின் மூளையில் வரைந்தான்.

“வாட்ச்! மோதிரம்! டேலி ஆகுது! லாரன்ஸ் கொலை செஞ்சிருப்பாரோ பரத்?”

“பேத்தாதே சுசி. இவன் என்ன காசுக்குப் பஞ்சத்தில் இருக்கானா? மாசம் அஞ்சாயிரம் சம்பளம் வாங்கறவன். ரயில்ல கூட வர்ற ஒருத்தனை கொலை செஞ்சி பணம், நகையை திருடற அல்பப் புத்தி, திருடற புத்தி, அதுக்காக கொலை செய்யற ஈன புத்தி இவனுக்குக் கிடையாது.”

“ஆனா லாரென்ஸ் ஜூரத்தில கொலைன்னு சொன்னாரே!”

“யோசி! கொலைன்னு சொல்லலை. அது ஒரு வகையில கொலைதான்னு சொன்னதாதான் கிளாரா சொன்னாங்க. ரெண்டுக்கும் பயங்கரமான வித்தியாசம் இருக்கு.”

“ஜீஸஸ் என்னை மன்னிக்கணும்னு ஏன் சொன்னார்? பாவ மன்னிப்பு கேக்கணும்னு ஏன் எழுதி வச்சிருக்கார்?”

“அதெல்லாம்தான் குழப்புது. கெடிகாரம். மோதிரத்துக்காக இவன் கொலை செஞ்சிருக்க வாய்ப்பு ஒரு சதவிகிதம் கூட இல்லை சுசி. சுத்தப் பேத்தலான கோணம் அது. அப்படி திருடறதுக்காக கொலை செஞ்சிருந்தா அதை ஏழைகளுக்கு இலவசமா கொடுக்கச் சொல்லுவானா ஒருத்தன்?”

“அதுவும் இடிக்கிற பாய்ண்ட்தான்.”

“ஆனா போலீஸ் இவனை சந்தேகப்படுத்து சுசி. இவன் ரிசர்வ் செய்யாம காமன் கம்பார்ட்மெண்ட்ல போனதால ஈரியா நெருங்கி வர முடியலை.”

“நாளைக்கு அந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டரை சந்திச்சி என்ன பேசப் போறோம்!”

“கேசை நேரடியா விசாரிச்ச அவர்கிட்டேர்ந்து விபரமா தகவல் தெரிஞ்சுக்க முடியும் சுசி.”

“அதை விட இன்னொரு வழி இருக்கு.”

“என்ன?”

“நானைக்கு காலையில் நேராப் போய் லாரென்சைப் பார்க்கறது; உடைச்சிப் பேசறது, யப்பா உன் கழுத்துக்கு தூக்குக் கயித்தை எடுத்துக்கிட்டு போலீஸ்காரங்க வந்துகிட்டு இருக்காங்க. என்ன நடந்துச்சின்னு இப்பவாவது சொல்லித் தொலைன்னு கேட்கலாம் பரத்.”

“ரைட். அவன் சொல்றதா இல்லை. இருந்தாலும் கடைசி முயற்சியா ஒரு தடவை கேட்டுடலாம். சமயம் கிடைக்கிறப்போ நியூட்டன் வீட்டுக்குப் போகணும் சுகி.”

“ஆமாம். டென்னிஸ் ஆட முந்தி மாதிரி வற்றதில்லைன்னு அவருக்கு ரொம்ப வருத்தம்.”

“அதில்லை. நிஜமாவே ஒரு கையால பிடிக்கிற அளவுக்கு மேடம் இடுப்பு இளைச்சிப் போச்சான்னு தெரிஞ்சுக்க வேணாமா?”

அவன் கன்னம் விளிம்பு வரை வீச்சு வரும்படி ஒரு குத்து விட்ட சுகிலா, “பரத், மாற்றான் மனைவின்னு மரியாதைகூட இல்லையா?”

“இப்ப நான் என்ன தப்பா சொல்லிட்டேன். நீங்க எல்லாம் கல்யாணம் ஆனவனா, ஆகாதவனான்னு விசாரிச்சட்டுதான் சைட் அடிக்கறிங்களா?”

“இரண்டு காதுகளுக்கும் ஒவ்வொரு விரலை நுழைத்துக் கொண்டு, “ஸ்டாப்! இந்த ஆபீஸ்ல ‘அசிங்கமாக பேசாதீர்!’ன்னு ஒரு போர்டு வைக்கணும்.” என்றாள் சுகிலா.

15

மறுநாள். காலை பத்து மணிக்கு சுகிலா “THIS IS TWO MUCH” என்று எழுதின கறுப்பு பனியனோடு தயாராய் காரில் காத்திருக்க, பரத் வந்து ஏறப்போன சமயம், ரவி ஓடி வந்தான்.

“சார், உங்களுக்கு போன். யாரோ கிளாரான்னு பேசறாங்க.”

“அவங்க வீட்டுக்குத்தான் புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கோம்.”

பரத் மீண்டும் அலுவலக அறைக்கு நடக்க, சுகிலா தொடர்ந்தாள்.

“ஹலோ, பரத் ஹியர்” என்றான் தனியாய் இருந்த ரிசீவரை எடுத்து.

“சார், நீங்க உடனே வீட்டுக்கு வாங்களேன். எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு. அவரை ருமுக்குள்ளே பூட்டி வச்சிருக்கேன்.”

“என்னது பூட்டி வச்சிருக்கிங்களா? என்னாச்சு?”

“காலை நல்லாதான் இருந்தார். வெளில போய்ட்டு வர்றேன்னு ஏழு மணிக்கெல்லாம் பைக்கை எடுத்துக்கிட்டு எங்கேயோ போய்ட்டு ஒம்போது மணிக்கு வந்தார். வற்றப்ப சிரிச்சுக்கிட்டே வந்தார். அப்புறம் ருமுல நுழைஞ்சி விடாம சிரிச்சுக்கிட்டே இருந்தார். எனக்கு எதுவும் புரியலை. ருமில இருக்கிற சாமான் எல்லாம் எடுத்துப் போட்டு உடைக்கிறார். சிரிக்கிறார். என்னென்னமோ சொல்றார். நீங்க உடனே வாங்க சார். ப்ளீஸ்... நான் டாக்டருக்கும் போன் பண்ணிட்டேன்.”

பரத் போனை வைத்ததும் சுகிலாவுக்கு விளக்கக்கூட நேரம் எடுத்துக் கொள்ளாமல் காருக்கு விரைந்தான். சில நிமிடங்களில் அவர்கள் லாரென்சின் வீட்டில் இருந்தார்கள்.

லாரென்ஸ் தன் படுக்கையறை அருகில் இருந்த ஜன்னல் வழியாக இவர்களைப் பார்த்து, “வாடா நண்பா! இனிமே எனக்குக் கவலையே இல்லை. ஜீஸஸ் என்னை மன்னிச் சுட்டார்” என்றான். இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தி குதித்தான். கட்டிலில் இருந்த தலையணைகளை எல்லாம் எடுத்து உயரே உயரே எறிந்தான். கீழே விழுந்த அவற்றை மீண்டும், மீண்டும் பொறுக்கி கூரையில் எறிந்தான்.

“என்னங்க இது?” என்றான் பரத் அதிர்ச்சியுடன்.

“இப்படித்தான் அரை மணி நேரமா பண்ணிக்கிட்டிருக்கார் சார். டாக்டர் வந்து பார்த்துட்டு, “ஸாரிம்மா. புத்தி பிசகியிருக்குன்னு நினைக்கிறேன். மெண்டல் ஹாஸ்பிடலுக்கு

சொல்லி வரச் சொல்றேன்னுட்டுப் போய்ட்டார்.”

“காலை எங்கே போனார்?” என்றாள் சுசிலா.

“தெரியலையே.”

பரத் ஜன்னலை நெருங்கி, “லாரன்ஸ், என்னப்பா இதெல்லாம்? ஏன் இப்படி கூத்தடிக்கிறே? பாரு உன் வைஃப் எவ்வளவு கலங்கிப் போயிருக்காங்க பாரு.” என்றான்.

லாரென்ஸ் சிரித்து, “கூத்தடிக்கிறேனா? என்னை ஜீஸஸ் மன்னிச்சுட்டாரே! கூத்தடிக்காம எப்படி இருக்கிறது?” என்று மேலும் சிரித்தான்.

“காலையில் எங்கேடாப் போனே?”

“ஜீஸஸ்கிட்டே! பாதிரியார்கிட்ட பாவமன்னிப்பு கேட்டா அது ஜீஸஸ்கிட்ட கேட்ட மாதிரி தானே? கேட்டுட்டேன். மன்னிப்பு கேட்டுட்டேன். இனிமே கவலை இல்லை. நான் கொலை செய்யலைப்பா. நான் கொலையே செய்யலைப்பா. ஏ போலீஸ்! என்கிட்டே வந்தா ஜீஸஸ்கிட்டே சொல்லி முட்டிக்கு முட்டி தட்டச் சொல்வேன். நான் கொலை செய்யலை. அதை முதல்ல தெரிஞ்சுக்கோ. சட்டம் என்னய்யா சட்டம்? என் ஜீஸஸ் மன்னிச்சுட்டார். போங்கடா வெங்காயம்! ஏசுவே! எங்கள் ஏசுவே! வாழ வைக்க வந்த ஏசுவே! கிளாரா, என் இனிய மனைவியே... நீ கவலைப்படாதே. எதிரிகள் ஒழிந்தார்கள். சந்தேகப்படாதே. நான் கொலை செய்யலைன்னு நம்ம ஏசு சாமியே சொல்லிட்டாரு. சிரி! நான் பாரு எப்படிச் சிரிக்கிறேன்!”

பரத் கலங்கி நிற்க... விம்மலுடன் கிளாரா அழத் துவங்கினாள்.

சில நிமிடங்களில் மெண்டல் ஆஸ்பத்திரியின் வேன் வந்து வீட்டு வாசலில் நின்றது.

★

★

★

ஃபாதர் ஹிருதயராஜ் ஒல்லியாய், உயரமாய் இருந்தார்.

வெள்ளை கலந்த தாடி வைத்திருந்தார். தன் மகளை அழைத்து, பரத், சுசிலாவுக்கு டீ கொடுக்கச் சொன்னார்.

பரத் விவரித்ததும் அமைதியாக சிரித்தபடி சொன்னார்.

“தேவ சபையில் ஜீஸஸிடம் சொல்லப்படும் பாவ மன்னிப்பாகக் கருதி அவர்கள் என்னிடம் சொல்கிறார்கள். நான் ஒரு தபால் அதிகாரி போல ஒரு தூதுவன் தான். பாவச் செய்திகளை முதலில் நான் ஏற்று அதை தேவனின் செவிகளில் சேர்த்து விடுகிறேன். பாவ மன்னிப்பு என்று வந்து சொல்லப்படும் செய்திகள் யாவும் ரகசியமானவை. நீங்கள் சொன்ன லாரென்ஸ் என்னிடம் சொன்ன விபரங்களை நான் வெளியில் சொல்லக் கூடாது. அது தேவ குற்றம். மனித மனதிற்கு மறக்கிற ஆற்றல் இல்லை. இருந்தால் அவ்வப்போது மறக்கப்பட வேண்டியவை அவை.”

“அதெல்லாம் சரி ஃபாதர். லாரென்ஸ் இப்போ மெண்டல் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கான். அவனை ஒரு கொலைக் குற்றத்தில குற்றவாளியாக்கற நோக்கத்தோட போலீஸ்காரங்க இருக்காங்க. அவனுக்கு இப்போ மனநிலை சரியா இல்லைன்னாலும் அவனைக் கைது செய்யலாம். நடந்தது என்னன்னு மறுபடி சொல்ற நிலமையில் இப்ப அவன் இல்லை. அதனால் நீங்க அவன் சொன்ன பாவ மன்னிப்புல சொல்லக்கூடிய அளவுக் காவது சொன்னிங்கன்னா உண்மை புரியும். அவனை சட்டத்திலேர்ந்து காப்பாத்த முடியும்.” என்று பவ்யமாகச் சொன்னான் பரத்.

ஃபாதர் ஹிருதயராஜ் சிரித்து, “திருட்டில் ஐந்து ரூபாய் திருடுவதற்கும் ஐம்பது ரூபாய் திருடுவதற்கும் ஏதாவது வித்யாசம் இருக்கிறதா மை சன்?” என்றார்.

“இல்லை ஃபாதர்.”

“அது போலதான். பாவ மன்னிப்பாகச் சொல்லப்பட்ட ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ரகசியமானது. எதுவும் நான் சொல்ல இயலாது மை சன்.”

ஏமாற்றத்துடன் விடைபெற்று ஃபாதரின் வீட்டிலிருந்து

வெளியே வந்ததும், “என்ன பரத், ஃபாதர் இப்படி சொல்றாரு. துப்பாக்கியை காமிச்சி கேட்டாக்கூட சொல்ல மாட்டார் போலிருக்கே” என்றாள் சுசிலா.

“அது அவங்களோட மதக்கோட்பாடு சுசி.”

“சரி. இருக்கட்டும். இப்போ சாதாரண மனநிலையில் லாரென்ஸ் இருந்தா இவரைக் கெஞ்சப் போறதில்லை. என்ன நடந்திச்சின்னு உண்மை தெரிஞ்ச ஒரே ஆள் ஃபாதர்தான். ஆனா அவர் சொல்ல மாட்டார். இப்ப என்னதான் செய்யறது?”

“யோசிப்போம். உன்னை கிளாரா வீட்ல விடறேன். நீ அவங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லிகிட்டு துணையா இரு” என்ற பரத் காரை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

16

சென்னை வந்து சேர்ந்த சப் இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணன் தான் வாடகைக்கு எடுத்த லாட்ஜ் அறையில் பல் துலக்கின அடுத்த காரியமாக ரூம் பையனிடம், “ஒரு காபியும், மெட்ராஸ் டெலிபோன் டைரக்டரியும் எடுத்துட்டு வா” என்றார்.

அவை வருவதற்குள் அவசரமாகக் குளித்து முடித்தார்.

காபியைப் பருகியபடி டைரக்டரியைப் புரட்டி ‘தாம்ஸன் அண்ட் கம்பெனி’ என்ற பெயரைத் தேடினார்.

மொத்தம் மூன்றே கம்பெனிதான் அந்தப் பெயரில் இருந்தன.

மூன்று கம்பெனிகளின் போன் நம்பர்களையும், விலாசங்களையும் தனி காகிதத்தில் குறித்துக் கொண்டார். அறைக்கே வரவழைத்து டிபன் சாப்பிட்டு விட்டுப் புறப்பட்டார்.

ஒரு ஆட்டோ அமர்த்திக் கொண்டு மண்ணடியில் இருந்த முதல் தாம்ஸன் கம்பெனிக்கு வந்து சேர்ந்தபோது மணி ஒன்பது முப்பது.

பத்து மணி ஆபீசிற்கு ஒரே ஒரு பியூனைத் தவிர வேறு யாருமே வந்திருக்கவில்லை. அவனிடம் அந்த ஆபீசில் மொத்தம் நாற்பத்தி ஆறு பேர் வேலை பார்க்கிறார்கள் என்பதை மட்டுமே விசாரிக்க முடிந்தது.

கிருஷ்ணன் விதியே என்று அந்த கம்பெனியின் சென்ற வருடத்து ஆண்டறிக்கை புத்தகத்தைப் புரட்டியபடி ரிசப்ஷனில் அமர்ந்து காத்திருந்தார்.

பத்தே காலுக்கு மொத்த அலுவலகமும் நிரம்பியிருந்தது. பிறகு கிருஷ்ணன் மேனேஜரின் அறைக்குச் சென்று காலை வணக்கம் சொல்லி, தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, “உங்க ஆபீஸ்ல உள்ள ஸ்டாலிப்ல எத்தனை பேர் கிறிஸ்டியன்ஸ்?” என்றார்.

“ரெண்டே பேர்தான் கிறிஸ்டியன்ஸ்.”

“அவங்க பேரும், வயசும் சொல்ல முடியுமா?”

“ஒருத்தர் மேத்திவ். அம்பது வயசுக்கு மேல இருக்கும். சீனியர் அக்கவுண்டண்ட். இன்னொருத்தர் ஜோசப் குமார். முப்பது வயது, கிளார்க்.”

“ஜோசப்குமார் போனவாரம் வெள்ளிக்கிழமை அதாவது ஏழாம் தேதி ஆபீசுக்கு வந்தாரா, வரல்லையான்னு தெரியணும் சார்.”

“அவர் ரொம்ப ரெகுலராச்சே. எதுக்கும் அட்டெண்டன்ஸ் ரெஜிஸ்தர் பார்த்துச் சொல்லிடறேன்” என்று மணியடித்து முதலில் பியூனை வரவழைத்து, பிறகு உதவி மேனேஜர் அறையிலிருந்து அந்த ரெஜிஸ்தரை வரவழைத்துப் பார்த்து விட்டு, “ஓ, யெஸ். வந்திருக்காரே” என்றார்.

முகம் வாடின கிருஷ்ணன் எதற்கும் அந்த ஜோசப் குமாரை அறிமுகப்படுத்தச் சொல்லி பொதுவாக கொஞ்சம் பேசிப் பார்த்து, “மகிழ்மூர் தெரியுமா?” என்று கேட்க, “பெரம்பூர் தான் தெரியும்” என்றார் அவர்.

கிருஷ்ணன் மற்றொரு ஆட்டோவில் மற்றொரு தாம்ஸனுக்கு வந்து சேர்ந்து, அந்த மேனேஜரிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்க...

“மொத்தம் ஏழு கிறிஸ்டியன்ஸ் வொர்க் பண்றாங்க.”

“அதில் ஏழாம் தேதி யாரு வேலைக்கு வரலைன்னு பார்க்கணும் சார்.”

“ஏழாம் தேதி வெள்ளிக்கிழமை தானே? அட்டெண்டன்ஸ் ரெஜிஸ்டர் எல்லாம் எனக்குப் பார்க்கவே வேண்டியதில்லை. அன்னைக்கு லாரன்ஸ் ஒருத்தர் மட்டும் தான் லீவு. மத்த எல்லாரும் வந்திருந்தாங்க.”

கிருஷ்ணன் அளவோடு மகிழ்ந்து விட்டு, “அவருக்கு வயசு என்ன இருக்கும் சார்? எதுக்காக லீவு போட்டாரு?” என்றார்.

“என்ன, இருபத்தெட்டு இருபத்தொம்போதுதான் இருக்கும். மகிழ்மூர்ல குத்தகைக்கு விட்டிருக்கற நிலத்தை விக்கிறது சம்பந்தமா ரெண்டு நாள் வெள்ளியும், சனியும் லீவு போட்டுட்டுப் போயிருந்தார். ஆனா சனிக்கிழமை டீட்டிக்கு வந்துட்டார்.”

“யுரேகா!” என்று கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

லாரென்ஸ் ஆள் எப்படி என்ற விசாரித்தார். நல்ல விதமாக சொல்லப்பட்டார். பிறகு “அவரை நான் பார்க்கணும்” என்றார்.

“அவர் நேற்றும் வரலை. இன்னைக்கும் வரலை. ஃபீவரனு அவர் வைஃப் போன் பண்ணி லீவு சொன்னாங்க.”

“எனக்கு வீடு அட்ரஸ் வேணுமே” என்று பரபரப்பாக எழுந்து கொண்டார் கிருஷ்ணன்.

17

அந்த இளைஞன் சட்டையை பேண்ட்டிற்குள் செலுத்தி குளிர் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான். கான்வாஸ் ஷூ அணிந்திருந்தான்.

அந்த சர்ச்சுக்குள் நுழைந்தான். காலியாக இருந்தது. ஜீஸஸ் சிலைக்கருகில் சில மெழுகுவர்த்திகள் சுடர் விட்டன. சுற்றும்

முற்றும் பார்த்தான். வாட்ச்மேன் அவனை அணுகி, “என்ன வேணும்?” என்றதற்கு, “நான் அவசரமா ஒரு பாவ மன்னிப்பு கேட்டாகணும். பாதிரியார் இருக்காரா?” என்றான்.

“போய் அந்த மரகாபின்ல வெய்ட் பண்ணுங்க. ஆபிஸ்ல தான் இருக்காரு. போய் கூட்டிட்டு வர்றேன்.”

அருகில் இருந்த அலுவலக அறையில் போனில் பேசிக் கொண்டிருந்த ஃபாதர் ஹிருதயராஜிடம் வந்த வாட்ச்மேன் அவர் பேசி முடிக்கக் காத்திருந்து பிறகு சொன்னான்.

ஃபாதர் உடனே எழுந்து ஃபேனை அணைத்து விட்டு பாவ மன்னிப்பு சொல்லும், கேட்கும் மரக் கேபினுக்கு பைபிள் புத்தகத்துடன் நடந்தார்.

நெஞ்சின் குறுக்கே சிலுவை போட்டுக் கொண்டு தனது பகுதியில் இருக்கும் நாற்காலியில் அமர்ந்து, “சகல ஜீவராசிகளையும் ரட்சிக்கும் கர்த்தர் உன் பாவங்களைப் போக்கி அருள் புரியட்டும். சொல் மகனே” என்றார்.

அவன் கனைத்துக் கொண்டுத் துவங்கினான்.

“ஃபாதர், நான் ஒரு நடுத்தர வர்க்கத்து பையன். இளங்கோ என் பேர். நான் ஒரு பொண்ணை காதலிச்சேன். கல்யாணம் செய்துக்கப் போறோம்ங்கிற நம்பிக்கையில் அத்துமீறி பழகிட்டோம். அதனால இப்போ அவ கர்ப்பமா இருக்கா. இந்த சூழ்நிலையில் என் வீட்ல எனக்கு வேற ஒரு பொண்ணை எனக்கு கல்யாணம் செய்து வைக்க தீர்மானிச்சிருக்காங்க. நான் எங்க காதலைப் பத்திச் சொல்லிப் பார்த்தேன். அவங்க கேக்கலை. அவங்க முடிவுக்கு எதிரானான் நடந்துக்கிட்டா அப்பா, அம்மா ரெண்டு பேரும் தற்கொலை செய்துக்கு வோம்னு சொல்லி மிரட்டறாங்க. இந்த சூழ்நிலை பாசமா, காதலா எது முக்கியம்னு தடுமாறி கடைசில வீட்ல பார்த்திருக்கிற பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதுன்னு தீர்மானிச்சிட்டேன். இது நான் அந்தப் பெண்ணுக்கு செய்ற பெரிய துரோகம்தான். ஆனா வேற வழி இல்லை. இந்த பாவத் திலேர்ந்து எனக்கு மன்னிப்பு கிடைக்குமா ஃபாதர்?”

ஃபாதர் சற்றே தடுமாறிப் போனார்.

“உன் முடிவு தப்பாக எனக்குத் தெரிகிறது. மகனே, நல்ல வேளையாக அந்த வீட்டில் பார்த்த பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்வதற்கு முன்பு இங்கு வந்தாயே. செய்த பாவம் போதும். மேலும் பாவம் செய்ய வேண்டாம் மகனே. ஒரு பெண்ணுக்கு செய்யும் துரோகத்தை விட பெரிய பாவம் எதுவுமில்லை. காதலித்த பெண்ணையே துணிந்து மணம் செய்து கொள். பிறகு உன் பெற்றோரை சமாதானப்படுத்தி விடலாம். நான் வேண்டுமானாலும் வந்து சொல்கிறேன் மகனே.”

“ஃபாதர், நான் இங்கே வந்தது ஆலோசனை கேக்கறதுக்காக இல்லை. பாவ மன்னிப்பு கேக்கறதுக்காகத்தான். எனக்குப் பாத்திருக்கிற பெண்ணுக்கு நூறு பவுன் நகை போட்டு எனக்கு பைக் வேற வாங்கி தர்றாங்க. அதனால நான் ஏற்கனவே முடிவெடுத்தாச்சு ஃபாதர்.”

“என்னப்பா?”

“நான் காதலிச்சி துரோகம் பண்ண பொண்ணு வேற யாருமில்லை. உங்க மக ஜோஸ்ஃபின் தான் ஃபாதர்.”

ஃபாதர் அதிர்ச்சியில் திகைத்து, ஆத்திரம் கொப்புளிக்க சடடென்று எழுந்து இந்தப் பக்கம் வந்து அவன் சட்டையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்து, “அயோக்கிய ராஸ்கல்! இது நியாயமாடா பாவி” என்று கத்தத் துவங்க...

வாட்ச்மேன், மற்றும் அலுவலகத்தில் இருந்த நான்கு பேர் ஓடி வந்து “ஃபாதர், என்ன ஆச்சி?” என்றார்கள்.

“இந்த அயோக்கியன் என் மகளோட வாழ்க்கையையே நாசம் பண்ணிட்டு என்கிட்டயே வந்து பாவ மன்னிப்பு கேக்கறான்! எவ்வளவு திமிர் இருக்கும்.”

“இல்லை ஃபாதர், அவன் உங்ககிட்ட மன்னிப்பு கேக்கலை” என்று சற்றுத்தள்ளி குரல் கேட்க, ஃபாதர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அவரை நோக்கி நிதானமாக நடந்து வந்தான் பரத்.

“ஃபாதர், அவன் கர்த்தர்கிட்டேதான் மன்னிப்பு கேட்டான்.

நீங்க அதுக்கு ஒரு கருவிதான். ஒரு தபால்காரர். ஒரு தூதுவன். அவ்வளவுதான். எப்படி ஃபாதர் பாவமன்னிப்பு சொல்லப்பட்ட ஒரு தேவ ரகசியத்தை நீங்க வெளிப்பகிரங்கப்படுத்தலாம்?”

ஃபாதர் உறைந்து போன முகத்துடன் மௌனமாகப் பார்த்தார்.

“என்னை மன்னிச்சிருங்க ஃபாதர். அவன் சொன்னதெல்லாம் பொய். நான்தான் அப்படிச் சொல்லச் சொன்னேன். உங்க சொந்தப் பொண்ணை சம்பந்தப்படுத்தி சொன்னதும் நீங்க உணர்ச்சிவசப்பட்டுட்டிங்க. உங்க மதக் கோட்பாடையோ, சட்ட திட்டங்களையோ குறை சொலறது என் நோக்கம் இல்லை. விதினனு இருந்தா விதி விலக்குகள் சில இருக்கத்தான் செய்யும் ஃபாதர். கொலை செய்து சட்டப்படி குற்றம் ஃபாதர். ஆனா போர் முனையில் கொலை செய்யலாம். இது விதிவிலக்கு. கற்புக்கு பங்கம் வரறப்ப ஒரு பெண்ணு கொலை செய்யலாம். இது விதிவிலக்கு. அந்த மாதிரி லாரென்ஸ் இப்ப சட்டத்தோட பிடியில மாட்டிக்க இருக்கான். அவன் செய்யாத ஒரு கொலையில் அவன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கான். நடந்த உண்மையை சொல்ற நார்மலான மனநிலையில இப்ப அவன் இல்லை. பாவ மன்னிப்பு மூலமா நடந்த உண்மை தெரிஞ்ச ஒரே நபர் நீங்க. ஒரு விதிவிலக்கா எடுத்துக்கிட்டு நீங்க லாரன்ஸை சட்டத்துக்கிட்டேர்ந்து காப்பாத்தறதுக்காக உதவணும் ஃபாதர்” என்றான் பரத்.

ஃபாதர் ஹிருதயராஜ் சில நிமிடங்கள் அமைதியாய் யோசனை செய்து விட்டு, “சரி, சொல்றேன்” என்று தன் அலுவலக அறைக்கு அழைத்து வந்தார்.

“ஒரு நிமிஷம் ஃபாதர். போனை யூஸ் பண்ணிக்கிறேன்” என்று கிளாராவின் வீட்டிற்கு போன் செய்த பரத், “சப்-இன்ஸ் பெக்டர் கிருஷ்ணனைக் கொஞ்சம்பேசச் சொல்லு சுசி” என்றான்.

அவர் ரிசீவரை வாங்கி “ஹலோ” - “சார் என் முயற்சி வெற்றி. ஃபாதர் லாரென்ஸ் சொன்னதை சொல்றேன்னு

சொல்லிட்டார். நீங்களும் சுசியும் உடனே புறப்பட்டு இங்கே சுர்ச்சுக்கு வாங்க. எனக்கு அவகாசம் கொடுத்ததுக்கு தேங்ஸ். ஃபாதர் சொல்லப் போற விஷயத்தை வச்சி நீங்க ஆஸ்பத்திரியில இருக்கிற லாரென்ஸை அரெஸ்ட் பண்ணறதா வேண்டா மான்னு முடிவு எடுக்கலாம்” என்றான்.

அரை மணிக்குப் பிறகு எல்லோரும் எதிர்நாற்காலிகளில் அமைதியாக அமர்ந்திருக்க ஃபாதர் ஹிருதயராஜ் கண்மூடி, பைபிள் தொட்டு ஒரு சிறிய ஜெபம் செய்து முடித்த பிறகு ஆரம்பித்தார்.

“லாரென்ஸ் எனக்கு அறிமுகமானவர்தான். அவர் வந்து பாவ மன்னிப்பு கே்கணும் ஃபாதர்ன்னு சொன்னதும் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. என் ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன். அவர் சொன்னார்...”

18

“ஃபாதர், இராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ் மகிழம் பூருக்குப் புறப்பட்டேன். அதே கம்பார்ட்மெண்ட்ல எனக்கு பக்கத்தில பம்பாயைச் சேர்ந்த கார்த்திகேயன்னு ஒருத்தன் பயணம் செஞ்சான். நாங்க ரெண்டு பேரும் ஒரே வயசு. ரெண்டு பேருக்கும் பேசப் பிடிச்சது. பல விஷயங்களைப் பத்திப் பேச ஆரம்பிச்சோம்.

கொஞ்ச நேரத்தில ரொம்ப நாள் பழகின மாதிரி நெருக்கமா பேச ஆரம்பிச்சிட்டான் அவன். பம்பாய்ல அவன் பெண்டாட்டி இன்னொருத்தனோட ஓடிப் போய்ட்டதை சொன்னான். மனம் வெறுத்துப் போய் ஊர் திரும்புவதா சொன்னான்.

‘பாவம் செஞ்ச எனக்கு இப்படி ஒரு தண்டனை தேவைதான்’னு சொன்னான் என்னய்யா பாவம் செஞ்சே நீன்னு கேட்டேன். அவன்அதுக்கு அதிர்ச்சியான ஒரு சம்பவத்தைச் சொன்னான்.

பம்பாய்க்குப் போறதுக்கு முன்னாடி அவன் மெட்ராஸ்ல ஒரு பிரைவேட் ஆஸ்பத்திரியில வார்டு பாயா வேலை பார்த்திருக்கான். அப்போ வயத்து வலின்னு சொல்லி ஒரு பொண்ணு தனி ஸ்பெஷல் வார்டுல தங்கி ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்துக்கிட்டிருந்திருக்கு. அந்தப் பொண்ணு ரொம்ப அழகா இருந்தாளாம். இவனுக்கு மனசுல சைத்தான் புகுந்துடுச்சி. நைட் டீட்டி பார்க்கிற சமயத்தில டாக்டர் கோர்ட், ஸ்டெத் எல்லாம் வச்சிக்கிட்டு ஒரு மயக்க மருந்து கலந்த ஊசியும் எடுத்துக்கிட்டு டாக்டர் மாதிரி அந்த ரூமுக்குள்ளே நுழைஞ்சிருக்கான்.

அந்தப் பொண்ணு இவன் டாக்டர் இல்லைன்னு புரிஞ்சி கத்தப் பார்த்திருக்கா. அவளைத்தடுத்து வலுக்கட்டாயமா ஊசி போட்டு மயக்கமடைய வச்சதோட இல்லாம அவளை அனுபவிச்சிருக்கான். உடனே ராத்திரியோட ராத்திரியா ஊரை விட்டே ஓடி பம்பாய்க்கு ரயில் ஏறிட்டான்.

ஊருக்குப் போய்ட்டு மெட்ராஸ் போய் அந்தப் பொண்ணை தேடிப்பிடிச்சி அவ கால்ல விழுந்து மன்னிப்பு கேக்கப் போறதாவும், அவ சம்மதிச்சா கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறதாவும் சொன்னான் கார்த்திகேயன்.

எனக்கு பேயறைஞ்ச மாதிரி ஆய்ஞ்சி. என் வாழ்க்கையில இவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சியை நான் சந்தித்ததே இல்லை ஃபாதர்.

ஏன்னா... அவன் கெடுத்துட்டு ஓடின பொண்ணு என்னோட சொந்த அத்தைப் பொண்ணு கிளாரா! சம்பவத்தை வெளில சொன்னா மானம் போய்டுமன்னு நாங்க நினைச்சோம். ஆஸ்பத்திரியோட பேர் கெட்டுப் போய்டுமன்னு டாக்டர்களும் கெஞ்சி கேட்டுக்கிட்டாங்க. அதனால நாங்க போலீஸ்ல கம்ப்ளைண்ட் எதுவும் கொடுக்கலை ஃபாதர்.

கிளாரா பிரமை பிடிச்சவ மாதிரி இருந்தா. நான் அவளுக்கு ஆறுதல் சொன்னேன். அந்த சம்பவத்தையே மறந்துடுன்னு சொன்னேன். நடந்த சம்பவத்தை யார்கிட்டேயும் சொல்லக் கூடாதுன்னு அவகிட்டசத்தியம் வாங்கிக்கிட்டு உடனே ஒரு வாரத்தில அவளை நான் கல்யாணம் செய்துக்கிட்டேன்.

அவளுக்கு அப்படி ஒரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தின ஒருத்தனை யதேச்சையா சந்திச்சா எப்படி இருக்கும் எனக்கு? அவன் மேல ஆத்திரம், ஆத்திரமா வந்திச்சி. ஆனா அவன் தப்புக்கு வேற வகையில் தண்டிக்கப்பட்டான். அதோட இல்லாம இப்போ திருந்திட்டான். தன்னால பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணைத் தேடி வாழ்க்கைத் தர தயாரா அவன் மனம் பக்குவப்பட்டிருக்கு. இவன்கிட்ட கோபத்தைக் காமிக்கிறதால எந்த பலனும் இல்லைன்னு பட்டுது.

விடிகாலையில் இன்னும் இருட்டு விலகாத சமயத்தில் மகிழம்பூர் ஸ்டேஷன்ல ரயில் நின்னது. ரெண்டு பேரும் இறங்கி நடந்தோம். என்னோட அதிர்ச்சி எதையும் வெளில காட்டிக்காம நான் அவனோட பேசிக்கிட்டு நடந்தேன். ஊருக்குள்ளே ரெண்டு கிலோ மீட்டர் நடக்கணும். கொஞ்ச நேரம் கழிச்ச வெளிச்சம் வந்தா மாட்டு வண்டி ஏதாச்சும் வரும். அதில ஏறிப் போய்டலாம்னு சொன்னான். சரின்னேன். அதுவரைக்கும் என்ன செய்யலாம்னு யோசிச்சி ஏரியைப் பார்த்ததும் குளிக்கலாமான்னு கேட்டான் அவன்.

எனக்கு நீச்சல் தெரியும். ஆனாலும் இப்போ குளிக்க விருப்பம் இல்லைன்னு நான் சொன்னேன். 'இதில் ஆழமே இல்லை சார். எனக்கு நீச்சல் தெரியாது. இந்த ஏரியில பலதடவை குளிச்சிருக்கேன்'னு சொல்லி அவன் சட்டை, பேண்ட், மோதிரம், கெடிகாரம், எல்லாம் கழட்டி கரையில் வச்சிட்டு துண்டோட தண்ணியில இறங்கினான்.

நான் கரையோரமாவே நின்னுக்கிட்டிருந்தேன். திடீர்னு அவனுக்கு கால்வழுக்கி ஏரியோட ஆழமான பள்ளத்துப் பக்கம் போய் தத்தளிக்க ஆரம்பிச்சான்.

அப்பதான் ஃபாதர் எனக்குள்ளே ஒரு குரூர புத்தி வந்திச்சி! 'கிளாராவுக்கு செஞ்ச கொடுமைக்காக கர்த்தர் கொடுக்கற தண்டனை இது'ன்னு மனசுக்குள்ளேயே மனசாட்சி சொன்னது. நான் ஏன் இவனைக் காப்பாத்தணும்னு கை கட்டிட்டு அவன் தவிச்சி, தத்தளிக்கி, தண்ணியில மூழ்கறதைப் பார்த்துக்கிட்டு வெறி பிடிச்சவன் மாதிரி நின்னேன் ஃபாதர்.

கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி அவன் பெட்டி, பேண்ட், சட்டை எல்லாத்தையும் ஏரிக்குள்ளே தூக்கி வீசிவிட்டு, கெடிகாரத் தையும், மோதிரத்தையும் மட்டும் யாராச்சும் ஏழைங்களுக்கு கொடுத்துடலாம்னு எடுத்துக்கிட்டு ஊருக்குள்ளே போகா மயே மெட்ராஸ் வந்து சேர்ந்துட்டேன்.

அப்பயிலேர்ந்து என் மனசு கிடந்து தவிக்குது ஃபாதர். நான் செஞ்சது ஒரு வகையில் கொலையா இல்லை ஜீஸஸ் அவ னுக்குக் கொடுத்த தண்டனையை நான் சும்மா மேற்பார்வை பார்த்துக்கிட்டுருந்தேனான்னு எனக்குப் புரியலை. இவ்வளவு பெரிய அதிர்ச்சியான சம்பவத்தை என் வைஃப்கிட்டே எப்படி சொல்லமுடியும்? இல்லை? யார்கிட்டதான் சொல்லமுடியும்? உங்ககிட்ட சொல்லிடலாம்னு தோணிச்சி. சொல்லிட்டேன் ஃபாதர்.

*

*

*

பாதர் ஹிருதயராஜ் சொல்லி முடித்ததும் சில நிமிடங்கள் அமைதி அந்த அலுவலக அறையில் நிலவியது.

பரத், சப் - இன்ஸ்பெக்டர் கிருஷ்ணனைப் பார்த்தான். "தேடி வந்து பாவ மன்னிப்பா சொல்ற ஒருத்தன் பொய் சொல்ல மாட்டான். அதனால இதுதான் நடந்திருக்கு. இப்போ லாரென்ஸ் அவனைக் காப்பாத்தாம அமைதியா இருந்தது கொலையில் சேருமா சார்? அப்படி அமைதியா இருந்தது தப்புன்னு சட்டம் சொல்லுதோ இல்லையோ, ஜீஸஸ் அவனை மன நோயாளியாக்கி தண்டிச்சிட்டார். இதுக்கு மேல அவன் மேல சட்டபூர்வமா ஏதாவது நடவடிக்கை எடுக்கணுமுன்னா நீங்க உங்க கடமையைச் செய்யலாம் சார்.' என்றான்.

"பரத், ஒரு போலீஸ் ஆபீஸரா இல்லாம சாதாரண மனுஷனா என்னை லாரென்ஸ் இடத்தில் பொருத்திப் பார்த்தேன். நிச்சயமா நான் ரயிலுக்குள்ளேயே அவன் கழுத்தைப் பிடிச்சி நெறிச்சிருப்பேன். லாரென்ஸ் அப்படி செய்யலை. தனக்கு பழி உணர்ச்சி உள்ள ஒரு நபர் சாவோட போராடறப்போ உதவி செய்ய மகானாலதான் முடியும்.

லாரென்ஸ் ஒரு சாதாரண மனுஷன். ஆனா சட்டத்துக்கு இது புரியுமோ, புரியாதோ! கொஞ்சம் சிக்கல்தான் இது. அதனால...

கிருஷ்ணன் டெலிபோனை ஃபாதர் அனுமதி பெற்று எடுத்துதன் பக்கம் வைத்து எஸ்.டி.டி. மூலம் கும்பகோணம் ஸ்டேஷனில் இன்ஸ்பெக்டரை தொடர்பு கொண்டு பேசினார்.

“சார், மெட்ராஸ்ல இருக்கிற மூனு தாம்ஸன் அண்ட் கம்பெனிலயும் விசாரிச்சுட்டேன். சந்தேகப்படற மாதிரி யாரும் இல்லை. கார்த்திகேயனோட பொண்டாட்டியை இழுத்துக் கிட்டு ஓடின மனோகர்தான் இதைச் செய்திருக்கணும். இல்லைன்னா வேற கோணம் இருக்கலாம். நான் புறப்பட்டு வர்றேன். நேர்ல பேசிக்கலாம்” என்று ரிசீவரை வைத்தார்.

அவருக்கு கை குலுக்கி விட்டுப் புறப்பட்ட பரத், சுசிலா ஆஸ்பத்திரியில் லாரென்ஸைப் பார்த்து விட்டு கிளாராவிடம் வந்தார்கள்.

“பத்து நாள்ல அவன் குணமாகி நார்மலாயிடுவான்னு டாக்டர் சொன்னார். எல்லாபிரச்சினைகளும் முடிஞ்சிடுச்சி. ஹி வில் பி ஆல்ரைட். ஆனா ஒண்ணு, அவன் சரியான பிறகும் என்ன நடந்திச்சின்னு மட்டும் கேட்டுடாதீங்க. சில சமயம் சில விஷயங்களை தெரிஞ்சிக்காம இருக்கிறது நல்லது.” என்றான் பரத்.

(முற்றும்)